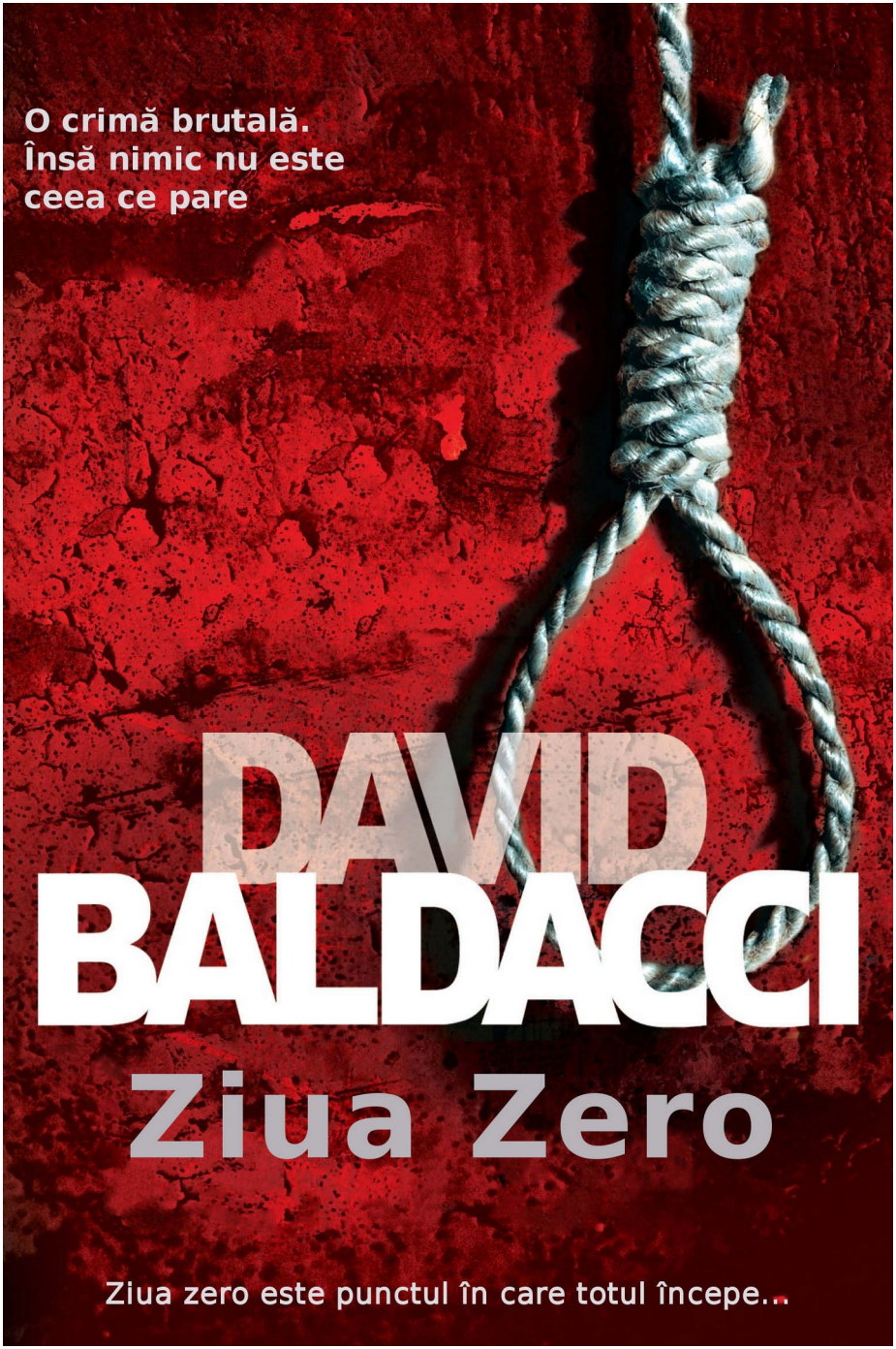
O crimă brutală.
Însă nimic nu este
ceea ce pare
DAVID
BALDACCI
Ziua Zero
Ziua zero este punctul în care totul începe...

David Baldacci

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Ziua zero / David Baldacci; trad.: Cibotariu Monica Laura
prin Lingua Connexion. — Bucureşti: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-830-4
I. Cibotariu, Monica Laura (trad.)
821.111 (73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România www.raobooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
Zero Day
© Copyright © 2011 by Columbus Rose
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
MONICA LAURA CIBOTARIU

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-830-4

În memoria mamei mele
Şi pentru Charles „Chuck“ Betack, prietenul meu

CAPITOLUL 1

Norul de cenuşă care învăluia şoseaua îl făcu pe Howard Reed să oprească duba pe marginea drumului. Praful de cărbune îi invadase plămânii. Coborî din maşină şi începu să vomite pe iarba îngălbenită şi arsă. Tuşi violent şi scuipă de câteva ori, iar după câteva secunde îşi veni în fire.

Reed se urcă apoi în maşină şi apăsă pe accelerator, pornind în viteză pe străzile întortocheate, pe care o mulţime de basculante se deplasau cu viteză redusă, împrăştiind în aerul din jur particule fine de arenit negru, ca nişte confetti aprinse.

Aerul era încărcat, de asemenea, cu bioxid de sulf, pentru că lucrătorii dăduseră foc unui morman de deşeuri de cărbune, cum obişnuiau să facă în mod frecvent.

Elementele rezultate în urma arderii aveau să se ridice spre cer şi să reacţioneze cu oxigenul, formând trioxidul de sulf, apoi acesta urma să se concentreze în moleculele de apă pentru a crea un compus rezistent, care avea să cadă mai târziu înapoi pe pământ sub formă de ploaie acidă toxică.

Niciunul dintre aceşti compuşi nu era benefic pentru siguranţa mediului înconjurător.

Reed stătea cu mâinile încordate pe mecanismul special care ţinea loc de volan, iar bătrânul său Ford Explorer, vechi de optsprezece ani, cu ţeava lui zgomotoasă de eşapament şi transmisia cu şocuri, înainta zdruncinându-se pe asfaltul crăpat.

Camioneta poştală era vehiculul său personal şi fusese modificată astfel încât să-i permită să conducă de pe scaunul din dreapta, pentru a livra corespondenţa direct în cutiile poştale din drumul său. Acest lucru era posibil – în parte – datorită unui dispozitiv care semăna cu o curea de

antrenare a ventilatorului.

Dispozitivul îi permitea să conducă, să frâneze şi să accelereze din partea dreaptă a maşinii. După ce devenise poştaş rural şi învăţase să conducă pe partea dreaptă a maşinii, Reed ar fi vrut să călătorească în Anglia ca să-şi exerseze noile abilităţi pe şoselele de acolo, unde se circula pe stânga. El aflase că acest lucru data de pe vremea turnirurilor. Cei mai mulţi oameni erau dreptaci, iar în Evul Mediu, orice cavaler voia să-şi aibă sabia şi lancea de turnir cât mai aproape la întâlnirea cu adversarul.

Soţia lui îl făcuse idiot când auzise despre intenţiile sale şi îi spusese că avea toate şansele să sfârşească mort undeva pe pământ străin. Se mutase dincolo de munte – sau, mai bine spus, acolo unde fusese odinioară muntele, înainte ca Trent Mining şi Compania de Exploatări să-l arunce în aer pentru a ajunge la bogatele zăcăminte de cărbune aflate la mare adâncime.

O mare parte din zonă arăta acum ca suprafaţa lunii – presărată cu cratere şi deşertificată.

Era un proces numit „minerit de suprafaţă”. Lui Reed i se părea mai potrivit termenul „distrugere de suprafaţă”. Dar aceasta era Virginia de Vest, iar cărbunele reprezenta sursa principală de câştig în zonă, angajaţii din minerit având salarii foarte bune.

Aşa că Reed nu făcea prea mare caz de faptul că locuinţa lui fusese invadată de cenuşă zburătoare, provenită de la bazinele de stocare a reziduurilor, şi nici că apa din fântână se făcuse neagră şi mirosea a ouă putrede sau că aerul era zilnic amestecat cu elemente chimice care nu făceau bine fiinţelor umane.

El nu se plângea că mai rămăsese doar cu un singur rinichi sau că avea ficatul şi plămânii afectaţi de aceste elemente atât de toxice.

S-ar fi considerat că avea ceva împotriva exploatării cărbunelui şi, prin urmare, împotriva slujbelor din zonă. Reed nu avea nevoie de mai multe bătăi de cap. Avea

destule. Întoarse maşina şi porni pe o altă stradă, pentru ultima livrare din ziua aceea.

Era vorba despre un pachet pentru care avea nevoie de semnătura destinatarului. Înjurase atunci când îl văzuse printre plicurile pe care trebuia să le livreze.

O semnătură însemna, de fapt, că trebuia să interacţioneze cu o altă fiinţă umană. Tot ce mai voia el acum era să dea fuga la barul Dollar, unde fiecare halbă de bere costa lunea doar douăzeci şi cinci de cenţi.

Acolo s-ar fi aşezat, ca de obicei, pe scaunul său înalt şi uzat de la capătul tejghelei de mahon, încercând să nu se gândească la faptul că trebuia să se întoarcă acasă, la soţia lui. Aceasta avea să simtă mirosul de alcool din respiraţia sa şi era sigur că urma să-i ţină o prelegere de vreo patru ore pe această temă.

Intră cu maşina pe o alee cu prundiş. Cartierul fusese destul de drăguţ pe vremuri – dacă ne-am fi referit la anii ’50, desigur. Acum nu mai era însă la fel.

Pe stradă nu era nici ţipenie de om. În curţile caselor nu se vedea niciun copil, de parcă ar fi fost ora două noaptea şi nu două după-amiaza.

Într-o zi călduroasă de vară ca aceea, copiii ar fi trebuit să se joace de-a v-aţi ascunselea sau să alerge pe lângă aspersoarele din grădini, stropindu-se cu apă.

Dar copiii nu se mai distrau aşa, Reed ştia foarte bine acest lucru. Ei preferau să rămână în locuinţele lor cu aer condiţionat, unde jucau tot felul de jocuri video – atât de violente şi de sângeroase, încât Reed ajunsese să le interzică nepoţilor săi să mai aducă aşa ceva în casă.

O mulţime de gunoaie şi de jucării murdare din plastic stăteau aruncate prin curţile caselor. Rable ruginite mărcile Ford şi Dodge erau abandonate pe platformele de beton.

Faţadele sărăcăcioase ale caselor căzuseră pradă paraginii – fiecare scândură trebuia vopsită, iar acoperişurile păreau gata să se prăbuşească, de parcă Dumnezeu le-ar fi apăsat cu o mână uriaşă şi invizibilă, ca

să se năruie mai repede.

Imaginea caselor era tristă, oarecum patetică, şi îl făcea pe Reed să-şi dorească berea aceea mai mult ca niciodată, pentru că şi cartierul său arăta exact la fel.

Ştia foarte bine că existau şi câteva persoane privilegiate care făceau o avere din exploatarea cărbunelui, dar se părea că niciuna dintre acestea nu locuia în zonă.

Scoase coletul din coşul său de corespondenţă şi porni încet către uşa casei.

Clădirea cu două niveluri şi faţadă din PVC avea un aspect mohorât. Uşa din placaj de lemn era albă şi plină de zgârieturi, fiind protejată la exterior de un strat subţire de sticlă. Veranda era prevăzută cu o rampă furniruită pentru accesul unui scaun cu rotile.

Tufişurile din faţa casei crescuseră peste măsură, iar acum erau uscate; crengile lor apăsau faţada din plastic a casei, deformând-o. Pe aleea cu prundiş, în faţa Fordului său negru, mai erau parcate două maşini: o dubiţă Chrysler şi un Lexus ultimul model.

Se opri câteva secunde ca să admire maşina japoneză. O astfel de bijuterie l-ar fi costat probabil salariul pe mai mult de un an de zile.

Atinse cu veneraţie caroseria vopsită în albastru metalizat. Observă o pereche de ochelari de soare clasici, tip aviator, agăţaţi de oglinda retrovizoare interioară. Pe bancheta din spate a maşinii văzu o servietă şi, lângă aceasta, o jachetă verde.

Plăcuţele de înmatriculare ale ambelor maşini erau din Virginia. Înaintă spre intrare, ocolind rampa, apoi urcă cele trei trepte groase şi pătrate din beton ale verandei şi sună la uşă.

Soneria răsună prelung până afară. Aşteptă. Zece secunde. Douăzeci. Era din ce în ce mai iritat. Sună apoi din nou.

— Bună ziua, am adus corespondenţa. Am un colet pentru dumneavoastră şi trebuie să semnaţi de primire.

Vocea lui, păstrată intactă pe parcursul întregii zile, i se părea acum ciudată, de parcă ar fi auzit pe altcineva vorbind. Aruncă o privire către pachetul pe care-l ţinea în mână.

Acesta era plat, lat de 20 de centimetri şi lung de 27. Recipisa care trebuia semnată era lipită pe pachet.

Hai odată, e cald ca-n iad, iar barul Dollar mă strigă pe nume!

Se uită la numele scris pe colet şi strigă:

— Domnul Halverson?

Reed nu-l cunoştea pe bărbat, dar îşi amintea numele acesta de la câteva livrări anterioare. Unii poştaşi din zonele rurale se împrieteneau chiar cu clienţii lor. Reed nu fusese niciodată un astfel de poştaş. El voia doar să-şi bea mai repede berea, nu avea chef de conversaţie.

Mai sună o dată, apoi bătu în geam – două bătăi rapide cu degetele îndoite.

Îşi şterse un strop de sudoare care începuse să i se prelingă pe ceafa şi pe gâtul roşu – rezultat inevitabil al expunerii prelungite la soare lângă geamul deschis al camionetei poştale. Transpira abundent, iar sudoarea îi păta cămaşa sub braţe.

Nu pornea aerul condiţionat în maşină atunci când ţinea geamul deschis. Benzina era destul de scumpă şi nu-şi permitea să o risipească.

Ridică vocea:

— Bună ziua. V-am adus corespondenţa. Am nevoie de o semnătură. Dacă pachetul ajunge înapoi la poştă, probabil că va fi mult mai dificil să-l obţineţi.

Căldura aproape că făcea aerul să sclipească. Se simţea cam ameţit. Era prea bătrân pentru asta.

Privirea lui se îndreptă din nou asupra celor două maşini.

Trebuia să fie cineva acasă. Se retrase din faţa uşii şi lăsă capul pe spate, privind în sus. Nu îl pândea nimeni de la ferestrele mansardei. Una era deschisă şi, din această cauză, casa părea să-i facă semn cu ochiul. Bătu din nou în

uşă.

În cele din urmă, auzi pe cineva apropiindu-se. Observă că uşa din lemn se întredeschisese puţin. Zgomotul ciudat al paşilor grăbiţi deveni mai intens, apoi se opri. Reed era cam tare de urechi, altfel ar fi auzit paşii uşori şi ciudaţi din interior.

— Poşta, am nevoie de o semnătură, strigă el din nou.

Îşi trecu limba peste buzele uscate. Parcă vedea deja berea de 25 de cenţi în mâna lui. Îi simţea chiar şi gustul. *Deschide naibii uşa,* se gândi el.

Strigă:

— Nu doriţi pachetul?

Aş putea să plec şi să nu mă sinchisesc de asta. Sau aş putea să-l arunc în râpă, cum am mai făcut de atâtea ori.

În cele din urmă, uşa din lemn se întredeschise. Reed împinse uşa din sticlă de deasupra şi se apropie de prag ţinând pachetul în mâna întinsă.

— Aveţi un pix? întrebă el.

Când uşa se deschise mai mult, Reed clipi nedumerit. Nu era nimeni în prag. Uşa se deschisese singură. Apoi privi în jos. Un collie miniatural îl privea din holul casei, adulmecând cu botul său lung şi agitându-se de pe un picior pe altul. Era evident că reuşise să deschidă uşa cu botul. Reed nu era genul de poştaş care ura câinii, ci dimpotrivă. Îi iubea. Avea şi el două exemplare acasă.

— Salutare, amice, spuse el cu blândeţe, îngenunchind. Ce faci?

Începu să scarpine câinele în spatele urechilor.

— E cineva acasă? Vrei să semnezi tu de primire?

Reed simţi ceva ud pe blana câinelui şi îşi retrase repede mâna, crezând că era urina animalului, dar când se uită în palmă văzu un lichid roşu şi lipicios. Sânge.

— Eşti rănit, băiete?

Examină câinele. Blana acestuia era murdară de sânge, dar nu se vedea nicio rană.

— Ce naiba? murmură Reed.

Se ridică în picioare şi puse mâna pe mânerul sferic al

uşii.

— Hei, e cineva acasă? E cineva?

Aruncă o privire în spate, neştiind ce ar trebui să facă.

Se uită apoi în jos, spre câine; acesta îl fixa neliniştit, cu o privire abătută. Şi mai era ceva extrem de ciudat. Câinele nu lătrase deloc. Dulăii lui ar fi trezit un cartier întreg dacă s-ar fi apropiat cineva de uşa locuinţei sale.

— Drace, şopti Reed îngrijorat. Alo! rosti cu voce tare. Sunteţi în regulă?

Se strecură în hol. Era teribil de cald. Nasul i se încreţi din cauza mirosului neplăcut. Dacă nu ar fi fost obişnuit cu tot felul de substanţe toxice care-i provocau alergie, mirosul i s-ar fi părut de-a dreptul insuportabil.

— Alo! Câinele dumitale are sânge pe blană. E totul în regulă?

Mai înaintă câţiva paşi, cercetă cu privirea micul vestibul, apoi aruncă o privire după colţ, într-un living cu care se continua holul.

O secundă mai târziu, uşa din lemn de la intrare se deschise brusc şi se trânti de peretele interior, mânerul sferic făcând o gaură enormă în tapet. Uşa din sticlă fu împinsă în lături atât de tare, încât se izbi de stâlpul metalic din partea stângă a verandei şi se făcu ţăndări.

Howard Reed făcu un salt din capul treptelor şi ateriză în praful din faţa casei. Călcâiele i se înfipseră în ţărână, apoi i se făcu greaţă şi se cutremură din tot corpul. Căzu în genunchi, vomitând tot ce-i mai rămăsese în stomac. Apoi se ridică şi porni împleticindu-se spre camioneta sa, tuşind şi urlând îngrozit, ca un om cuprins brusc de o criză de nebunie.

Şi chiar aşa era.

Reed Howard nu avea să mai ajungă la barul Dollar în ziua aceea.

CAPITOLUL 2

John Puller privea pe fereastra avionului spre panorama oferită de statul Kansas, care se întindea câteva mii de metri mai jos. Până la aterizarea pe pista aeroportului KCI[1], avionul trecuse pe deasupra statului Missouri spre vest, intrând apoi în spaţiul aerian al statului Kansas. Pilotul făcea o serie de viraje şi de întoarceri către statul „Arată-mi”[2] înainte de a ateriza.

Avionul zbura acum pe deasupra unei proprietăţi federale. În acest caz, proprietatea federală era o închisoare sau, mai bine spus, câteva închisori – atât federale, cât şi militare. La câteva mii de metri mai jos, câteva mii de deţinuţi stăteau în celulele lor şi meditau la faptul că-şi pierduseră libertatea, mulţi dintre ei pentru totdeauna.

Miji ochii, punându-şi mâna pavăză în dreptul frunţii ca să blocheze lumina orbitoare a soarelui. Treceau acum pe deasupra vechiului USDB[3] sau închisoarea militară Fort Leavenworth, cunoscută şi sub numele de „Castelul”. De mai bine de o sută de ani, aici erau închişi cei mai periculoşi criminali de război. Cu toate că vechiul Castel arăta ca o fortăreaţă medievală din piatră şi cărămidă, noul sediu al USDB părea mai degrabă un colegiu comunitar. Bineînţeles, asta până când observai cele două garduri identice înalte de patru metri şi jumătate care împrejmuiau clădirea.

Închisoarea federală Leavenworth pentru civili se afla la o distanţă de şase kilometri spre sud de Castel. La USDB erau închişi numai bărbaţi. Femeile din cadrul Forţelor

[1] Kansas City International (n.tr.)
[2] Missouri (n.tr)
[3] United States Disciplinary Barracks (n.tr)

Armate erau închise la baza navală din San Diego. Deţinuţii de aici fuseseră condamnaţi de Curtea Marţială pentru încălcarea Codului Justiţiei Militare. La USDB erau închişi doar prizonierii care fuseseră condamnaţi la peste cinci ani sau cei care reprezentau un pericol pentru securitatea naţională.

Securitatea naţională.

Acesta era motivul pentru care John Puller se afla acolo.

Trenul de aterizare coborî, iar avionul ateriză pe pista aeroportului din Kansas City, rulând lin pe asfalt. Treizeci de minute mai târziu, Puller se urcă în maşina pe care o închiriase şi părăsi aeroportul îndreptându-se direct către vest, spre Kansas.

Aerul era fierbinte, fără pic de vânt, iar dealurile se profilau în zare verzi şi unduioase. Puller nu deschise aerul condiţionat din maşină. Prefera aerul pur, fie acesta fierbinte sau nu.

Puller avea o înălţime de un metru nouăzeci şi trei în picioarele goale şi cântărea 105 kilograme. Ştia acest lucru pentru că Armata Statelor Unite ale Americii – instituţia pentru care lucra – se pricepea foarte bine să-şi măsoare angajaţii. Potrivit standardelor armatei privind greutatea ideală în funcţie de înălţime şi vârstă, la cei treizeci şi cinci de ani ai săi ar fi trebuit să aibă cu vreo cinci kilograme mai puţin. Dar nicio persoană care l-ar fi privit nu s-ar fi gândit la acest lucru. Dacă exista un gram de grăsime pe corpul său, cineva ar fi trebuit să-l caute cu microscopul.

Era mai înalt decât majoritatea infanteriştilor, dar şi decât ceilalţi ofiţeri de elită ai armatei în subordinea cărora lucrase. Acest lucru avea atât avantaje, cât şi dezavantaje.

Muşchii săi erau lungi şi subţiri, iar braţele şi picioarele sale, deosebit de rezistente, prezentau avantajul unei forţe extraordinare. Partea proastă era că reprezenta o ţintă mult mai vizibilă decât un infanterist de rând. În colegiu fusese un flancher bun şi încă îi mai plăcea să joace fotbal

american în zilele de duminică.

Îi lipsiseră întotdeauna viteza ieşită din comun şi agilitatea necesare pentru a ajunge în NFL[4], dar asta nu fusese niciodată una dintre ambiţiile sale.

Pe John Puller îl interesase de la bun început o anumită carieră profesională. Dorise mai mult ca orice să îmbrace uniforma Infanteriei Statelor Unite.

În ziua aceea nu purta uniforma. Nu o purta niciodată când venea la USDB. Parcursese deja câţiva kilometri şi văzuse indicatorul care marca Lewis and Clark Trail.

Apoi ajunse la podul albastru. Îl traversă – acum era în Kansas. Mai precis, ajunsese la Fort Leavenworth. Trecu pe la punctul principal de control, unde un soldat îi verifică actele şi îşi notă numărul de pe plăcuţa de înmatriculare a maşinii. Gardianul îl salută apoi pe ofiţerul adjutant Puller, spunându-i scurt: „Mulţumesc, domnule. Puteţi trece”. Puller porni motorul maşinii şi îşi continuă drumul, în timp ce asculta la radio o melodie a lui Eminem, o luă pe Grant Avenue şi aruncă o privire ruinelor vechiului Castel.

Văzu rămăşiţele reţelei de sârmă ghimpată care acoperise fosta închisoare. Sârma fusese întinsă pentru a preveni evadările cu elicopterul. Armata încerca să se gândească la toate. După încă vreo trei kilometri, ajunse la USDB. De undeva din apropiere se auzi sirena unui tren. Un avion Cessna decolă de pe aerodromul Sherman Army, botul lui mare şi aripile robuste înfruntând vântul de travers.

Puller parcă maşina şi îşi lăsă portofelul şi majoritatea obiectelor personale în torpedou, inclusiv pistolul semiautomat SIG P228 – M11 în versiune militară.

Arma sa şi muniţia fuseseră înregistrate pentru zborul cu avionul şi transportate până acolo într-o cutie specială. Ar fi trebuit să poarte mereu pistolul asupra lui. Şi totuşi, să intre înarmat într-o închisoare nu i se părea o idee prea bună, chiar dacă ar fi fost autorizat să o facă.

---

[4] National Football League (n.tr.)

Pe de altă parte, odată intrat în incintă, ar fi trebuit să încuie arma într-un dulap. Din motive obiective, nicio armă nu era permisă acolo unde se aflau prizonieri.

Un tânăr membru al Poliţiei Militare, care părea cam plictisit, îl întâmpină la poarta de control pentru scanare. Deşi Puller ştia că nu ar fi fost posibil acest lucru, soldatul părea că fusese adus acolo direct din centrul de instruire a recruţilor pentru a-şi lua postul în primire.

Puller îi prezentă acestuia permisul de conducere şi celelalte acte necesare. Soldatul solid cu obraji dolofani se holbă câteva secunde la insigna şi la legitimaţia care dezvăluiau identitatea bărbatului. Îl avea în faţă pe agentul special John Puller, de la Divizia de Investigaţii Criminale, CID. Vulturul ghemuit cu capul întors spre dreapta ocupa poziţia centrală a insignei. Ghearele mari ale vulturului apucau partea de sus a scutului. Ochiul său părea ameninţător, iar ciocul mare şi puternic era pregătit de atac.

Soldatul MP luă poziţia de drepţi şi îl salută cu mâna la chipiu, apoi ridică privirea spre bărbatul înalt cu umeri laţi din faţa lui.

— Vă aflaţi aici într-o misiune oficială, domnule?

— Nu.

— John Puller Jr.? Sunteţi rudă cu…

— E tatăl meu.

Tânărul soldat părea copleşit.

— Am înţeles, domnule. Vă rog să-i transmiteţi tot respectul meu, domnule.

Forţele Terestre ale Statelor Unite aveau foarte multe legende despre eroi care-şi sacrificaseră viaţa în luptă cu devotament şi curaj, iar numele lui John Puller Sr. era printre cele din capul listei. Puller trecu prin magnetometru. Se auzi semnalul de alertă. Soldatul îl verifică folosind detectorul de metale tip baston. Aşa se întâmpla de fiecare dată.

Dispozitivul începu să sune strident lângă antebraţul său drept.

— Am o tijă din titan, îi explică Puller soldatului.

Îşi suflecă mâneca pentru a-i arăta cicatricea.

În dreptul gleznei sale stângi, detectorul începu din nou să sune. Soldatul ridică întrebător privirea. Puller se justifică:

— Plăcuţă metalică şi şuruburi. Pot să-mi ridic puţin cracul pantalonului.

— Da, vă rog, domnule.

Când Puller îşi lăsă pantalonul în jos, gardianul îi zise spăşit:

— Îmi fac doar meseria, domnule.

— Iar eu m-aş fi enervat la culme dacă nu ai fi procedat aşa, soldat.

Cu ochii mari de uimire, soldatul îl întrebă:

— V-aţi ales cu rănile astea în luptă, domnule?

— Doar nu m-am împuşcat singur.

Puller scoase cheile maşinii din bolul în care le pusese iniţial şi îşi îndesă permisul şi celelalte acte înapoi în buzunarul cămăşii. Semnă în registru, iar uşa masivă se deschise cu un bâzâit; intră apoi în camera destinată vizitatorilor. Se mai aflau acolo încă trei deţinuţi care primiseră vizite. Câţiva copii se jucau pe pardoseală, în timp ce bărbaţii vorbeau încet cu soţiile sau cu iubitele lor. Copiii nu aveau voie să se aşeze în braţele deţinuţilor.

Erau permise doar câte o îmbrăţişare, un sărut sau o simplă strângere de mână la începutul şi la sfârşitul fiecărei vizite. Mâinile nu aveau voie să coboare mai jos de talie. În timpul vizitei, deţinuţii aveau voie să-i ţină de mână pe cei care-i vizitau. Toate conversaţiile trebuiau purtate pe un ton normal.

Fiecare vizitator avea voie să converseze numai cu deţinutul pe care venise să-l vadă. Erau permise în incintă doar pixurile şi creioanele, fără tuburi de vopsea sau cretă colorată.

Această regulă – îşi spuse Puller – fusese instituită probabil pentru a evita mizeria şi harababura pe care ar fi putut să le facă un copil cu acuarele sau cu cretă colorată.

Dar era o regulă stupidă, în opinia lui, de vreme ce un pix sau un creion ar fi putut fi transformat cu uşurinţă în armă, în timp ce o bucată de cretă nu reprezenta o ameninţare la fel de mare.

Puller rămase în picioare pentru câteva secunde, privind o femeie care părea a fi mama unui deţinut, citindu-i acestuia din Biblie.

Puteai să aduci cărţi în incintă, însă nu aveai voie să le dai deţinuţilor. De asemenea, ei nu aveau voie să primească reviste sau ziare. Nu era permis să le aduci deţinuţilor nimic de mâncare, însă puteai să le cumperi ceva de la automatele de pe holuri. Ei nu aveau voie să-şi cumpere nimic singuri. Poate că asta le-ar fi dat impresia că duc o viaţă normală, îşi spuse Puller, iar închisoarea nu avea nici pe departe acest scop.

Odată ce un vizitator intra în această cameră, era obligat să o părăsească imediat ce se termina timpul alocat unei vizite. Exista o singură excepţie de la această regulă – o excepţie de care Puller nu ar fi avut cum să profite: alăptatul. La etaj exista o cameră specială pentru mamele care trebuiau să alăpteze.

Uşa din celălalt capăt al încăperii se deschise – un bărbat într-o salopetă portocalie intră în camera de vizite şi se îndreptă spre Puller. Agentul îl privi pătrunzător în timp ce se apropia.

Bărbatul era înalt, dar puţin mai scund decât Puller şi ceva mai zvelt. Deşi semăna foarte bine la faţă cu agentul, părul deţinutului era mai închis la culoare şi mult mai lung, presărat pe alocuri cu fire albe. Amândoi aveau maxilare pătrate şi nasul lung şi subţire, uşor deviat spre dreapta, iar dinţii lor erau mari şi egali.

Amândoi făceau o gropiţă în obrazul drept atunci când zâmbeau, iar ochii lor păreau verzi în lumina artificială şi albaştri la lumina zilei.

Puller mai avea pe ceafă, în partea dreaptă, o cicatrice lungă, care cobora spre şira spinării, pe lângă toate celelalte semne distincte de pe piciorul stâng, braţul drept

şi torace – atât în faţă, cât şi în spate. Toate reprezentau urmele unor proiectile care intraseră violent în corpul său, provocându-i răni majore. Celălalt bărbat nu avea astfel de cicatrice, iar pielea sa era albă şi fină – nu avea cum să se bronzeze în închisoare.

Pielea lui Puller devenise aspră din cauza căldurii insuportabile a soarelui sau a vântului puternic şi, în egală măsură, din cauza frigului extrem. Majoritatea oamenilor l-ar fi descris ca pe un bărbat aspru, cu un aspect dur, necizelat, deloc chipeş. În niciun caz drăguţ. În zilele lui bune, fusese probabil suficient de atrăgător sau poate, mai degrabă, interesant. De fapt, el nu se gândea niciodată la acest aspect. Era soldat, nicidecum model.

Cei doi nu se îmbrăţişară. Îşi strânseră scurt mâinile, iar deţinutul zâmbi.

— Îmi pare bine să te văd, frăţioare.

Fraţii Puller se aşezară.

CAPITOLUL 3

— Ai mai slăbit? îl întrebă Puller.

— Mâncarea de aici nu-i la fel de bună precum cea de la Forţele Aeriene.

— În marină e cea mai bună mâncare. Forţele Terestre sunt abia pe locul trei la acest capitol. Şi asta pentru că piloţii şi marinarii sunt nişte pămpălăi.

— Am auzit că ai devenit ofiţer adjutant. Nu mai eşti SFC[5].

— E cam acelaşi lucru. Doar că salariul e ceva mai mare.

— E ceea ce ţi-ai dorit?

— E ceea ce mi-am dorit.

Tăcură amândoi. Puller aruncă o privire spre stânga, unde o tânără femeie ţinea de mână un deţinut, arătându-i acestuia câteva fotografii. Doi copii mici şi blonzi se jucau pe pardoseală, la picioarele mamei. Puller îşi îndreptă din nou privirea spre fratele său.

— Avocaţii?

Robert Puller se foi în scaun. Şi el privise cu interes tânărul cuplu. Avea treizeci şi şapte de ani, nu fusese căsătorit niciodată şi nu avea copii.

— Nu prea mai au ce face. Tata?

Puller strânse buzele.

— Aşa cum îl ştii.

— Ai fost să-l vezi?

— Săptămâna trecută, zise agentul.

— Ce spun doctorii?

— La fel ca avocaţii tăi. Nu mai pot face mare lucru.

— Salută-l din partea mea, te rog.

— El ştie prea bine.

În ochii bărbatului se aprinse o scânteie de furie.

— Şi eu ştiu. Am ştiut întotdeauna.

---

[5] Sergeant First Class (n.tr.)

Tonul ridicat al lui Robert îi atrase atenţia soldatului voinic de lângă uşă. Acesta le aruncă o privire suspicioasă. Pe un ton ceva mai calm, Robert continuă:

— Şi totuşi, salută-l din partea mea.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu mi-ai putea aduce ce mi-aş dori eu. Şi nici nu e nevoie să mai vii aici.

— E alegerea mea.

— Complexul de vinovăţie al fratelui mai mic.

— Fratele mai mic e neliniştit din cauza ta.

Robert puse mâna pe masă şi spuse:

— Nu e chiar atât de rău aici. Oricum, nu e ca la Leavenworth.

— Ba sigur că e rău. E tot o închisoare. Puller se aplecă deasupra mesei şi-l întrebă pe fratele său cu voce scăzută: Ai făcut-o?

Robert ridică privirea.

— Chiar mă miram că nu m-ai întrebat asta niciodată.

— Ei bine, te întreb acum.

— Nu am ce să-ţi răspund, veni replica fratelui său.

— Tu crezi că încerc să-ţi smulg o mărturisire? Ai fost deja condamnat.

— Nu cred asta, desigur, dar faci parte din CID. Ştiu prea bine că eşti un om de bine, că vrei să se facă dreptate. Nu am intenţia să te pun într-o postură proastă sau să te fac să-ţi încalci principiile.

Puller se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu amestec serviciul cu viaţa personală.

— Eşti fiul lui John Puller. Ştiu totul despre asta, crede-mă.

— Întotdeauna ai considerat asta o povară.

— Şi nu e aşa?

— Depinde cum vrei să o consideri, la urma urmei. Tu eşti mai inteligent decât mine. Ar fi trebuit să-ţi dai seama de acest lucru.

— Şi totuşi, amândoi am ales cariera militară.

— Tu ai ales o carieră nobilă de ofiţer, la fel ca tata. Eu

sunt doar un gradat.

— Şi mai spui că sunt mai inteligent decât tine.

— Eşti un adevărat savant în tehnologie nucleară. Un specialist în ciuperca atomică. Eu sunt doar un infanterist cu insignă.

— Cu insignă, repetă fratele său. În acest caz, mă pot considera norocos că trăiesc.

— Nu au mai executat pe nimeni aici de prin ’61.

— Ai verificat tu?

— Am verificat.

— E vorba de siguranţa naţională. De trădare. Da, da, sunt norocos că am rămas în viaţă.

— Te simţi norocos?

— Poate că da.

— Atunci, ai putea să-mi răspunzi. Ai nevoie de ceva? întrebă el din nou.

Fratele său încercă să zâmbească, dar nu reuşi să-şi ascundă neliniştea.

— De ce presimt o finalitate când îmi pui această întrebare?

— E doar o întrebare.

— Nu, nu am nevoie de nimic, zise el fără expresie.

Toată energia bărbatului părea să se fi evaporat dintr-odată.

Puller îl privi pătrunzător pe fratele său. Între ei era o diferenţă de numai doi ani şi de mici copii fuseseră inseparabili, până când aleseseră amândoi să-şi servească ţara îmbrăcând uniforma militară. Agentul simţea că un zid de nepătruns se ridicase între ei – un zid mult mai înalt decât cele care împrejmuiau închisoarea. Şi nu putea face nimic ca să îndrepte lucrurile. Îl privea pe fratele său şi i se părea că bărbatul care stătea în faţa lui era un necunoscut. Fratele său fusese înlocuit de acest deţinut în salopetă portocalie, care avea să rămână închis pentru tot restul vieţii. Mai bine spus, pentru totdeauna. Puller nu credea că armata avea să facă vreo excepţie fiind vorba de fratele său.

— Un tip a fost ucis aici cu ceva vreme în urmă, îi zise Robert.

Puller ştia asta.

— Celulele de aici sunt destul de sigure. Tipul a fost ucis în curte. A primit o bâtă în cap.

— Ai făcut cercetări?

— Am făcut. Îl cunoşteai?

Robert clătină din cap.

— Sunt închis în regim 23/1. Nu am prea avut timp să socializez.

Asta însemna că stătea închis în celulă 23 de ore pe zi, apoi era lăsat singur afară pentru o oră de exerciţii într-un loc izolat. Puller nu aflase aceste amănunte.

— De când?

Robert zâmbi.

— Vrei să spui că nu ai făcut cercetări şi în legătură cu asta?

— De când?

— De când am lovit un gardian.

— Dar de ce ai făcut asta?

— Pentru că a spus ceva care m-a deranjat.

— Ce anume?

— Nu e nevoie să afli.

— De ce nu?

— Ai încredere în mine. Aşa cum ai spus, eu sunt mai inteligent. Şi oricum, nu-mi puteau adăuga mai mult la pedeapsă.

— A avut vreo legătură cu bătrânul?

— Mai bine ai pleca. Nu cred că vrei să pierzi avionul.

— Am timp destul. Răspunde-mi, a fost ceva legat de bătrân?

— Nu sunt la interogatoriu, frăţioare. Nu mă poţi obliga să-ţi spun. Nu mai sunt de multă vreme în faţa Curţii Marţiale.

Puller privi în jos, spre gleznele încătuşate ale fratelui său.

— Îţi dau mâncarea prin fanta de la uşă?

La USDB nu existau gratii. Uşile erau mari şi groase. Prizonierii izolaţi primeau mâncare de trei ori pe zi printr-o fantă a uşii. Un panou din partea de jos a uşii le permitea gardienilor să le pună prizonierilor cătuşele în jurul gleznelor înainte de a ieşi.

Robert dădu din cap de câteva ori.

— Cred că am noroc că nu mi-au interzis vizitele. Altfel nu am mai fi stat de vorbă acum.

— Te-au ameninţat cu asta?

— Cei de aici spun foarte multe lucruri.

Tăcură amândoi pentru câteva secunde. În cele din urmă, Robert spuse:

— Ar fi mai bine să pleci acum. Am multe de făcut. Cei de aici mă ţin destul de ocupat.

— O să mă întorc.

— Nu are rost. Ar fi mai bine să nu mai vii.

— O să-i transmit bătrânului că l-ai salutat.

Bărbaţii se ridicară şi-şi strânseră mâinile. Robert îl bătu pe umăr pe fratele său.

— Îţi lipseşte Orientul Mijlociu?

— Deloc, şi nu cunosc pe nimeni care să spună că-i lipseşte după ce a fost acolo.

— Oricum, mă bucur că te-ai întors întreg.

— Cei mai mulţi dintre noi nu au avut norocul ăsta.

— Investighezi ceva cazuri interesante în momentul de faţă?

— Nu chiar.

— Ai grijă, da?

— Desigur, şi tu la fel.

Vorbele lui Puller erau formale şi lipsite de expresie. Se întoarse să plece. Gardianul se apropie de fratele său pentru a-l însoţi afară din încăpere.

— Hei, John! îl strigă Robert.

Puller întoarse capul. Mâna mare a soldatului zăbovea pe braţul fratelui său. O parte din el ar fi vrut să-l izbească pe soldat de perete şi să sfâşie mâna aceea. Numai o parte din el.

Privirile celor doi fraţi se întâlniră.

— Nu, nu e nimic, bătrâne. Mă bucur că te-am văzut.

Puller trecu de poarta de control, pe lângă soldatul care sări în picioare, privindu-l curios, şi începu să coboare iute scările, sărind treptele câte două. Telefonul său mobil începu să sune când ajunse lângă maşina închiriată. Se uită la numele apelantului.

Era numărul Grupului 701 al Poliţiei Militare din Quantico, Virginia, grupul în cadrul căruia fusese numit agent special CID.

Răspunse la telefon şi ascultă. În armată erai instruit să vorbeşti cât mai puţin şi să asculţi cât poţi de mult. Foarte mult.

Răspunsul lui fu deosebit de scurt:

— Sunt pe drum.

Îşi verifică repede ceasul, calculând cât timp ar fi făcut cu avionul şi cât mai avea de mers cu maşina. Avea să piardă o oră zburând cu avionul de la vest spre est.

— Trei ore şi cincizeci de minute, domnule, spuse el încheind convorbirea.

Într-o zonă rurală a Virginiei de Vest avusese loc un masacru. Una dintre victime era un colonel. Cazul era de competenţa CID, cu toate că Puller nu ştia încă de ce fusese pasat Grupului 701. Dar el era doar un soldat şi primise un ordin pe care urma să-l execute.

Avea să zboare înapoi în Virginia, să-şi ia echipamentul şi instrucţiunile oficiale, apoi trebuia să ajungă cât de repede la locul crimei. Oricum, ceea ce-l frământa pe el nu era moartea colonelului, ci mai degrabă ultima privire pe care i-o aruncase fratele său. Aceasta se întipărise într-un colţ al minţii sale.

Se pricepea de minune să evite amestecul dintre treburile personale şi cele de serviciu. Doar că în acel moment nu părea atât de iscusit la asta. O mulţime de amintiri de demult legate de fratele său îi frământau mintea, trecându-i încet prin faţa ochilor.

Robert Puller fusese promovat foarte rapid la rangul de

maior al Forţelor Aeriene care asigurau paza arsenalului nuclear al ţării. Ar fi primit cu siguranţă o stea pe epolet, dacă nu chiar două, dar fusese condamnat pentru că-şi trădase ţara şi nu avea să mai părăsească USDB până la sfârşitul zilelor sale. Dar era fratele său.

Nici măcar Forţele Armate ale Statelor Unite nu puteau schimba acest lucru. Câteva secunde mai târziu, Puller porni motorul şi băgă maşina în viteză. De fiecare dată când venea în locul acela, lăsa o parte din el în urmă. Poate că într-o bună zi nu va mai avea ce să ia înapoi, îşi spuse. Nu obişnuia să-şi exteriorizeze emoţiile.

Nu izbucnise niciodată în plâns atunci când îi văzuse pe bărbaţii din jurul lui murind pe câmpul de luptă – adesea într-un mod îngrozitor, de-a dreptul insuportabil. Dar putea spune că-i răzbunase – şi asta într-o manieră la fel de înfiorătoare.

Nu se avântase niciodată în luptă mânat de o furie necontrolată, pentru că asta ar fi însemnat slăbiciune. Iar slăbiciunea l-ar fi făcut să dea greş.

Nu vărsase nicio lacrimă atunci când Curtea Marţială îl acuzase pe fratele său de trădare. Bărbaţii din familia Puller nu plângeau niciodată.

Era Regula Numărul 1.

Toate regulile care urmau aproape că nu mai aveau importanţă. John Puller nu era un robot, dar putea să-şi dea seama cu uşurinţă că era pe cale să devină unul. Refuza să se analizeze mai mult de atât. Părăsi incinta USDB mult mai rapid decât ajunsese acolo. Un avion şi mai rapid avea să-l ducă spre est, unde îl aştepta un alt caz de crimă. Asta îi convenea de fapt lui Puller. Ar fi făcut orice ca să-şi abată gândurile de la singurul lucru pe care nu reuşise să-l înţeleagă până atunci. Şi pe care nici nu reuşise să-l controleze vreodată.

Familia lui.

CAPITOLUL 4

— Eşti pe cont propriu în cazul ăsta, Puller.

John Puller stătea de cealaltă parte a biroului, faţă în faţă cu Don White, superiorul său, şeful agenţilor speciali de la sediul CID din Quantico, Virginia.

Timp de patru ani, cartierul general al CID fusese mult mai departe, în nord – mai precis la Fort Belvoir, Virginia. După un timp, baza se reorganizase şi persoanele influente hotărâseră să unifice birourile CID pentru toate departamentele la Quantico, unde se aflau, de asemenea, sediul Academiei FBI şi Corpurile de Infanterie Marină.

Înainte de a ajunge la sediu, Puller făcuse o scurtă oprire la apartamentul său din afara bazei, ca să-şi ia câteva lucruri şi ca să-şi vadă pisica – un motan gras cu blana de culoare portocalie, cu pete maronii, pe nume AWOL[6]. Îl numise astfel pentru că ieşea întotdeauna din casă pe furiş şi lipsea zile întregi fără să mai ştie nimic de el.

AWOL mieună şi apoi mârâi la el, înainte să se gudure pe lângă picioarele lui şi să-l lase să-l mângâie pe spinarea arcuită.

— Trebuie să mă ocup de un caz, AWOL. O să mă întorc, fii fără grijă. Mâncarea, apa şi cutia cu nisip sunt la locul lor.

AWOL miorlăi în semn de răspuns şi se îndepărtă apoi cu paşi moi. Motanul intrase în viaţa lui Puller în urmă cu doi ani, iar agentul îşi spusese atunci că, la un moment dat, acesta avea să plece. Văzu câteva mesaje înregistrate pe telefonul fix din apartamentul său – telefon pe care îl ţinea de rezervă, în caz că ar fi avut loc vreo pană de

[6] Absent Without Official Leave - termen folosit de militari pentru a descrie o persoană care şi-a părăsit postul fără a cere permisiunea (n.tr.)

curent şi nu ar fi putut să-şi încarce telefonul mobil. Ascultă până la capăt un singur mesaj.

Se aşeză jos, pe podea, şi ascultă mesajul de încă două ori.

Tatăl său.

Generalul-locotenent supranumit „Războinicul John“ Puller era unul dintre cei mai viteji soldaţi ai Americii şi fost comandant al Şoimilor Urlători, legendara Divizie Aeropurtată 101 a Forţelor Terestre Americane. Generalul nu mai activa acum în cadrul armatei şi nici nu mai era comandant, dar asta nu însemna că bătrânul putea accepta cu uşurinţă realitatea. De fapt, nu accepta deloc aceste lucruri. Ceea ce însemna, desigur, că bătrânul era complet rupt de realitate.

El încă îi mai dădea fiului său mai mic tot felul de ordine, de parcă s-ar fi aflat în fruntea ierarhiei militare, iar băiatul său i-ar fi fost subaltern.

Probabil că bătrânul nu-şi mai aducea aminte ce-i spusese în mesajul telefonic. Poate că nu-şi amintea nici măcar că sunase acolo. Era posibil ca tatăl său să-l pedepsească atunci când aveau să se întâlnească pentru că nu-i executase ordinele. Bătrânul era la fel de imprevizibil în viaţa civilă cum fusese şi pe câmpul de luptă.

Asta făcea din el cel mai dificil adversar al lui Puller. Un soldat se temea cel mai mult de adversarul pe care nu putea să-l citească de la prima vedere, de inamicul care era în stare de orice strategie – oricât de revoltătoare ar fi fost aceasta – doar ca să câştige.

Din acest motiv câştigase mult mai multe bătălii decât pierduse, iar strategiile sale deveniseră nişte tactici permanente folosite în instrucţia celor din Forţele Terestre.

Până şi viitorii lideri învăţau despre el la Colegiul de Război şi, prin intermediul lor, tacticile de luptă ale lui Puller erau răspândite în toate sectoarele armatei terestre.

Agentul Puller şterse mesajul. Tatăl lui trebuia să aştepte.

Următoarea oprire fu sediul CID.

CID fusese înfiinţată în Franţa de către generalul „Black Jack“ Pershing, în timpul Primului Război Mondial. Devenise un comandament important al Armatei Terestre în anul 1971 şi conducerea era asigurată de un general cu o stea.

Aproape trei mii de oameni din întreaga lume erau membri ai CID, nouă sute dintre aceştia fiind agenţi speciali, la fel ca Puller. Era o structură organizatorică centralizată de tip „burlan”, în cadrul căreia cea mai înaltă funcţie era deţinută de ministrul forţelor armate, agenţii speciali ocupând ultimele poziţii ierarhice.

Între cele două niveluri existau încă trei trepte ierarhice, ocupate de birocraţi. Era un soi de lasagna cu prea multe straturi de paste, îşi spuse Puller.

În cele din urmă îşi concentră atenţia asupra superiorului său.

— De obicei, fiind vorba despre o crimă din afara jurisdicţiei noastre, ancheta merge mai greu dacă e condusă de o echipă formată din mai multe persoane şi nu dintr-un singur om, domnule.

West îi spuse:

— Încerc să-ţi obţin transferul în Virginia de Vest, dar nu cred că am să reuşesc prea curând.

Puller îl întrebă pe şeful său ceea ce-l frământase încă din momentul în care primise această misiune:

— CID are Batalionul 1000 la Fort Campbell, Kentucky. Virginia de Vest e aria lor de responsabilitate. Şi ei ar putea investiga crima comisă asupra colonelului.

— Bărbatul ucis colabora cu cei de la Agenţia de Informaţii a Apărării Statelor Unite. O poziţie importantă în ierarhia militară atrage după sine faima de agent secret al Grupului 701 al CID.

White zâmbi după descrierea făcută persoanelor special instruite pentru investigaţii de teren ale CID. Puller nu-i întoarse zâmbetul.

White continuă:

— Fort Campbell. Acolo e concentrată Divizia 101. Fosta divizie a tatălui dumitale, Şoimii Urlători.

— A trecut mult timp de atunci, domnule.

— Cum o mai duce bătrânul?

— O duce, domnule, răspunse morocănos Puller.

Nu-i plăcea să vorbească despre tatăl său cu altcineva în afară de fratele lui mai mare. Şi nici cu fratele lui nu discuta prea mult pe această temă – cel mult câteva fraze.

— Bine. În regulă. Oricum, specialiştii FIU – Unitatea de Investigaţii a Grupului 701 – sunt cei mai buni dintre cei buni, Puller. Nu ai fost chemat aici întâmplător, doar pentru că eşti agent al CID. Ai fost *numit* pentru această misiune.

— Am înţeles.

Puller bănuia ce avea să urmeze. Bărbatul din faţa lui evita să-i spună ceea ce *nu ştia.*

White împinse spre Puller un dosar pe care-l lăsă în faţa acestuia, pe tăblia metalică a biroului.

— Acestea sunt rezultatele preliminare ale anchetei. Ofiţerul de serviciu a notat toate informaţiile iniţiale. Verifică totul împreună cu şeful echipei tale de investigaţii înainte de a începe ancheta. A fost deja conceput un plan al investigaţiei, dar ai libertatea de a improviza pe parcurs, în funcţie de condiţiile de acolo.

Puller ridică dosarul de pe birou fără să-şi ia ochii de la bărbatul din faţa lui.

— Ceva detalii suplimentare, domnule?

— Bărbatul ucis este colonelul Matthew Reynolds. Aşa cum am mai spus, colabora cu DIA. Lucra la Pentagon. Locuinţa lui se află în Fairfax City, Virginia.

— Vreo legătură cu Virginia de Vest?

— Nu ştim nimic în legătură cu asta. Dar a fost identificat şi ştim sigur că e vorba de el.

— Ce responsabilităţi avea în cadrul DIA? Exista ceva care ar fi putut avea legătură cu crima?

— Cei de la DIA sunt renumiţi pentru discreţia lor în privinţa membrilor şi a responsabilităţilor acestora. Dar

am aflat că Reynolds se pregătea de pensionare şi urma să lucreze pe cont propriu. Dacă vom avea nevoie de aceste informaţii, o să facem rost de ele.

Dacă? îşi spuse Puller.

— Care era poziţia lui oficială în cadrul DIA?

White se foi puţin în scaun.

— Îi raporta direct vicepreşedintelui Serviciului Militar de Informaţii sau J2.

— J2 are două stele, nu-i aşa? Acesta prezintă un raport zilnic preşedintelui Comitetului Şefilor de Stat-Major.

— Aşa e.

— Dacă a fost ucis un om cu o asemenea poziţie, de ce nu se ocupă DIA de anchetă? Ei nu au detectivi?

— Tot ce pot să-ţi spun este că ancheta ne-a fost încredinţată nouă. În mod special dumitale.

— Şi dacă vom prinde făptaşul, acesta va fi preluat imediat de DIA sau, cel mai probabil, de FBI, care se vor năpusti să culeagă laurii victoriei.

— Nu e treaba mea.

— Deci DIA se va ţine departe de ancheta aceasta?

— Mă văd nevoit să îţi repet: asta e tot ce am aflat.

— În regulă. Ştim încotro se îndrepta atunci când a plecat de la serviciu?

White clătină din cap.

— Nu, încă nu am aflat. Vei putea lua legătura cu superiorul lui Reynolds de la DIA ca să verifici această pistă, mai precis cu Julie Carson, general de informaţii.

Puller îndrăzni să spună cu voce tare ceea ce-i trecu prin minte:

— Se pare că va trebui să obţin informaţii din interior pentru a începe ancheta, domnule.

— Vom aştepta să vedem ce se întâmplă.

Acest răspuns era, pur şi simplu, absurd, iar Puller observă că superiorul său îi evitase privirea atunci când rostise aceste cuvinte.

— Mai sunt şi alte victime? întrebă el.

— Soţia şi doi copii. Toţi trei sunt morţi.

Puller se lăsă pe spătarul scaunului.

— Înţeleg. Patru morţi, deci. Probabil o scenă a crimei destul de complicată pentru Virginia de Vest – investigaţiile fiind extinse, de asemenea, la nivelul DIA. În mod normal, ar trebui să trimitem pe teren patru sau cel mult şase oameni cu tot suportul tehnic necesar sau ceva de genul ăsta. Am putea chiar să cerem ajutorul celor de la USACIL, adăugă el, referindu-se la Laboratorul de Investigaţii Criminale al Armatei Americane de la Fort Gillem, Georgia. Vom avea nevoie de oameni pentru a analiza corespunzător dovezile. Şi de o echipă suplimentară pentru a ţine legătura cu cei de la DIA.

— Cred că tocmai ai nimerit cuvântul potrivit pentru această situaţie.

— Şi care ar fi acela?

— „Normal“.

Puller îşi îndreptă umerii.

— În mod *normal*, în cadrul unei organizaţii atât de mari precum Grupul 701, ar trebui să primesc instrucţiuni pentru această misiune direct de la liderul echipei de investigaţii din care voi face parte, şi nu de la dumneavoastră, domnule.

— Şi asta e adevărat.

Bărbatul nu părea dispus să dezvolte prea mult acest răspuns.

Privirea lui Puller se opri asupra dosarului. Cu siguranţă se aşteptau să descopere singur detaliile.

— Când am fost sunat prima dată, mi s-a spus că ar fi vorba de un masacru.

White încuviinţă din cap.

— Aşa a fost descris. Nu ştiu câte crime se petrec aici, în Virginia de Vest, dar cred că a fost un act sângeros. Oricât de înfiorătoare a fost această crimă multiplă, probabil că dumneata ai văzut scene mult mai sângeroase în Orientul Mijlociu.

Puller nu spuse nimic.

Aşa cum nu-i plăcea să vorbească despre tatăl său,

prefera să tacă atunci când era întrebat despre misiunile sale în deşert. White continuă:

— Poliţia locală se ocupă de anchetă. Ei s-au deplasat primii la faţa locului. E vorba de o zonă rurală şi, din câte am înţeles, cei de acolo nici nu au vreun detectiv criminalist; militarii vor fi cei care vor conduce, în cele din urmă, ancheta. Va fi nevoie de mult tact pentru a gestiona această situaţie. Nu vom putea prelua exclusiv cazul decât dacă se dovedeşte că ucigaşul este militar. Şi, din cauza poziţiei lui Reynolds, prefer să fim implicaţi cât mai puţin în această investigaţie. Iar pentru a putea face asta, trebuie să ne purtăm frumos cu autorităţile locale.

— Există vreo locaţie sigură în zonă unde am putea depozita dovezile?

— Securitatea teritorială are un sediu sigur la vreo 50 de kilometri. Mai există acolo o persoană care asistă la deschiderea şi la închiderea seifului. Am obţinut o autorizaţie pentru tine.

— Presupun că am în continuare acces la USACIL.

— Desigur. Am dat un telefon scurt în Virginia de Vest. Nimeni nu a avut vreo obiecţie auzind de implicarea celor de la CID. Avocaţii Armatei Terestre vor avea grijă de toate formalităţile. Ei se vor ocupa de hârtii.

— Avocaţii se pricep foarte bine la hârtii, domnule.

White îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Noi suntem militari, aşa că vom proceda cu tact, bineînţeles; dar vom apela din când în când şi la forţă dacă va fi nevoie. Iar eu am auzit că te pricepi la fel de bine la ambele.

Puller nu spuse nimic. Pe parcursul carierei sale militare, avusese de-a face cu fel de fel de ofiţeri care-i încredinţau misiuni. Unii erau buni, alţii de-a dreptul idioţi. Puller nu era încă decis din ce categorie făcea parte cel din faţa lui.

White spuse:

— Sunt aici de mai puţin de o lună. Am fost numit după ce superiorii au mutat operaţiunea de la Fort Belvoir. Încă

încerc să mă adaptez. Dumneata faci asta de cinci ani.

— De aproape şase ani, mai exact.

— Nişte persoane importante mi-au spus că eşti cel mai bun, chiar dacă foloseşti metode mai puţin ortodoxe. White se aplecă puţin în faţă, sprijinindu-şi coatele pe birou, apoi continuă: Sunt sigur că nu mai este nevoie să-ţi spun că există o mulţime de interese la nivel înalt în legătură cu acest caz, Puller. Şi, când spun asta, mă refer la cel mai înalt nivel, începând cu ministrul forţelor armate şi terminând cu civilii de pe coridoarele Casei Albe.

— Am înţeles. Am anchetat şi cazuri în care a fost implicată Agenţia de Informaţii a Apărării şi de fiecare dată investigaţiile au decurs în parametri normali. Dacă există interes la un asemenea nivel, colonelul Reynolds trebuie să fi avut nişte afaceri suplimentare pe parcursul activităţii sale la Pentagon. Puller rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă: Sau era, probabil, foarte mânjit.

White zâmbi.

— Poate că, într-adevăr, eşti bun, aşa cum se spune.

Puller îi aruncă o privire.

Şi probabil că aş fi un excelent ţap ispăşitor dacă această anchetă s-ar duce de râpă, îşi spuse el. White continuă:

— Deci te ocupi de investigaţii de aproape şase ani.

Puller nu spuse nimic. Bănuia în ce direcţie se îndrepta conversaţia, pentru că aşa se întâmpla de fiecare dată când stătea de vorbă cu superiorii săi. Următoarele cuvinte ale bărbatului îi dovediră că avusese dreptate.

— Ai făcut colegiul. Vorbeşti bine două limbi, franceza şi germana, şi te descurci cu limba italiană. Tatăl şi fratele dumitale sunt ofiţeri.

— *Au fost* ofiţeri, îl corectă Puller. Şi singurul motiv pentru care vorbesc aceste limbi este acela că tatăl meu a fost transferat şi am locuit în Europa un timp, pe vremea când eram copil.

White nu părea să-l asculte.

— Ştiu că ai avut cele mai bune calificative dintre toţi la

USAMPS, începu el, referindu-se la Şcoala de Poliţie Militară a Forţelor Terestre Americane din Fort Leonard, Missouri. Ca MP, ai eclipsat o mulţime de infanterişti de pe cuprinsul globului. Ai rezolvat o multitudine de cazuri, cam în toate zonele de influenţă ale armatei. Şi pentru rezolvarea acestora ai avut acces la informaţii clasificate pe baza unor autorizaţii Top Secret şi SCI[7]. White tăcu pentru câteva secunde, apoi continuă: Cu toate acestea, fapta fratelui dumitale aproape că a stricat totul.

— Eu nu sunt fratele meu. Şi toate autorizaţiile mele au fost reînnoite.

— Ştiu asta.

Bărbatul tăcu şi începu să bată cu degetele în braţul scaunului. Puller nu mai spuse nimic. Ştia foarte bine ce avea să urmeze. Aşa se întâmpla întotdeauna.

— De ce nu te-ai înscris la West Point, Puller? De ce ai ales CID? În timpul serviciului militar ai fost un soldat de excepţie. Ai avut cele mai bune calificative la Şcoala de Rangeri. Un dosar al naibii de bun. Un adevărat lider pe câmpul de luptă. Tatăl dumitale a primit 49 de medalii importante în mai bine de treizeci de ani şi a rămas o adevărată legendă a Armatei Terestre. Dumneata ai reuşit să aduni o colecţie de peste douăzeci de medalii în numai şase misiuni efectuate în Irak şi Afganistan. Două stele de argint. Împrejurările în care ai primit una dintre aceste două medalii au avut drept consecinţă internarea dumitale într-un centru de dezintoxicare, unde ai stat trei luni. Au urmat trei stele de bronz cu litera „V“ şi un trio de medalii „Inima Purpurie”. Şi ai reuşit să capturezi un individ al cărui chip era imprimat pe una dintre cărţile de joc din pachetul cu cei mai căutaţi lideri terorişti din Irak, nu-i aşa?

— Cinci de pică, mai exact, domnule, zise Puller.

— Corect. Aşadar, te-ai ales cu o groază de stele şi de cicatrice. Armata apreciază astfel de combatanţi. Eşti un

[7] Sensitive Compartmented Information (n.tr.)

armăsar cu un impecabil pedigri de militar. Dacă ai fi rămas la Rangeri, ai fi fost un candidat veritabil pentru primele poziţii în ierarhie, iar dacă ai fi mers la West Point, ai fi devenit maior sau poate chiar locotenent-colonel până acum. Şi ai fi putut obţine cel puţin două stele pe umăr înainte de a părăsi armata. La naiba, poate chiar trei, la fel ca tatăl dumitale – dacă te-ai fi priceput la jocurile politice. În cadrul CID, un militar nu poate ajunge mai sus de gradul de sergent-major. Iar predecesorul meu mi-a transmis că singurul motiv pentru care ai depus cererea pentru postul de subofiţer a fost că plutonierii-majori stau toată ziua la birou cu fundul pe scaun, la sediul CID, în timp ce WO[8] pot ieşi mereu pe teren.

— Nu prea îmi plac birourile, domnule.

— Aşadar, iată-ne aici, la CID. În partea inferioară a liniei de apărare, dincolo de gratii şi de decoraţii. Şi nu sunt singurul care se întreabă de ce ai făcut această alegere, soldat.

Privirea lui Puller se opri asupra galoanelor de pe uniforma bărbatului. White era îmbrăcat cu noua uniformă a Forţelor Terestre – clasa B care înlocuise vechile uniforme verzi.

Pentru oricine din cadrul armatei, pieptul plin de galoane şi de medalii dezvăluia identitatea unei persoane, fiind un indiciu esenţial cu privire la cariera acesteia.

Pentru un ochi experimentat, aceste decoraţii spuneau totul; niciun detaliu important nu putea rămâne ascuns.

Din perspectiva unui soldat de elită, în trecutul bărbatului nu exista nimic deosebit – nici măcar o „Inimă Purpurie” sau vreo altă medalie valoroasă. Galoanele erau numeroase şi cu siguranţă ar fi făcut impresie asupra unui necunoscător, dar lui Puller nu-i spuneau decât că bărbatul era doar un birocrat de carieră, care trăgea cu arma numai dacă trebuia să-şi reînnoiască permisul.

Spuse:

[8] Warrant officer – plutonier-major (n.tr.)

— Domnule, îmi convine gradul pe care-l am. Îmi place şi felul în care am ajuns aici şi nu are niciun rost să mai discutăm despre asta. Cam aşa stau lucrurile.

— Sunt de acord, Puller. Sunt perfect de acord. Unii te-ar putea numi un ratat.

— Poate că e un defect de caracter, dar trebuie să spun că niciodată nu m-a interesat ceea ce spun alţii despre mine.

— Am auzit şi acest lucru despre dumneata.

Puller îl privi pătrunzător pe bărbat.

— Înţeleg, domnule, dar cred că ar fi mai bine dacă aş începe ancheta asupra cazului.

Bărbatul se uită la monitorul din faţa sa.

— Atunci, ia-ţi echipamentul şi pleacă la drum.

Câteva secunde mai târziu, când White îşi ridică din nou privirea, Puller nu mai era în încăpere.

Uriaşul nu făcuse niciun zgomot când ieşise pe uşă. White se lăsă pe spătarul scaunului, care scârţâi prelung sub greutatea sa.

Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care obţinuse atâtea medalii. Nu puteai ucide un soldat pe care nu-l vedeai apropiindu-se de tine.

CAPITOLUL 5

Sprijinit de portbagajul maşinii sale negre cu însemnele armatei, marca Chevy-Malibu, Puller sorbea dintr-o cană de cafea „extralarge“, în timp ce răsfoia dosarul cazului la lumina stâlpului de iluminat stradal de lângă sediul CID.

În zonă se aflau toate diviziile de investigaţii criminale – inclusiv NCIS[9] divizia care dăduse titlul unui cunoscut show de televiziune.

Puller şi-ar fi dorit să rezolve o crimă în şaizeci de minute, aşa cum făceau personajele din show-ul televizat. În realitate însă, avea nevoie de ceva mai mult timp pentru asta, iar uneori se întâmpla chiar ca ancheta să nu ajungă la niciun rezultat.

Undeva în apropiere se auzeau nişte focuri de armă. Rafale necruţătoare. Echipele FBI de salvare a ostaticilor şi puşcaşii marini se antrenau zi şi noapte cu muniţie adevărată. Puller era atât de obişnuit cu zgomotul împuşcăturilor, încât abia îl sesiză. L-ar fi surprins mai degrabă lipsa acestui sunet. În mod ironic, dacă la Quantico nu s-ar fi auzit niciun foc de armă, ar fi însemnat că ceva nu era în regulă.

Întoarse o pagină din dosar. Armata era metodică şi precisă în privinţa înregistrării şi păstrării dovezilor, aşa cum era de altfel în toate privinţele: cele referitoare la mărimea dosarului, la numărul paginilor ataşate, la ponderea informaţiilor de pe partea dreaptă versus cele de pe partea stângă, până la fiecare punct, slash sau triplu slash.

Existau manuale de instrucţie militară care abordau fiecare detaliu. Până şi regulamentele privind păstrarea Raportului Zilnic în cadrul Poliţiei Militare erau legendare

[9] Naval Criminal Investigative Service - Serviciul Naval de Investigaţii Criminale (n.tr.)

pentru exactitatea lor.

Dar cel mai important lucru pentru Puller avea să fie întotdeauna ceea ce era scris pe hârtie, şi nu pagina la care ar fi trebuit să caute în dosar acea informaţie.

Matthew Reynolds, soţia acestuia, Stacey, şi cei doi copii adolescenţi, o fată şi un băiat, fuseseră ucişi într-o casă dintr-o zonă rurală a Virginiei de Vest.

Poştaşul fusese cel care descoperise cadavrele. Cei de la poliţia locală ajunseseră primii la locul crimei. Bărbatul ucis fusese colonel în cadrul DIA. Se pregătea să se retragă şi să lucreze în sectorul privat, după douăzeci şi şase de ani în care îmbrăcase uniforma militară.

Lucra la Pentagon şi locuia în Fairfax City, aşa că Puller nu înţelegea ce căutau bărbatul şi familia lui într-o casă din Virginia de Vest.

Aceasta era cu siguranţă una dintre numeroasele întrebări la care trebuia să găsească un răspuns. Sau poate că poliţia locală avea deja unul.

Avea să preia toate informaţiile de la aceasta, pentru ca ulterior să verifice pe cont propriu fiecare pistă. Îşi puse dosarul în servietă şi mai verifică o dată echipamentul din portbagajul maşinii. Acesta era împachetat într-un rucsac special de infanterie, cu peste o sută de compartimente. Echipamentul consta în tot ce era necesar pe teren: mănuşi bleu de latex, lanterne, saci de hârtie, saci impermeabili cu etichete pentru transportul cadavrelor, cameră foto cu film de 35 milimetri şi aparat polaroid, costume biohazard de culoare verde cu tot cu căşti şi dispozitive de filtrare, pudră albă şi perie pentru colectarea dovezilor, ruletă de măsurare, riglă, bandă de sigilare a probelor, formulare tipizate pentru dosar, kit de prelevare a amprentelor, kit pentru analiză GSR[10], folie de plastic, reportofon digital, agendă pentru consemnarea probelor găsite la scena crimei, trusă medicală, huse pentru pantofi, termometru corporal, mască de purificare,

[10] Gunshot Residue – urme de praf de puşcă (n.tr.)

vestă reflectorizantă, briceag şi încă vreo şase duzini de alte obiecte.

Avea două pistoale M11 şi câteva încărcătoare de rezervă cu câte 13 şi 20 de gloanţe.

Mai pusese în portbagaj şi o mitralieră MP5.

În plus, îşi luase într-un alt rucsac câteva haine de camuflaj, pe care le împachetase cu mare grijă. Deocamdată – având în vedere că erau 30 de grade Celsius pe timpul nopţii –, jeanşii, o cămaşă albă cu mânecă scurtă şi pantofii săi sport marca Nike erau de ajuns.

Puller nu acceptase niciodată o misiune pe cont propriu, aşa cum făcuse acum.

De obicei, mai avea cel puţin un partener – un alt agent CID –, însă de cele mai multe ori echipa era formată din mai mulţi agenţi plus suport tehnic.

Şi era evident că acest caz necesita mult mai multe resurse.

Dar aceasta era misiunea lui, iar în armată, odată ce primeai o misiune, următorul pas era să o duci la îndeplinire. Altfel, te puteai trezi în faţa unui tribunal militar, fiind în pericol de a primi pedeapsa cu închisoarea în loc să fii promovat.

Îşi programă ruta pe GPS-ul maşinii sale, introducând ca destinaţie adresa la care trebuia să ajungă, apoi închise portiera Chevroletului şi porni motorul, lăsând oraşul Quantico în urmă.

Se opri o singură dată pe drum, ca să meargă la toaletă şi să mai bea o cană de cafea neagră.

În cele din urmă ajunse în Drake, Virginia de Vest – o localitate cu 6 547 de locuitori, după cum scria pe indicator –, la ora trei dimineaţa.

Mai erau trei ore până la răsăritul soarelui.

Prima dată încurcă ruta, însă ajunse apoi – urmând instrucţiunile GPS-ului – pe o şosea cu două benzi, la periferia oraşului Drake.

Lumina farurilor îi dezvălui un cartier de case abandonate. Probabil că erau cel puţin o sută de case

pustii sau poate chiar mai multe.

Acestea păreau a fi prefabricate, construite din module asamblate pe sit. Pe o parte a străzii se vedea un şir de stâlpi de electricitate şi de telefonie.

Şi totuşi, pe măsură ce maşina sa înainta printre case pe acel drum ocolitor, Puller îşi schimbă părerea. Casele nu erau abandonate; câteva dintre ele erau încă locuite.

Pe aleile din faţa acestora erau parcate maşini vechi, dar luminile care pâlpâiau la cele câteva ferestre nu păreau electrice.

Lumina părea produsă mai degrabă de lămpi cu gaz sau de lanterne cu baterii. Continuă să înainteze, apoi farurile maşinii luminară ceva nespus de bizar – o construcţie cu forma unui dom uriaş construit din plăci de beton, care se ridica deasupra copacilor din pădure.

Ce naiba e chestia aia?

În ciuda curiozităţii sale fireşti, nu opri maşina, ci îşi continuă drumul, nerăbdător să ajungă la destinaţie. Resetase GPS-ul şi în scurt timp constată că se afla pe drumul cel bun. Nu era deloc obosit când ajunse. De fapt, se simţea chiar relaxat şi energic după lunga sa călătorie.

Decise să se apuce imediat de treabă. Sunase înainte de a sosi la singurul motel din zonă şi rezervase o cameră.

Acesta nu se putea compara cu un motel de nivelul 6, dar lui Puller nu-i păsa. Îşi petrecuse ani buni din viaţă în tancuri, traversând mlaştini sau deşertul, având o găleată cu apă în loc de duş şi o gaură în pământ în loc de toaletă, aşa că mica nişă în zid era precum o cameră la Ritz.

Uşa de la recepţie era încuiată, dar Puller apăsă pe butonul soneriei şi la al treilea semnal sonor uşa se deschise. Mai târziu, după ce îl cază, bătrâna doamnă somnoroasă cu halat ponosit şi părul pus pe bigudiuri din spatele tejghelei îl întrebă cu ce treburi venise în oraş.

Luând cheia de pe tejghea, Puller răspunse scurt:

— În vacanţă.

Aceste cuvinte o făcură pe femeie să pufnească în râs.

— Eşti foarte şiret, din câte îmi dau seama, zise femeia,

vocea ei şuierând prin strungăreaţă mare.

Bătrâna mirosea a nicotină, usturoi şi salsa – era o combinaţie impresionantă.

— Şi mare, continuă ea.

Spunând aceste cuvinte îşi ridică ochii, măsurându-l de la înălţimea ei de un metru cincizeci.

— Aţi putea să-mi recomandaţi vreun loc în care se mănâncă bine?

Aceasta era Regula Nr. 1 a Armatei Terestre: Găseşte un local unde se mănâncă bine.

— Depinde, zise femeia.

— De ce?

— Dacă te deranjează sau nu să mănânci ouă cu praf de cărbune.

— Nu poate fi mai rău decât uraniul sărăcit din cafeaua de dimineaţă. Şi încă mă ţin bine pe picioare.

Femeia chicoti.

— Atunci, o să-ţi convină orice loc din oraş. Sunt toate la fel, scumpule.

În timp ce Puller se îndrepta spre uşă, femeia îl întrebă:

— Eşti căsătorit?

— De ce, sunteţi interesată? răspunse el întorcând capul spre ea.

Femeia îşi arătă din nou strungăreaţă lată.

— Aş vrea eu, scumpule. Aş vrea eu. Îţi urez noapte bună.

Puller ieşi pe uşa recepţiei. Somnul nu era pe agenda lui.

CAPITOLUL 6

În drum spre Virginia de Vest, Puller îl sunase de mai multe ori pe ofiţerul de poliţie care se ocupa de ancheta cazului şi îi lăsase o mulţime de mesaje telefonice.

Nu primise încă niciun răspuns. Poate că poliţia locală nu era chiar atât de dispusă să colaboreze, aşa cum îl asigurase superiorul său. Sau poate că erau doar copleşiţi de caz, fiind vorba de patru cadavre şi de o mulţime de mistere legate de cercetările judiciare. Puller nu ar fi putut să-i condamne pentru asta.

Motelul avea o curte interioară şi un singur nivel. În drum spre camera sa, Puller trecu pe lângă un bărbat care zăcea inconştient pe un petic de iarbă, lângă un automat de Pepsi legat cu lanţul de un stâlp metalic la vreo zece metri de oficiul de recepţie.

Puller verifică dacă bărbatul avea vreo rană, dar nu văzu niciuna. Se asigură că avea puls şi simţi mirosul puternic de alcool din respiraţia acestuia, apoi trecu mai departe şi intră în cameră.

Îşi cără bagajul în încăperea strâmtă, de numai 13 metri pătraţi, care avea o baie atât de mică, încât – atunci când stăteai în mijlocul ei – puteai atinge pereţii opuşi cu ambele mâini.

Îşi făcu o cafea din rezerva proprie, folosind filtrul său portabil – un obicei pe care-l deprinsese în timpul misiunilor peste Ocean.

Se aşeză jos, pe podea, cu dosarul deschis în faţa lui. Văzu numărul, îşi deschise telefonul mobil şi apăsă tastele.

Vocea care se auzi la celălalt capăt al firului, a unei femei, părea cam răguşită.

— Alo?

— Cu Sam Cole, vă rog.

— La telefon.

— Sam Cole? întrebă el din nou, destul de contrariat.

Vocea deveni aspră şi mai alertă.

— E prescurtarea de la Samantha. Cine naiba eşti? Şi de ce mă suni la ora asta? Ai idee cât e ceasul?

Accentul local devenea şi mai pronunţat pe măsură ce furia femeii creştea, sesiză Puller.

— Este 0320; sau trei şi douăzeci pentru civili.

Urmă o pauză lungă. Puller parcă îi şi vedea rotiţele creierului punându-se în mişcare, traducând răspunsul lui în ceva inteligibil pentru ea.

— La naiba, eşti militar, nu-i aşa?

Vocea ei era acum sigură, scorţoasă, chiar plăcută.

— John Puller. Agent special CID, membru al grupului 701 din Quantico, Virginia.

Se prezentase milităreşte, pe un ton oficial şi alert, aşa cum o făcuse de un milion de ori până atunci. Şi-o imagină pe femeie ridicându-se în capul oaselor, cum stătea în pat.

Se întrebă dacă era singură. Nu auzise nicio voce masculină în fundal. Sesiză în schimb zgomotul unei brichete, urmat de câteva secunde de linişte. Femeia trase apoi cu nesaţ fumul de ţigară, după care îi auzi expiraţia prelungă.

— Să înţeleg că ignoraţi avertizările medicului, domnişoară Cole?

— Nu, le am scrise pe pereţi şi le văd acum prin fum. De ce naiba mă suni în mijlocul nopţii?

— Numărul dumitale apare în dosarul meu în dreptul ofiţerului responsabil cu ancheta. Abia am sosit în oraş. Trebuie să mă pun la curent cu toate informaţiile. Şi, ca să înţelegi de ce te deranjez la ora asta, te-am sunat de patru ori în ultimele şase ore şi ţi-am lăsat de fiecare dată un mesaj, dar nu am primit niciun telefon.

— Am fost foarte ocupată. Nici măcar nu mi-am verificat apelurile.

— Sunt sigur că aţi fost ocupată, doamnă.

Şi sunt sigur că ţi-ai verificat telefonul, dar nu te-ai mai ostenit să mă suni înapoi, îşi spuse el.

În momentul acela, îşi aminti sfaturile superiorului său: *Să ne purtăm frumos.*

— Îmi pare rău că v-am trezit din somn, doamnă. M-am gândit că s-ar putea să fiţi încă la locul crimei.

Ea răspunse:

— M-am ocupat toată ziua şi o mare parte din noapte de această investigaţie. La naiba, am pus capul pe pernă abia acum o oră.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să mă informez în legătură cu o groază de lucruri. Dar pot să vă sun mai târziu.

O auzi coborând din pat. Probabil că mergea împleticindu-se prin încăpere, pentru că se împiedică de ceva şi înjură.

— Doamnă, vă rog, am spus că voi suna mai târziu. Puteţi să vă reluaţi somnul.

— Vrei să taci un minut? se răsti ea furioasă.

— Poftim? întrebă contrariat Puller.

— Trebuie să fac pipi!

Probabil că pusese telefonul pe podea, se gândi el. Zgomot de paşi, apoi o uşă care se închise. Măcar nu era nevoit să o audă pe Cole uşurându-se. Se mai scurse un minut, dar – cum nu-şi permitea să piardă timpul – se apucă să citească din nou filele din dosar.

Femeia reveni la telefon.

— Ne întâlnim acolo la ora şapte. Ah, scuză-mă, la zero şapte o sută a.m. Sau cum naiba spui dumneata.

— Zero-şapte-o sută Julieta.

Puller o auzi din nou inhalând prelung fumul de ţigară, apoi expirându-l.

— Julieta? Ţi-am spus că numele meu este Sam, zise femeia.

— Asta înseamnă ora de vară. Dacă ar fi fost iarnă, după timpul standard estic ar fi zero-şapte-o sută Romeo.

— Romeo şi Julieta? întrebă ea neîncrezătoare.

— Contrar impresiei generale, Armata Statelor Unite are simţul umorului.

— La revedere, Puller. Oh, şi ca să ştii: sunt sergent Samantha Cole, nu doamnă, nici Julieta, nici Romeo!

— Am înţeles, sergent Cole. Ne vedem, aşadar, la zero-şapte. Abia aştept să lucrăm împreună la acest caz.

— Da, sigur, bombăni ea.

Era sigur că femeia aruncase deja telefonul undeva în celălalt capăt al camerei şi se trântise din nou în pat. Puller puse telefonul jos, îşi termină cafeaua şi citi toate paginile raportului. Treizeci de minute mai târziu se echipă, strecurându-şi un pistol M11 în tocul din faţă şi altul în tocul din spate al centurii. După ce luptase atâta vreme în Orientul Mijlociu, nu i se mai păruse niciodată că armele pe care le avea asupra lui ar fi suficiente.

Îşi trase pe el un hanorac şi ieşi din camera sa de motel, încuind uşa. Tânărul care zăcuse inconştient în tufişuri stătea acum în şezut şi privea în jur de parcă ar fi fost căzut din lună.

Puller trecu pe lângă el aruncându-i o privire.

— Ar fi mai bine să renunţi la băutură, gândeşte-te bine la asta! Sau ar trebui măcar să-ţi găseşti un loc de dormit care să aibă acoperiş.

Bărbatul clipi de câteva ori, privindu-l nedumerit.

— Cine naiba eşti?

— John Puller. Dar dumneata?

Bărbatul îşi trecu limba peste buze de parcă ar fi fost din nou însetat, gata pentru încă o rundă.

Puller insistă:

— Ai un nume?

Bărbatul se ridică în picioare şi îşi şterse mâinile de partea din faţă a blugilor.

— Randy Cole.

Lui Puller îi atrase atenţia numele de familie al tânărului şi se întrebă dacă nu cumva era rudă cu femeia cu care vorbise la telefon, dar preferă să ţină pentru el această bănuială.

Randy Cole era un tânăr chipeş şi părea să aibă puţin peste douăzeci de ani. Înalt de un metru şaptezeci şi şapte,

bărbatul era slab, cu o constituţie atletică.

Pe sub cămaşă avea probabil cele şase pătrăţele abdominale; părul îi era şaten şi cârlionţat, iar trăsăturile feţei – ferme şi plăcute. Nu avea nicio verighetă pe deget.

— Eşti cazat la acest motel? îl întrebă Puller.

Randy clătină din cap.

— Locuiesc în oraş. Dumneata însă nu eşti de prin partea locului.

— Ştiu foarte bine asta.

— Şi ce faceţi aici, în Drake?

— Afaceri.

Randy pufni ironic.

— Da, sigur. Afaceri. Nu arătaţi deloc a miner.

— Nici nu sunt.

— Atunci de ce sunteţi aici?

— Ţi-am mai spus. Afaceri, repetă Puller, iar tonul lui dădea de înţeles că nu avea de gând să dezvolte acest subiect. Ai venit cu o maşină? Eşti în stare să conduci?

— Sunt bine.

Spunând aceste cuvinte, Randy reuşi să iasă clătinându-se dintre crengile tufişului.

— Eşti sigur? întrebă neîncrezător Puller. Dacă vrei, aş putea să te duc acasă cu maşina mea.

— Am spus că sunt bine.

Dar continua să se clătine, ţinându-se cu greu pe picioare. Apoi, se prinse cu mâinile de cap.

Puller îl ajută să-şi recapete echilibrul.

— Nu sunt prea sigur că eşti în regulă. Mahmureala e groaznică.

— Nu cred că e doar mahmureală. Am avut des migrene în ultima vreme.

— Ar trebui să mergi la un control.

— Oh, desigur. Am să caut cei mai buni doctori din lume. O să-i plătesc cu bani gheaţă.

Puller spuse:

— Ei bine, data viitoare sper să găseşti un pat în care să poţi dormi.

— La naiba, uneori tufişurile sunt mult mai bune decât paturile, zise Randy. Depinde de persoana cu care împărţi patul, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse agentul.

Puller se urcă la volan şi porni spre vest, urmând indicaţiile GPS-ului, dar ascultând în realitate de busola sa interioară. Dispozitivele de ultimă generaţie erau bune, desigur, dar creierul lui era şi mai bun. Dispozitivele mai dădeau greş uneori, dar creierul său niciodată – exceptând situaţia în care cineva l-ar fi putut străpunge cu un glonţ. În acest caz, ar fi avut oricum probleme mult mai grave şi nu ar mai fi contat dacă se rătăcea sau nu.

Se întrebă din nou dacă acel Randy Cole nu era cumva rudă cu Samantha. Poliţista şi beţivul. Nu era o situaţie nemaiîntâlnită. Uneori, chiar şi poliţiştii erau beţivi. Patruzeci de minute mai târziu, după un drum cotit pe nişte şosele desfundate şi înguste, care abia dacă aveau lăţimea unei maşini, şi după lupte eroice cu schimbările bruşte de direcţie, având chiar la un moment dat impresia că se rătăcise, găsi în cele din urmă strada pe care trebuia să ajungă.

Orientându-se după busola sa interioară, ajunsese la destinaţie în patruzeci de minute pe un drum de aproape 11 kilometri; observă că şi GPS-ul indica acelaşi lucru. Pe terenul accidentat de munte nu existau drumuri drepte, iar viteza maşinii nu trecuse de 65 de kilometri pe oră.

Încetini şi începu să studieze împrejurimile. Îşi aminti una dintre convingerile de bază ale celor de la CID: *Priveşte. Ascultă. Adulmecă.*

Inspiră adânc. Era pe cale să înceapă.

Din nou.

CAPITOLUL 7

Puller trase maşina pe marginea străzii şi privi pe geam. Era prima dată când simţurile sale nu aveau să fie alterate de observaţii anterioare.

Coborî din maşină şi se rezemă de portiera închisă. Mai inspiră o dată, la fel de adânc. Curenţii de aer aduceau miros de cărbune dinspre exploatarea minieră aflată la câţiva kilometri distanţă – cea pe lângă care tocmai trecuse.

Se auzea huruitul îndepărtat al camioanelor care transportau cărbunele. Privi spre vest şi văzu raza unui reflector luminând la răstimpuri cerul întunecat. Se întrebă ce rol avea aceasta, dar nu-i veni în minte nimic pe moment.

Începu să studieze cartierul. Vedea perfect la lumina lunii, iar cerul luminat la mici intervale permitea observarea tuturor detaliilor din zonă, mai mari sau mai mici. Casele erau micuţe şi dărăpănate, construite parcă după acelaşi tipar.

În curţile caselor se vedeau jucării. Camionete ruginite pe platformele de parcare. O pisică maidaneză furişându-se pe o alee.

Locul acela părea complet uitat de lume, pe cale să se stingă. Poate chiar mort. La fel ca familia Reynolds. Distrus. Şters de pe faţa pământului.

Cu toate acestea, Puller nu văzuse încă lucrul cel mai tulburător dintre toate.

În faţa uşii de la intrare, poliţia întinsese banda galbenă pentru izolarea perimetrului, avertizându-i astfel pe curioşi să se ţină la distanţă de locul acela. Cineva improvizase o baricadă pe aleea de parcare, folosind două găleţi de douăzeci de litri aşezate cu gura în jos, la distanţă una de alta, între care fusese întinsă banda galbenă.

Dar nu se vedea niciun poliţist prin preajmă. Nimeni nu stătea de pază ca să asigure perimetrul, deşi locul crimei fusese izolat de numai paisprezece ore. Ceva nu era în regulă. De fapt, era inadmisibil. El ştia prea bine că, din punct de vedere legal, dovezile puteau fi compromise dacă scena crimei nu era supravegheată.

Nu-i plăcea deloc ce avea să facă în continuare, dar nu avea de ales. Era în joc cariera lui şi a tuturor celor implicaţi în acest caz. Îşi scoase telefonul din buzunar şi tastă cifrele din memorie.

Ea răspunse la telefon după al doilea apel:

— Jur pe bunul Dumnezeu că am să te împuşc, oricine ai fi.

— Sergent Cole, sunt tot eu, Puller.

— Ai vreo ultimă dorinţă înainte de moarte? zbieră ea în telefon.

— Nu e niciun paznic aici.

— Unde?

— La locul crimei.

— Şi cum naiba ai ajuns la concluzia asta?

— Maşina mea e parcată în faţa casei.

— Te înşeli. L-am lăsat acolo pe ofiţerul de serviciu într-o maşină de patrulă. Am dat chiar eu acest ordin.

Puller privi în jur.

— Ei bine, dacă nu se ascunde cumva în pădure şi nu şi-a abandonat postul, probabil că a devenit invizibil. Dar, din câte ştiu eu, tocmai asta ar trebui să facă un paznic: să fie *vizibil*

— Pe toţi dracii, chiar eşti acolo?

— Sunt aici, crede-mă.

— Şi nu se vede nicio maşină de patrulă în faţa casei?

— Eu nu văd nimic.

— Voi fi acolo în treizeci şi cinci de minute.

— Nu se poate mai repede?

— Dacă aş încerca să conduc mai repede noaptea, pe drumurile astea, aş sfârşi cu capul strivit de un copac sau m-aş rostogoli într-o prăpastie.

Femeia făcu o pauză, iar Puller o auzi tropăind cu picioarele goale pe podea, deschizând grăbită sertarele ca să-şi caute hainele, fără îndoială.

— Uite ce e, Puller. Poţi să-mi faci o favoare şi să păzeşti temporar locul crimei? Îl voi suna imediat pe poliţistul de serviciu şi o să-i trag un perdaf de o să mă ţină minte toată viaţa.

— Pot face asta. Trupurile victimelor sunt tot înăuntru?

— De ce?

— Dacă-i aşa, vreau să le văd şi eu.

— Cadavrele sunt tot acolo.

Nu era normal ca trupurile să fie păstrate atât de mult timp la locul faptei, dar Puller decise să nu mai comenteze şi acest aspect. Era chiar mulţumit că se întâmplase aşa. Voia să vadă cu ochii lui cum îşi lăsase criminalul victimele, până la cel mai mic detaliu.

— Nu vreau să contaminez scena crimei. Ai folosit praf pentru prelevarea amprentelor? Ai examinat vreo urmă? întrebă el.

— Oarecum. Aveam de gând să fac mai multe în dimineaţa asta.

— În regulă. Uşa de la intrare a fost forţată?

— Nu ne-am putut da seama.

— Deci pot intra pe uşa din faţă?

— E încuiată. Sau cel puţin aşa ar trebui să fie.

— Atunci voi intra pe acolo.

— Puller…

— Treizeci şi cinci de minute, nu uita.

Ea spuse pe un ton potolit:

— În regulă, ne vedem atunci. Şi… îţi mulţumesc pentru ajutor.

Puller închise telefonul şi privi în jur. Erau opt case pe strada aceea scurtă, cu o singură ieşire, şi toate erau cufundate în întuneric. Nici nu era de mirare având în vedere că nu se făcuse încă dimineaţă. În faţa fiecărei case era parcată câte o maşină.

În spatele caselor se vedeau copaci, pe ambele părţi ale

străzii. Puller îşi luă iute câteva obiecte din rucsac şi le transferă în sacul pliabil pe care-l purta întotdeauna cu el.

Îşi puse în ureche un microfon pe care-l conectă la reportofon, apoi îndesă reportofonul într-un compartiment al centurii sale. Îşi trase pe mâini mănuşile albastre; porni spre partea din faţă a casei, îndreptă raza lanternei Maglite spre prundiş şi îl cercetă atent cu privirea. Urme de anvelope.

Acestea ar fi putut aparţine oricărui vehicul care se deplasase pe acolo pentru investigaţii. Făcu în minte o scurtă recapitulare a evenimentelor.

Poştaşul descoperise cadavrele pe la ora 14.00 şi sunase apoi la poliţie.

Primii poliţişti sosiseră la faţa locului după o jumătate de oră. Armata fusese anunţată zece minute mai târziu. Se mişcaseră al naibii de iute. Cineva de acolo gestionase bine situaţia. Se întrebă dacă era vorba de Cole.

El primise apoi telefonul şi indicaţiile în Kansas, apoi zburase înapoi în Virginia. Avusese noroc de un vânt favorabil şi ajunsese în Virginia cu patruzeci de minute mai devreme. După o scurtă oprire la apartamentul său, plecase cu maşina spre sediul CID şi ajunsese acolo la 18.40.

La ora 19.50 era din nou pe drum, îndreptându-se ca o rachetă spre destinaţie. Sosise apoi în Drake puţin după ora trei dimineaţa; acum era trecut de cinci.

Puller zări rampa de acces pentru scaunul cu rotile. Trecut de patruzeci şi cinci de ani, Matthew Reynolds era încă într-o formă suficient de bună cât să mai facă parte din armată. Soţia lui era cu cinci ani mai tânără decât el, dar nu avea probleme de sănătate. Dosarul ei medical era în regulă. Copiii aveau şaisprezece şi şaptesprezece ani; ambii erau sănătoşi.

Niciunul dintre cei patru nu folosea rampa. Aceea nu era casa lor. Ei se aflau acolo dintr-un alt motiv. Un motiv care probabil îi costase viaţa.

Studie din nou urmele de anvelope de la marginea aleii

acoperite cu prundiş, apoi privirea lui se opri asupra unei pete întunecate.

Acolo ar fi trebuit să fie motorul maşinii, dacă aceasta ar fi avut botul îndreptat spre est. Atent să nu şteargă urmele, Puller se aşeză pe vine şi atinse pata de lichid. Era cald. O pată de ulei. Recentă, desigur.

Să fi fost de la maşina de patrulare – cea în care trebuia să aştepte poliţistul care asigura perimetrul? Probabil. Dacă era adevărat, unde dispăruse acesta?

Se apropie grăbit de uşa din faţă şi observă cioburile de sticlă. Îşi acoperi pantofii cu cele două huse speciale. Uşa din faţă era încuiată, dar nu avea niciun zăvor. Îi luă mai puţin de trei secunde ca să o deschidă.

Înaintă în vestibul luminându-şi drumul cu raza lanternei, pe care o îndrepta precaut în toate direcţiile. Într-o mână ţinea lanterna, iar în cealaltă pistolul M11 pe care-l scosese din tocul frontal de la centură.

Oricine ar fi intrat într-o casă în care fuseseră ucişi patru oameni şi ar fi văzut că poliţistul care trebuia să asigure perimetrul nu era nicăieri ar fi intrat la idei, îşi spuse Puller. Ajunse în living şi raza lanternei îi dezvălui monstruoasa imagine.

Erau pe canapea.

Unul lângă altul, în şezut, ca şi cum s-ar fi uitat la televizor. Patru cadavre – fiecare sprijinit de celălalt.

Îşi introduse pistolul în toc şi, după ce se retrase câţiva paşi, începu să vorbească în microfon, descriind tot ce vedea.

Tatăl se afla în capătul din dreapta, iar fata în capătul din stânga. Mama şi băiatul erau în mijloc. Mama era lângă tată. Îndreptă lanterna în jos, spre podeaua mochetată din faţa canapelei. Nu se vedeau urme de sânge. Ridică din nou privirea şi îndreptă raza lanternei către capetele cadavrelor.

Tatăl primise un glonţ exploziv în faţă. După cum arăta rana, glonţul fusese tras de la mică distanţă. Chipul mamei era relativ intact, în schimb toracele acesteia era complet

distrus.

Puller aruncă o privire spre mâinile femeii moarte şi observă că erau sfâşiate.

Probabil că ridicase mâinile în faţă, îşi spuse el, exact înainte de a fi împuşcată. Oricum, mâinile nu ar fi avut cum să oprească încărcătura explozivă, dar fusese un gest instinctiv de apărare, o încercare inutilă de a-şi proteja acea parte a corpului spre care era îndreptată arma.

Rănile mortale ale celor doi adolescenţi nu erau vizibile. Probabil că fuseseră împuşcaţi în spate.

Părinţii lor nu fuseseră ucişi în living.

Pereţii camerei ar fi fost mânjiţi de sânge. Fuseseră împuşcaţi într-o altă încăpere din casă şi apoi căraţi până în living, unde fuseseră aşezaţi unul lângă altul pe canapea, ca o familie care urmărea un film la televizor.

Cine făcuse asta nu era întreg la minte. Oricum, numai un psihopat ar fi putut lichida o familie întreagă.

Un psihopat sau un profesionist fără scrupule.

Şi poate că era acelaşi lucru.

Se apropie mai mult, atent să nu calce pe ceva marcat pe covor cu vreun număr.

Tatăl era îmbrăcat în vechea uniformă verde clasa B, care mai putea fi purtată oficial timp de câţiva ani. Partea dreaptă a feţei sale fusese în mare parte distrusă, coloana vertebrală zărindu-se printr-o gaură în gât. Orbita goală a bărbatului părea să-l fixeze pe Puller.

Colonelul nu avea răni în torace. Primise toate gloanţele în faţă şi în gât, de la o distanţă foarte mică.

O puşcă automată era singura armă de foc care provoca de obicei astfel de răni.

Puller văzu nişte fire albe pe marginile rănilor. Fire de vată din tubul cartuşului. Poate că aveau norocul să stabilească, în funcţie de diametrul stratului de bumbac, calibrul armei sau să descopere numele fabricantului întipărit pe stratul de vată, dacă acesta se putea distinge.

Ochii mamei erau aţintiţi asupra lui Puller. Poate că unui observator înclinat spre melodramă privirea femeii i s-ar fi

părut stăruitoare.

Găseşte-l pe cel care m-a ucis, părea să spună.

Puller îndreptă lanterna către pieptul femeii. Zeci de găuri distribuite la întâmplare. Tot o puşcă automată, dar diferită de prima. Scoase o ruletă din buzunar şi măsură distanţa dintre găurile din bluza doamnei Reynolds. Bluza fusese albă, dar devenise acum stacojie.

Făcu în minte câteva calcule şi lăsă ruleta deoparte. Pipăi braţul bărbatului, apoi pe cel al femeii.

Erau încă rigizi, deşi nu mai erau în starea de rigor mortis; muşchii începeau să se relaxeze. Trupurile aveau temperatura camerei sau chiar mai puţin. Puller îşi scoase termometrul de aer şi verifică temperatura din interior. Sângele victimelor se lăsase în jos, adunându-se în extremităţi, iar intestinele şi vezica fiecăruia se goliseră de mult.

Pielea victimelor devenise albastră-verzuie, mirosul de putrefacţie era insuportabil, iar feţele lor începeau să se descompună. Toţi oamenii erau urâţi după moarte. Puller îşi concentră apoi atenţia asupra celor doi adolescenţi.

Se opri şi se întoarse brusc. Un zgomot. De undeva din casă.

Se părea că nu era singura persoană vie din clădire.

CAPITOLUL 8

Poc – şşşş – poc. Poc – şşşş – poc.

Zgomotul venea de jos, de la subsol.

Bineînţeles că de acolo se aude, îşi spuse Puller.

Se furişă până la uşă. Cu nările dilatate, încercă să distingă un miros diferit. Duhoarea corpurilor intrate în putrefacţie era greu de suportat, dar Puller încerca să detecteze un alt miros. Transpiraţie. Colonie. Ţigări. Semnătura moleculară specifică unei persoane cu respiraţia urât mirositoare. Orice i-ar fi putut oferi un indiciu.

Nimic.

Deschise uşa încet cu piciorul. Coridorul care ducea la subsol era cufundat în beznă.

Bineînţeles că e întunecat.

Poc – şşşş – poc. Poc – şşşş – poc.

Natura mecanică a zgomotului nu-l linişti deloc pe Puller. Dacă ar fi vrut să atragă pe cineva într-o capcană cu scopul de a-l ucide, ar fi încercat în primul rând să-l inducă în eroare. De fapt, făcuse de multe ori acest lucru în Irak şi Afganistan, la fel cum încercaseră şi adversarii săi să procedeze cu el.

Îşi scoase din sac o pereche de ochelari pentru vedere nocturnă, îi aranjă pe cap, fixă lentilele şi îi puse în funcţiune. Tunelul întunecat se lumină dintr-odată în faţa lui într-o nuanţă de verde, dar imaginea era încă destul de neclară.

Se lăsă pe vine şi îşi scoase şi celălalt pistol.

Ambele arme erau cu dublă acţiune la primul foc şi cu simplă acţiune la următoarele, pregătite să tragă în orice moment. În mod obişnuit nu folosea două pistoale în acelaşi timp, pentru că precizia şi acurateţea tragerii ar fi putut fi diminuate dacă ar fi tras simultan în două direcţii

diferite.

Oricum, într-un spaţiu închis ca acela, în care acurateţea nu mai era atât de importantă, avea nevoie de cât mai multe arme de foc.

Între membrii Poliţiei Militare şi agenţii CID existau două diferenţe majore. Cei din Poliţia Militară îşi cărau armele fără glonţ pe ţeavă, în timp ce agenţii CID purtau întotdeauna asupra lor armele pregătite de tragere.

De asemenea, în timp ce membrii Poliţiei Militare obişnuiau să predea armele la sfârşitul turei, agenţii CID nu puteau nici să respire fără să aibă la îndemână armele din dotare.

Dacă Puller ar fi aplicat o presiune de 12 PSI pe trăgaciul pistolului său şi ar fi tras primul foc, cursorul ar fi împins percutorul înapoi, iar pistolul ar fi început să lucreze cu simplă acţiune la următoarele runde.

Două încărcătoare a câte douăzeci de gloanţe însemnau în total patruzeci de focuri, deşi el ar fi avut nevoie de unul singur. Nu obişnuia niciodată să risipească prosteşte muniţia sau să tragă la întâmplare.

Dar putea să golească ambele pistoale în mai puţin de zece secunde, dacă era nevoie, sau să doboare o ţintă de mărimea unui om de la cincisprezece metri fără nicio problemă.

Nu-i mai rămânea acum decât să depisteze ţinta – înainte ca ţinta să-l depisteze pe el.

Furişându-se pe lângă perete, începu să coboare treptele mochetate, lăsându-se pe vine. Îşi concentră toată atenţia asupra cătării metalice a pistolului din mâna dreaptă.

Nu-i plăceau deloc spaţiile închise. Armata numea astfel de spaţii „tunelul fatal”.

Avea arme suficient de bune, dar era posibil ca şi adversarul său să aibă la fel.

Poc – şşşş – poc.

Zgomotul era produs de un mecanism. Dar trebuia ca cineva să fi apăsat butonul de pornire. În dosar era

menţionat un câine. Cole şi colegii ei ar fi trebuit să confişte animalul. Doar nu erau atât de idioţi încât să lase un câine să se plimbe nestingherit prin toată casa, riscând să contamineze locul crimei, mai ales dacă erau cadavre pline de sânge în preajmă.

Deşi animale domestice, câinii erau carnivori, la urma urmei.

Poc – şşşş – poc. Poc – şşşş – poc.

Ajunse la ultima treaptă de jos şi se târî până într-un colţ al încăperii, unde se opri şi studie terenul. O încăpere spaţioasă – nu putea vedea toţi pereţii acesteia.

Pardoseală din beton, pereţi izolaţi şi fundaţie din beton, tavan expus. O mulţime de fire întinse pe pereţii goi. Mirosul de mucegai îi înţepa nările. Oricum, acesta era mult mai plăcut decât duhoarea de la primul nivel.

Şi atunci văzu urmele pe unul dintre pereţi. Şi la baza acestuia, pe pardoseală.

Sânge. Victimele fuseseră ucise exact în acel loc. Cel puţin mama şi tatăl.

Poc – şşşş – poc.

Se uită din nou în jur. Nu putea vedea capătul opus al încăperii din cauza unui zid portant din beton.

Poc – şşşş – poc.

Bineînţeles că sunetul vine dintr-acolo.

Cu ambele pistoale îndreptate spre acel capăt al încăperii, Puller înaintă fără să se ridice, cu trunchiul întors în aceeaşi direcţie.

Ajunse într-un colţ şi se lipi de perete, apoi se retrase paralel cu acesta. Colţurile nu erau sigure.

Armata le numea „colţuri mişcătoare”, pentru că situaţia se putea schimba pe neaşteptate atunci când ajungeai într-un astfel de colţ. Rosti clar şi răspicat:

— Agent federal.

Nimic.

— Agent federal, repetă el.

Analiză peretele. Era din beton. Dacă ar fi fost din lemn sau rigips, ar fi tras în el câteva gloanţe ca să-i atragă

atenţia celui care aştepta probabil să-l atace în celălalt capăt al încăperii.

Dar dacă trăgea gloanţele în beton, aveau să ricoşeze rănindu-l cel mai probabil tot pe el.

— Aruncă arma, apoi ieşi la vedere cu mâinile la ceafă şi cu degetele întrepătrunse. O să număr până la cinci. Dacă refuzi, o să arunc o grenadă fumigenă exact în locul în care te afli.

Începu să numere, spunându-şi că ar fi fost bine să aibă la el o grenadă fumigenă.

Poc – şşşş – poc.

Băgă în tocul de la centură unul dintre pistoale, îşi dădu jos de pe umăr sacul şi-l aruncă în zona întunecată.

Poc – şşşş – poc.

Puller era calm – indiferent dacă acolo se ascundea sau nu cineva. Se ghemui, pregătit să sară, şi analiză rapid pereţii din jur. Într-o secundă văzu o mulţime de indicii.

Niciunul nu era în favoarea lui. Se furişă rapid după colţ. Luându-se după zgomot, privi în jos. Ventilatorul de podea încă funcţiona. Aceasta era sursa zgomotului. Paletele ventilatorului produceau şuieratul. Pocnetul provenea de la carcasa aparatului răsturnat, care se izbea de beton la fiecare rotaţie a acestuia.

Dar aparatul nu pornise singur. Cineva sau ceva apăsase butonul de pornire, iar Puller ştia acum despre ce era vorba.

Ridică privirea. Bărbatul purta uniformă. Atârna de tavan. Curelele de care era agăţat se lărgiseră sub greutatea trupului, care se lăsase în jos, deşi era încă suspendat. Astfel, trupul bărbatului atinsese ventilatorul şi-l răsturnase.

Puller tocmai descoperise ce se întâmplase cu poliţistul care fusese lăsat să păzească perimetrul.

Cercetă faţa bărbatului prin ochelarii speciali. Era mort, fără îndoială. Ochii îi erau bulbucaţi şi sticloşi.

Corpul inert. Mâinile legate. La fel şi picioarele.

Puller se apropie şi atinse pielea poliţistului. Era caldă

încă, dar se răcea vertiginos. Nu murise de mult. Verifică totuşi pulsul, ca să fie sigur. Nu simţi nimic.

Inima omului se oprise brusc şi toate celelalte organe îşi încetaseră activitatea. Era plecat deja dintre cei vii, dar nu de multă vreme.

Criminalii îi luaseră maşina de poliţie. Uleiul era cald, la fel şi trupul.

Mortul părea tânăr. Probabil că era un poliţist de rang inferior care avusese ghinionul de a primi această misiune. Să păzească nişte cadavre pe timpul nopţii. Iar acum – culmea ironiei – era şi el tot un cadavru.

Puller studie însemnele de pe uniforma tânărului. Probabil că era ajutor de şerif. „Districtul Drake“ – scria pe emblema de pe umărul acestuia. Zări tocul de la brâul bărbatului. Acesta era gol. Nici nu era de mirare. Un poliţist cu o armă nu s-ar putea lăsa spânzurat de cineva fără să lupte pentru viaţa lui. Faţa mortului era foarte umflată din cauza strangulării, aşa că Puller nu putea să-şi dea seama dacă fusese bătut.

Întinse mâna şi închise ventilatorul. Simfonia „poc – şşşş – poc“ luă sfârşit. Puller se apropie mai mult de cadavru şi, folosindu-şi ochelarii speciali, citi numele de pe ecuson.

Ofiţer Wellman.

Criminalii erau în stare de orice, îşi spuse Puller. Să te întorci în casă şi să ucizi un poliţist…

Să revii la locul faptei după ce ai omorât deja patru oameni…

Ce pierduseră? Sau ce lăsaseră în urmă?

În secunda următoare, Puller urcă în mare grabă scările.

O maşină se apropia de casă.

Aruncă o privire la ceas.

Putea fi sergentul Samantha Cole.

Sau nu.

CAPITOLUL 9

Femeia coborî din maşină. Cea de lângă casă nu era maşina poliţiei. Era o camionetă veche, cu un schimbător de viteze antic în patru trepte şi trei antene de transmisie montate pe capotă. Vehiculul era special construit pentru campare, având o remorcă albă cu ferestre laterale şi o uşă rabatabilă în spate, pe care era ştanţat cuvântul „Chevy“. Camioneta era albastră, dar aceasta nu era culoarea ei originală.

Samantha Cole nu purta uniforma. Era îmbrăcată într-o pereche de jeanşi decoloraţi, un tricou alb şi un hanorac WVU Mountaineers, iar în picioare purta nişte cizme lungi şi uzate.

Din tocul prins de umărul femeii ieşea patul unui revolver King Cobra cu dublă acţiune, de calibrul 45 milimetri. Cole purta arma pe partea stângă, ceea ce însemna că era dreptace.

Cu părul blond cenuşiu, lung până la umeri, Samantha Cole era mignonă – având sub un metru şaizeci – şi suplă, cu tenul deschis la culoare. Ochii ei erau mari şi albaştri, iar pometii înalţi şi proeminenţi sugerau nişte strămoşi amerindieni. Chipul îi era acoperit cu pistrui.

Era o femeie atrăgătoare, dar avea o privire cinică şi dură, aşa cum aveau oamenii cu care viaţa nu fusese deloc blândă.

Cole analiză, aşadar, camioneta lui Puller, apoi privi în sus, spre casa în care cei patru membri ai familiei Reynolds stăteau morţi pe canapea, unul lângă altul.

Cu mâna pe patul pistolului, ea înaintă prudent pe aleea cu prundiş. Tocmai trecea pe lângă Lexus când ceva o ţintui locului.

Mâna o apucă înainte să realizeze ce i se întâmplă. O strângea ca o menghină. Înţelese că nu avea nicio şansă.

Mâna o puse la pământ, apoi o trase după maşină.

— La naiba! înjură ea printre dinţi.

Degetele ei apucară strâns celelalte degete, lungi şi groase. Nu se putea elibera din strânsoare. Încercă să-şi scoată arma cu cealaltă mână, dar braţul adversarului ei o împiedica, imobilizând-o.

Cole nu-i putea ţine piept.

— Stai la pământ, Cole, îi şopti o voce la ureche. S-ar putea să fie vreun lunetist prin preajmă.

— Puller? întrebă ea surprinsă, în timp ce se întorcea spre el.

Agentul îi dădu drumul şi se furişă ghemuit pe lângă aripa dreaptă a Lexusului. Îşi scoase ochelarii. Avea în mână pistolul său M11. Celălalt pistol era la spate, în tocul centurii.

— Mă bucur să te cunosc.

— Era să mor de inimă. Nici măcar nu te-am auzit.

— Tocmai asta-i ideea.

— Aproape că mi-ai rupt braţul. Ce naiba, eşti robot?

El ridică din umeri.

— Nu, sunt militar.

— De ce m-ai imobilizat?

— Poliţistul pe care l-ai lăsat de pază se numeşte Wellman?

— Poftim?!

— Ofiţerul de serviciu din noaptea asta.

— Da, da. Larry Wellman. De unde ştii asta?

— Cineva l-a spânzurat de tavanul de la subsol, apoi i-a furat maşina.

Faţa ei împietri.

— Larry e mort?

— Mă tem că da.

— Ai spus că s-ar putea să fie un lunetist prin preajmă?

Puller îi arătă ochelarii.

— M-am uitat pe una dintre ferestre când te-am auzit oprind maşina şi am văzut o mişcare.

— Unde?

— În pădurea din spatele casei.

— Crezi că ei…?

— Nu obişnuiesc să fac presupuneri. De aceea te-am imobilizat. Au ucis deja un poliţist, aşa că pentru ei nu ar fi mare lucru să mai ucidă unul.

Ea îi aruncă o privire iscoditoare.

— Îţi sunt recunoscătoare. Dar nu pot să cred că Larry este mort! Nu e de mirare că nu mi-a răspuns la telefon. Rămase pe gânduri câteva secunde, apoi continuă: Avea o soţie şi un bebeluş.

— Îmi pare rău…

— Eşti sigur că e mort?

— Dacă nu aş fi fost sigur, l-aş fi dat jos şi aş fi încercat să-l resuscitez. Dar, crede-mă, în cazul lui ar fi fost inutil. Nu era mort de mult, totuşi. Trupul este cald încă.

— La naiba, zise ea din nou cu voce tremurândă.

Atunci îi simţi mirosul. Respiraţia ei mirosea a mentă şi a tutun. Nu folosea niciun parfum. Nu-şi făcuse timp să-şi spele părul. Puller se uită la ceas. Ajunsese acolo cu două minute mai devreme de propria ei estimare. Ochii începuseră să-i strălucească; o lacrimă grea se desprinse de gene şi se prelinse pe obraz.

— Vrei să anunţi decesul? o întrebă el.

Ea răspunse cu o voce obosită şi tristă:

— Cum? Da, desigur.

Îşi şterse repede ochii şi scoase telefonul din buzunar. Formă un număr. Vorbi repede, dar suficient de clar, iar după ce raportă, dădu în urmărire maşina de poliţie dispărută.

Sergentul Cole trecuse de la o stare la alta în doar câteva secunde. Femeia paralizată de emoţie se transformase pe loc într-o profesionistă desăvârşită. Puller era impresionat.

În cele din urmă, ea închise telefonul.

— Câţi ofiţeri ai la dispoziţie? o întrebă el.

— Suntem într-o zonă rurală, Puller. O mulţime de spaţiu, dar foarte puţini bani. Reducerile bugetare ne-au

afectat foarte mult şi ne-au redus efectivul cu o treime. Iar trei dintre oamenii mei sunt rezervişti şi se află momentan în Afganistan. Asta înseamnă că avem în total douăzeci şi unu de oameni care acoperă o arie de aproximativ o mie de kilometri pătraţi. Iar doi dintre aceştia sunt în spital în urma unui accident de maşină petrecut săptămâna trecută.

— Deci nouăsprezece în total. Inclusiv dumneata?

— Inclusiv eu.

— Câţi oameni trebuie să vină acum?

— Trei. În cel mai fericit caz. Şi nu cred că vor veni foarte repede. Sunt prea departe de zona asta.

Puller privi în direcţia pădurii.

— De ce nu rămâi aici să-i aştepţi în timp ce dau eu o raită prin pădure, ca să mă conving că nu e nimeni acolo?

— De ce aş rămâne aici? Sunt înarmată. Mai bine să fim doi decât unul.

— Cum vrei.

Puller privi spre pădure, trecând în revistă tot ce avea de făcut. Era atât de obişnuit cu aceste lucruri, încât – atunci când îşi plănuia în detaliu toate mişcările următoare – părea că nu se mai gândeşte la nimic.

— Ai fost vreodată în armată? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Am făcut parte din Poliţia Statală vreme de patru ani, înainte de a mă întoarce aici. A, ca să ştii, trag cu arma al naibii de bine. Am o mulţime de medalii şi trofee care dovedesc acest lucru.

— În regulă, dar te-ar deranja dacă m-ai lăsa pe mine să conduc ancheta?

Femeia îşi îndreptă privirea spre pădurea întunecată, apoi întoarse capul spre el, analizându-i statura impresionantă şi muşchii proeminenţi.

— Sunt de acord.

CAPITOLUL 10

Câteva minute mai târziu, Puller aruncă o privire în spate şi o văzu pe Sam Cole grăbindu-se să-l ajungă din urmă printre crengi şi desişuri. La un moment dat, el se opri brusc şi ridică mâna. Cole încremeni. Puller cercetă zona din jurul lor folosind ochelarii pentru vedere nocturnă. Copaci, tufişuri, o căprioară. Nimic care să le pună viaţa în primejdie.

Rămase pe loc în aceeaşi poziţie. Îşi aminti ce zărise pe fereastră, printre copaci. Văzuse o siluetă, şi nu un animal. Văzuse un bărbat. Asta nu însemna neapărat că acesta avea vreo legătură cu crima, dar era foarte probabil.

— Puller?

El nu întoarse capul spre ea, dar îi făcu semn cu mâna să meargă înainte. Ea se ghemui lângă el câteva minute mai târziu.

— Ai văzut ceva prin dispozitivul ăsta sofisticat?

— Doar o căprioară şi o mulţime de copaci.

— Am ascultat cu atenţie, dar nu am auzit niciun zgomot.

Puller privi cerul care începea să se lumineze.

— Am văzut raza unui reflector când am ajuns în faţa casei. Spre est, la câteva mile distanţă.

— Probabil reflectorul de la exploatarea minieră.

— Dar de ce ar fi nevoie de un reflector?

— Pentru aterizarea elicopterelor cel mai probabil. Ca să lumineze zona.

— De ce ar ateriza elicopterele la o exploatare minieră în mijlocul nopţii?

— Nicio lege nu interzice asta. Şi, de fapt, nici nu e vorba de o mină. Sunt extracţii de suprafaţă, din vârful muntelui. Asta înseamnă că nu sunt săpate galerii pe dedesubt – în loc de asta, aruncă muntele în aer pe bucăţi.

Puller cerceta în continuare zona prin ochelarii săi.

— Dumneata ai contactat armata în legătură cu Reynolds?

— Da. Era îmbrăcat în uniformă. Acesta a fost primul nostru indiciu. În plus, i-am verificat maşina şi am găsit actele şi legitimaţia. Femeia se opri câteva secunde, apoi spuse: Ai fost şi dumneata în casă. Ai văzut că nu a mai rămas mare lucru din faţa lui.

— Avea cumva vreo servietă sau un laptop?

— Şi una, şi alta.

— Trebuie neapărat să le văd.

— În regulă.

— Ar putea conţine informaţii clasificate – atât servieta, cât şi laptopul.

— Înţeleg.

— Se află într-un loc sigur?

— În camera noastră specială pentru păstrarea probelor de la sediu.

Puller se gândi o secundă.

— Trebuie să te asiguri că nu încearcă nimeni să pună mâna pe ele. Reynolds a făcut parte din DIA. Agenţia de Informaţii a Apărării. Ar putea ieşi o mare încurcătură dacă o persoană neautorizată ar încerca să fure aceste probe. O bătaie de cap în plus de care nu ai nevoie.

— Înţeleg. Aş putea să dau un telefon.

— Mulţumesc. În dosar scria că i-ai luat amprentele.

— Pe care le-am trimis prin fax la Pentagon, formând numărul pe care l-am primit de la ei. Amprentele au confirmat identitatea bărbatului.

— Câţi specialişti criminalişti ai în total?

— Unul. Dar e foarte bun.

— Medic legist?

— Cel mai aproape e în Charleston, la fel şi singurul laborator medical din zonă.

În timp ce vorbea, Puller privea prin ochelarii săi în toate direcţiile. Bărbatul pe care-l zărise în pădure probabil că nu mai era prin preajmă.

— De ce sunt corpurile victimelor încă în casă?

— Din mai multe motive, dar cel mai important dintre acestea este că nu avem un loc în care să le păstrăm.

— Nici măcar un spital?

— Cel mai apropiat spital se află la mai mult de o oră distanţă.

— Medici legişti de prin partea locului?

— Oarecum!

— Ce vrea să însemne asta?

— Cel pe care l-am avut s-a mutat în afara oraşului. Şi nu era tocmai medic legist, ci EMT[11]. Dar, conform legilor statului, era destul de bun pentru noi.

— Şi cine se va ocupa de autopsia victimelor?

— Încerc să rezolv acest aspect. Probabil un medic din oraş pe care-l cunosc şi care a lucrat o perioadă ca medic legist. Dumneata câţi specialişti în criminalistică ai adus?

— Unul singur. Îl ai în faţă.

— Eşti criminalist şi inspector în acelaşi timp? E ceva destul de neobişnuit.

— De fapt, e cel mai sigur şi mai inteligent mod de a conduce o anchetă.

— Ce vrei să spui?

— În acest fel, nimic nu intervine între mine şi probele prelevate, zise el. Şi mă pot bizui pe ajutorul celor de la Laboratorul de Investigaţii Criminale al Armatei. Să ne întoarcem.

Un minut mai târziu, stăteau amândoi în faţa celor patru cadavre.

Deşi se iviseră de mult zorii, Cole aprinse lumina.

— Scena crimei a fost contaminată, zise Puller. Criminalii s-au întors la locul faptei. Este posibil ca aceştia să fi distrus o mulţime de probe.

— Ar fi putut distruge probele şi înainte, veni replica lui Cole.

— Chiar dacă am avea un suspect, avocatul lui ar putea

[11] Emergency Medical Technician – Paramedic (n.tr.)

respinge toate acuzaţiile procurorului bazându-se pe acest lucru.

Cole nu răspunse. După felul în care îşi încrunta sprâncenele, Puller înţelese că femeia ştia foarte bine că avea dreptate.

— Şi ce am putea face în această privinţă? întrebă ea în cele din urmă.

— Deocamdată nimic. O să căutăm în continuare probe.

— Ai să raportezi acest lucru superiorilor tăi?

El nu-i răspunse.

În schimb, aruncă o privire în jur şi zise:

— Familia Reynolds nu locuia aici. Ce căutau atunci în acest loc?

— Proprietarii casei se numesc Richard şi Minnie Halverson. Sunt părinţii doamnei Reynolds. Cei doi locuiesc în prezent la un azil de bătrâni. Mai bine spus, domnul Halverson locuieşte la azil. Doamna Halverson a locuit aici, dar a suferit recent un atac cerebral şi este internată într-un centru specializat, în apropiere de Pikeville. Nu e chiar la capătul lumii, dar pe drumurile noastre desfundate durează mai mult de o oră şi jumătate să ajungi acolo.

— Mi-am dat seama de asta când am venit încoace.

— Se pare că doamna Reynolds locuia temporar în această casă pentru a avea grijă de toate – să supravegheze felul în care era îngrijit tatăl ei, să pregătească locuinţa pentru vânzare şi să obţină transferul mamei ei la acelaşi azil de bătrâni, din moment ce aceasta nu mai putea locui singură. Este vară, aşa că băiatul şi fata rămăseseră cu mama lor. Domnul Reynolds venea aici doar în weekenduri.

— De unde ai atâtea informaţii?

— Din surse locale. De la azil şi de la spital. Bineînţeles că am făcut şi ceva cercetări în cartier. Am vorbit şi cu câţiva vecini de pe stradă.

— Bună treabă, zise Puller.

— Nu sunt aici doar ca să mă prefac că lucrez.

— Uite, eu am venit aici doar pentru că una dintre victime poartă uniformă. Iar superiorul meu mi-a spus că voi nu aveţi nimic împotrivă să colaboraţi cu celelalte autorităţi.

— Şeful meu nu are nimic împotrivă.

— Dar dumneata?

— Să spunem doar că juriul încă mai deliberează.

— Destul de cinstit.

— Deci Reynolds era membru al DIA?

— Nu ţi-au spus acest lucru atunci când le-ai trimis prin fax amprentele lui?

— Nu. Doar mi-au confirmat identitatea lui. Serviciul Militar de Informaţii, deci. Era un soi de spion? De aceea a fost ucis?

— Nu ştiu. Se pregătea de pensionare. Poate era doar un birocrat cu câteva galoane care urmărea o deturnare de fonduri în sistemul bancar privat. La Pentagon sunt o groază de astfel de indivizi.

Puller decisese să nu o pună pe Cole la curent cu adevărata activitate a lui Reynolds în cadrul DIA. Încă nu era autorizat să facă asta şi nu avea chef să fie degradat pentru divulgare de informaţii.

— Asta nu ne ajută prea mult, în cazul ăsta.

Partea onestă a lui Puller învinse în cele din urmă, făcându-l să spună:

— Ei bine, poate că nu era doar un birocrat.

— Dar tocmai ai spus…

— Am spus *poate.* Nu a fost confirmat acest lucru. Iar eu abia m-am implicat în această investigaţie. Sunt încă multe lucruri pe care nu le ştiu.

— În regulă.

Puller se apropie mai mult de cele patru cadavre.

— Deci i-ai găsit în poziţia aceasta. Erau aşezaţi unul lângă altul?

— Da.

— Cauza morţii adulţilor e cât se poate de evidentă. Dar copiii?

Puller îi făcu semn către cei doi adolescenţi.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, Puller se întoarse spre ea.

Samantha Cole îşi scosese pistolul şi îl ţinea îndreptat spre capul lui.

CAPITOLUL 11

— Am spus ceva nepotrivit? întrebă încet Puller, cu privirea aţintită spre faţa poliţistei şi ignorând gura pistolului Cobra cu care-l ameninţa aceasta.

Atunci când o persoană te ameninţă în acest fel, cea mai bună soluţie este să o priveşti în ochi. Acest lucru ţi-ar putea oferi un indiciu în legătură cu intenţiile acelei persoane. Iar intenţia femeii era – în mod evident – să-l împuşte imediat ce ar fi spus sau ar fi făcut ceva greşit.

— Probabil că eram ameţită din cauza lipsei de somn, zise ea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu am nici cea mai mică idee dacă eşti într-adevăr cine pretinzi. Tu eşti singurul care susţii că faci parte din CID. Nu ar fi trebuit să-ţi dau permisiunea de a vedea locul crimei. După cum văd eu lucrurile, tu l-ai ucis pe Larry Wellman şi ai inventat o poveste cum că ai fi văzut pe cineva afară. Poate că eşti un spion care încearcă să fure ceea ce se află în servieta şi în laptopul victimei.

— Maşina mea e cea de afară şi are numere de armată.

— Poate că nu e maşina ta. Sau poate că ai furat-o.

— Îţi pot arăta legitimaţia.

— Asta voiam să aud. Îi făcu semn cu pistolul şi zise: Arată-mi-o. Ai grijă, fără mişcări bruşte.

Cole făcu încet câţiva paşi în spate. Puller observă că femeia stătea în poziţia standard de tragere, poziţia Weaver, numită astfel după numele unui deputat din California care revoluţionase competiţiile sportive de tragere la ţintă pe la sfârşitul anilor ’50: greutatea corpului egal repartizată pe ambele tălpi, picioarele plasate la o distanţă egală cu lăţimea umerilor şi genunchii rigizi. Piciorul din dreptul mâinii care susţinea arma era uşor mai în spate faţă de celălalt.

Cu siguranţă avea să tragă folosind metoda clasică împinge/ trage pentru a controla reculul.

Puller observă că femeia îşi ţinea încordat braţul în care avea arma, dar nu şi mâna.

Probabil că, din această cauză, mâna avea să-i tremure din încheietură după primul foc. Dar ea îşi ţinea pistolul Cobra cu destulă stăpânire de sine, ca şi cum şi-ar fi cunoscut foarte bine arma.

Şi, chiar dacă tehnica ei nu se dovedea perfectă, era oricum destul de bună încât să-l poată doborî dintr-un singur foc tras de la acea distanţă.

Puller îşi scoase cu trei degete portvizitul din buzunarul de la cămaşă.

— Deschide-l ca să-l pot vedea, îi spuse ea. Insigna mai întâi, apoi legitimaţia.

El procedă întocmai. Cole privi cu atenţie poza de pe legitimaţie, apoi se uită din nou la el. În cele din urmă, lăsă pistolul jos.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

— Şi eu aş fi procedat la fel în locul tău.

Poliţista îşi puse pistolul înapoi în tocul de la centură.

— Dar tu nu mi-ai cerut legitimaţia, îi reproşă ea.

— Eu te-am sunat să vii aici. Numele şi numărul tău de telefon erau în dosarul oficial al armatei. Cei din armată nu fac astfel de greşeli. Te-am văzut de când ai oprit maşina şi ai coborât în faţa casei. Porţi insigna de poliţie prinsă de centură. Când te-am prins de braţ şi ai strigat surprinsă, am recunoscut vocea pe care o auzisem la telefon.

— Şi totuşi, aş fi putut să te împuşc, ţinu ea să-i amintească.

— Poate că nu ai fi reuşit întru totul.

Rostind aceste cuvinte, el îi arătă cuţitul negru KA-BAR pe care-l ţinea ascuns în cealaltă mână, lipit de antebraţ.

— Probabil că ai fi apăsat pe trăgaci din reflex. Apoi, poate că am fi căzut amândoi la pământ. Îşi strecură cuţitul în teaca de la centură, apoi continuă: Din fericire, nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

— Nu am observat când ai scos cuţitul.

— Am făcut asta înainte ca tu să scoţi pistolul.

— De ce?

— Am văzut cum m-ai privit, după care te-ai uitat la pistol şi în cele din urmă la cadavre. Nu a fost prea greu să-mi imaginez la ce te gândeai.

— Dar de ce nu ai scos tu primul pistolul?

— Nu scot pistolul decât atunci când intenţionez să-l folosesc. Nu am vrut să înrăutăţesc şi mai mult situaţia. Ştiam că urma să-mi ceri portvizitul. Aveam cuţitul de rezervă, în caz că tu ai fi avut altceva în minte. Aruncă o privire către victime: Deci, ce s-a întâmplat cu copiii?

Ea se apropie de canapea, îşi scoase din buzunarul hanoracului o pereche de mănuşi din latex, le trase pe mâini şi, după ce-l apucă pe băiat de gât, îi aplecă trupul în faţă cu aproximativ zece grade. Cu mâna liberă îi indică lui Puller un anumit loc de la baza cefei băiatului.

Agentul îndreptă raza lanternei spre rana mortală. Analiză pentru câteva clipe echimoza mare şi purpurie, apoi spuse:

— Cineva i-a distrus dintr-o singură lovitură trunchiul cerebral.

Poliţista lăsă trupul băiatului în poziţia sa iniţială.

— Aşa se pare.

— Fata e în aceeaşi situaţie?

— Da.

— După starea în care se află cadavrele, cei patru sunt morţi de peste douăzeci şi patru de ore, aproximativ, dar nu mai mult de treizeci şi şase. Specialistul tău a făcut o apreciere mai exactă a orei decesului?

— Aproximativ douăzeci şi nouă de ore, aşa că ai fost pe aproape.

Puller îşi verifică ceasul.

— Asta ar însemna că au fost ucişi duminică, pe la miezul nopţii?

— Întocmai.

— Iar poştaşul i-a găsit luni, după prânz. Înseamnă că

cele patru cadavre erau deja rigide la ora aceea. Ai putea confirma acest lucru ca punct de referinţă suplimentar?

— Desigur.

— Poştaşul nu a observat nimic suspect?

— După ce a vomat de vreo patru ori pe peluza din faţă, până când am ajuns noi la faţa locului? Nu, nu cred că a fost în stare să mai observe ceva. Ucigaşii erau plecaţi de mult.

— Şi totuşi, au revenit în această noapte la locul crimei. În plus, au ucis şi un poliţist. Alte răni sau urme de violenţă?

— După cum vezi, încă nu i-am dezbrăcat, dar am verificat cu atenţie şi nu am găsit nimic. Dacă îi distrugi cuiva trunchiul cerebral, cu siguranţă acea persoană moare.

— Da, asta am înţeles foarte bine.

Puller începu să se uite prin încăpere.

— Trebuie să ai ceva experienţă, totuşi, continuă el. Trebuie să loveşti cu mare precizie, altfel persoana poate paraliza în loc să moară.

— Asta înseamnă că avem de-a face cu profesionişti.

Puller rămase pe gânduri câteva clipe.

Sau cu militari, îşi spuse el. *Dacă asta nu e decât o răfuială între soldaţi?*

— E o posibilitate. Sau poate că a fost doar o lovitură norocoasă.

Privirea lui se îndreptă asupra fetei.

— Dar e puţin probabil să fi avut şi a doua oară atâta noroc încât să fi lovit cu aceeaşi precizie. Nu au fost ucişi aici, cel puţin nu colonelul şi soţia lui.

Cole se îndepărtă puţin de canapea şi analiză covorul.

— Desigur, nu sunt pete de sânge. Nu văd niciuna aici. Probabil că totul s-a petrecut la subsol.

— Am observat urmele când am fost acolo, jos.

— Că tot veni vorba, trebuie să cobor acolo să-l văd pe Larry.

Lui Puller i se păru că sesizează un tremur uşor în vocea

ei, chiar dacă femeia încerca să vorbească pe un ton obişnuit.

— Îmi faci mai întâi o favoare? o întrebă el.

— Despre ce e vorba?

— Te rog să dai mai întâi un telefon la sediu pentru a-i anunţa pe cei de acolo să sigileze servieta şi laptopul colonelului.

Ea se conformă. Imediat ce femeia termină convorbirea telefonică, Puller îi zise:

— Urmează-mă.

Cole porni încet pe scări în spatele lui. Agentul o conduse în locul în care poliţistul atârna de tavan. Din cauza greutăţii, mortul ajunsese acum aproape de sol, bocancii lui aproape atingând pardoseala de beton.

Puller o urmări pe Cole în timp ce analiza cadavrul colegului ei. Nicio lacrimă de această dată. Doar un semn scurt din cap.

Femeia abia se obişnuia cu ideea. Probabil că se simţea jenată că lăcrimase mai devreme în faţa lui.

Şi, la un moment dat, îi tremurase vocea. Dar nu avea motive să se simtă jenată.

Şi el îşi văzuse prietenii murind în faţa lui – o mulţime. Nu-i fusese uşor niciodată să vadă astfel de lucruri. Îi era greu de fiecare dată când îşi aducea aminte.

Aveai impresia că poţi deveni imun la astfel de încercări, dar asta era doar o iluzie. Golul din mintea ta se adâncea tot mai tare, fiind umplut de şi mai multă tristeţe.

Cole făcu un pas în spate.

— O să-l prind pe nenorocitul care e răspunzător pentru asta.

— Ştiu că o vei face.

— Nu putem să-l dăm jos? Nu vreau să-l las aşa, agăţat de tavan, ca un biet porc înjunghiat.

Puller verifică ceafa mortului.

— Am putea tăia laţul ceva mai sus de nod pentru a-l păstra intact. Dă-mi numai o secundă.

Agentul urcă repede scările şi ieşi până la maşină, din

portbagajul căreia îşi luă rucsacul.

Coborî din nou la subsol şi scoase din rucsac o folie din plastic şi o mică scară pliantă.

— Am să înfăşor folia în jurul cadavrului ca să nu pierdem niciun posibil indiciu legat de crimă, apoi am să-l susţin, în timp ce tu vei urca pe scară şi vei tăia funia. Ai grijă să o tai mai sus de nod. Poţi folosi cuţitul meu.

Cole îi urmă instrucţiunile fără să crâcnească, iar bărbatul înfăşurat în folia din plastic ajunse în braţele puternice ale lui Puller.

Agentul întinse cadavrul pe pardoseală, cu faţa în sus, în timp ce Cole cobora de pe scară.

— Aprinde lumina de acolo, zise Puller, arătându-i femeii un întrerupător de pe perete.

Când camera se lumină, Puller examină rapid gâtul lui Wellman.

— Carotida şi jugulara au fost comprimate. Osul hioid este probabil fracturat. Expertiza medico-legală va confirma aceste lucruri. Puller îi arătă apoi lui Cole câteva vânătăi de pe gâtul mortului şi adăugă: Vase de sânge rupte. Asta înseamnă că era viu atunci când l-au spânzurat de tavan.

Întoarse cu grijă cadavrul poliţistului pe o parte astfel încât să-i poată vedea mâinile, care-i fuseseră legate la spate.

— Uită-te după răni defensive sau dacă are ceva sub unghii. Dacă suntem norocoşi, vom găsi ceva urme de ADN.

Cole îndreptă lanterna Maglite a agentului către mâinile victimei.

— Nu se vede nimic. Nu pot să înţeleg asta. Larry ar fi trebuit să riposteze. Sau poate criminalii au avut grijă să nu lase nimic în urmă.

— Cred că asta explică totul, îi spuse Puller arătându-i sângele închegat din părul mortului. L-au lovit zdravăn înainte să-l spânzure.

Scoase un termometru din rucsac, îl lipi de fruntea lui

Wellman, apoi citi gradele.

— Puţin sub cinci grade faţă de temperatura normală a corpului. Făcu repede un calcul în minte şi adăugă: E mort de vreo trei ore. Deci, de pe la ora două şi jumătate.

În acel moment, auziră câteva maşini oprindu-se în faţa casei.

— A sosit cavaleria, zise Puller.

Cole privi în jos, spre trupul colegului ei.

— Se pare că te pricepi la toate astea, murmură ea fără să-şi ia ochii de la mort.

— Sunt aici ca să ajut – bineînţeles, dacă sunteţi de acord. E decizia voastră.

— De acord.

Cole se întoarse şi porni către scări.

— Ştiu că aţi verificat deja scena crimei, dar aş vrea să o fac şi eu, zise Puller, apoi adăugă: Nu vreau să-i calc pe bătături pe profesionişti, dar trebuie să raportez şi eu superiorilor mei detaliile anchetei. Iar ei se aşteaptă ca investigaţiile noastre să decurgă într-un mod aparte.

— Nu-mi pasă, atât timp cât asta ne va ajuta să-l prindem pe individul care a făcut aşa ceva, zise ea.

Începu să urce scările. Puller rămase cu privirea la cadavrul poliţistului, iar după un timp ridică ochii spre pereţii din celălalt capăt al încăperii. Petele de sânge şi resturile de ţesut de pe stâlpi indicau locul în care fuseseră executaţi adulţii din familia Reynolds.

Executaţi era – fără îndoială – cuvântul cel mai potrivit pentru a descrie oribila crimă.

Câteva focuri de armă – el împuşcat în cap, iar ea în trunchi.

Nu înţelegea de ce adulţii fuseseră executaţi într-un mod diferit. Şi de ce adolescenţii nu fuseseră împuşcaţi. De obicei, în cazul unui masacru, ucigaşii foloseau aceeaşi metodă pentru toate victimele. Schimbarea armelor necesita timp, iar timpul era extrem de preţios.

În plus, uciderea unor oameni urmată de mutarea cadavrelor necesita şi mai mult timp.

Probabil că acest criminal avea tot timpul din lume. Puller privi din nou în jos, spre trupul lui Wellman. Crimele aveau în comun faptul că moartea victimelor se datora unor acte de violenţă.

Cu excepţia acestui lucru, toate erau diferite.

Iar a le rezolva era ca şi cum ai fi încercat să tratezi cancerul. Ceea ce funcţiona în unul dintre cazuri nu funcţiona în celelalte. Fiecare dintre ele avea o soluţie unică. Puller porni către scări pentru a i se alătura lui Cole.

CAPITOLUL 12

Cei trei poliţişti din Drake stăteau unul lângă altul privind spre colegul lor mort. În timp ce făceau asta, Puller îi cerceta cu privirea: toţi înalţi de peste un metru optzeci; doi slabi şi unul ceva mai dolofan. Erau tineri, cel mai vârstnic având până în treizeci de ani. Puller observă că unul dintre ei avea o ancoră tatuată pe mână.

— Ai fost în marină? îl întrebă el.

Bărbatul încuviinţă cu un semn din cap, aruncându-i o privire fugitivă.

Tatuajul – din câte ştia Puller – fusese făcut după ce bărbatul ieşise din serviciul Marinei Americane. Militarilor nu le era permis să aibă tatuaje vizibile atunci când purtau uniforma.

— Eşti infanterist? îl întrebă Omul-Ancoră.

— Fac parte din Grupul 701 CID, cu sediul la Quantico.

— Puşcaşii marini se antrenează acolo, nu-i aşa? îl întrebă poliţistul dolofan.

— Aşa e, răspunse Puller.

— Vărul meu e puşcaş marin, zise Dolofanul. El spune că puşcaşii sunt mereu primii în luptă.

— Puşcaşii marini mi-au salvat de multe ori fundul în Orientul Mijlociu.

Cole coborî scările şi li se alătură la subsol.

— Un miner aflat în drum spre serviciu a găsit maşina de patrulă a lui Larry la vreo trei kilometri de aici, pe fundul unei râpe, şi a anunţat autorităţile. Am trimis tehnicianul criminalist din echipa noastră la faţa locului, ca să facă cercetări.

Puller făcu un semn de încuviinţare.

— Poate veni aici după aceea? Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

— Am să-l anunţ. Cole se întoarse spre oamenii ei şi le

spuse: Având în vedere ce i s-a întâmplat lui Larry, vom avea nevoie de doi ofiţeri care să păzească non-stop locul crimei.

— Sergent, asta ne va reduce substanţial echipa. Şi aşa suntem puţini, protestă Omul-Ancoră.

Cole le făcu semn spre trupul lui Wellman.

— Poate că Larry a gândit la fel şi uite ce i s-a întâmplat.

— Aşa e, sergent.

— Şi, Dwayne, vreau să te duci să păzeşti maşina lui Larry, îi spuse ea.

— În regulă, sergent, răspunse Dwayne.

Puller îi privi pe ceilalţi poliţişti şi încercă să distingă o reacţie din partea acestora, având în vedere că superiorul lor era o femeie.

Chiar dacă Virginia de Vest era diferită de armată, fetelor le era destul de greu să se impună ca lideri, deşi se aflau în secolul douăzeci şi unu.

După privirile acestora, înţelese cât de greu le era să se supună ordinelor unei doamne dintr-un stat muntos.

— Agentul special Puller – aici de faţă – ne va asista pe parcursul investigaţiilor, le zise Cole.

Cei trei poliţişti îl priviră cu răceală.

Asta nu-l surprinse deloc pe Puller. Şi el s-ar fi simţit revoltat în locul lor.

Nu spuse nimic, aşteptând răbdător ca ei să realizeze că urmăreau acelaşi scop: să facă dreptate. De fapt, prefera să tacă.

Deşi încerca să fie cât mai politicos şi se purta ca un profesionist, adevărul era că nu avea nicio autoritate asupra acelor oameni. Era treaba lui Cole să-şi ţină oamenii în frâu.

— Unde este raportul cu înregistrările de la scena crimei? întrebă Puller privind-o pe Cole.

Femeia îşi trăsese până în gât fermoarul hanoracului – poate, îşi spuse Puller, ca să acopere tricoul subţire pe care îl purta pe dedesubt în prezenţa ofiţerilor de poliţie.

— Îl am în maşină.

Femeia aduse raportul, iar Puller îşi notă numele în rubrica destinată echipei de investigaţii, având grijă să treacă data şi ora înregistrării.

Studie pentru câteva clipe numele celor trecuţi pe listă – toţi poliţişti şi un singur tehnician criminalist. De fapt, mai era şi un medic profesionist – cel care, fără îndoială, îi declarase morţi, conform legii, pe cei patru membri ai familiei Reynolds.

Puller aşteptă ca sergentul Cole să-i dea indicaţii lui Dwayne cu privire la locul în care se afla maşina lui Wellman, apoi, după plecarea poliţistului, o întrebă:

— A ajuns ceva la urechile presei până acum?

Se aflau pe verandă, în faţa uşii de la intrare. Se iviseră zorii şi, chiar dacă lumina nu era încă foarte puternică, Puller putea distinge cearcănele întunecate ale femeii.

Cole scoase o ţigară din pachet. Puller ridică o mână şi îi spuse încet, astfel ca poliţiştii din interior să nu-l poată auzi:

— Hai să delimităm împreună zona. Din curtea laterală până aici, pe verandă. Scena crimei trebuie izolată un timp. Poţi fuma, putem mânca, dar vom arunca toate resturile după limita aceea. Şi vom avea nevoie de o toaletă portabilă.

— Sunt două băi în casă.

— Nu o să schimbăm nimic la locul crimei. Nu trebuie să atingem termostatul; vom folosi toaleta portabilă. În rest, poţi să fumezi, să mănânci sau să mesteci tutun. Dacă deşeurile noastre se amestecă deja cu cele de la locul crimei, o să avem mari bătăi de cap.

Femeia lăsă ţigara şi îşi încrucişă braţele la piept.

— În regulă, rosti ea fără prea mare tragere de inimă.

— Şi media? întrebă el din nou.

— Aici nu avem decât un ziar săptămânal. Staţiile de televiziune şi de radio sunt mult prea departe. Prin urmare, presa nu o să ne dea bătăi de cap, iar eu nu am de gând să ţin vreo conferinţă, în caz că te întrebi. Se ajunge destul de greu aici, în Drake. Trebuie doar să vrei cu tot

dinadinsul. Şi, în momentul de faţă, niciun ziarist nu pare interesat să ajungă aici.

— Prea bine.

Puller îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce e? întrebă ea în cele din urmă, exasperată din cauza privirii lui.

— Eşti rudă cu un bărbat pe nume Randy Cole?

— E fratele meu mai mic. De ce mă întrebi?

— Am dat peste el ceva mai devreme.

— Unde anume ai dat peste el? întrebă ea cu o voce tăioasă.

— Acolo unde m-am cazat.

Femeia adoptă imediat o expresie indiferentă.

— Şi în ce stare era?

— Ce vrei să spui?

— Era doar ameţit sau beat criţă?

— Era treaz.

— Ce surpriză!

— Dar mi-a spus că are migrene destul de des.

— Da, ştiu, zise ea, îngrijorată de această dată. De vreun an se tot plânge de migrenele astea.

— I-am spus să-şi facă un control.

— Şi eu i-am spus acelaşi lucru. Asta nu înseamnă că o va face. De fapt, asta înseamnă mai degrabă că nu o va face.

— Mă duc să-mi aduc echipamentul din maşină şi o să mă apuc de treabă.

— Ai nevoie de ajutor?

— Tu eşti şefa. Asta e treabă de subaltern, nu-i aşa?

— Nu privim aşa lucrurile pe-aici. Cu toţii suntem implicaţi şi muncim în aceeaşi măsură. Şi, chiar dacă nu ar fi aşa, moartea lui Larry schimbă radical lucrurile. Nu am pierdut niciodată un om aflat sub comanda mea. Acum e prima dată şi asta are o mare importanţă, zise ea din nou.

— Îmi dau seama. Am să te anunţ dacă am nevoie de ajutor.

— Cred că ai pierdut mulţi camarazi în Orientul Mijlociu.

— Şi unul singur mi s-ar fi părut prea mult, îi răspunse Puller.

CAPITOLUL 13

Puller făcuse câteva schiţe preliminare ale parterului şi ale subsolului casei. Îşi notase în carnetul său numele, temperatura, data, condiţiile atmosferice, gradul de vizibilitate şi condiţiile de iluminare – pe câte o pagină – şi, de asemenea, coordonatele exacte ale casei.

Măsurătorile fuseseră făcute în funcţie de punctele de reper relevante şi, în acelaşi timp, în funcţie de alte obiecte din fiecare încăpere a casei.

Cole, care îl urmărise în timp ce desena, îl întrebă imediat ce termină schiţa:

— În armată ai învăţat să faci asta?

— În armată am învăţat să fac o mulţime de lucruri.

— De ce crezi că s-au întors la locul faptei, Puller?

— Ca să găsească ceva. Sau ca să lase ceva. Nu sunt sigur, dar cu siguranţă e vorba de una dintre cele două variante.

Cole scoase un suspin prelung, plin de frustrare.

— Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla una ca asta. Să se întoarcă la locul faptei şi să-l omoare pe ofiţerul care asigura paza.

Puller lăsă deoparte carnetul de schiţe şi scoase din rucsac o cameră foto de 35 milimetri, un trepied, un bliţ şi un cablu prelungitor pentru bliţ.

Apoi îşi fixă într-un suport de la centură un dispozitiv care semăna cu o lanternă.

— Omul meu a făcut deja poze, îi spuse Cole.

— Îmi place să fac asta cu mâna mea. Sunt procedurile pe care trebuie să le urmez, după cum ţi-am mai spus.

— În regulă. Omul meu e profesionist, aşa că eşti binevenit să vezi pozele pe care le-a făcut el.

— Apreciez mult amabilitatea. Dar unde-i omul tău, dacă tot veni vorba? Nu ar fi trebuit să dureze atât de mult timp

verificarea maşinii din râpă!

Cole se apropie de fereastră.

— Vorbeşti de lup şi lupul la uşă, zise ea.

— Landry Monroe, zise Puller.

— De unde ştii?

— I-am văzut numele pe listă.

— Noi îi spunem Lan.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Are douăzeci şi patru de ani. E absolvent al WVU[12]. Drept penal. Specialist în prelucrarea urmelor materiale descoperite la locul crimei. Lucrează în acest departament de doi ani.

— Unde şi-a făcut specializarea?

— Poliţia Statală organizează nişte cursuri.

— În regulă.

— Sunt nişte cursuri al naibii de bune, Puller.

— Nu am spus că nu ar fi aşa.

— Am văzut privirea ta.

— Ce urmăreşti, de fapt, în acest caz?

— Cum?

— Ce urmăreşti?

— Să-l prind pe cel care a făcut asta, zise ea printre dinţi.

— Şi eu urmăresc acelaşi lucru. Şi, dacă vom lucra împreună şi vom urma toate procedurile, vom avea şi mai multe şanse să-i prindem pe cei responsabili pentru crime.

Se priviră în tăcere preţ de câteva secunde interminabile. În cele din urmă Cole îi întoarse spatele, se îndreptă spre uşă şi îl strigă pe bărbatul de afară, care în acel moment căuta ceva în portbagajul maşinii.

— Lan, ia-ţi echipamentul şi treci încoace. Este cineva aici care aşteaptă *cu nerăbdare* să lucreze cu tine.

Femeia se întoarse din nou către Puller şi-l ameninţă cu degetul.

— Să lămurim un lucru, zise ea. E doar un puşti. Poţi să-l

[12] West Virginia University (n.tr.)

iei tare şi să te dai mare în faţa lui, dar nu-ţi dau voie să-l faci să-şi piardă încrederea în sine. Tu vei pleca de aici după finalizarea anchetei, dar eu voi rămâne. Trebuie să lucrez cu el; e singurul om de care dispun. Ai înţeles?

Puller încuviinţă cu un semn scurt din cap.

— Am înţeles.

Lan Monroe urcă treptele verandei după treizeci de secunde, cărând câteva genţi şi nişte rucsacuri. Era un tânăr de culoare, îmbrăcat într-o salopetă verde.

Se opri la uşa din faţă şi îşi lăsă jos echipamentul, apoi îşi acoperi pantofii cu nişte huse de protecţie şi îşi puse o pereche de mănuşi din latex.

Semnă în registrul ţinut de unul dintre ofiţerii care asigurau paza perimetrului şi păşi înăuntru. Monroe nu era mult mai înalt decât Cole – avea umeri înguşti, iar cele mai proeminente părţi ale corpului său erau şoldurile, abdomenul şi fesele.

Picioarele bărbatului erau scurte şi subţiri. Ras în cap, purta o pereche de ochelari cu rame din metal foarte subţiri, care-i alunecaseră pe nas.

Cole făcu prezentările:

— Lan, acesta este agentul special John Puller.

Monroe zâmbi şi ridică privirea spre Puller, care era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât el. Îi întinse mâna agentului şi i-o strânse viguros.

— Mă bucur să te cunosc, agent special Puller.

— Poţi să-mi spui Puller. Aruncă o privire spre bagajul tânărului şi adăugă: Acesta este echipamentul tău?

— Da.

Cole îl întrebă:

— Ai reuşit să verifici maşina lui Larry?

Monroe încuviinţă scurt din cap.

— Investigaţiile preliminare nu indică mare lucru. Pe vehicul nu era nicio urmă de sânge. L-am remorcat până la sediu. O să continui verificarea acolo.

— Sergentul Cole mi-a spus că ai făcut o serie de poze la locul crimei. Pot să le văd? îl întrebă Puller.

— Desigur, amice.

Când Monroe începu să caute într-una dintre genţile sale, Puller îi aruncă lui Cole o privire, cu sprâncenele ridicate. Femeia ridică din umeri şi schiţă un zâmbet.

Monroe scoase camera foto, o deschise şi îi arătă lui Puller pozele pe ecranul rabatabil al aparatului.

— Cameră foto cu film de 35 milimetri, sistem SLR[13]? întrebă Puller.

— Da. Asta foloseau şi la universitate. Am făcut câte trei poze de fiecare: una în raport cu obiectele vecine celui principal, una la scară, folosind rigla în raport cu obiectul, şi una de aproape.

— În regulă. Ce setare ai folosit pentru diafragmă?

Cole îi aruncă lui Puller o privire aspră. El o ignoră.

Monroe nu observă însă acest schimb de priviri.

— F/16 de la un metru – un metru şi ceva – distanţă şi F/28 pentru prim-planuri, răspunse el.

Puller dădu aprobator din cap.

— Din ce unghiuri ai făcut pozele?

— De la nivelul ochilor.

— Ai făcut suprapunerea imaginilor rotind de trei ori camera cu 60 de grade?

Monroe păru dintr-odată nesigur şi clătină dezamăgit din cap.

— Oh, nu am făcut asta.

Puller se uită la Cole. Aceasta îl privea insistent, ţinând mâinile în şold şi buzele strânse.

Pentru o clipă se gândi că femeia ar fi fost în stare să-l ameninţe din nou pistolul. În cele din urmă, îi spuse tânărului:

— Nu-i nimic. Aşa se procedează în armată, e o procedură suplimentară. Uite ce e, am nevoie de cineva experimentat care să mă ajute în anchetă, Lan. Şi se pare că tu te descurci de minune cu o cameră foto.

— Nicio problemă, zise Monroe, care-şi recăpătase brusc

[13] Single-Lens Reflex (n.tr.)

buna dispoziţie. Mă bucur să fiu de folos. Făcu un semn spre trepied şi spre celelalte echipamente pe care Puller le scosese din rucsacul lui şi adăugă: Ce-i ăsta? Un cablu prelungitor pentru bliţ?

Puller încuviinţă.

— O să-l folosim pentru fotografierea amprentelor, a urmelor de anvelope şi a celorlalte urme de instrumente. Vom folosi cablul de sincronizare pentru declanşarea bliţului de la distanţă.

— Până la ce distanţă pot folosi cei din armată un astfel de cablu? întrebă curios Monroe.

— În mod ideal, până la un metru, la un unghi de 45 de grade faţă de orizontală. Câte două poze din toate cele patru direcţii.

— Dar care-i rolul lui, mai exact? întrebă Cole.

— Previne apariţia petelor luminoase, îi explică Puller. Rezolvă supraexpunerea în partea de sus a pozei.

— Grozav, zise Monroe.

Puller făcu un semn către cei patru membri ai familiei Reynolds.

— Din moment ce nu au fost încă mutaţi, va trebui să-i fotografiem aşa cum trebuie. Din toate cele patru laturi, inclusiv din spate. Cinci poze ale feţei, rănile şi toate celelalte urme. La scară sau nu, pozele trebuie să surprindă aspectul pielii, caracteristic stării de livor mortis, urmele de praf de puşcă şi orice punct vizibil de pe cadavre. Ai cumva o cameră video?

Monroe încuviinţă.

— Poţi să filmezi totul, dar să nu te bazezi pe asta pentru cele mai mici detalii. Avocatul apărării te va face praf dacă-i vei prezenta în instanţă o astfel de probă, îi explică Puller.

— Vrei să spui că ţi s-a întâmplat şi ţie aşa ceva? întrebă Cole.

— Se poate întâmpla oricui, zise Puller.

Agentul tocmai se pregătea să-şi instaleze trepiedul pentru a începe să fotografieze cadavrele, când privirea îi

rămase aţintită asupra covorului. Surprins, se lăsă în genunchi şi se uită mai bine la covorul de grosime medie.

— Ce vedeţi aici? îi întrebă el.

Monroe şi Cole se apropiară, iar tehnicianul îngenunche şi cercetă locul indicat de Puller.

— Nu sunt prea sigur, zise el. Sunt nişte urme întipărite în modelul covorului.

— *Urme* imprimate, asta e. Sunt trei urme circulare, însă dispuse în triunghi.

Puller ridică trepiedul şi-l aşeză la câţiva centimetri de ceilalţi. Apoi îl ridică din nou şi-l puse într-o parte.

— Ce vedeţi acum? îi întrebă el.

Monroe privi urmele lăsate de trepied. La fel şi Cole.

După ce analizară din nou urmele mai vechi, înţeleseră că erau aproape identice cu cele lăsate de trepiedul lui Puller.

— Cineva a montat deja un trepied în acest loc. Dar de ce? zise Cole.

Puller se mai uită o dată la urmele din covor, apoi ridică privirea spre cele patru cadavre aliniate pe canapea.

— Patru cadavre aşezate la rând, pe canapea, rosti el.

— Vrei să spui că ucigaşii i-au filmat pe cei din familia Reynolds?

Puller fotografie din mai multe unghiuri urmele imprimate pe covor, apoi spuse:

— Nu, nu i-au filmat. *I-au interogat.*

CAPITOLUL 14

Câteva ore mai târziu, după ce fotografiaseră cele patru cadavre, începură să cerceteze şi alte urme de la locul crimei. Puller şi Monroe aşezaseră cadavrele unul lângă altul pe o folie albă din plastic întinsă pe podea. Cadavrul lui Larry Wellman fusese adus de la subsol şi zăcea acum în sufrageria casei, într-un sac special cu fermoar.

Nici pe trupurile celor patru Reynolds şi nici pe al lui Wellman nu se vedeau răni defensive.

Din câte puteau să-şi dea seama, cu toţii fuseseră luaţi prin surprindere. Puller îşi înregistrase observaţiile pe reportofon şi acum folosea dispozitivul prins la centură pentru a-şi organiza investigaţia.

Monroe îl întrebă entuziasmat cum se numea acel obiect.

— Cei de la infanterie îl numesc DFLC sau Dispozitiv Folosit la Locul Crimei. Este o cameră de luat vederi prevăzută cu un scanner pentru coduri de bară, ecran digital, etichetator şi imprimantă, cu alte cuvinte un dispozitiv multifuncţional foarte eficient. Are şi o ieşire USB pentru a putea descărca sau încărca datele de pe laptopul meu. Reportofonul meu digital are aceeaşi eficienţă. Mai are şi un traductor electronic, astfel încât să poată transcrie automat ceea ce am înregistrat verbal. Nu mă descurc prea bine cu tastaturile.

— Asta e mai mult decât extraordinar, zise Monroe.

— Nu te înfierbânta prea tare, Lan, îi spuse Cole. Mă îndoiesc că avem în buget suficienţi bani pentru a achiziţiona vreunul dintre aceste dispozitive.

Puller îi aruncă lui Cole o privire.

— Spune-mi ce-i cu câinele găsit în casă.

— E un collie. Un coleg al nostru are grijă de el în momentul de faţă. E un animal prietenos.

— În regulă, dar vecinii nu au raportat nimic neobişnuit? Nu au auzit câinele lătrând?

— Câinele nu poate lătra, îi spuse Cole. Probabil e singurul motiv pentru care l-au lăsat în viaţă.

— Un câine care nu poate lătra?

— Ei bine, noi nu l-am auzit lătrând nici măcar o dată. Poate că stăpânii i-au făcut o operaţie. Asta le poate afecta definitiv corzile vocale şi nu mai pot lătra. Cel puţin aşa spune veterinarul – un prieten al meu pe care l-am întrebat.

Privind trupurile aliniate pe podea, Cole adăugă:

— Ai spus că i-au interogat, dar nu ne-ai explicat la ce te-ai referit de fapt. Este evident că nu puteau fi interogaţi după ce au fost ucişi. Aşa că nu înţeleg de ce i-au aşezat din nou în felul ăsta după ce au murit.

— Eu cred că persoana respectivă a vrut să-i vadă în timp ce erau interogaţi. Şi, de asemenea, au vrut să-i filmeze şi după ce au fost ucişi.

— Aşadar aveau intenţia de a trimite înregistrarea unei alte persoane?

— Aşa bănuiesc.

Cole încuviinţă încet din cap.

— Înseamnă că ar trebui să punem mâna pe această înregistrare, ca să putem găsi nişte indicii. Unul dintre criminali ar fi putut păşi din întâmplare în faţa camerei de filmat, de exemplu. Sau poate camera a surprins o reflexie a vreunuia dintre ei.

— E adevărat. Dacă am avea norocul să găsim înregistrarea, i-am putea prinde pe criminali, dar mi se pare mult prea uşor. Ei nu ar lăsa o astfel de înregistrare la îndemâna cuiva.

— Ei bine, să sperăm totuşi că aşa se va întâmpla.

— Trebuie să depozităm cadavrele cât mai curând undeva la rece şi să cerem autopsia, zise Puller privind trupurile care începuseră să se descompună. La un moment dat, o să ne trezim că probele care trebuie prezentate în instanţă încep să se deterioreze. Care-i

treaba cu prietenul tău, doctorul?

— Astăzi voi avea un răspuns sigur, ceva mai târziu.

Puller se lăsă în genunchi pe podea, lângă cadavrul lui Matt Reynolds.

— O împuşcătură în faţă. De la aproximativ un metru distanţă, împrăştiere minimă a alicelor, urme de vată în răni. Dacă s-a folosit o ţeavă cu diametrul interior îngustat, această analiză ar putea fi compromisă. Puller le arătă apoi urmele de vată şi îl întrebă pe tehnician: Lan, ai luat o probă ca să verifici calibrul armei?

— Da. Nu am făcut încă testul, dar sper ca atunci când voi compara diametrul ţevii cu urmele de vată să obţin un răspuns clar.

Puller se întoarse apoi către cadavrul femeii.

— Eu am măsurat distanţa dintre perforaţiile făcute de alice şi, ţinând cont de faptul că rana nu e centrală şi că nu au rămas urme de vată, am ajuns la concluzia că a fost împuşcată de la aproximativ trei metri distanţă, zise el.

— Da, dar nu aici, sus, ci jos, la subsol, spuse Cole, îngenunchind alături de el.

— Cel mai probabil. Rezultatele serologice vor confirma acest lucru.

— Dar de ce au ales subsolul? întrebă Cole.

— Ca să nu facă zgomot, zise Puller. Doar că asemenea detunături îţi pot crea oricum probleme.

— Cum ar fi?

— Un foc de armă în mijlocul nopţii, chiar tras la subsol, ar putea atrage imediat atenţia cuiva. În plus, gândeşte-te că făptaşii trebuiau să se ocupe şi de ceilalţi captivi. Auzind împuşcătura, aceştia ar fi intrat în panică şi ar fi început să strige după ajutor, încercând probabil să scape şi gândindu-se că ei sunt următorii pe listă.

Monroe pocni din degete ca şi cum şi-ar fi amintit ceva şi deschise repede cutia metalică pentru probe pe care o adusese în casă ceva mai devreme; scoase din ea câteva pungi de plastic sigilate şi etichetate.

— Chiar mă întrebam ce căutau aceste obiecte în

locurile acelea. Dar ceea ce ai spus mai înainte ar putea explica utilitatea lor.

Puller se uită pe rând la toate probele din punguţe.

— Spune-mi ce ai aici.

— Am găsit acest cocoloş de scame în urechea stângă a fetei, iar firele acestea albe erau în gura băiatului. Şi am găsit nişte fire similare agăţate de un molar al mamei, pe partea stângă.

Cole îi privi pe amândoi peste umărul lui Puller.

— Fire de aţă albă în gură? întrebă Puller. De la un căluş?

— Şi scamele din ureche? întrebă Cole.

— Eu cred că ar putea proveni dintr-un dop pentru urechi. Poate de la o pereche de căşti de telefon sau căşti pentru MP3 player, spuse Monroe.

— Le-au pus căşti în urechi şi au dat muzica tare, în timp ce ei împuşcau oameni la subsol. Ca să nu audă detunăturile, zise Puller.

— O soluţie destul de bizară, adăugă Monroe.

— Dar asta tot nu explică de ce au fost atât de imprudenţi cu detunăturile. Poate că adolescenţii nu le-au auzit, dar vecinii cu siguranţă le puteau auzi.

Cole se ridică şi se apropie gânditoare de fereastră, apoi aruncă o privire afară. Se întoarse busc spre ei.

— Ai spus „detunăturile”.

Puller îi întinse lui Monroe punguţele sigilate şi întoarse capul spre ea.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Exploatarea Minieră Trent. Poate că ei au aruncat ceva în aer duminică noaptea. Aşa s-ar explica *detunăturile.* Iar acest cartier e doar la trei kilometri distanţă de locul acela.

CAPITOLUL 15

Puller îi aruncă lui Cole o privire pătrunzătoare.

— Bine, dar exploziile miniere ar putea fi atât de puternice încât să acopere detunăturile care s-ar auzi într-o casă alăturată?

— Aş spune că da, în cazul în care focurile de armă au fost trase la subsol. Dacă eşti aproape de locul acela, unele explozii te pot face să sari din pat.

— Mai precis, ai spus că „*poate* au aruncat ceva în aer“. Nu eşti sigură de asta?

— Nu. Locuiesc destul de departe de acest cartier. Dar zgomotul unei explozii puternice – care să acopere alte detunături în acest cartier – poate proveni doar de la operaţiunile miniere. Trent e singura exploatare din apropiere.

— Staţi puţin, murmură gânditor Monroe. În noaptea aceea am ieşit în oraş cu prietena mea. Ne-am plimbat până târziu. La vreo trei kilometri distanţă de locul acesta. Îmi amintesc detunăturile de la mină.

Puller îl întrebă nerăbdător:

— Îţi aminteşti ora la care ai auzit exploziile?

Monroe se gândi câteva secunde, apoi spuse:

— Între miezul nopţii şi ora unu, aş spune.

— Asta întăreşte presupunerile noastre în legătură cu ora decesului celor patru Reynolds, având în vedere starea cadavrelor, zise Puller. Ne ajută într-o anumită privinţă să ştim toate aceste detalii.

— Pentru stabilirea sau, dimpotrivă, pentru desfiinţarea unui alibi, interveni Cole, iar Puller încuviinţă din cap.

— Dar mai rămâne să găsim răspunsul la o altă întrebare: de ce i-au împuşcat numai pe părinţi şi nu şi pe copii? Sau de ce nu i-au ucis pe toţi cu câte o lovitură de armă albă, ca să nu-şi mai facă griji în legătură cu

zgomotul împuşcăturilor? continuă Puller.

Nici Cole şi nici Monroe nu aveau vreun răspuns la aceste întrebări.

Puller îl privi pe tehnician.

— Ai luat amprentele victimelor şi pe cele ale părinţilor femeii pentru a le elimina din totalul celor prelevate?

— Da. De asta m-am ocupat la primele ore ale dimineţii, înainte să mă deplasez acolo unde a fost descoperită maşina lui Larry.

— Le-ai spus cumva ce s-a întâmplat? întrebă repede Cole.

— Ei bine, mama femeii a suferit un accident vascular. I-am luat amprentele în timp ce era inconştientă, aşa că nu i-am putut spune nimic. Tatăl îşi mai revine din când în când din transă. M-am prefăcut că jucăm un joc, ca să nu înţeleagă despre ce e vorba.

— Demenţă? întrebă Puller, iar Cole încuviinţă.

— Are momente de luciditate?

— Da, din când în când, zise ea. Crezi că ar putea să ne ajute?

Puller ridică din umeri.

— Ei bine, dacă unul dintre localnici i-a ucis pe aceşti oameni, tatăl doamnei Reynolds ne-ar putea spune ceva important. Iată câteva ipoteze. Unu: au fost ucişi din cauza colaborării colonelului Reynolds cu cei de la DIA. Doi: a fost ceva legat de mamă. Trei: ceva legat de copii. Patru: ceva care are legătură cu părinţii femeii. Şi, în cele din urmă, cinci: ceva ce nu ştim încă.

— Ar putea fi un jaf întâmplător, interveni Monroe.

Puller clătină categoric din cap.

— Au lăsat în urmă un Lexus, ultimul model, şi un laptop. În plus, verigheta doamnei Reynolds se află încă pe degetul ei. Nu par să lipsească alte lucruri de valoare. Iar tâlharii ocazionali nu obişnuiesc să piardă timpul interogându-şi victimele.

— Nu cred că părinţii doamnei Reynolds au vreun duşman. Iar femeia şi copiii erau aici doar pentru perioada

verii. Mă îndoiesc că au avut timp să-şi facă duşmani. Asta înseamnă că singura ipoteză plauzibilă e cea legată de colonelul Reynolds, adăugă Cole.

— Poate. Oricum, trebuie să verificăm toate pistele. Spunând aceste cuvinte Puller se ridică, adăugând: Aţi mai găsit şi alte amprente în afara celor eliminate?

— Ale poştaşului şi ale infirmierei care lucrează la azilul de bătrâni. Am găsit amprentele ei pe frigider. Femeia l-a îngrijit un timp pe domnul Halverson, înainte ca acesta să fie internat la azil. Şi au mai fost nişte amprente ale unor paramedici care au fost chemaţi atunci când doamna Halverson a suferit accidentul vascular.

— Nicio altă amprentă?

— Ba da, două amprente neidentificate. Una descoperită pe peretele bucătăriei şi una pe blatul bufetului. O să le compar cu cele din baza noastră de date.

— Dacă-mi faci nişte copii, am să le trimit mai departe. Vor fi comparate cu cele din baza noastră federală de date, zise Puller.

— Mulţumesc.

— De unde să fi ştiut totuşi făptaşii orele exploziilor de la mină? Toată lumea din zonă ştie când urmează să aibă loc aceste explozii? întrebă Puller.

— Da, îi răspunse Cole. Există nişte reguli stricte legate de exploziile miniere de suprafaţă. Trebuie să ai un permis valid pentru asta şi, înainte de toate, un plan de exploatare bine pus la punct. Trebuie chiar ca programul exploziilor să fie publicat în ziarele locale cu mult timp înainte. Oamenii ale căror locuinţe se află în apropierea exploatării sunt înştiinţaţi personal când vor avea loc exploziile. În plus, trebuie să se folosească un anumit tip de explozibil. Există anumite limite impuse pentru intensitatea sonoră, aşa că zgomotul detunăturilor trebuie monitorizat, pentru a nu depăşi nivelul admis de decibeli. Ei trebuie să măsoare, de asemenea, şi vibraţiile solului, aşa că obişnuiesc să programeze exploziile încărcăturilor la o distanţă de opt milisecunde.

— De ce? întrebă Monroe, care părea de-a dreptul fascinat de această discuţie. Surprinse privirea mirată a lui Puller, aşa că-i explică fâstâcit: Am urmat cursurile WVU, dar nu sunt de prin partea locului.

Cole continuă:

— Cele opt milisecunde dintre detonaţii reprezintă timpul minim necesar pentru a ţine sub control zgomotul exploziilor şi vibraţiile solului.

Puller îi aruncă o privire surprinsă.

— Se pare că ştii foarte bine despre ce este vorba. Care-i explicaţia?

Cole ridică din umeri.

— Sunt doar o fată din Virginia de Vest. Am crescut aici. Întregul stat este o mină. Cel puţin aşa mi se pare uneori.

— Şi, dacă nu mă înşel, tatăl tău a lucrat la Exploatarea Trent, adăugă Monroe.

Cole întâlni privirea pătrunzătoare a lui Puller.

— E adevărat, zise ea cu voce scăzută. Acum nu mai lucrează acolo.

— De ce nu? întrebă Puller.

— Pentru că e mort.

— Îmi pare rău. Puller rămase tăcut câteva secunde, apoi spuse: Ce fel de explozibili folosesc pentru detonaţii?

— De obicei folosesc ANFO, o combinaţie pe bază de nitrat de amoniu – care se foloseşte ca îngrăşământ – şi combustibil diesel. Rad mai întâi solul de la suprafaţă până ajung la straturile din adâncime, apoi fac nişte găuri în rocă utilizând forezele. În aceste găuri este plasată încărcătura explozivă. Scopul lor este să spargă straturile de rocă de mare adâncime. Apoi aduc echipament greu pentru a decoperta muntele până la stratul de cărbuni.

— Dar de ce preferă să arunce în aer muntele în loc să sape galerii?

— Cu câteva decenii în urmă, obişnuiau să sape tuneluri. Dar, ca să ajungă la zăcămintele de cărbune rămase, nu mai puteau folosi aceleaşi tuneluri, din cauza straturilor de rocă moale. Sau cel puţin aşa au pretins. E ciudat, totuşi.

— Ce anume? întrebă Puller.

— Detonaţiile obişnuite trebuie să aibă loc în timpul zilei, între răsărit şi apus, de luni până sâmbătă. Probabil că Trent a făcut rost de un permis special ca să lucreze pe timpul nopţii, mai ales că era vorba de duminică noaptea.

— Deci programul detonaţiilor e cunoscut de toată lumea, zise Puller. Asta nu ne ajută să restrângem lista suspecţilor. Dar mai spune-mi câte ceva despre Exploatările Miniere Trent.

— Trent este, fără nicio îndoială, cel mai mare angajator din zonă.

— Deci ei sunt favoriţii din acest ţinut? întrebă Puller.

— Companiile miniere nu sunt favoritele nimănui, Puller, zise Cole strângându-şi buzele. Iar felul în care Trent conduce operaţiunile miniere lasă de dorit. Întreaga vale e plină de reziduuri. Exploatarea regiunii provoacă inundaţii, fiind principala cauză pentru poluarea mediului înconjurător, ca să nu mai punem la socoteală faptul că decopertarea munţilor dă întregii zone un aspect oribil. Dar e un procedeu al naibii de profitabil pentru companii, pentru că e mult mai ieftin. Avantajele sunt enorme.

— Da, dar compania asigură locuri de muncă, adăugă Monroe. Vărul meu lucrează la Trent ca inginer geolog. Câştigă un salariu decent.

Cole continuă:

— Roger Trent e singurul proprietar al companiei. A încălcat de multe ori legea şi este responsabil pentru grave accidente de muncă, în urma cărora au murit mulţi oameni. Dar asta nu-l împiedică să trăiască liniştit într-o vilă enormă, înconjurată de ziduri înalte, şi să îşi asigure alimentarea cu apă curată şi pură prin sisteme proprii, pentru că operaţiunile sale miniere au distrus pânza de apă freatică.

— Şi vrei să spui că oamenii din zonă lasă toate acestea să se întâmple, pur şi simplu, fără să facă nimic?

— Sunt o mulţime de avocaţi ticăloşi care-l susţin şi, chiar dacă autorităţile ar încerca să cureţe sistemul

judiciar, acest om reuşeşte de fiecare dată să mituiască jumătate dintre judecătorii statului Virginia de Vest. Dar are o mulţime de angajaţi pe care-i plăteşte bine şi, în plus, mai face şi acte de caritate, aşa că e tolerat – cu toate păcatele sale. Dar încă alte câteva accidente miniere şi încă nişte cazuri de cancer din cauza poluării şi va fi plimbat prin oraş uns cu smoală şi tăvălit în fulgi.

Privirea lui Puller se opri din nou asupra cadavrelor.

— De când locuiau aici membrii familiei Reynolds?

— De vreo cinci săptămâni, conform celor spuse de vecinii cu care am stat de vorbă, zise Cole.

— Iar colonelul venea şi pleca la Washington D.C., adăugă Puller. Se uită pe fereastră şi zise: Ai discutat cu toţi vecinii?

— Mai sunt şapte case în jur. Am vorbit cu toate familiile care locuiesc în aceste case. Nimeni nu ştie nimic.

— E cam greu de crezut, zise Puller. Ucigaşii se află în casa de alături şi nimeni nu vede şi nu aude nimic. Şi apoi, un poliţist e ucis, cineva îi fură maşina şi o duce departe şi niciun vecin nu observă nimic.

— Asta e tot ce pot să-ţi spun. Cel puţin aşa susţin ei.

— Atunci, cred că a sosit timpul să mai verificăm o dată ce spune fiecare.

CAPITOLUL 16

Puller coborî treptele verandei din faţa casei şi se opri în mijlocul curţii, pe iarba îngălbenită şi arsă de soare. Cole îl urmă afară, iar Lan Monroe rămase în casă pentru a termina de sigilat probele. Puller întoarse capul spre dreapta şi spre stânga, apoi privi înainte.

Ziua trecuse extrem de repede. Deşi soarele îşi începuse de mult traiectoria descendentă, căldura era insuportabilă. Nu se simţea nicio boare de vânt. Umiditatea făcea aerul irespirabil, exercitând asupra lor o presiune ca un zid impenetrabil de apă.

— Puller, vrei să mergem pe rând la fiecare casă? întrebă ea.

El nu răspunse.

Ceea ce vedea în acele momente trebuia mai întâi descifrat şi interpretat. Erau opt case pe strada aceea – câte patru pe fiecare parte a străzii, inclusiv casa în care avuseseră loc crimele.

Şase dintre aceste case păreau destul de animate. În faţa lor se aflau oameni: câţiva bărbaţi, femei şi copii mici.

Aceştia păreau ocupaţi – în mod ostentativ – cu activităţile lor cotidiene: unii îşi spălau maşinile, alţii tăiau iarba sau îşi controlau cutiile poştale, se jucau cu mingea sau pur şi simplu stăteau de vorbă. De fapt, aceştia nu făceau decât să-şi satisfacă morbida curiozitate privind pe ascuns către casa în care vecinii lor avuseseră parte de o moarte atât de violentă.

Sarcina urgentă a lui Puller era să separe rapid ceea ce era normal şi evident de ceea ce părea ciudat şi nefiresc în acel tablou al vieţii cotidiene.

Privirea lui se opri asupra casei de peste drum. Pe aleea din faţă erau parcate două maşini şi o motocicletă mare de autostradă marca Harley Davidson, dar pe afară nu se

vedea nimeni.

Niciun curios nu se zgâia la ei din spatele ferestrelor.

— Aţi vorbit şi cu locatarii acelei case? întrebă el făcând semn spre clădirea de peste drum.

Cole privi în direcţia indicată de Puller, apoi îl strigă pe unul dintre ofiţerii care asigurau scena crimei:

— Lou, tu ai vorbit cu oamenii aceia, nu-i aşa?

Lou se apropie de ei. Era poliţistul cel durduliu. Centura lui de piele scârţâia în timp ce păşea spre ei. Puller îşi spuse că era o mare greşeală – o centură de piele trebuia unsă cu ulei. Scârţâitul te putea da de gol imediat şi puteai fi lesne ucis.

Lou îşi scoase carneţelul şi începu să-l răsfoiască.

— Am vorbit cu un bărbat pe nume Eric Treadwell. Locuieşte în casa aceea împreună cu o doamnă pe nume Molly Bitner. El a spus că în dimineaţa aceea doamna plecase mai devreme la serviciu şi că nu ar fi menţionat că a văzut sau a auzit ceva suspect. Dar a promis să o întrebe din nou atunci când aceasta avea să ajungă acasă. Nici el nu a văzut şi nici nu a auzit nimic.

— Dar este posibil să fi văzut ceva noaptea trecută, când a fost ucis Larry, zise Cole. Vreau ca toţi oamenii de pe strada asta să fie chestionaţi din nou. Cineva a plecat de aici cu maşina lui Larry. Este posibil ca o persoană din casele astea să fi văzut sau să fi auzit ceva.

— În regulă, sergent.

Puller îl întrebă pe Lou:

— Tipul ăsta, Treadwell, ţi-a arătat cumva vreun act de identitate?

Lou, care tocmai se pregătea să plece pentru a îndeplini ordinul lui Cole, se întoarse către agent.

— Act de identitate?

— Da, ca să dovedească faptul că locuieşte la această adresă.

— Nu, nu mi-a arătat niciun act.

— Dar nu i l-ai cerut?

— Nu, nu am făcut-o.

Tonul poliţistului era acum defensiv.

— Şi cum a decurs întrevederea? Te-ai apropiat de el? întrebă Puller.

— Stătea la uşa din faţă când am urcat treptele verandei, zise Lou. Probabil de aceea nu i-am cerut actul de identitate. Pentru că era la el în casă.

Era o scuză jalnică, îşi spuse Puller. Poliţistul dădea înapoi, inventând o justificare pentru a-şi camufla lipsa de profesionalism şi de bun-simţ.

— Dar nu-l cunoşteai pe Eric Treadwell nici măcar din vedere? îl întrebă el.

Cole se uită la subalternul ei, care îl privea încruntat pe Puller.

— Răspunde la întrebare, Lou, îi zise ea cu voce aspră.

— Nu, recunoscu Lou.

— Şi nu îl cunoştea nici vreun alt ofiţer de poliţie?

— Nu a menţionat niciunul acest lucru.

— Ce oră era?

Lou îşi verifică încă o dată notiţele.

— Era trecut de ora trei după-amiaza. Noi abia ajunseserăm aici după ce am primit telefonul.

— Mai erau şi alţi vecini prin preajmă?

— Nu, şi nici nu era de mirare. Aici, în Drake, toată lumea lucrează la ora aceea. Atât bărbaţii, cât şi femeile.

— Toţi, cu excepţia acestui tip.

— Unde vrei să ajungi, Puller? întrebă Cole. Încerci, de fapt, să spui că tipul ăsta ar putea fi ucigaşul? Mi se pare destul de stupid din partea lui, în acest caz, să se plimbe pe aici şi să stea de vorbă cu poliţiştii.

În loc să răspundă, Puller făcu un semn către casă.

— E ora cinci după-amiaza, zise el. Pe alee sunt două maşini. Erau aici şi când am ajuns eu, la ora 4 dimineaţa. Şi au stat aici o zi întreagă. Deci, chiar dacă tu spui că toată lumea din zonă lucrează, asta nu pare să fie valabil şi pentru locatarii acestei case. În plus, în faţa fiecărei case există oameni care ne privesc, iar asta e normal. În casa din faţa noastră nu se vede însă nimeni – nici măcar

pândindu-ne de la fereastră. Având în vedere circumstanţele, asta nu e deloc normal. Puller se întoarse spre Lou şi-l întrebă: Când ai vorbit luni cu tipul ăsta, maşinile şi motocicleta erau parcate pe alee?

Lou îşi lăsă pălăria pe ceafa şi se scărpină în cap, încercând să-şi aducă aminte.

— Da, cred că erau pe alee. De ce?

— Ei bine, tu spui că tipul a pretins că soţia lui era încă la lucru. Câte maşini au?

— La naiba, strecură Cole printre dinţi, aruncându-i subalternului ei o privire cruntă. Să mergem!

Traversă strada cu paşi mari, iar Puller şi Lou o urmară. Bătu la uşă, dar nu primi niciun răspuns, apoi bătu din nou, ceva mai tare. Nimic.

— Problema este că nu avem mandat de percheziţie, zise ea. Şi nu avem nicio dovadă ca să putem da buzna. Pot încerca totuşi ceva… Ce crezi că faci? ţipă ea dintr-odată.

Puller se aplecase peste balustradă şi privea pe fereastră.

— Fac rost de o dovadă.

— Cum? întrebă Cole intrigată.

Puller îşi scoase pistolul M11 din tocul de la centură.

— Ce faci? exclamă Cole.

Puller lovi în uşă cu piciorul său încălţat într-un pantof mărimea 47, iar umărul lui sfârşi treaba începută de picior. Uşa se deschise brusc în interior.

Agentul intră în casă, lipindu-se de perete, şi privi în toate direcţiile, cu ţeava pistolului mişcându-se paralel cu privirea.

Se strecură apoi după colţul peretelui şi dispăru din vedere.

— Intraţi, le strigă el din casă. Dar aveţi grijă. Locul nu e încă sigur.

Cole şi Lou intrară în casă cu pistoalele pregătite. Cole aruncă o privire după colţul peretelui şi-l zări pe Puller holbându-se nedumerit la ceva.

— Ticăloşii, exclamă Cole.

CAPITOLUL 17

Un bărbat şi o femeie. Amândoi masivi, la vreo patruzeci de ani. Părea greu de spus în ce stare se aflau. Bărbatul avea o barbă lungă şi stufoasă, iar braţele goale îi erau acoperite de tatuaje de sus până jos. Pe pieptul gol avea tatuat un vultur.

Părul femeii era blond-deschis. Aceasta nu avea pe ea decât o pereche de pantaloni de spital, fiind goală până la jumătate.

Trupurile erau aşezate pe canapea, în living. Erau morţi – acest lucru era evident –, dar nu era clar cum muriseră.

Cole se opri lângă Puller, care analiza cu atenţie cele două cadavre.

Agentul cercetă podeaua. Nu se vedeau urme de trepied, pentru că podeaua era din lemn masiv, fără covor. Cu toate acestea, instinctul lui îi trimitea semnale clare.

Şi ei fuseseră interogaţi.

Ambele cadavre deveniseră verzi. Nu mai aveau nevoie de manevre de resuscitare, ci doar de un mormânt.

Bărbatul avea pe un deget al mâinii drepte un inel de absolvire de la Virginia Tech[14]. Femeia avea pe mâna stângă o brăţară şi un ceas marca Timex.

— Par să fi fost omorâţi în aceeaşi noapte ca şi familia Reynolds, zise Puller. Vom avea nevoie de cineva care să-i declare morţi în mod oficial.

— În regulă, dar cum au murit? întrebă nedumerită Cole.

Puller cercetă din nou podeaua. Nu se vedea nicio urmă de sânge. Îşi scoase dintr-o borsetă de la centură o pereche de mănuşi pe care le trase pe mâini, apoi înclină capul bărbatului în faţă.

Nu se vedea nicio gaură de glonţ, nicio urmă de intrare sau de ieşire.

---

[14] Institutul Politehnic Virginia (n.tr.)

Nu se vedea nicio vânătaie provocată de un obiect contondent la baza craniului şi nici vreo rană de cuţit. Bărbatul nu avea pe gât nicio urmă de strangulare, iar abdomenul era intact.

— Asfixiere? întrebă Lou, care stătea mult mai în spate, cu un aer dezgustat – probabil din cauza mirosului.

Puller deschise cu grijă pleoapa stângă a bărbatului.

— Niciun semn de hemoragie petesială[15].

Studie câteva secunde trunchiul bărbatului, apoi pe cel al femeii.

— Ce este? întrebă Cole, care observase privirea nedumerită a agentului.

— Cadavrele au fost mutate. În plus, amândoi au fost dezbrăcaţi de bluze.

— De unde ştii? întrebă Cole.

Puller îi arătă nişte urme vagi de pe braţele victimelor şi din jurul gâtului acestora.

— Acestea sunt vibice. Presiunea exercitată de hainele strâmte asupra vaselor capilare împiedică adunarea sângelui în aceste striuri. Asta înseamnă că erau îmbrăcaţi după ce au murit şi au rămas un timp cu bluzele pe ei. Iar după moarte, sângele coboară ca urmare a gravitaţiei în părţile inferioare ale corpului.

— De asta sunt livizi, zise Cole.

— Aşa e, zise el. În şase ore de la deces, sângele din capilare se coagulează. Post-mortem, urmele de la suprafaţa pielii rămân permanente.

— Dar de ce să fi vrut să le scoată bluzele *după* ce i-au ucis?

— Bine, dar nici nu ştim dacă au fost sau nu omorâţi, nu-i aşa? interveni Lou. Poate că s-au sinucis. Poate că au băut otravă – sau ceva de genul ăsta – şi şi-au scos bluzele înainte să-şi piardă cunoştinţa.

Puller clătină din cap la auzul acestei sugestii.

---

[15] Hemoragie care determină apariţia unor pete rotunde, de mici dimensiuni, pe piele sau mucoase (n.tr.)

— Analizele toxicologice ne vor lămuri în această privinţă. Dar, în majoritatea cazurilor de otrăvire, zonele cu lividitate hipostatică încep să capete coloraţii diferite: roşu-închis, roşu, roşu-maroniu sau maro-închis. Nu văd nimic de acest gen în cazul lor.

Cole examină fiecare mână a cadavrelor.

— Nici urmă de răni defensive. Unghiile par relativ curate. Dar de ce să se fi dezbrăcat? În special ea. Ce vreau să spun e că, dacă aş fi o femeie pe cale să se sinucidă, în mod sigur nu aş vrea să fiu găsită topless în casă.

Cole îşi luă ochii de la sânii enormi ai femeii, brăzdaţi de vene vizibile, care atârnau până aproape de buricul acesteia.

— Criminalii le-au scos bluzele pentru că au vrut să ne dea ceva bătaie de cap şi să pierdem timp preţios întrebându-ne cum au murit aceşti oameni, zise Puller.

— Ceea ce înseamnă…

— Înseamnă că bluzele lor erau pătate de sânge.

— De unde ştii?

Puller indică un loc de pe pieptul femeii – mai precis, pe sânul drept.

— Sângele îmbibat în bluză a trecut prin material şi s-a adunat în aceste striuri ale pielii. Probabil că făptaşii nu au observat acest loc, dar s-au străduit să cureţe totul, ca să nu lase vreo pată de sânge sau urme de ţesut.

— În regulă, dar de unde sânge şi de ce? exclamă Cole exasperată.

Puller se aplecă deasupra bărbatului şi ridică prudent pleoapa dreaptă a acestuia.

— Ar fi trebuit să încep cu asta, dar am ales pleoapa nepotrivită, zise el.

Cole se apropie şi scoase o înjurătură:

— Pe toţi dracii!

Ochiul bărbatului lipsea. În locul lui nu era decât o orbită goală, întunecată.

— Rană de contact, zise Puller. O să găsim cu siguranţă

praf de puşcă în interior. Un pistol de calibru mic. Verifică femeia.

Cole îşi puse mănuşi – şi ochiul stâng al femeii era tot o gaură întunecată. Resturi de creier se adunaseră în jurul marginilor rănii.

— Am mai văzut o singură dată în viaţă aşa ceva, zise Puller. În Germania. Soldat contra soldat. Forţele Speciale. Cunoştinţele lor în materie de ucis oameni au depăşit toate limitele.

Cole îşi îndreptă umerii şi îşi puse mâinile în şold.

— Ce rost a avut acest subterfugiu? Chiar dacă nu am fi descoperit aici lipsa ochilor, medicul legist ar fi făcut-o în cele din urmă.

— Legistul *poate* că ar fi făcut-o. Este posibil ca ei să fi crezut însă că vei chema un paramedic ca să facă autopsia, iar acesta ar fi putut rata această descoperire. Şi, fără un scaner cu raze X, nimeni nu ar fi descoperit glonţul rămas în creier. Din păcate, asta se întâmplă foarte des. Au considerat, probabil, că ar fi o metodă eficientă de eliminare şi au aplicat-o. Vestea bună este că niciunul dintre ei nu are o rană de ieşire. Asta înseamnă că, în ambele cazuri, gloanţele sunt încă în interior. Puller îi aruncă o privire lui Lou şi spuse: Este evident că individul acesta nu este cel cu care ai vorbit ieri.

— Nu. Bărbatul acela era proaspăt bărbierit şi mult mai slab, recunoscu Lou destul de nesigur.

— Încearcă să-l descrii în amănunţime.

Lou se conformă.

— Va trebui să le verificăm identitatea, zise Puller.

Cole interveni:

— E clar că tipul ăsta era deja mort atunci când celălalt a reuşit să te ducă de nas, Lou. Trimite descrierea la sediu şi daţi-l în urmărire generală. Ocupă-te de asta chiar acum, deşi probabil că individul acela şi-a luat de mult tălpăşiţa.

Lou se retrase pentru a executa ordinul, iar Cole se întoarse spre Puller.

— Acum avem două cazuri de care trebuie să ne

ocupăm. Efectivul nostru nu va fi de ajuns. O să rămânem fără resurse în cel mai scurt timp. Crezi că armata ar mai putea trimite câţiva oameni?

— Nu ştiu, zise Puller.

Iniţial m-au desemnat doar pe mine pentru rezolvarea cazului, îşi spuse el. *Oare aceste crime vor schimba situaţia?*

— Ei bine, trebuie să existe o legătură între cele două cazuri, spuse Cole. Cel puţin de asta putem fi siguri. E o coincidenţă mult prea mare să avem două cazuri de crimă pe aceeaşi stradă şi la aceeaşi oră. Avem de-a face cu aceiaşi criminali.

Puller nu zise nimic. Cole continuă:

— Trebuie să existe o legătură, nu crezi?

— Nimic nu e sigur. Totul trebuie dovedit.

— Dar nu ai nicio idee despre asta? Nu crezi că există o legătură între cele două cazuri?

Puller rămase cu ochii la fereastră.

— De aici se vede clar casa familiei Reynolds.

Cole se apropie de fereastră şi privi afară.

— Te gândeşti că oamenii aceştia au văzut ceva suspect în casa vecinilor şi au fost reduşi la tăcere?

— Da, dar dacă am fi în casa familiei Reynolds, de la fereastra din faţă am vedea clar locul acesta.

Cole făcu un semn de încuviinţare, înţelegând raţionamentul agentului.

— Deci, veşnica dilemă: ce a fost mai întâi? Oul sau găina?

— Poate.

— Ei bine, trebuie să fie una dintre cele două variante.

— Nu, asta nu e obligatoriu, o contrazise Puller.

CAPITOLUL 18

Cele două cadavre nu le puteau furniza prea multe indicii. Pivniţa casei fu însă mult mai interesantă. Puller şi Cole cercetară subsolul şi ajunseră la o uşă care era încuiată.

Cu aprobarea lui Cole, Puller deschise uşa folosind un levier pe care-l găsise într-un vechi coş pentru depozitare lipit de un perete.

Camera avea trei metri lăţime şi vreo patru metri lungime.

Pe o masă pliantă şi lungă erau aşezate bidoane cu propan, sticle cu diluant pentru vopsea, o canistră cu combustibil lichid pentru aragazurile de voiaj, borcane de sticlă, colaci de tubulatură flexibilă, butelii de gaz, sticluţe de medicamente şi cristale de sare, pâlnii şi cleme de prindere, filtre de cafea, feţe de pernă, lăzi frigorifice şi sticle pentru termos.

— Ai cumva o echipă biohazard? întrebă Puller acoperindu-şi cu mâna gura şi nasul, pentru a-şi proteja plămânii de mirosul solvenţilor şi al chimicalelor din încăpere.

— Avem un laborator de testare a metamfetaminelor, zise Cole.

— Laborator? repetă uimit Puller. Ai sau nu o echipă biohazard? o întrebă el din nou. Acest loc poate exploda în orice moment. Şi ar putea distruge complet scena crimei.

— Nu avem o echipă biohazard, Puller.

— Atunci, o să improvizez eu una.

Douăzeci de minute mai târziu, sub privirile lui Cole şi ale subalternilor ei, Puller intră din nou în casă echipat într-un costum biohazard de culoare verde, pe care-l scosese din rucsacul său. Costumul era dotat cu cască şi cu filtru de aer.

Agentul îşi acoperise picioarele cu huse de protecţie pentru pantofi de culoare roşie, iar mâinile îi erau protejate de o pereche de mănuşi verzi.

Studie metodic fiecare colţ al încăperii, prelevând amprente, separând substanţele volatile de celelalte, fotografiind şi etichetând toate obiectele.

Două ore mai târziu, ieşi din casă şi observă că soarele se pregătea să apună. Îşi scoase casca de protecţie. Era ud leoarcă de sudoare.

În casă căldura devenise insuportabilă, iar în interiorul costumului său erau cu douăzeci de grade mai mult. Cole văzu broboanele de sudoare de pe faţa bărbatului. Părul lui era ud şi lipit de cap. Femeia îi întinse o sticlă cu apă rece.

— Te simţi bine? Pari stors.

Puller goli jumătate de sticlă în doar câteva secunde.

— Mă simt bine. Sunt o mulţime de obiecte acolo. În cadrul armatei m-am ocupat de câteva cazuri în care a trebuit să cercetez nişte laboratoare asemănătoare, în care se fabricau droguri. Laboratorul acesta e rudimentar, însă destul de eficient. Puteau fabrica nişte produse destul de bune din punct de vedere calitativ, deşi în cantitate mică.

— În timp ce lucrai la subsol, eu am reuşit să găsesc un loc în care să ducem cadavrele.

— Unde?

— La o firmă de pompe funebre din localitate. Acolo au frigidere speciale.

— Trebuie să fie un loc sigur.

— Am să las doi ofiţeri aici şi unul acolo. Vor face cu schimbul o dată la şapte ore.

Puller îşi îndreptă spatele.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea.

— Da.

— Avem un restaurant bun în oraş. E deschis până târziu.

— Crezi că am suficient timp ca să fac un duş şi să-mi schimb hainele?

— Da. Şi eu aş vrea să fac acelaşi lucru. Trebuie să scap

de duhoarea asta îngrozitoare.

— Spune-mi cum pot ajunge acolo.

— Unde locuieşti acum?

— La Annie’s Motel.

— Restaurantul e la numai 3 minute de motel, la o distanţă de două străzi spre est. O iei pe Cyrus Street şi faci la dreapta. Nu-l poţi rata. La naiba, aici toate se găsesc la numai 3 minute unele de altele. Îţi dai seama cât de mare e oraşul!

— Patruzeci de minute până la motel. Zece minute pentru un duş şi schimbatul hainelor. Cinci minute până acolo. Ne vedem în şaizeci de minute.

— După calculele tale, sunt doar cinzeci şi cinci de minute.

— Am nevoie de cinci minute pentru a vorbi cu şeful meu. Ar fi trebuit să o fac până acum, dar lucrurile s-au cam precipitat pe aici.

— S-au cam precipitat? Dar ştiu că ai standarde foarte înalte, nu glumă! Mi-am pornit deja cronometrul. Sper să nu mă dezamăgeşti.

Puller ajunse cu maşina la motel şi în drum trecu pe lângă restaurantul unde urmau să cineze. Făcu un duş şi se schimbă repede cu o pereche de blugi curaţi şi un tricou. Îşi scoase minilaptopul, îl conectă la dispozitivul de comunicare şi trimise un e-mail cifrat către sediul din Quantico.

Apoi vorbi două minute la telefonul său securizat cu superiorul lui, informându-l pe acesta despre tot ce descoperise şi despre felul în care decurgea ancheta.

Don White îi ceru câteva rapoarte detaliate – pe care le aştepta pe e-mail începând cu ziua următoare –, urmate la scurt timp de câteva rapoarte ceva mai formale, pe care Puller trebuia să le transmită prin snail mail.

— Multă lume urmăreşte acest caz, Puller.

— Da, domnule. Aţi menţionat foarte clar acest lucru.

— Ai vreo ipoteză până acum? întrebă White.

— Imediat ce o să-mi fac o părere, o să vă comunic şi dumneavoastră concluziile mele. Laptopul şi servieta colonelului sunt în siguranţă. Voi încerca să le scot de sub custodia poliţiei şi să le trimit la Departamentul pentru Securitate Internă.

— Ai ceva pregătit pentru a fi trimis la USACIL?

— Mă ocup de asta, domnule. Mâine ar trebui să am pregătită cel puţin o parte dintre cele mai importante probe. Sunt o mulţime de probe care trebuie prelucrate. Avem acum două scene ale crimei în loc de una.

Agentul făcu o pauză, sperând ca superiorul lui să-i ofere ajutorul dorit – nişte agenţi pricepuţi care să-l asiste. Oferta însă nu veni. În schimb, White îi spuse:

— Liniile de comunicare rămân deschise, Puller.

— Desigur, domnule.

Puller închise telefonul şi îşi strecură minilaptopul într-un buzunar interior al jachetei.

Nu-i plăcea să-şi lase lucrurile într-o cameră de motel în care oricine ar fi putut să intre folosind doar un briceag sau o carte de credit.

Îşi pregăti pistoalele şi le îndesă în tocurile de la centură: unul în faţă şi altul în spate.

După ce ieşi din cameră trecu pe la maşina sa, pe care o lăsase în parcare, şi verifică încă o dată dacă era încuiată. Avea să ajungă mai repede pe jos decât cu maşina.

Apoi se îndreptă spre restaurant.

Putea să se mai obişnuiască în acest fel cu împrejurimile. Se gândi că nu era exclus să treacă – din întâmplare – chiar pe lângă persoana care lichidase cu sânge-rece două familii.

Avea sentimentul acut că făptaşii erau de prin partea locului. Dar nu putea fi absolut sigur de acest lucru.

CAPITOLUL 19

Localul nu era deloc diferit de alte zeci de localuri în care agentul obişnuia să ia masa ori de câte ori trecea prin zonele rurale.

Pe fereastra din faţă a restaurantului era scris cu litere mari şi decolorate – care păreau să aibă câteva decenii – „Refugiul”.

Într-un colţ al vitrinei se afla un afiş mai mic, care promitea clienţilor micul dejun zilnic.

În interior era o tejghea lungă de bar, în faţa căreia se aflau câteva scaune pivotante cu tapiţerie de vinil roşu, destul de crăpată pe alocuri.

În spatele barului erau aşezate mai multe rânduri de cafetiere, care, în ciuda nopţii fierbinţi, erau în continuă activitate – fiind într-o adevărată competiţie cu numeroasele sticle şi halbe pline cu bere rece comandate de clienţii însetaţi.

Printr-o fereastră de servire, care făcea legătura între camera principală a localului şi bucătărie, Puller zări câteva rânduri de friteuze antice Fry Daddy şi câteva coşuri de sârmă pline, gata să fie cufundate în băile de ulei încins.

Oale mari, vechi şi înnegrite bolboroseau deasupra arzătoarelor aprinse.

În bucătărie erau numai doi bucătari care pregăteau comenzile rapide. După expresiile întipărite pe feţele lor, păreau epuizaţi.

Bucătarii purtau pe cap nişte bonete mici şi albe, iar tricourile lor erau pline de pete. Dintr-un capăt în celălalt, localul mirosea a grăsime depusă parcă peste tot de câteva decenii.

Separeurile cu mese pentru patru persoane erau lipite de cei doi pereţi opuşi barului. Băncile din separeuri erau

acoperite cu vinil de aceeaşi nuanţă ca şi scaunele de la bar, fiind aranjate în formă de L pe lângă perete, iar mesele erau aşezate între tejgheaua barului şi bănci.

Toate feţele de masă erau în carouri. Localul era plin pe trei sferturi.

Vreo şaizeci de bărbaţi şi patruzeci de femei, estimă Puller.

Majoritatea bărbaţilor erau slabi, unii chiar sfrijiţi. Cei mai mulţi dintre ei purtau blugi, cămăşi de lucru şi bocanci de protecţie cu vârf metalic şi aveau părul lins şi dat pe spate – probabil după un duş recent. După toate aparenţele, erau cu toţii angajaţi ai minei – îşi spuse Puller –, care abia ieşiseră din schimb.

După spusele lui Cole, aceştia nu săpau după cărbune. Ei aruncau muntele în aer, după care îl transportau pe bucăţi până departe, pe drumurile acelea înşelătoare. Şi totuşi, munca lor era dificilă şi periculoasă.

Iar bărbaţii aceia păreau făcuţi pentru pericol.

Jumătate dintre femeile prezente în local erau matroane respectabile, îmbrăcate în fuste largi până la genunchi şi bluze modeste, iar cealaltă jumătate era alcătuită din femei mai tinere cu siluete subţiri, în pantaloni scurţi sau blugi.

Câteva adolescente purtau haine mulate pe corp şi pantaloni destul de scurţi încât să lase la vedere o parte din lenjeria intimă şi pielea albă a feselor – spre încântarea fără margini a partenerilor lor, destul de necizelaţi de altfel.

La o masă stăteau doi bărbaţi îmbrăcaţi în sacou şi pantaloni deschişi la culoare, cu cămăşi încheiate până în gât şi pantofi perforaţi. Nişte directori de la mină – îşi spuse Puller –, care nu aveau de ce să-şi murdărească mâinile sau să-şi rupă spinarea pentru a-şi câştiga pâinea de toate zilele. Probabil că aceştia erau nevoiţi să mănânce în acelaşi loc cu ceilalţi angajaţi.

Asta însemna democraţie, îşi spuse Puller.

Cole ajunsese deja acolo şi se aşezase la o masă din

celălalt capăt al restaurantului. Îi făcu semn cu mâna, iar el se îndreptă într-acolo.

Femeia purta o fustă de blugi care-i lăsa la vedere gambele musculoase şi o bluză fără mâneci de culoare albă, care-i scotea în evidenţă braţele puternice şi bronzate. Sandalele cu care era încălţată îi dezvăluiau unghiile naturale, nelăcuite.

Geanta ei mare era aşezată pe bancă, alături de ea. Puller era sigur că atât pistolul Cobra, cât şi insigna poliţistei se aflau în geanta aceea.

Părul ei părea încă umed de la duş şi răspândea o mireasmă plăcută de nucă de cocos, mai puternică decât mirosul persistent de grăsime.

Toţi ochii celor prezenţi erau îndreptaţi spre Puller – un fapt pe care el îl sesizase imediat ce păşise pragul restaurantului. Era normal – îşi spuse – având în vedere circumstanţele.

Probabil că oraşul Drake nu era vizitat prea des de străini. Colonelul Reynolds fusese şi el unul dintre aceştia. Iar acum era mort.

Puller se aşeză. Cole îi întinse un meniu învelit în folie de plastic.

— Cincizeci şi opt de minute. Nu m-ai dezamăgit.

— M-am spălat rapid. Cum e cafeaua? întrebă el.

— Probabil la fel de bună ca la armată.

Buzele lui se strânseră la comentariul ei, în timp ce studia meniul. După câteva secunde, îl puse pe masă.

— Te-ai hotărât deja? îl întrebă femeia.

— Da.

— Bănuiesc că deciziile rapide sunt o necesitate pentru un om ca tine.

— Atât timp cât sunt cele potrivite. Restaurantul se numeşte Refugiul?

— E un cuvânt folosit de mineri. Se referă la acea zonă a minei în care minerii se pot relaxa într-o pauză şi unde pot mânca.

— Se pare că e o afacere profitabilă.

— E singurul local din zonă deschis până târziu.

— Pentru proprietar e o adevărată vacă de muls.

— Te referi la Roger Trent?

— Şi acest restaurant e tot proprietatea lui?

— El deţine aproape tot oraşul Drake. L-a luat cât se poate de ieftin. Locul acesta e atât de poluat, încât oamenii nu vor altceva decât să vândă şi să plece. Cei care rămân nu prea au de ales. Magazine mixte, service-uri auto, firme de instalaţii, firme de electronice, acest restaurant, staţia de benzină, brutăria, magazinul de haine. Şi lista e mult mai lungă. Ar trebui să numească acest loc Trentsville.

— Să înţeleg, deci, că acest om face profit din distrugerea mediului înconjurător.

— Viaţa nu e dreaptă, nu-i aşa?

— Dar Annie’s Motel? Tot el este proprietarul?

— Nu. Proprietarul motelului nu vrea să-l vândă. Abia dacă se menţine pe linia de plutire cu ceea ce încasează. Mă îndoiesc că Roger ar fi fost chiar atât de interesat să-l cumpere.

Sergentul Cole aruncă o privire în jur, apoi spuse:

— Văd că oamenii sunt al naibii de curioşi.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu tine şi cu ceea ce s-a întâmplat recent.

— E de înţeles. Veştile circulă repede.

— Mai rău ca o molimă. Toţi sunt ochi şi urechi.

— Oamenii de presă nu te-au luat încă la întrebări?

— Ba da, în cele din urmă. Am găsit o mulţime de mesaje pe telefon. Câteva ziare, un post de radio. Am primit şi un e-mail de la un post de televiziune din Parkersburg. Sunt sigură că o să primesc unul şi de la Charleston. De îndată ce se întâmplă ceva rău, toţi vor să afle despre ce este vorba în maximum cincisprezece minute.

— Încearcă să-i ţii la distanţă deocamdată.

— O să-i amân cât voi putea, dar nu am eu ultimul cuvânt în legătură cu acest aspect.

— Dar cine, şeful tău?

— Şeriful Pat Linderman. Un băiat de treabă. Dar el nu e

obişnuit cu investigaţiile media.

— Îl pot ajuta în această privinţă.

— Ai multe relaţii în presă, nu-i aşa?

— Eu, personal, nu. Dar Armata Terestră are oameni care se ocupă cu aşa ceva. Şi se pricep foarte bine la astfel de lucruri.

— O să-l anunţ pe şerif.

— Probabil că au auzit cu toţii şi despre cea de-a doua casă.

— Cred că ai dreptate.

Poliţiştii găsiseră actele de identitate în casă. Bărbatul ucis era Eric Treadwell, în vârstă de patruzeci şi trei de ani. Femeia se numea Molly Bitner şi avea treizeci şi nouă de ani.

— Deci impostorul a folosit numele lui Treadwell când a vorbit cu omul meu. A riscat totuşi foarte mult. Dacă Lou i-ar fi cerut un act de identitate sau ar fi vrut să intre în casă, ce s-ar fi întâmplat? Sau dacă vreun om al meu îl cunoştea pe adevăratul Treadwell? Drake nu e un oraş atât de mare.

— Ai dreptate. A riscat foarte mult. Dar a fost un risc calculat, care a funcţionat în favoarea lor. Iar indivizii capabili să-şi asume astfel de riscuri şi să iasă cu bine din situaţii dificile nu pot fi învinşi decât de adversari mult mai puternici decât ei.

Puller îşi spuse că impostorul era probabil profesionist şi fusese special instruit pentru astfel de situaţii. Poate că era militar.

Iar acest lucru nu arunca decât o umbră şi mai ciudată asupra evenimentelor.

Se întrebă dacă armata avea vreo bănuială în legătură cu acest lucru.

Poate că acesta fusese, de fapt, motivul pentru care primise misiunea, fiind trimis acolo singur ca să ancheteze cazul.

Chelneriţa, o femeie scundă şi morocănoasă, cu păr cărunt, ochi încercănaţi şi voce răguşită, veni la masa lor

pentru a lua comanda.

Puller se oprise la meniul de mic dejun: trei ouă foarte moi, bacon, cereale, chiftele din cartofi, pâine prăjită şi cafea. Cole comandă o salată Cobb cu ulei şi oţet, iar de băut – un ceai cu gheaţă.

Când Puller întinse mâna spre chelneriţă pentru a-i înmâna meniul, jacheta lui se ridică puţin, lăsând la iveală pistolul său M11.

Ochii chelneriţei scânteiară ciudat la vederea armei. Luă repede meniurile şi se îndepărtă.

Puller observă reacţia femeii – nu era prima dată când vedea un pistol, îşi spuse el.

— De ce micul dejun? întrebă mirată Cole.

— Pentru că nu am apucat să-l iau astăzi. Măcar acum, înainte să mă duc la culcare…

— Ai reuşit să vorbeşti cu şeful tău?

— Da.

— E mulţumit de progresul anchetei?

— Nu a zis nimic despre asta. Şi nici nu putem vorbi despre vreun progres, sincer să fiu. Nu avem nimic concret, doar o groază de întrebări.

Ceaiul ei cu gheaţă şi cafeaua lui sosiră la masă. Cole sorbi din ceai.

— Chiar crezi că toţi oamenii aceia au fost interogaţi înainte să fie omorâţi? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, e ceva între o bănuială şi o deducţie logică.

— Dar laboratorul de metamfetamine din pivniţă?

— Aş vrea să nu mai afle nimeni despre asta.

— Ne vom da toată silinţa. Am sigilat totul acolo împreună cu băieţii mei.

Femeia părea însă destul de ezitantă şi îi ocoli privirea. Puller înţelese la ce se gândea.

— Dar acesta e un oraş mic şi unele lucruri se află oricum-ai face? întrebă el.

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

— De ce să-i fi interogat? Ce voiau să afle, de fapt?

— Să spunem că tipii care i-au ucis pe Treadwell şi pe Bitner erau asociaţii acestora în afacerea cu droguri şi că membrii familiei Reynolds au observat activitatea suspectă din casa vecină. Să presupunem că au fost surprinşi urmărindu-i pe traficanţi, iar aceştia au vrut să afle cât de multe ştiau şi cui ar mai fi putut spune ceva despre ei.

— Şi i-au filmat pentru ca altcineva să vadă înregistrarea? De ce, dacă e vorba de nişte localnici?

— Poate că nu sunt localnici, cel puţin unii dintre ei. Cartelurile mexicane de droguri şi-au extins afacerea pe tot cuprinsul ţării. Atât în zonele urbane, cât şi în cele rurale. Indivizii ăştia nu glumesc deloc. Ei vor să supravegheze totul. Şi au echipament sofisticat, inclusiv dispozitive de comunicare de ultimă generaţie. Nu este exclus ca victimele să fi fost ucise on-line.

— Dar ai spus că e un laborator simplu şi nu de producţie mare.

— Poate era doar o linie secundară de producţie – doar pentru Treadwell şi Bitner. Poate că cei doi lucrau pentru un lanţ de distribuţie de capacitate mai mare. Aveţi ceva probleme cu drogurile pe aici?

— Ce oraş nu are astfel de probleme?

— Şi sunt probleme grave?

— Să spunem că avem mai multe decât trebuie, admise Cole. Dar cele mai multe cazuri se datorează medicamentelor cu reţetă. Vreau să-ţi continui ipoteza. De ce au fost ucişi, aşadar, Bitner şi Treadwell?

— Poate că au aflat despre celelalte crime şi au fost ucişi ca să nu vorbească.

— Nu ştiu ce să spun. Dar ar putea fi aşa, zise Cole.

— Din ceea ce ştim până acum, aşa s-ar înţelege, dar lucrurile s-ar putea schimba în lumina altor probe. Nu am văzut nicio verighetă pe degetele celor doi.

— Nu am putut afla decât că trăiau împreună.

— De când?

— De vreo trei ani.

— Şi nu plănuiau să se căsătorească?

— Nu. Din câte am aflat, locuiau împreună doar ca să-şi împartă cheltuielile.

El o privi curios.

— Cum adică?

— Ai de plătit mai puţin dacă e vorba de o singură ipotecă sau de chirie. E un obicei destul de practicat pe aici. Oamenii trebuie să trăiască, nu?

— În regulă. Ce altceva mai ştii despre ei?

— Am interogat câteva persoane în timp ce tu te jucai de-a băiatul biohazard. Nu i-am cunoscut personal, dar e un oraş mic. Bărbatul a absolvit Virginia Tech. A pus bazele unei afaceri în Virginia, dar a dat faliment. A încercat mai multe meserii, una după alta. A lucrat ca mecanic în zonă vreme de mai mulţi ani, dar cu puţin timp în urmă a fost concediat. De aproape un an se angajase la un depozit de produse chimice, aflat la limita de vest a oraşului.

— Produse chimice? Deci ştia cum să se descurce. Probabil că aşa a făcut rost de echipament pentru laboratorul de metamfetamine. În plus, putea lua după bunul său plac produse din magazie, de vreme ce era implicat în afacerea cu droguri. Există vreun zvon cum că ar fi fost implicat în trafic de droguri?

— Nu am auzit aşa ceva. Dar asta înseamnă, în primul rând, că nu a fost acuzat niciodată de infracţiuni legate de droguri. Nu avea cazier.

— Ceea ce înseamnă că era probabil destul de deştept încât să nu se lase prins. Sau că afacerea lui clandestină cu metamfetamine era recentă. Cum ai spus şi tu: vremuri grele, încercări disperate de a micşora datoriile. Şi Bitner?

— Ea lucra la un birou, la Exploatările Miniere Trent.

Puller îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Deci numele mogulului nostru, proprietar de mină, apare din nou.

— Da, după cum vezi, zise Cole încet, fără să-i întoarcă privirea.

— Este o problemă pentru tine? întrebă el.

Femeia îl privi cu o indiferenţă studiată.

— Felul în care spui asta mă face să cred că ar fi.

— Se pare că tipul ăsta, Trent, se bucură de susţinere din partea localnicilor.

— Nu asta e problema, Puller, crede-mă.

— În regulă. Cu ce se ocupa femeia la birou?

— Activităţi de redactare şi alte lucruri de acest gen, din câte am auzit. O să verificăm mai amănunţit.

— Deci amândoi lucrau şi mai aveau şi un laborator în pivniţa casei. Trăiau împreună ca să facă economie şi totuşi locuiau într-o casă extrem de dărăpănată. Nu credeam că utilităţile sunt atât de scumpe în zona asta.

— Ei bine, nici salariile nu sunt prea mari.

Mâncarea pe care o comandaseră sosi, în cele din urmă, iar ei îşi concentrară atenţia asupra farfuriilor. Puller mai ceru două căni de cafea.

— Cum vei reuşi să dormi după atâta cafea? îl întrebă mirată Cole, în timp ce agentul ducea la gură cea de-a treia ceaşcă.

— Metabolismul meu este cam leneş. Cu cât consum mai multă cofeină, cu atât dorm mai bine.

— Cred că glumeşti.

— De fapt, armata te învaţă să dormi atunci când ai nevoie de somn. O să am nevoie de somn în noaptea asta, deci voi dormi foarte bine.

— Ei bine, şi eu am de gând să dorm. Şi nu doar două ore, zise ea aruncându-i o privire furioasă. Iar asta mulţumită ţie, Romeo.

— Nu se va mai întâmpla.

— Faimoasele cuvinte!

— Cadavrele au fost deja transportate?

— Au ajuns la destinaţie.

— Spuneai că ofiţerul Wellman era căsătorit?

Cole încuviinţă.

— Şeriful Lindemann a fost acasă la Larry şi a vorbit cu soţia lui. Eu mă duc mâine să o văd. Nu o cunosc pe Angie prea bine, dar va avea nevoie de toată susţinerea noastră.

Cred că e distrusă. Eu aşa aş fi, în locul ei.

— Are familie sau rude în această zonă?

— Familia lui Larry locuieşte în zonă. Angie a venit aici din sud-vestul Virginiei.

— De ce?

Cole se încruntă.

— Ştiu că nu pare un loc în care lumea să dorească să se mute de bunăvoie. Majoritatea oamenilor pleacă de aici, nu vin.

— Nu voiam să sune astfel. Iar tu mi-ai spus că, în general, oamenii încearcă să scape de poluare. Mă străduiesc doar să înţeleg motivul.

— Larry a absolvit colegiul comunitar din Virginia. Nu e chiar atât de departe de oraşul acesta. Acolo s-au cunoscut. El s-a întors aici, în Drake, iar ea l-a însoţit.

— Dar tu? o întrebă agentul.

Femeia îşi lăsă pe masă paharul de ceai cu gheaţă.

— Ce-i cu mine?

— Ştiu că mai ai un frate aici, în oraş, şi că tatăl tău a murit. Mai ai pe cineva în zonă?

Spunând aceste cuvinte, privirea lui se îndreptă spre mâna ei. Nu avea nicio verighetă pe deget. Dar poate că nu o purta la slujbă.

Şi poate că acum considera că este încă în timpul serviciului.

— Nu sunt căsătorită, zise ea prinzându-i privirea. Părinţii mei au murit. Sora mea locuieşte tot aici. Dar tu?

— Nu am pe nimeni în zonă.

— Ştii bine că nu asta am vrut să întreb, isteţule.

— Am un frate şi un tată.

— Şi ei sunt militari?

— Au fost.

— Să înţeleg că acum sunt civili?

— Ai putea spune şi astfel. Puller lăsă nişte bani pe masă, apoi o întrebă: La ce oră vrei să ne întâlnim mâine?

Ea rămase cu privirea la bani.

— Ce zici de 7.00 din nou? Juliet.

— Voi fi acolo la 6.00. Există vreo şansă de a intra în posesia laptopului şi a servietei lui Reynolds chiar din această noapte?

— Sunt probe, din punct de vedere tehnic.

— Sunt probe, într-adevăr. Dar pot să-ţi garantez că există anumite persoane în Washington D.C. — şi nu vorbesc doar de cei în uniformă – extrem de nerăbdătoare să recupereze aceste obiecte.

— E o ameninţare?

— Nici vorbă. Aşa cum ţi-am sugerat mai devreme, nu vreau să-ţi forţez mâna într-un mod necugetat şi nici nu vreau să ai probleme mai târziu din cauza asta. Pot să-ţi promit că toate probele care nu conţin informaţii clasificate – dar care au legătură cu investigaţia – îţi vor fi predate la timp.

— Şi cine ar trebui să stabilească asta?

— Forurile competente.

— Aş vrea să rămână la latitudinea mea.

— În regulă. Ai vreo autorizaţie de la SCI sau Top Secret pentru asta?

Cole îşi îndepărtă de pe frunte o şuviţă rebelă şi îi aruncă o privire aspră.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă SCI.

— Sensitive Compartmented Information. Informaţii clasificate. E foarte greu să obţii o astfel de autorizaţie. Pe deasupra, mai ai nevoie şi de autorizaţii speciale de la Departamentul Apărării, autorizaţii SAP sau un program special de acces. Reynolds era protejat de o mulţime de parole speciale TS/SCI şi SAP, valabile atât în cadrul compartimentului său, cât şi pentru programele de calculator folosite. În consecinţă, dacă vei încerca să accesezi laptopul lui Reynolds sau dacă vei verifica servieta acestuia fără autorizaţiile necesare, ai putea fi acuzată de trădare. Nu vreau să se întâmple una ca asta şi sunt sigur că nici tu nu vrei. Îmi dau seama că aceste acronime sună probabil ciudat pentru tine, dar pentru oamenii din arena guvernului sunt de o importanţă majoră.

Nerespectarea acestor parametri ar avea deci consecinţe grave, indiferent de intenţiile tale bune. E doar o problemă în plus, de care nu ai nevoie în aceste momente, Cole.

— Ciudată e lumea în care funcţionezi tu…

— Nu te contrazic.

Localnicii din Drake prezenţi în local aruncau priviri curioase spre masa lor. Doi poliţişti care luau cina acolo reprezentau probabil un punct de atracţie deosebit. Însă cei mai interesaţi de ei păreau să fie patru bărbaţi vânjoşi de la o masă din apropiere. Cei patru purtau pantaloni din catifea cord şi cămăşi cu mânecă scurtă, care le puneau în evidenţă braţele musculoase. Unul dintre ei avea pe cap o şapcă Havoline.

Un altul purta o pălărie prăfuită de cowboy cu borul ridicat în partea dreaptă. Cel de-al treilea bărbat sorbea tăcut din berea pe care o avea în faţă, studiind gânditor aerul din faţa lui. Al patrulea, ceva mai scund decât ceilalţi, deşi avea pe puţin o sută de kilograme, îi urmărea insistent pe Puller şi pe Cole printr-o oglindă mare agăţată de perete.

Privirea lui Cole se opri asupra banilor de pe masă.

— Staţia de poliţie este la numai…

— Trei minute de aici, ca toate celelalte obiective din oraş, zise Puller.

— Nu, de fapt e la vreo opt minute de restaurant.

— Pot primi probele în noaptea asta?

— Pot avea încredere în tine?

— Nu pot lua decizii în locul tău.

— Probabil că am această competenţă.

Cole scoase câţiva dolari, pe care-i puse pe masă, lângă ceilalţi.

— Cred că suma pe care am lăsat-o acoperă ambele consumaţii, plus bacşişul, spuse Puller.

— Nu-mi place să rămân datoare, zise Cole, ridicându-se de la masă. Să mergem.

Puller lăsă banii unde erau şi o urmă afară sub privirile insistente ale localnicilor din Drake.

CAPITOLUL 20

Mergeau pe stradă unul lângă altul. Cei câţiva oameni care trecură pe lângă ei rămaseră cu privirea aţintită la Puller şi la jacheta lui albastră, cu cele trei litere aurii: „CID“. Acest lucru nu-l deranja însă.

Se obişnuise să fie privit ca un intrus. Oricum, el îşi făcea apariţia în astfel de oraşe numai atunci când se întâmpla ceva rău.

Probabil că prezenţa lui îi deranja pe localnici. Mulţi oameni aveau parte de morţi violente.

Un străin apărut pe neaşteptate şi care-şi băga nasul peste tot nu putea decât să sporească incertitudinea şi nemulţumirea comunităţii.

Puller chiar înţelegea toate acestea, dar ştia, de asemenea, că exista cel puţin un criminal care se plimba liber prin oraş – şi poate chiar mai mulţi.

Şi ceva îi spunea că făptaşii erau încă prin preajmă. Poate chiar la trei minute distanţă de el, ca mai toate obiectivele din oraş – cu excepţia poliţiei.

Cole salută câţiva trecători cu un semn din cap şi îi spuse „Bună seara“ unei bătrâne care se deplasa foarte încet cu un cadru metalic, în aceeaşi direcţie cu ei. Femeia îi spuse lui Cole pe un ton încărcat de reproş:

— Nu ai mai trecut de mult pe la biserică, domnişoară.

— Aşa e, doamnă Baffle. Am să vin cât de curând.

— O să mă rog pentru tine, Sam.

— Mulţumesc. O să-mi fie de folos, sunt sigură.

În timp ce se îndepărtau de femeie, Puller îi zise poliţistei:

— E un oraş mic, nu?

— Cu tot cu spini şi petale de trandafir, replică ea.

După un timp, Cole îi spuse agentului:

— Ştim cel puţin un lucru. Cei care i-au ucis pe membrii

familiei Reynolds nu căutau laptopul şi servieta acestuia. În caz contrar, le-ar fi luat cu ei. Asta elimină ipoteza legată de spionaj.

Puller clătină din cap.

— Toate fişierele de pe hard drive-ul unui laptop pot fi descărcate foarte simplu pe un flash drive. Deci nu e nevoie să iei laptopul cu tine pentru asta. Ai reuşit să vezi ce era în servietă?

Ea se prefăcu surprinsă.

— Dumnezeule, Puller, să fac una ca asta fără autorizaţii SCI sau SAP? Nu aş îndrăzni! Aş putea fi acuzată de trădare.

— În regulă, meritam asta. Dar spune-mi sincer: ai apucat să vezi ceva?

— E o servietă cu cifru. Nu am vrut să forţez încuietoarea, aşa că servieta e intactă, exact aşa cum am găsit-o.

Privind în faţă, Puller îi spuse:

— Sunt câţiva bărbaţi în spatele nostru. Vin dinspre stânga, la vreo trei străzi distanţă. Mai exact, la douăzeci de metri în spate.

Cole nu întoarse capul, ci rămase cu privirea înainte.

— Poate că merg în aceeaşi direcţie ca noi. Cum arată?

— Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în costum. Un individ înalt şi foarte masiv, cu o bluză fără mâneci. Are braţul drept tatuat de sus până jos.

— Cei doi merg unul lângă altul?

— Aşa se pare. I-am văzut în restaurant. Ne-au urmărit permanent în timp ce luam masa, dar de la mese diferite.

— Urmează-mă.

Cole o luă brusc la stânga şi începu să traverseze strada. Lăsă o maşină să treacă şi privi în ambele direcţii, ca şi cum ar fi vrut să se asigure pentru traversare. Ajunse pe celălalt trotuar, iar Puller o urmă. Femeia o luă apoi spre dreapta, în aceeaşi direcţie spre care porniseră iniţial, doar că pe cealaltă parte a străzii.

— Îi cunoşti? o întrebă Puller.

— Bărbatul în costum e Bill Strauss.

— Şi cu ce se ocupă acest Bill Strauss?

— E unul dintre directorii de la Exploatările Miniere Trent. El e al doilea lider în ierarhie după Trent.

— Şi namila cu muşchi?

— E fiul lui, Dickie.

— Dickie?

— Ce vrei? Nu i-am pus eu numele ăsta!

— Şi cu ce se ocupă acest Dickie? Are vreo legătură cu Exploatările Trent?

— Nu am auzit nimic în legătură cu asta. A fost în Armata Terestră o vreme.

— Ştii unde anume?

— Nu.

— În regulă.

— Şi ce facem acum?

— Ei bine, o să aflăm ce vor de la noi.

— De ce?

— Pentru că ne ajung din urmă, zise Puller.

Din obişnuinţă, Puller se întoarse uşor în timpul mersului, lăsându-şi braţul drept să se mişte natural pe lângă corp. Îşi lăsă bărbia în piept şi întoarse capul cu patruzeci şi cinci de grade spre stânga, folosindu-şi vederea periferică.

Mergea aproape în vârful picioarelor, concentrându-şi greutatea în mod egal, pe ambele picioare, astfel încât să poată lovi fulgerător, în orice direcţie, fără să-şi piardă echilibrul.

Nu-şi făcea griji în privinţa bărbatului mai în vârstă. Bill Strauss avea vreo cincizeci de ani şi era foarte slab, iar Puller îi putea auzi de la distanţă respiraţia precipitată.

Bărbatul gâfâia, deşi plimbarea durase doar câteva minute.

Cu băiatul acela tatuat, Dickie, era însă altă poveste, dar Puller nu-şi făcea prea multe griji nici în privinţa lui. Tânărul părea trecut de douăzeci şi cinci de ani, avea peste un metru optzeci şi cinci înălţime şi pe puţin o sută

de kilograme.

Puller presupuse că bărbatul se îngrăşase după ce părăsise armata. Păstrase doar tunsoarea cazonă specifică infanteriştilor şi muşchii proeminenţi.

— Sergent Cole? strigă Strauss.

Cole şi agentul se întoarseră şi-i aşteptară.

Strauss şi fiul său ajunseră lângă ei.

— Bună seara, domnule Strauss, ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea.

Strauss avea vreo paisprezece kilograme peste greutatea normală şi aproximativ un metru optzeci înălţime.

Bărbatul purta un costum Canali cu dungi fine, o cravată lată de culoare albastră, lărgită la gât, şi o cămaşă albă. Părul lui era aproape alb şi ceva mai lung decât al fiului său.

Avea faţa plină de riduri, în special în jurul gurii. Vocea sa era răguşită, aproape gâtuită. Puller observă pachetul de ţigări Marlboro, alb cu roşu, din buzunarul de la piept al bărbatului şi degetele pătate de nicotină ale acestuia.

O să faceţi cancer pulmonar, domnule Wheezy[16]*.*

Fiul său avea obrajii rotunzi şi roşii de la prea mult soare, iar pectoralii săi erau exagerat de proeminenţi, probabil de la prea multe exerciţii cu greutăţi, în timp ce muşchii coapselor şi gambele erau destul de subţiri; acest lucru demonstra că fostul militar îşi neglijase partea inferioară a corpului.

Puller se îndoia că tânărul ar fi putut alerga trei kilometri contra-cronometru, ca la instrucţie. Braţul lui tatuat în întregime îi atrase, de asemenea, atenţia lui Puller.

— Am auzit că aţi găsit cadavrele acelea, zise Strauss. Molly Binder lucra în departamentul meu.

— Ştim asta.

— E îngrozitor. Nu pot să cred că a fost ucisă. Era o

[16] Respiraţie şuierătoare, horcăit (n.tr.)

femeie foarte cumsecade.

— Sunt sigură de asta. O cunoşteaţi de multă vreme?

— Nu prea, ne întâlneam la serviciu. Era doar una dintre fetele care lucrau la birou. Noi nu aveam nicio treabă cu ea.

— Şi aţi fi vrut să aveţi? interveni Puller.

Strauss îşi îndreptă privirea către agent.

— Înţeleg că sunteţi trimis de armată. Anchetator?

Puller încuviinţă cu un semn din cap, dar nu spuse nimic.

Strauss i se adresă din nou lui Cole:

— Dacă-mi permiteţi să vă întreb, de ce nu vă ocupaţi dumneavoastră de caz?

— Dar mă ocup, domnule Strauss. E adevărat că trebuie să colaborăm cu armata pentru finalizarea investigaţiilor. Una dintre victime era militar. De aceea se află aici agentul Puller. E o procedură standard în astfel de cazuri.

— Înţeleg. Desigur. Întrebam doar.

— Nu aţi observat nimic ciudat în comportamentul lui Molly Binder în ultimele zile? întrebă Puller. Părea să aibă vreo problemă?

Strauss ridică din umeri.

— Vă spun din nou: nu o vedeam prea des. Eu am o asistentă personală, iar Molly lucra la biroul principal.

— Şi cu ce se ocupa, mai exact?

— Cu tot ce este necesar într-un birou, bănuiesc. Avem un şef de birou, doamna Johnson. Ea ar fi în măsură să vă răspundă la aceste întrebări. Trebuie să o fi cunoscut mult mai bine pe Molly.

Puller îl asculta în continuare pe bărbatul mai vârstnic, dar privirea sa era îndreptată asupra fiului acestuia. Dickie îşi analiza foarte preocupat bocancii de protecţie, ţinându-şi mâinile mari adâncite în buzunarele pantalonilor uzaţi de catifea cord.

— Am auzit că ai fost în armată, i se adresă Puller.

Dickie încuviinţă, fără să ridice privirea.

— În ce divizie?

— Divizia 1 Infanterie.
— Divizia mecanizată. Fort Riley sau Germania?
— Riley. Nu am fost niciodată în Germania.
— Şi cât timp ai stat la infanterie?
— Doar o perioadă.
— Nu ţi-a plăcut armata?
— Mai degrabă armata nu m-a plăcut pe mine.
— BCD sau DD?
Strauss interveni:
— Ei bine, cred că v-am răpit destul timp. Dacă vă putem ajuta în vreun fel, să ne daţi de ştire, sergent Cole.
— Da, domnule. Cu siguranţă vom trece pe la biroul dumneavoastră ca să discutăm.
— Desigur. Să mergem, fiule.
În timp ce se îndepărtau, Puller spuse:
— Cât de bine îl ştii pe omul acesta?
— E unul dintre cetăţenii de frunte ai oraşului Drake. Şi unul dintre cei mai bogaţi, de asemenea.
— Sigur. Liderul cu numărul doi. Deci e în aceeaşi tabără cu Trent?
— Cei din familia Trent sunt singuri în tabără. Strauss e doar unul dintre pionii lui Trent. Dar un pion foarte bine recompensat. Casa lui e ceva mai mică decât a lui Trent, dar de proporţii gargantuelice după standardele oraşului Drake.
— Strauss e din Drake?
— Nu, s-a mutat aici cu toată familia în urmă cu douăzeci de ani. A venit de pe Coasta de Est – cel puţin aşa am auzit.
— Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar mă întreb ce l-a adus aici.
— Serviciul. Era un om de afaceri doritor să investească în sectorul energetic. Drake nu are cine ştie ce resurse, dar avem destul cărbune şi gaze prin partea locului. Strauss a început să lucreze pentru Trent, iar de atunci afacerea a înflorit, pur şi simplu. Acum, lămureşte-mă şi pe mine ce înseamnă acronimul acela, „DD“, pe care l-ai

menţionat?

Puller îi răspunse:

— BCD, adică „Big Chicken Dinner”, înseamnă Eliminare pentru Comportament Inadecvat. Un DD e mai rău, Eliminare pentru Comportament Dezonorant. Din moment ce Dickie încă se mai plimbă liber pe aici, cred că nu a fost vorba de DD. L-au eliminat din armată pentru un motiv care nu a necesitat implicarea Curţii Marţiale. Cred că asta a vrut să spună când a menţionat că armata nu l-a plăcut pe el.

Cole întoarse capul după cei doi Strauss.

— Nu am ştiut niciodată aceste lucruri.

— Mulţi dintre cei eliminaţi pentru comportament inadecvat au de-a face cu consumul de droguri. Armata nu vrea să piardă timpul cu astfel de oameni, aşa că preferă să-i alunge în loc să-i trimită în instanţă. Drogurile ar fi singurul motiv relevant pentru eliminare.

— Şi poate că acest lucru are legătură cu laboratorul de metamfetamine pe care l-am descoperit?

— Ai observat şi tu, nu-i aşa? întrebă Puller.

Cole încuviinţă, apoi spuse:

— Tatuajul de pe braţul lui Dickie este identic cu cel de pe braţul lui Eric Treadwell.

CAPITOLUL 21

Puller luă atât laptopul, cât şi servieta colonelului Reynolds; acestea fuseseră depozitate exact în biroul şerifului oraşului Drake, în anexa de păstrare a probelor. Tot ce mai avea de făcut era să completeze un formular pentru certificarea lanţului de custodie.

În timp ce ieşeau din birou, Cole căscă şi se întinse, cu un aer somnoros.

— Ar trebui să te îndrepţi spre casă şi să tragi un pui de somn. Promit să nu te sun de data asta, îi spuse el.

Ea zâmbi.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

— Ce părere ai despre tatuajul tip „mânecă"? O fi semnul distinctiv al vreunei grupări? Sau oamenii din zona asta preferă să-şi tatueze braţele în acest fel?

— Cred că l-am mai văzut pe braţul lui Dickie şi înainte, dar nu i-am acordat prea mare importanţă. Aş putea să mă interesez.

— Mulţumesc. Ne vedem mâine.

— Chiar ai de gând să vii aici la 6.00?

— O să-ţi dau un răgaz. Să zicem 6.30.

— Ah, era să uit. Am găsit un doctor care să facă autopsiile.

— Cine e?

— Walter Kellerman. E un adevărat profesionist. A scris chiar şi o carte despre patologia medico-legală.

— Şi când va face autopsiile?

— Începând de mâine după-amiază. Trebuie să ne întâlnim la biroul său din Drake, la ora 2.00. Vrei să vii şi tu?

— Da.

Cu aceste cuvinte agentul îşi luă rămas-bun şi se întoarse pentru a porni către motel.

— Hei, Puller, de ce am impresia că nu ai de gând să te bagi încă în pat?

Bărbatul îi aruncă o privire peste umăr.

— Dacă vei avea nevoie de mine, ai numărul meu de telefon.

— Vrei să spui că pot să te sun şi să te trezesc din somn?

— La orice oră.

Puller ajunse repede la Annie's Motel. Cole intuise bine – încă nu avea de gând să doarmă. Verifică micile capcane pe care le instala întotdeauna acolo unde era cazat, pentru a fi sigur că nu intrase nimeni în cameră în lipsa lui.

Annie's Motel nu avea nici cameristă, nici room-service. Fiecare trebuia să-şi facă ordine în cameră şi să-şi procure singur mâncarea, ceea ce lui Puller i se părea perfect. Nu găsi nimic deranjat.

După cinci minute era din nou pe drum, de data aceasta în maşină, îndreptându-se spre sediul DHS unde trebuia să lase obiectele.

Putea ucide doi iepuri dintr-o singură lovitură cu această manevră. Dăduse un telefon la sediu şi aranjase cu agentul de serviciu să se întâlnească acolo.

Făcu cincizeci de minute pe drumurile sinuoase şi accidentate ale regiunii.

În mod normal, acea locaţie a DHS servea pentru depozitarea probelor atunci când un agent CID era pe teren şi nu avea acces la facilităţi de maximă siguranţă.

Nu era nevoie decât de doi agenţi pentru predarea sau pentru eliberarea probelor – din motive lesne de imaginat.

Când ajunse la sediu, Puller şi agentul de serviciu împachetară laptopul şi servieta în cutii speciale pentru a fi trimise la Atlanta, acolo unde se afla Laboratorul Criminalistic al Armatei Terestre. Puller nu avea experienţa tehnică necesară pentru a sparge parolele şi pentru a accesa laptopul.

Şi, chiar dacă ar fi deţinut autorizaţiile TS şi SCI, probabil că nu ar fi primit totuşi permisiunea de a vedea despre ce era vorba în fişierele colonelului. Pentru că

laptopul şi servieta puteau conţine informaţii de importanţă majoră pentru securitatea naţională, cutiile nu puteau fi trimise printr-un serviciu de curierat obişnuit.

Un curier militar special fusese trimis pentru a însoţi cutiile sigilate până la Charleston, Virginia de Vest, cu avionul. Aveau să ajungă în Atlanta ceva mai târziu, în aceeaşi zi.

Puller ar fi putut duce personal cutiile până în Georgia – lucru pe care îl mai făcuse în trecut –, dar se gândise că era mai important să rămână pe loc.

În armată trebuia să-ţi iei mereu măsuri de precauţie. Aveai întotdeauna nevoie de cineva care să-ţi acopere fundul. Astfel, pentru acest plan el primise aprobarea şefului său, care îi acoperise fundul obţinând aprobările necesare de la gradaţii cu cel puţin o stea. Puller nu ştia şi nici nu-i păsa cum aveau să-şi acopere fundul acei gradaţi în continuare.

În drum spre Drake, telefonă la sediul USACIL din Atlanta şi vorbi cu unul dintre supervizorii pe care-i cunoştea de ceva vreme şi care lucra până târziu pentru o urgenţă.

Aceasta se numea Kristen Craig şi făcea parte din personalul civil al Armatei Terestre.

Cu toate că lucraseră împreună la multe cazuri, se întâlniseră doar de câteva ori faţă în faţă. Puller îi explică femeii în câteva cuvinte ce ar fi trebuit să facă în continuare.

— Kristen, ştiu că voi sunteţi pregătiţi pentru orice, dar aveţi nevoie de aprobarea celor de la DIA pentru a procesa probele. Acestea trebuie să ajungă în seiful vostru secret. Am scris pe fiecare pachet ce anume conţine.

— Am înţeles, Puller. Mulţumesc pentru informaţii.

Laboratorul criminalistic avea o multitudine de compartimente, în funcţie de tipul probelor care urmau să fie procesate: amprente latente, arme şi unelte, urme provocate de arme de foc sau alte instrumente, amprenta chimică a drogurilor, probe ADN, serologie, urme de

vopsea, maşini, dovezi electronice şi computere… iar lista continua.

— Kristen, să ştii că scena crimei e foarte complicată. O să-ţi trimit o cutie cu diferite probe, care trebuie distribuite la fiecare compartiment în parte. Aşa că, fii pregătită! Voi încerca să completez cât mai clar documentele însoţitoare ale fiecărei probe, dar cred că va fi nevoie să ţinem legătura prin e-mail sau telefon pentru a lămuri toate detaliile. Cred că Armata Terestră acordă o atenţie deosebită acestui caz.

— Sunt foarte surprinsă că nu ne-au sunat până acum pentru asistenţă tehnică. Câţi agenţi ai cu tine?

— Doar eu mă ocup de caz.

— Glumeşti, nu?

— Sunt doar eu, Kristen.

Agentul o auzi pe femeie inspirând adânc la celălalt capăt al firului.

— Hei, Puller!

— Da?

— Ceea ce-mi spui mă face să înţeleg ce s-a întâmplat astăzi la sediu.

— Ce s-a întâmplat?

— Am primit un telefon de la Ministerul Apărării.

Puller ţinea ferm volanul cu o mână, iar cu cealaltă îşi lipi mai tare telefonul de ureche.

— Ministerul Apărării ai spus?

— Da. Iar asta nu se întâmplă în fiecare zi.

— Ştiu. Dar ce voiau?

— Vor să fie informaţi în legătură cu mersul anchetei. Apoi am mai primit un telefon.

— Sunteţi foarte populari, din câte văd. De la cine?

— FBI. Cei de la biroul directorului. Voiau acelaşi lucru. Să fie informaţi în legătură cu acest caz. M-am gândit doar că ar trebui să ştii.

Puller rămase pe gânduri câteva secunde. Şeful său îi spusese că mulţi erau cu ochii pe ei şi probabil că nu exagerase deloc.

Poate că răspunsul la această întrebare avea legătură cu misteriosul colonel Reynolds şi cu activitatea acestuia în cadrul DLA. Dar de ce era implicat şi FBI-ul în această poveste?

— Mulţumesc, Kristen.

— Hei, ce mai face tatăl tău?

— Rezistă şi el cum poate.

Nimeni nu-l întreba despre fratele lui.

Agentul închise telefonul şi îşi continuă drumul.

Se întoarse la motel şi îşi cără rucsacul în cameră. Portbagajul Chevroletului său Malibu avea o alarmă specială şi alte câteva surprize care – cu siguranţă – nu fuseseră plantate acolo de fabricant.

Dar Puller îşi spunea mereu că cel mai bun paznic al lucrurilor importante din portbagajul său era el însuşi, aşa că acestea îl însoţeau întotdeauna în camerele de hotel. Dormea cu un pistol M11 sub pernă, păstrându-l pe celălalt în mâna dreaptă.

Singura măsură de precauţie era aceea că pistolul din mâna lui nu avea cartuş pe ţeavă. Ar fi trebuit să se trezească, să bage un cartuş pe ţeavă, apoi să identifice ţinta şi să tragă. Şi să nu rateze. Trebuia să facă toate acestea în doar trei secunde şi spera să fie îndeajuns de iute faţă de adversarul său.

Trebuia să doarmă – şi, în mai puţin de zece secunde, exact aşa cum învăţase la armată, adormi buştean.

CAPITOLUL 22

Cel mai bine îşi aminteşte focul. Ca de fiecare dată. Într-un fel, se poate spune că-şi aminteşte *numai* focul. Cauciucul fierbinte, metalul încins şi carnea arsă degajă un miros inconfundabil. E un miros care pătrunde adânc în fiinţa ta, care ajunge în ADN-ul tău. Devine o parte din tine, pentru totdeauna. Mirosul acesta este deja o parte din el, pentru totdeauna.

Braţul său drept e distrus. Trage cu stânga, ţinând patul puştii de asalt fixat sub braţ. Pentru un dreptaci, să apese cu stânga pe trăgaciul armei ar fi fost problematic în mod normal, dar el este antrenat pentru astfel de situaţii.

Sudoare, sânge şi curaj – toate într-o secundă. El a devenit ambidextru – poate lupta cu ambele mâini cu aceeaşi îndemânare. Costumul lui de camuflaj e îmbibat cu motorină. Casca de asalt i-a sărit de pe cap din cauza suflului puternic al exploziei. Cureluşa acesteia i-a rănit bărbia atunci când a fost aruncat din Humvee. Simte gustul sărat al sângelui.

Al lui şi al altora.

Are pe faţă fâşii de ţesut uman.

Al lui şi al altora.

Soarele e atât de fierbinte, încât este posibil ca motorina să se aprindă în orice moment. E de mirare că nu s-a făcut scrum deja. Probabil că lipsesc doar câteva grade până ca hainele sale să se aprindă şi să se transforme într-o torţă mişcătoare.

Evaluează rapid situaţia – sus, jos, afară, înăuntru. Toate punctele relevante ale busolei. Nu arată bine deloc.

De fapt, o astfel de situaţie nu arată bine niciodată. Două vehicule Humvee extrem de grele sunt răsturnate pe părţile laterale ca nişte rinoceri prăbuşiţi la pământ.

În ciuda blindajului gros din partea inferioară a

vehiculului, patru dintre oamenii săi sunt morţi sau răniţi mortal. El este singurul care se mai poate deplasa. Nu există niciun motiv concret pentru care a rămas în viaţă.

E doar noroc, nimic altceva. Niciunul dintre cei care muriseră sau dintre cei în agonie nu făcuse vreo greşeală, iar el nu procedase cu nimic deosebit faţă de ei.

Acel IED[17] le dăduse o lovitură decisivă. Teroriştii îşi reveniseră repede. Vehiculele blindate americane au fost scoase din joc. Bărbaţii cu turbane care plasau bombe au reuşit să provoace o explozie şi mai puternică pentru a-şi compensa pierderile.

Trage cu puşca sa de asalt în toate direcţiile, goleşte două încărcătoare, le aruncă şi scoate pistolul, la care îşi montează încărcătorul de rezervă, apoi începe să tragă din nou.

El nu urmăreşte să-şi ucidă inamicii cu acest baraj de foc, ci doar să le atragă atenţia. Vrea să-i înştiinţeze că el mai este încă prin preajmă.

Vrea să-i anunţe că nu pot veni, pur şi simplu, să-i captureze pe el şi pe oamenii săi. Asta nu ar fi fost deloc uşor pentru talibani. Şi nici prudent.

Următoarea armă pe care o scoate din Humvee-ul răsturnat este favorita lui: puşca semiautomată cu lunetă, cu acţionare „bolt-action“, din dotarea Armatei Terestre.

De data aceasta are de gând să tragă cu mai multă acurateţe şi să fie mult mai precaut. Se foloseşte de scheletul metalic al Humvee-ului răsturnat ca să se protejeze de gloanţe. Ar vrea ca ei să înţeleagă că e periculos.

Trage pentru început un sigur foc, ca să încălzească ţeava armei. Chiar dacă eşti un bun ţintaş, un glonţ care străbate o ţeavă rece îşi ratează de multe ori ţinta.

Lunetiştii lucrează în mod normal cu nişte observatori, dar el nu-şi poate permite acum acest lux. Astfel, el calibrează luneta, îşi ajustează singur focalizarea,

[17] Improvised Explosive Device - Dispozitiv Exploziv Improvizat (n.tr.)

calculează unghiul de tragere şi distanţa până la ţintă, îşi estimează poziţia în funcţie de nivel, temperatura mediului ambiant, viteza şi direcţia vântului – printre mulţi alţi factori externi care pot influenţa precizia tragerii – şi face toate setările necesare acestui scop.

Execută automat procedura, fără să mai gândească, la fel ca un computer care execută un algoritm testat şi dovedit corect. Cu cât distanţa la care trebuie să tragă este mai mare, cu atât sunt mai numeroase micile erori de calcul.

Un centimetru aici şi altul dincolo ar însemna că ai ratat ţinta din cauza distanţei prea mari.

Urmăreşte siluetele unor oameni care traversează în fugă strada. Aceşti bărbaţi sunt foarte slabi şi pot alerga o zi întreagă. Nu au pe ei niciun gram de grăsime, spre deosebire de occidentali. Sunt brutali, aspri şi nemiloşi; cuvântul „îndurare” nu face parte din vocabularul lor.

Dar şi el este brutal şi aspru, iar „îndurarea” a lipsit din vocabularul lui încă din ziua în care a îmbrăcat uniforma militară.

Regulile şi angajamentele militare sunt foarte clare şi au fost aşa încă de la început – mai exact, din momentul în care oamenii au ridicat mâna pentru prima dată unii asupra altora.

Încearcă să-şi controleze respiraţia, să se relaxeze, şi expiră lung, atingând punctul zero – punctul perfecţiunii fiziologice pentru un lunetist cu sânge-rece.

Între două bătăi ale inimii sale, pentru a reduce pe cât posibil mişcarea puştii, apasă pe trăgaci fără să se grăbească. Apasă lent, cu o mişcare precisă, folosind buricul degetului – pentru a evita bruscarea laterală a trăgaciului.

Glonţul îşi nimereşte ţinta, iar impactul îl face pe alergătorul taliban să se rotească într-un picior precum o balerină. Bărbatul se prăbuşeşte pe pământul afgan după ce a traversat o jumătate de stradă şi rămâne întins pentru totdeauna, cu creierul dezintegrat de glonţul precis tras de

caporalul John Puller Jr.

Verifică închizătorul şi tubul cartuşului 7.62 este ejectat din locaşul ţevii.

O fracţiune de secundă mai târziu pe stradă ţâşneşte încă un taliban, mai înalt şi mai slab decât primul. Puller îşi pune în practică algoritmul de ucis cu viteza fulgerului, sinapsele sale parcurgând în mod virtual distanţa până la ţintă mult mai iute decât glonţul pe care se pregăteşte să-l tragă.

Apasă din nou pe trăgaci şi urmează o nouă piruetă executată de afgan printre fărâme de carne şi de os provenite din capul său. O parte esenţială din creierul bărbatului lipseşte. Ţinta sa se roteşte aproape cu graţie, pentru ultima dată. Pe scena deşertului nu se joacă niciodată un al doilea act. Talibanul, la fel ca primul, nici nu realizează că e pe cale să moară, pentru că în astfel de situaţii creierul percepe cu oarecare întârziere ce se întâmplă.

Urletele camarazilor mortului sfâşie văzduhul. Îi aude cum îşi armează puştile.

A reuşit să-i scoată din sărite.

Misiunea lui preliminară e îndeplinită. Oamenii nervoşi nu luptă niciodată bine. Şi totuşi, e sigur că vor fi precauţi, pentru că ştiu cu cine au de-a face. El este o adevărată forţă şi îl vor trata ca atare. Se uită la oamenii săi. Îi analizează de la distanţă, în timp ce sângele i se scurge abundent din mai multe răni de pe trup.

Trei dintre oamenii lui sunt morţi – carbonizaţi chiar –, iar trăsăturile lor nici nu se mai pot distinge, pentru că motorina şi cutiile cu muniţie le-au explodat în poală. Nu avuseseră nicio şansă. Un singur om reuşise să scape de foc, fiind aruncat din maşină, dar şi acela e în agonie.

O parte din pieptul bărbatului lipseşte, la fel ca şi piciorul drept. Sub privirile neputincioase ale lui Puller, trupul bărbatului e zguduit de convulsii, iar sângele arterial supraoxigenat ţâşneşte în jurul lui ca o fântână arteziană de culoare stacojie, desprinsă parcă din cele mai

negre coşmaruri.

Omul nu mai are de trăit decât vreo câteva secunde. Şi totuşi, mai sunt camarazi răniţi pe care îi poate salva. Sau va muri încercând să-i salveze.

Gloanţele încep să roiască în jurul lui. Talibanii nu mai traversează strada. Se adăpostesc şi se pregătesc să tragă – cu armele lor de provenienţă americană, în mare parte, obţinute după invazia ruşilor din urmă cu câteva decenii –, făcând tot ce le stă în putinţă ca să-l omoare pe Puller.

Sunt foarte hotărâţi. La fel şi el.

Ei luptă să-şi răzbune camarazii. La fel şi el.

Sunt mai numeroşi acum. Şi el a chemat întăriri. Dar s-ar putea să nu reziste până când îi vor sosi ajutoarele. Ca să scape cu viaţă, ar trebui să-i ucidă pe toţi. John Puller e pregătit să facă acest lucru. Tocmai asta urmăreşte, de fapt.

Îşi eliberează mintea de toate gândurile ciudate. Se concentrează. Nu se gândeşte la nimic. Pur şi simplu îşi pune în aplicare pregătirea tactică. Va lupta până la ultima suflare.

Concentrare totală. Asta e.

Toţi acei ani de muncă, de agonie şi sudoare, toate strigătele superiorilor care te provocau, spunându-ţi că nu eşti în stare să faci un anumit lucru, când, de fapt, se aşteptau să-l faci mai bine decât reuşise cineva vreodată… Totul pentru numai trei minute decisive.

Probabil că atât durează, de fapt, să declari un învingător în această confruntare dintre nişte oameni disperaţi. Dacă ai înmulţi toate aceste lupte individuale pe viaţă şi pe moarte cu un milion, rezultatul ar fi ceva numit *război.*

Îi lasă pe talibani să tragă. Gloanţele acestora ricoşează şuierând la impactul cu Humvee-ul blindat. Alte gloanţe trec vâjâind pe deasupra capului său, ca nişte bombardiere în miniatură.

Un glonţ îi atinge razant braţul stâng – o rană pur şi simplu nesemnificativă pe lângă toate celelalte. Avea să

afle ceva mai târziu că un alt glonţ reuşise să-i sfâşie plăcile metalice ale vestei antiglonţ, apoi ricoşase din cadrul metalic al Humvee-ului răsturnat, îşi deviase traiectoria şi se oprise în cele din urmă în gâtul lui, după ce îşi pierduse o mare parte din puterea letală.

Doctorii aveau să constate prezenţa unei bucăţi mari de metal, rămasă înfiptă chiar sub pielea de pe gâtul său. Pentru moment însă, rana trece neobservată. Nu-i pasă.

Şi atunci, John Puller ridică încă o dată puşca…

CAPITOLUL 23

Ca de fiecare dată, Puller nu sări brusc din pat. Se trezi pe salteaua subţire de la Annie’s Motel. Totul era sub control. Se linişti şi încercă să-şi limpezească gândurile.

Nu se afla la periferia Kandaharului, ţinându-le piept ucigaşilor talibani. Era într-o zonă rurală a Americii – o zonă minieră pe urmele unor potenţiali ucigaşi de prin partea locului.

Nu era nevoie să-şi consulte ceasul. Ceasul lui intern îi spuse ceea ce voia să afle: 0430. Făcu un duş şi rămase cu treizeci de secunde mai mult sub jetul de apă fierbinte, încercând să îndepărteze mirosul greu al vechilor amintiri. Dar nu reuşi. Nu reuşea niciodată. Îşi reluă apoi rutina zilnică.

Se îmbrăcă în ceea ce devenise atât de rapid uniforma lui specifică pentru acel loc: blugii şi bluza polo cu emblema CID, dar renunţă la pantofii sport în favoarea vechilor lui bocanci militărești de culoare bej.

Afară se făcuse deja cald. Probabil că nici noaptea nu se făcea răcoare prin partea locului. Însă indiferent cât de mult ar fi crescut temperatura, niciun loc din America nu se putea compara cu Afganistanul sau cu Irakul pe timpul verii. Părea imposibil să uiţi căldura aceea insuportabilă.

Mai ales când te aflai pe lângă vreun incendiu provocat de motorina aprinsă şi auzeai strigătele disperate ale oamenilor cuprinşi de flăcări… Acei oameni se făceau dintr-odată negri, carbonizându-se, apoi se dezintegrau în faţa ta.

Telefonul său mobil începu să sune.

Superiorul său. Sau poate Cole. Probabil se mai întâmplase ceva. Verifică numele de pe ecran, apoi expresia lui se schimbă brusc. Nu mai părea îngrijorat, ci mai degrabă resemnat.

— John Puller.

— Nu m-ai mai sunat, XO[18].

— Sunt plecat în misiune, răspunse el, iar după o secundă adăugă: Ce mai faceţi, domnule general?

Vocea lui John Puller Sr. semăna cu lătratul unui câine mare, cu pieptul lat. Cei din armată obişnuiau să spună că bărbatul putea ucide pe cineva numai cu vocea lui impresionantă şi înfricoşătoare, care putea să provoace oricui un atac de cord în doar câteva secunde.

— Nu m-ai mai sunat, XO, repetă el, de parcă nu ar fi auzit răspunsul fiului său.

— Voiam să o fac astăzi, domnule. Ceva probleme?

— Autoritatea mea o să se ducă naibii.

Tatăl lui Puller era un om bătrân. Fiii lui veniseră pe lume când el era destul de vârstnic. Acum avea şaptezeci şi cinci de ani şi o sănătate din ce în ce mai şubredă.

— Ai să redresezi cumva situaţia, aşa cum faci întotdeauna. Ei sunt nişte oameni buni. Vor reacţiona pozitiv. Soldaţii de elită rămân întotdeauna în frunte, domnule general.

Puller renunţase de multă vreme să-l convingă pe tatăl lui să revină cu picioarele pe pământ. Nici măcar nu mai încerca să-i spună că trecuse ceva timp de când nu mai avea vreo autoritate asupra cuiva.

De asemenea, nu-i putea spune că era bătrân şi bolnav şi că viaţa lui se scurgea mai repede decât ar fi crezut. Sau poate că bătrânul războinic credea că nu avea să moară niciodată.

— Am nevoie de tine. Vino urgent aici. Trebuie să-i faci să te asculte. Contez pe tine ca întotdeauna, XO.

Puller se înrolase în armată la sfârşitul carierei ilustre a tatălui său. Ei nu serviseră în Armata Terestră în acelaşi timp. Dar bătrânul general nu-l scăpase din ochi pe fiul său mai mic, fiind mereu la curent cu realizările acestuia.

Viaţa agentului nu fusese mai uşoară datorită legăturii

[18] Executive Officer - Ofiţer Executiv (n.tr.)

cu generalul-locotenent de armată. De fapt, viaţa lui fusese mult mai grea tocmai din această cauză.

— Mulţumesc pentru încrederea acordată, domnule. Dar, cum v-am mai spus, sunt plecat în misiune.

Făcu o pauză şi se uită la ceas. Era în criză de timp. Nu-i plăcea să folosească această metodă, dar trebuia să o facă atunci când era nevoit, aşa că spuse:

— L-am văzut pe Bobby cu o zi în urmă. Mi-a spus să-ţi transmit salutări.

Convorbirea se întrerupse brusc.

Puller închise telefonul şi-l îndesă în suportul de la centură. Rămase pe loc pentru câteva secunde, privindu-şi fix bocancii. Trebuia să plece, ştia că nu putea să mai întârzie. În schimb, îşi scoase portofelul din buzunar şi trase încet poza pe care o păstra acolo.

Cei trei Puller stăteau unul lângă altul. Toţi erau înalţi, dar John Jr. era cel mai înalt dintre toţi, depăşindu-l pe bătrânul său tată cu aproape doi centimetri.

Faţa generalului părea sculptată în granit.

Ochii săi fuseseră deseori comparaţi cu nişte gloanţe cu vârful scobit, menite să provoace distrugeri maxime. Avea o bărbie atât de fermă şi de proeminentă, încât o puteai folosi în loc de bară pentru tracţiuni. Arăta ca Patton şi MacArthur la un loc, doar că era ceva mai mare, mai rău şi mai dur decât aceştia. Ca general de armată fusese un mare ticălos, iar oamenii lui îl iubiseră şi chiar muriseră pentru el.

Ca tată fusese, de asemenea, un mare ticălos. Dar fiii lui?

Şi eu îl iubesc. Şi eu mi-aş fi dat viaţa pentru el, îşi spuse Puller.

Puller Sr. fusese căpitanul echipei de baschet a Academiei Militare West Point. Echipa nu câştigase campionatul nici măcar o dată pe parcursul celor patru ani în care tatăl său fusese căpitan, dar după fiecare meci de baschet, membrii echipelor adverse plecau acasă plini de vânătăi şi de zgârieturi. Iar cei care reuşeau să învingă

echipa West Point aveau, de fapt, senzaţia că pierduseră.

„Puller v-a tăbăcit fundul” era o expresie foarte des întâlnită pe atunci.

Pe terenul de baschet. Pe câmpul de luptă. Pentru bătrânul general era, fără îndoială, cam acelaşi lucru. El pur şi simplu îi bătea pe toţi de le mergeau fulgii. Armatele rămâneau fără muniţie şi carne de tun când era vorba de el.

Puller mai privi un timp fotografia, zăbovind asupra locului din stânga tatălui său. Acolo nu era nimeni, deşi ar fi trebuit să fie.

Ar fi trebuit să fie.

Lăsă poza deoparte, îşi aranjă pistoalele la centură şi îşi trase pe el jacheta cu emblema CID; apoi ieşi din cameră şi încuie uşa în urma lui.

Trecutul este doar atât.

Trecut.

CAPITOLUL 24

Puller tocmai se îndrepta spre maşină, pregătit de drum, când văzu lumină la recepţia motelului. Fiind curios din fire, hotărî să verifice despre ce era vorba, aşa că puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

Bătrâna doamnă stătea pe un scaun în faţa tejghelei de la recepţie, ţinându-se cu mâna dreaptă de piept. Femeia era foarte speriată.

Respira cu dificultate şi devenea din ce în ce mai roşie în obraji, deşi pielea ei era în rest pământie.

Puller închise uşa şi se apropie de bătrână. Buzele ei şi pielea din jurul nasului nu erau vineţii. Deci nu erau semne de cianoză.

Încă.

Puller îşi scoase repede telefonul din buzunar şi formă 911, fără să se mai uite la tastatură.

— De când sunteţi în starea asta? o întrebă el.

— De vreo zece minute, îngăimă ea.

Agentul îngenunche lângă ea.

— S-a mai întâmplat şi înainte?

— Da, dar nu chiar atât de rău. Când s-a întâmplat a patra oară, am ajuns la spital.

— Aveţi probleme grave cu inima?

— Destul de grave, cred. Mă mir că am rezistat până acum.

Femeia gemu, apăsându-şi mai tare mâna pe piept.

— Simţiţi o greutate mare în piept?

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

— Aveţi dureri ascuţite în braţe?

Bătrâna clătină din cap. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

Senzaţia de elefant pe piept era un semn clar al infarctului de miocard. Următorul semn distinctiv era

durerea ascuţită de-a lungul braţului stâng. Durerea nu apărea însă întotdeauna şi nu neapărat în braţul stâng, în special la femei, dar Puller nu avea de gând să aştepte ca aceasta să se producă.

Dispecerul preluă apelul. Puller descrise situaţia rapid, în propoziţii scurte, prezentând toate detaliile cazului, apoi închise telefonul.

— Vin încoace.

— Mi-e frică, spuse femeia cu o voce stinsă.

— Ştiu. O să vă reveniţi, sunt sigur de asta.

Apoi îi luă pulsul. Abia îl mai simţea. Nu era de mirare. Problemele cardiace însemnau circulaţie proastă, iar asta echivala cu un puls foarte slab. Un atac cerebral era posibil, de asemenea, la o persoană de vârsta femeii. Venele de pe gâtul ei erau umflate. Un alt semn rău. Exista riscul de coagulare defectuoasă a sângelui sau de formare a vreunui cheag.

— Nu mai faceţi efort. Negaţi sau aprobaţi din cap ca să-mi răspundeţi. Aveţi senzaţie de greaţă?

Femeia încuviinţă.

— Vă sufocaţi?

Femeia încuviinţă din nou.

— Luaţi medicamente pentru inimă? întrebă Puller.

Femeia aprobă cu un semn scurt din cap. El văzu broboanele mari de transpiraţie rece care se iviseră pe fruntea ei, ca un colier de perle transparente.

— Am şi nişte pilule de nitroglicerină, dar nu am mai ajuns la ele, reuşi să articuleze bătrâna.

— Ce spuneţi de nişte aspirină?

— E în acelaşi loc.

— Spuneţi-mi exact unde.

— Pe noptiera din dormitor.

Femeia îndreptă un deget tremurător spre stânga.

Puller se întoarse în zece secunde, ţinând în mână sticluţele cu medicamente.

O ajută să ia o aspirină cu puţină apă. Dacă se formase vreun cheag de sânge, aspirina era bună pentru a preveni

tromboza venoasă şi se absorbea rapid la nivelul tubului digestiv. În plus, nu avea efecte negative asupra tensiunii arteriale.

Problema cu nitroglicerina era că aceasta doar ameliora simptomele, fără a putea vindeca boala coronariană latentă. Nitroglicerina i-ar fi calmat durerea din piept, dar dacă tensiunea arterială a femeii era deja prea mică, medicamentul nu ar fi reuşit decât să-i agraveze starea, pentru că ar fi determinat o scădere şi mai mare a tensiunii. Acesta era efectul pilulelor.

Problemele cardiace s-ar fi agravat, provocând colapsul unor organe interne.

Nu putea risca atât de mult. Trebuia să se asigure.

— Aveţi vreun aparat de tensiune la îndemână?

Femeia încuviinţă, făcându-i semn către un raft din spatele tejghelei de la recepţie. Găsi un tensiometru cu manşetă, baterii şi afişaj digital. Puller îl luă repede şi îl montă pe antebraţul drept al femeii, apoi îl deschise şi umflă manşeta. Citi rezultatul – nu era bun. Tensiunea era deja foarte scăzută. Nitroglicerina ar fi putut să o ucidă.

O cercetă cu privirea. Nu existau semne că ar fi reţinut fluide, nu avea picioarele umflate şi nici probleme vasculare.

— Obişnuiţi să consumaţi vreun diuretic?

Bătrâna clătină din cap.

— Revin în zece secunde, îi zise el.

Alergă până la maşina lui, deschise portbagajul, îşi luă trusa de prim ajutor şi fugi înapoi, picioarele sale lungi reuşind să parcurgă distanţa în cel mai scurt timp.

Când intră din nou în încăpere, femeia arăta şi mai rău.

Dacă inima bătrânei ar fi cedat atunci, paramedicii aveau să declare decesul în loc să o salveze.

Puller deschise kitul şi îşi pregăti echipamentul.

în tot acest timp o ţinu pe bătrână de vorbă, încercând să o facă să-şi păstreze calmul. Urechile lui erau ciulite, în aşteptarea sirenelor ambulanţei. Era obişnuit să acorde primul ajutor – făcuse acest lucru chiar şi în mijlocul

pustiului, ajutându-şi camarazii aflaţi în suferinţă, care arătau ca nişte bucăţi de carne însângerată. Pe unii reuşise să-i salveze, pe alţii îi pierduse.

Dar de această dată nu avea de gând să piardă lupta cu moartea.

Şterse braţul femeii cu alcool, găsi o venă bună şi introduse acul în profunzime, fixându-l pe antebraţ cu o bucată de leucoplast alb.

Apoi ataşă celălalt capăt al tubului perfuzorului la flaconul de soluţie salină pentru administrare intravenoasă pe care îl scosese din kitul său.

Fluidele aveau rolul de a ridica tensiunea. Era aceeaşi metodă pe care medicii o folosiseră pentru a-l salva pe Reagan după ce fusese împuşcat.

Era un flacon de un litru cu picurător gravitaţional, iar linia de perfuzie avea un diametru interior de un milimetru. Ridică flaconul deasupra capului femeii şi deschise la maximum robinetul picurătorului.

Flaconul avea să se golească în douăzeci de minute.

Femeia avea în total vreo cinci litri de sânge. Un litru de soluţie salină avea să o hidrateze, îmbunătăţind cu peste 20 la sută hidratarea intravenoasă.

Când flaconul se goli pe jumătate, Puller îi luă din nou tensiunea. Citi numerele de pe ecran. Ambele erau peste nivelul critic.

Nu putea şti încă dacă bătrâna era sau nu în afara pericolului, dar nu avea prea multe opţiuni. Mâna ei apăsa tot mai tare pieptul, iar gemetele i se înteţiseră.

— Gura mare, zise Puller.

Bătrâna deschise gura, iar el îi strecură sub limbă o tabletă de nitroglicerină.

Pilula îşi făcu efectul în câteva secunde.

Un minut mai târziu femeia îşi reveni, iar respiraţia ei deveni regulată. Mâna pe care o ţinuse pe piept îi căzu moale pe lângă corp. Criza cardiacă provoca spasme la nivelul arterelor coronare. Nitroglicerina calmase rapid aceste spasme.

Situaţia era ceva mai roz acum şi pericolul fusese îndepărtat, cel puţin până la sosirea ambulanţei.

— Respiraţi adânc. Uşurel. Paramedicii trebuie să apară dintr-un moment în altul. Aspirina, nitroglicerina şi fluidele şi-au făcut efectul. Starea dumneavoastră s-a ameliorat. Arătaţi mai bine şi sunt sigur că o să vă reveniţi. Încă nu v-a venit vremea.

Puller apăsă din nou butonul aparatului de tensiune. Citi numerele de pe ecran – valorile crescuseră. Tensiunea era mai bună.

Culoarea revenise în obrajii femeii. Era un mic miracol în mijlocul acelui ţinut minier.

— Spitalul e foarte departe, spuse bătrâna cu voce stinsă. Ar fi trebuit să mă mut mai aproape.

Puller zâmbi.

— Toţi avem regretele noastre.

Femeia schiţă un zâmbet palid şi-l apucă de mână. Puller înţelese că femeia voia să-i strângă mâna, aşa că nu şi-o retrase.

Degetele ei erau subţiri şi slăbite. Abia dacă simţi strânsoarea ei, precum o adiere de vânt.

Trăsăturile îi erau destinse acum. Zâmbetul său – în ciuda dinţilor galbeni, strâmbi şi înnegriţi sau lipsind cu desăvârşire pe alocuri – era luminos.

Puller se declară mulţumit văzând-o că zâmbeşte.

— Eşti un om tare bun, îi spuse ea.

— Vreţi să mă ocup de ceva în lipsa dumneavoastră? Vreţi să sun pe cineva?

Ea clătină încet din cap.

— Nu am pe nimeni aici. Eu sunt singura care a mai rămas în acest loc.

Privind-o de aproape, Puller observă cataracta avansată a femeii. Ochii ei erau acoperiţi aproape în întregime de albeaţă. Era o minune că-l mai putea vedea.

— În regulă. Respiraţi adânc, de mai mult ori. Aud sirena. Ei ştiu că aţi avut o criză cardiacă. Vor veni pregătiţi.

— Îţi mulţumesc, tinere.

— Cum vă numiţi? Annie, aşa cum scrie pe firma de la intrare?

Ea îi atinse obrazul, mulţumindu-i din nou printr-un zâmbet slab. Colţurile buzelor ei se ridicau din cauza durerii la fiecare bătaie a inimii ei şubrede.

— Numele meu este Louisa. Nici nu ştiu cine a fost Annie. Aşa se numea motelul atunci când l-am cumpărat, iar eu nu am avut destui bani ca să-i schimb numele.

— Îţi plac florile, Louisa? O să îţi trimit un buchet la spital, îi zise el, susţinându-i privirea.

Trebuia să fie calmă, să respire natural şi să nu se mai gândească la faptul că inima ei se putea opri în orice clipă pentru totdeauna.

— Fetelor le place să primească flori, răspunse ea cu vocea slăbită.

Puller auzi motorul unei maşini care se oprise în faţa motelului, apoi zgomot de paşi pe prundiş. Nişte portiere trântite şi oameni care se apropiau în fugă de uşă. Paramedicii se mişcau repede. Erau eficienţi şi foarte bine pregătiţi.

El îi informă în câteva cuvinte despre aspirină, nitroglicerină, perfuzie şi valorile tensiunii arteriale.

Le descrise simptomele femeii, pentru că ea nu mai avea putere să vorbească.

Calmi şi calculaţi, paramedicii îi adresară întrebări despre lucrurile pe care trebuiau să le ştie. Între timp se ocupară de bătrână, îi puseră o mască de oxigen şi o perfuzie nouă. În doar câteva minute, faţa ei căpătase o culoare şi mai sănătoasă.

Unul dintre paramedici îl întrebă:

— Sunteţi doctor? Aţi făcut exact ce trebuia.

— Nu, nu sunt doctor. Sunt doar un soldat care ştie câteva trucuri utile. Vă rog să aveţi grijă de ea. O cheamă Louisa. Suntem prieteni buni.

Bărbatul mai scund ridică privirea către mătăhălosul ranger din faţa lui şi-l asigură:

— Hei, amice, orice prieten al dumitale e şi prietenul meu.

În drum spre ambulanţă, Louisa îi făcu lui Puller semn cu mâna. El o urmă. Femeia îşi scoase masca de oxigen şi îi spuse:

— Am o pisică. Ai putea să…

Puller încuviinţă din cap.

— Şi eu am una acasă. Nicio problemă.

— Mai spune-mi o dată numele tău, scumpule.

— Puller.

— Eşti un om bun, Puller, îi spuse din nou femeia.

Uşile ambulanţei se închiseră cu zgomot, iar vehiculul se îndepărtă în grabă cu sirena pornită, în vreme ce întunericul nopţii se spulbera făcând loc zorilor.

Un om bun.

Trebuia să găsească o florărie.

începu să caute pisica. O găsi în încăperea în care locuia femeia. Uşa acesteia se afla exact în spatele tejghelei de la recepţie. Motanul era sub pat, adormit. „Casa“ bătrânei avea doar două camere şi o baie de patru metri pătraţi. Cabina de duş era atât de mică, încât Puller nici măcar nu încăpea în ea.

Peste tot zăceau împrăştiate o mulţime de lucruri.

Oamenii ajunşi la o vârstă înaintată obişnuiau să colecţioneze tot felul de lucruri inutile.

Era ca şi cum ar fi încercat să oprească timpul în loc, păstrând la îndemână tot ceea ce le fusese util pe vremuri.

Să-i opreşti din drumul spre moarte. De parcă vreunul dintre noi ar putea să facă asta.

Patru dintre oamenii săi muriseră în ambuscada aceea.

El îi salvase pe ceilalţi patru. Căpătase un teanc de medalii pentru că făcuse ceea ce ar fi făcut şi ceilalţi pentru el. El se întorsese acasă. La fel şi alţi patru dintre cei opt camarazi ai săi.

În sicrie lucioase acoperite cu drapelul american.

Avuseseră parte de o călătorie gratuită până la Baza Forţelor Aeriene din Dover. Apoi fuseseră îngropaţi la doi

metri sub pământ, în cimitirul Arlington. O piatră funerară albă indica locul în care se aflau ei acum, printre alte mii de pietre albe.

O *tâmpenie*, îşi spuse Puller. *Totul pentru armată.*

Motanul era bătrân şi obez. Nu părea prea afectat de problemele de sănătate ale stăpânei sale. Puller îi umplu bolurile cu mâncare şi apă, verifică dacă tăviţa cu nisip era curată, apoi căută cheia de la recepţie şi încuie uşa după el.

Se îndreptă spre maşină. Voia să ajungă cât mai repede la restaurant, pentru micul dejun. I se făcuse brusc foame. Iar în acel moment, mâncarea era singurul lucru care putea să-l mulţumească.

CAPITOLUL 25

Îşi parcă maşina pe stradă, exact în faţa restaurantului. Refugiul era deschis şi pe jumătate plin, deşi era încă destul de devreme.

Oamenii de prin partea locului se trezeau şi luau micul dejun dis-de-dimineaţă. Puller alese o masă dintr-un colţ şi se aşează pe scaun cu spatele la perete.

Nu se aşeza niciodată la barul din mijlocul localului dacă acesta nu avea o oglindă, astfel încât să poată urmări permanent ce se întâmplă în spatele lui.

Refugiul nu avea o astfel de oglindă în spatele tejghelei. Prin urmare, masa la care se aşezase era cea mai bună opţiune. Din poziţia aceea îşi putea supraveghea şi maşina parcată pe stradă.

Comandă acelaşi mic dejun pe care-l comandase la cină cu o seară în urmă. Odată ce găseai ceva bun, nu avea rost să încerci altceva.

Începu să privească în jur. Majoritatea clienţilor din local erau bărbaţi. Unii erau îmbrăcaţi în haine de lucru, alţii probabil că-şi terminaseră schimbul şi veniseră direct la restaurant pentru micul dejun. Nu era nicio persoană în costum la ora aceea. Numai muncitori de rând, ca şi el de altfel. Aruncă o privire la ceasul de pe perete.

Zero-cinci-treizeci.

Sorbi din cafea. Avea la dispoziţie douăzeci de minute pentru micul dejun. Patruzeci de minute până la locul crimei. Zero-şase-trei-zeci. Aşa cum îi spusese lui Cole.

Mai luă câteva înghiţituri de cafea. Era bună, fierbinte şi mare. Cuprinse cana cu mâna şi simţi fierbinţeala intrându-i în piele.

Termometrul de afară ajunsese deja la 27 de grade Celsius. Căldura era sufocantă. Simţise primul val de sudoare atunci când alergase prima dată la maşină pentru

kitul de prim ajutor.

Când afară este cald, se recomandă să bei ceva fierbinte. Asta face corpul să se răcorească. Iar când este frig, trebuie să procedezi invers. Lucruri simple, demonstrate ştiinţific.

Dar, indiferent de temperatura de afară, lui Puller îi plăcea cafeaua. Era un lucru cu care se obişnuise în armată. Ştia foarte bine ce însemna pentru el cafeaua de dimineaţă – câteva minute de normalitate într-o lume anormală, în care oamenii încercau mereu să se omoare unii pe alţii.

— Dumneata eşti John Puller?

Privi în stânga lui. Un bărbat la vreo şaizeci de ani se oprise la masa lui. Avea cam un metru şaptezeci şi cinci înălţime şi era gras, cu faţa arsă de soare.

De sub pălărie, câteva şuviţe de păr cărunt îi atârnau pe lângă urechi. Bărbatul purta o uniformă de poliţie. Puller citi numele de pe insigna prinsă în piept – *Lindemann.* Bunul şerif al acelui cătun drăguţ.

— Eu sunt. Îmi pare bine să vă cunosc, şerif Lindemann. Vă rog, luaţi loc.

Şeriful se aşează pe cealaltă parte a mesei, în faţa lui Puller. Îşi scoase pălăria cu borul lat şi o aşează pe masă. Îşi trecu degetele prin părul rar, care i se lipise de cap într-un mod ciudat din cauza pălăriei. Şeriful mirosea a Old Spice, cafea şi nicotină.

Puller începea să creadă că toţi oamenii din Drake erau fumători.

— Nu vreau să te reţin prea mult. Îmi dau seama cât eşti de ocupat, îi spuse Lindemann.

— Îmi închipui că şi dumneavoastră sunteţi ocupat, domnule.

— Nu e nevoie să mi te adresezi cu „domnule”. Spune-mi pe nume, Pat. Eu cum să-ţi spun?

— Puller ar fi cel mai nimerit.

— Cole mi-a spus că eşti al naibii de bun în ceea ce faci. Am încredere deplină în ea. Unii spun că o fată nu ar

trebui să poarte uniformă şi pistol, dar eu consider că femeia asta valorează mai mult decât orice bărbat din departament.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere până acum. Vrei nişte cafea?

— E o ofertă tentantă, dar trebuie să te refuz. Ei bine, de fapt rinichii mei trebuie să te refuze după cele trei căni de cafea pe care le-am băut deja în dimineaţa asta. Şi prostata mea, de asemenea. Doctorul spune că e de mărimea unui grepfrut. Nu ai cum să urinezi prea des într-o maşină de patrulare!

— Înţeleg.

— Avem de-a face cu o situaţie al naibii de complicată.

— Într-adevăr.

— Nu suntem obişnuiţi cu astfel de lucruri prin părţile astea. De zece ani nu am mai avut nicio crimă în zonă.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Un tip, Hubby, a prins-o pe nevastă-sa în pat cu fratele lui.

— Şi a ucis-o?

— Nu, a fost invers. Ea l-a împuşcat pe Hubby. Apoi l-a împuşcat şi pe fratele lui când acesta s-a dus după ea ca să-i ceară socoteală pentru moartea lui Hubby. Pe scurt, o afacere destul de încurcată.

Şeriful rămase tăcut câteva clipe şi aruncă o privire în jur, apoi întoarse din nou capul spre Puller şi continuă:

— Noi nu colaborăm de obicei cu persoane din exterior pentru astfel de probleme.

— Înţeleg foarte bine acest aspect.

— Dar adevărul este că avem nevoie de ajutorul dumitale.

— Mă bucur să vă pot fi de folos.

— O să lucrezi în continuare cu Sam.

— Aşa voi face.

— Vreau doar să mă ţineţi la curent. E vorba de întrebările incomode ale presei.

Şeriful rosti aceste cuvinte cu un dispreţ profund.

— Forţele Terestre se vor ocupa de această problemă. Am să-ţi dau numărul unei persoane pe care o poţi contacta, îl linişti agentul.

— Ar fi perfect.

Puller scoase o carte de vizită din buzunar şi scrise pe verso un nume şi un număr de telefon, apoi o lăsă pe masă în faţa şerifului.

Omul legii luă repede cartea de vizită şi o îndesă în buzunarul cămăşii fără să se uite la ea.

— Ar fi timpul să o iau din loc, zise Lindemann. Dumneata rămâi să-ţi termini micul dejun.

— Aşa am să fac.

Şeriful îşi ridică pălăria de pe masă şi ieşi încet din local.

Puller îl urmări cu privirea până la ieşire şi, în acel moment, un bărbat aflat la două mese distanţă îi atrase în mod deosebit atenţia.

Bărbatul purta o şapcă pe care scria mare: „Serviciile Poştale S.U.A.“

CAPITOLUL 26

Puller îl privi cu atenţie. Bărbatul mânca fără grabă şi părea îngândurat. Sorbea din cafea la fel de încet. Lua câte o înghiţitură, apoi punea cana pe masă. După zece secunde mai lua o înghiţitură, apoi lăsa din nou cana pe masă. În cele din urmă sosi şi comanda lui Puller. Agentul începu să mănânce, mai rapid decât intenţionase. Carbohidraţii şi proteinele îi ridicară nivelul energetic.

Lăsă pe masă nişte bani, fără să mai aştepte nota de plată – ştia preţul consumaţiei sale din seara anterioară.

Se ridică şi luă de pe masă ultima cană de cafea, apoi trecu printre mese ignorând privirile curioase ale celor din jur şi se opri la masa poştaşului.

Bărbatul ridică privirea.

— Sunteţi Howard Reed? îl întrebă Puller.

Bărbatul slăbănog cu faţa pământie încuviinţă cu un semn din cap.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Reed nu spuse nimic.

Puller îşi scoase portvizitul, îi arătă bărbatului insigna şi legitimaţia, apoi se aşeză la masa acestuia fără să mai aştepte vreun răspuns.

— Sunt de la CID, Forţele Terestre. Investigăm mai multe crime. E vorba despre cadavrele pe care le-aţi descoperit în cursul zilei de luni, începu el.

Reed se cutremură şi îşi îndesă şapca mai tare pe cap.

Puller îl cercetă cu privirea. Bărbatul era sfrijit – părea chiar bolnav.

Probabil că avea probleme serioase cu organele interne şi, din cauza asta, arăta cu zece ani mai vârstnic decât era, îşi spuse agentul. Omul avea pielea arsă de soare şi umerii căzuţi. Limbajul corpului său exprima resemnare. Părea un învins. În viaţa de toate zilele. În orice.

— Pot să vă pun câteva întrebări, domnule Reed?

Prudent, bărbatul mai luă o înghiţitură de cafea şi puse apoi cana pe masă. Puller se întrebă dacă nu cumva acesta suferea de tulburare obsesiv-compulsivă.

— Bine, zise în cele din urmă Reed.

Acesta fu primul său cuvânt. Vocea lui era răguşită şi stinsă în acelaşi timp, de parcă nu obişnuia să o folosească prea des.

— Aţi putea să-mi povestiţi în amănunţime tot ce aţi făcut în ziua aceea, din momentul în care aţi oprit maşina pe strada din faţa casei? Ce aţi văzut? Ce aţi auzit? Poate că v-a atras atenţia ceva deosebit, ceva ce nu aţi auzit sau nu aţi văzut în acea zi. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Reed luă şerveţelul de hârtie de lângă farfuria goală din faţa lui şi se şterse la gură.

Îi povesti lui Puller tot ce făcuse, pas cu pas. Agentul era impresionat de memoria şi de meticulozitatea bărbatului.

Probabil că devenise atât de scrupulos tocmai datorită meseriei sale. Să împărţi zilnic corespondenţa aceloraşi oameni – parcurgând acelaşi drum, urmând aceleaşi proceduri, văzând aceleaşi lucruri de fiecare dată – era un lucru destul de dificil. Ai fi observat imediat ceva neobişnuit în rutina zilnică.

— I-aţi văzut vreodată, înainte de crimă, pe cei din familia Reynolds? îl întrebă Puller.

— Pe cine?

— Cei ucişi erau membrii familiei Reynolds.

— Aha, făcu bărbatul.

Rămase apoi pe gânduri, timp în care mai luă o înghiţitură de cafea.

Puller observă verigheta de pe degetul noduros al bărbatului. Era căsătorit, dar îşi lua micul dejun la restaurant, la ora cinci şi jumătate dimineaţa? Poate că din această cauză avea omul expresia aceea neajutorată.

— Am văzut o fată când am trecut într-o zi pe acolo ca să livrez corespondenţa. Era în curtea din faţa casei. Nu l-am văzut niciodată pe bărbat. Poate că am zărit-o în trecere şi

pe femeie, în maşina ei.

— Îi cunoşteaţi pe soţii Halverson?

— Cei care locuiau acolo?

— Da.

Reed clătină încet din cap.

— Nu i-am văzut în viaţa mea. Nici nu aş fi bătut la uşă în ziua aceea, dar aveam nevoie de o semnătură pentru pachetul pe care trebuia să-l livrez. Un colet cu confirmare de primire trebuie predat numai după semnarea recipisei. Şi ei au fost ucişi?

— Nu. Ei nu erau acolo în ziua aceea. Puller tăcu, iar după câteva secunde îl întrebă pe poştaş: Ce s-a întâmplat cu pachetul?

— Pachetul?

Reed rămase cu ceaşca în aer, în apropiere de buze.

— Da, cel pentru care trebuia semnată recipisa.

Reed lăsă cana pe masă şi îşi atinse cu un deget buzele crăpate şi uscate.

— Am intrat cu el în casă.

Se cutremură şi puse mâinile pe tăblia laminată a mesei.

— Apoi am văzut…

— Înţeleg. Ştiu ce aţi văzut. Dar încercaţi să vă concentraţi puţin. Este foarte important. Aveaţi deci pachetul în mână atunci când aţi intrat. Apoi v-aţi întors şi aţi ieşit în fugă din casă. Aţi trântit uşa, care s-a izbit de balustrada verandei, iar sticla s-a spart.

Puller aflase toate aceste detalii de la Cole.

Reed părea alarmat.

— Va trebui să plătesc pentru uşa aceea? Nu am vrut să o sparg, dar nu am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Şi mă rog la Dumnezeu să nu mai trec vreodată prin asemenea experienţă.

— Nu vă faceţi griji în privinţa uşii. Încercaţi să vă amintiţi ce s-a întâmplat cu pachetul. Destinatarul era cumva Halverson?

Reed încuviinţă cu un semn din cap.

— Da. Îmi amintesc foarte bine. Acesta era numele

trecut pe colet.

Puller nu spuse nimic. Îl lăsă pe bărbat să se concentreze. Trebuia să-şi amintească ce făcuse cu pachetul din mâna lui. Mintea era un lucru ciudat. Avea nevoie doar de un răgaz pentru a scoate la iveală cele mai neaşteptate informaţii.

Reed făcu ochii mari.

— Dacă-mi amintesc bine, Halverson era doar intermediarul, pentru că pe colet era menţionat „În atenţia…”

— În atenţia?

— Da, chiar aşa, răspunse entuziasmat Reed.

Poştaşul îşi plimbă mâinile pe tăblia mesei până la farfuria goală din faţa lui. Nu mai era atât de trist acum. Părea emoţionat şi implicat. Poate pentru prima dată după mulţi ani, îşi spuse Puller.

— Deci coletul nu era, de fapt, pentru Halverson. A fost doar trimis pe adresa lor. Mai era trecut vreun nume pe el? Reynolds cumva? Ei erau singurii care locuiau acolo.

Reed nu spuse nimic. Privirea lui era îndreptată undeva în sus, în timp ce încerca să-şi amintească acest aspect.

Puller îi acordă un răgaz – nu voia să-i întrerupă şirul gândurilor. Luă o înghiţitură din ceaşca lui de cafea, care nu se răcise încă, apoi aruncă o privire în local.

Cele mai multe capete erau întoarse spre el.

Nu schiţă niciun gest când îl zări pe băiatul tatuat. Dickie Strauss stătea la o masă din celălalt capăt al restaurantului, cu faţa spre Puller. De această dată era însoţit de un bărbat mult mai voinic. Acesta purta o jachetă cu mâneci lungi, aşa că Puller nu putea şti dacă bărbatul avea braţele tatuate la fel ca Dickie.

Cei doi nu-l scăpau din ochi pe Puller, deşi încercau să ascundă acest lucru. Era de-a dreptul patetic, îşi spuse Puller. Probabil că Dickie uitase tot ce învăţase în armată.

Îşi îndreptă din nou privirea spre Reed. Bărbatul se holba la el, dezolat.

— Nu-mi pot aminti, zise el. Îmi pare rău. Sunt sigur însă

că am văzut scris pe colet „În atenţia”.

— În regulă, îl linişti Puller. Cum era pachetul? Mare, mic?

— Cât o coală de hârtie.

— Bine. Nu vă aduceţi aminte cine l-a trimis? Sau din ce localitate era expeditorul?

— Nu am reţinut, dar aş putea să aflu.

Puller îi puse în faţă cartea lui de vizită.

— Toate informaţiile referitoare la coduri poştele sau e-mailuri trebuie să ajungă la mine. Acum încercaţi să vă amintiţi ce s-a întâmplat cu pachetul. Aţi ieşit în fugă din casă şi aţi deschis brusc uşa.

Reed îşi ridică privirea din farfuria goală aflată în faţa lui. Pentru o clipă, Puller crezu că bărbatul avea să vomite tot ce mâncase la micul dejun.

— Eu… probabil că l-am scăpat din mână.

— În casă? Afară? Sunteţi sigur că nu a ajuns înapoi în camioneta poştală?

— Nu, nu e în maşină. Tăcu preţ de câteva secunde, apoi spuse: Da, probabil că a rămas în casă. Acolo trebuie să fie. L-am scăpat în interior. Când am fugit afară, nu-l mai aveam în mână. Acum îmi amintesc. Limpede ca lumina zilei.

— În regulă. Sunt sigur că o să apară până la urmă. Mai puteţi să-mi daţi vreo informaţie?

— Nu ştiu. Vreau să spun că nu am mai fost implicat în aşa ceva. Nici nu mai ştiu ce e important şi ce nu.

— Ştiţi casa de peste drum? Faţă în faţă cu locuinţa victimelor. Nu aţi observat nimic suspect în zonă?

— Casa lui Treadwell?

— Exact. Treadwell locuia împreună cu Molly Bitner. Îi cunoaşteţi?

După cum reieşea din raportul pe care i-l arătase Cole, Reed declarase că nu cunoştea pe nimeni în acel cartier, dar Puller prefera să audă cu urechile lui ce avea de spus bărbatul.

Reed clătină ferm din cap.

— Nuu… Am reţinut doar numele, pentru că sunt factor poştal. Treadwell primeşte des reviste cu motociclete. Are un Harley. E parcat afară, în faţa casei.

Puller începu să se foiască pe scaun. Nu ştia dacă Reed auzise de moartea lui Treadwell şi Bitner.

— Nimic altceva?

— Doar lucrurile obişnuite. Nimic ieşit din comun. Eu doar livrez corespondenţa şi verific adresele. Nu fac mai mult de obicei.

— În regulă, domnule Reed. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Atinse cartea de vizită pe care o lăsase în faţa bărbatului şi îi spuse: Când veţi afla cine a trimis pachetul acela, vă rog să mă contactaţi.

Puller se ridică. Reed îşi îndreptă privirea spre el şi spuse:

— Sunt al naibii de mulţi ticăloşi pe pământul ăsta.

— Da, domnule, aşa este.

— Ştiu acest lucru sau, mai bine spus, sunt sigur de asta.

Puller îşi coborî privirea spre Reed, aşteptând.

— Da, da, sunt sigur de asta, repetă bărbatul, apoi tăcu preţ de câteva secunde, deşi buzele i se mişcau în continuare. M-am căsătorit cu un astfel de specimen, adăugă el.

Puller ieşi din restaurant, iar Dickie Strauss şi prietenul său mătăhălos îl urmară.

Agentul era sigur că aveau să o facă.

CAPITOLUL 27

Puller verifică dacă avea cheile maşinii în buzunar, se rezemă de portiera Malibu-ului său şi îi aşteptă pe cei doi.

Dickie şi prietenul său se opriră la vreo doi metri de el.

— Vă pot fi de folos? îi întrebă Puller.

— Nu a fost vorba de BCD. Şi nici de DD, începu Dickie.

— Îmi pare bine să aflu asta. Dar, dacă minţi, pot afla în doar câteva secunde. E de ajuns să apăs câteva taste de pe telefon ca să primesc informaţii despre dosarul tău de la arhiva armatei. Deci, ce s-a întâmplat de fapt?

— O schimbare de planuri.

— De ce?

Dickie îi aruncă o privire prietenului său, care nu-l scăpa din ochi pe Puller.

— E ceva personal. Oricum, nu a fost nimic grav.

Prietenul său adăugă:

— Şi nu e treaba ta, în primul rând.

— Atunci, cum vă pot fi de folos? întrebă din nou Puller.

— Am auzit că Eric Treadwell a fost ucis.

— Îl cunoşteai?

— Da.

Privirea lui Puller se îndreptă spre braţul tatuat al tânărului. Îi făcu semn spre tatuaj, întrebându-l:

— Unde ţi-ai făcut tatuajul acela?

— Aici, în oraş.

— Treadwell avea unul identic.

— Nu era identic. Doar ceva mai diferit. L-am folosit pe al lui ca model.

— De ce?

— De ce nu?

— Acesta nu e tocmai un răspuns.

Matahala făcu un pas în faţă. Era cu doi centimetri şi jumătate mai înalt decât Puller şi avea vreo douăzeci şi trei

de kilograme în plus faţă de acesta. Arăta ca un fost înaintaş din Divizia I care completează linia defensivă – nu îndeajuns de bun pentru a juca la profesionişti, dar potrivit pentru a obţine o bursă pe durata celor patru ani de colegiu.

— E răspunsul *lui,* îi spuse printre dinţi matahala.

Puller îl fixă cu privirea.

— Şi tu cine eşti? îl întrebă el pe bărbat.

— Frank.

— În regulă, Frank. Credeam că este o discuţie între mine şi Dickie.

— Ei bine, poate că ai înţeles greşit. Ar trebui să te mai gândeşti.

— Nu văd de ce aş face asta.

Frank scoase mâna din buzunar şi îşi expuse pumnii în faţa lui Puller. Chiar dacă uriaşul încerca să ascundă ceea ce ţinea în palmă, agentul observă obiectul din mâna acestuia.

— Am doi amici pe cinste la purtător, cu care o să-ţi fac imediat cunoştinţă, zise Frank, ridicând spre Puller pumnii lui mari şi noduroşi.

— Nu cred că vrei asta, Frank, nu cred că e cazul, îi spuse Puller cu glas domol, în timp ce-şi îndrepta umerii.

Scoase mâinile din buzunare şi rămase drept în faţa matahalei. Spre deosebire de Frank, Puller nu ţinea nimic în palmă – pentru că nu avea nevoie.

— Ştiu că eşti înarmat. Am văzut când eram în restaurant, îi zise Frank.

— Nu voi avea nevoie de armă.

— Am cu vreo optsprezece kilograme mai mult decât tine.

— Aş spune chiar douăzeci şi trei.

— În regulă. Deci înţelegi la ce mă refer.

Dickie interveni agitat:

— Hei, băieţi, potoliţi-vă. Îl opri pe Frank cu un gest, încercând să-l calmeze: Omule, nu are rost să insişti. Nu merită.

Puller adăugă:

— Prietenul tău are dreptate, Frank. Nu vreau să te rănesc. Dar, dacă ceea ce văd în limbajul corpului tău se transformă în gesturi violente, vei avea de suferit. Cât de grav – asta nu mai ştiu.

Frank pufni dispreţuitor şi afişă un rânjet încrezător.

— Tu crezi că dacă faci parte din Forţele Terestre eşti mai tare decât toţi?

— Nu cred aşa ceva. Dar ştiu sigur că sunt mai tare decât tine.

Mâna dreaptă a lui Frank ţâşni spre faţa lui Puller, dar agentul făcuse deja un salt. Îl izbi pe uriaş în plin, cu capul în nas. Ţeasta lui Puller era, desigur, mult mai dură decât nasul celuilalt.

Colosul de o sută treizeci de kilograme pe nume Frank făcu năucit un pas în spate.

Faţa lui era plină de sânge. Puller îl apucă de braţul stâng şi i-l întoarse la spate, răsucindu-l iute, până în punctul de a i-l rupe. Strecură apoi un picior pe sub piciorul stâng al lui Frank şi uriaşul ajunse direct pe asfalt.

Puller îngenunche înainte ca bărbatul să se prăbuşească, reuşind să-i susţină capul cu mâna rămasă liberă astfel încât să amortizeze impactul cu solul.

Scoase din mâna lui Frank fişicul de monede, le lăsă pe asfalt, apoi se ridică şi privi în jos către adversarul său.

Frank se ţinea cu mâna de nasul rupt şi încerca să-şi şteargă sângele care-i curgea din rană direct în ochi. Când încercă să se ridice, Puller îşi puse piciorul pe pieptul uriaşului şi îl împinse înapoi pe asfalt.

— Stai liniştit, nu te ridica, îl sfătui el, apoi se întoarse către Dickie şi-i spuse: Intră în restaurant şi adu-mi repede o pungă cu gheaţă. Acum.

Când îl văzu pe Dickie privindu-l tâmp, de parcă nu ar fi înţeles ce-i spusese, Puller îi dădu un ghiont.

— Acum, Dickie, sau te expediez direct prin vitrina din faţă ca să ajungi mai repede.

Dickie plecă în grabă.

— Nu trebuia să faci asta, ticălosule, îi spuse Frank cu reproş, acoperindu-şi nasul cu mâinile pline de sânge.

— Iar tu nu trebuia să mă ameninţi cu pumnii şi cu fişicul de monede.

— Cred că mi-ai rupt nasul.

— *Chiar* ţi l-am rupt, recunosc. Dar a mai fost rupt şi înainte. E deplasat spre stânga, iar umflătura e la mijloc. Probabil că ai încasat câteva lovituri în faţă în timpul unei partide. Mă îndoiesc că a fost aranjat corespunzător după aceea. În plus, am impresia că ai şi o deviaţie de sept. Când ţi-l vor pune la loc de data asta, vor putea face lucrurile aşa cum trebuie.

Dickie ieşi din restaurant, ţinând în mână nişte cuburi de gheaţă înfăşurate într-un prosop mic. Puller privi spre intrare şi văzu că toţi oamenii din local îi urmăreau din spatele ferestrelor. Dickie îi întinse gheaţa lui Puller.

— Eu nu am nevoie de ea, Dickie. Dă-i-o prietenului tău.

Frank luă repede gheaţa şi o lipi de nasul său.

— Ce naiba se petrece aici?

Puller se întoarse. Sam Cole tocmai trecea pe acolo în maşina de patrulare a poliţiei. Geamul portierei era deschis. De această dată, femeia era îmbrăcată în uniformă.

Parcă maşina lângă trotuar şi coborî. Puller observă că centura ei nu scârţâia deloc.

Poliţista îl văzu pe bărbatul întins pe asfalt, apoi remarcă monedele împrăştiate lângă mâna acestuia. Se uită mai întâi la Dickie, apoi la Puller.

— Vreţi să-mi explicaţi ce se petrece aici? Tu l-ai atacat pe el sau el pe tine?

Puller îi aruncă o privire lui Dickie, apoi se uită spre Frank. Niciunul dintre ei nu părea dispus să vorbească. Puller fu cel care salvă situaţia în cele din urmă:

— El a alunecat şi şi-a rupt nasul. Prietenul lui i-a adus nişte gheaţă.

Cole ridică sprâncenele contrariată şi îl privi pe Dickie. Acesta murmură:

— Aşa este.

Cole îl privi apoi pe Frank.

— Şi tu susţii acelaşi lucru?

Frank se ridică într-un cot.

— Da, doamnă.

— Şi ce-i cu monedele astea? Vrei să spui că ţi-au căzut din buzunar?

— Din buzunarul de la piept, interveni Puller. Când s-a prăbuşit, l-am auzit spunând că trebuie să-şi ducă rufele la spălat. De aceea poartă la el atâtea monede.

Cole îi întinse mâna uriaşului şi-l ajută să se ridice.

— Ar fi bine să consulţi un doctor cât mai repede.

— Da, doamnă.

Apoi Dickie şi Frank se îndepărtară în grabă.

— Eşti gata să mergem? o întrebă Puller.

— Sunt gata să ascult ce s-a întâmplat aici în realitate.

— Susţii deci că am minţit?

— Tipul acela nu a alunecat. Arată de parcă ar fi fost lovit de un camion. Şi probabil că fişicul de monede era în mâna lui când a vrut să te lovească.

— Poţi să faci câte speculaţii vrei şi să emiţi tot felul de ipoteze.

— Ei bine, am şi o dovadă sigură în sensul acesta.

Femeia întinse mâna şi îl bătu uşurel pe frunte.

— Eşti murdar de sânge chiar aici. Nu văd nicio tăietură, deci sângele este probabil al lui. Asta înseamnă că te-a ameninţat şi tu l-ai lovit cu capul. Aş vrea să ştiu de ce.

— O neînţelegere, atâta tot, zise Puller, folosindu-şi mâneca hainei pentru a-şi şterge sângele de pe frunte.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu spaţiul intim al fiecăruia.

— Începi să mă enervezi.

— Nu e nimic important, Cole. Cred că înţelegi: în oraşele mici, intruşii sunt priviţi cu ostilitate de localnici. Dacă se va dovedi că e mai mult de atât, tu vei fi prima care va afla.

Cole nu părea prea convinsă de spusele lui, dar nu zise

nimic.

— Credeam că trebuie să ne vedem la scena crimei, spuse Puller.

— M-am trezit devreme şi mi-am închipuit că trebuie să fii aici, răspunse Cole.

— Am stat de vorbă cu şeful tău.

— Şeriful Lindemann?

— A venit la restaurant. I-am dat un număr de contact ca să scape de problemele cu presa.

— Mulţumesc.

— Are o părere foarte bună despre tine.

— Şi eu am o părere bună despre el. El este cel care mi-a oferit această şansă.

— Spuneai că ai lucrat la Poliţia Statală înainte să vii aici.

— A fost ideea lui. El mi-a spus că acest lucru ar da bine în CV-ul meu şi nimeni nu m-ar putea opri după aceea să port o insignă în Drake.

— Să înţeleg, deci, că nu el a luat decizia de a te angaja.

— A fost hotărârea Comitetului Districtual. Toţi membrii acestui comitet sunt bărbaţi şi par desprinşi din secolul al nouăsprezecelea. Pentru ei, rolul femeii în societate e bine definit: ea trebuie să fie desculţă, gravidă şi mai tot timpul la bucătărie.

— Am vorbit şi cu poştaşul.

— Poştaşul? Te referi la Howard Reed?

— Da. E încă în restaurant. Îşi termină micul dejun. Mi-a spus că a lăsat în casă pachetul pe care trebuia să-l livreze. L-a scăpat pe undeva, mai bine spus. E sigur că pachetul a fost trimis „în atenţia“ lui Halverson, ceea ce înseamnă că îi era adresat unuia dintre cei patru Reynolds. Ai cumva acest pachet?

Cole părea nedumerită.

— Nu am găsit aşa ceva prin casă.

Puller îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce căuta poştaşul la uşa lor?

— Mi-a spus că se afla acolo pentru o semnătură sau cam aşa ceva. Am presupus doar…

Vocea i se stinse şi obrajii ei se făcură stacojii.

— Am făcut o prostie. Nu ar fi trebuit să fac presupuneri.

— Dar spui că pachetul nu a fost găsit în casă. Reed e aproape sigur că l-a scăpat din mână undeva în interior.

— Poate că acesta a fost motivul pentru care autorii s-au întors la locul crimei în noaptea următoare.

— Da, dar oamenii tăi au verificat casa o zi întreagă. De ce nu au găsit pachetul?

— Atunci să mergem să aflăm răspunsul, Puller. Chiar acum.

CAPITOLUL 28

Două maşini ale poliţiei locale erau parcate una lângă alta între cele două case. Poliţiştii stăteau de vorbă cu geamurile portierelor coborâte când Cole puse frână, oprind maşina lângă bordură. Malibu-ul lui Puller se afla exact în spatele ei.

Cole deschise portiera şi ieşi din maşină aproape în acelaşi moment în care opri motorul. Se apropie de cele două maşini de patrulare identice.

— Voi aţi pălăvrăgit toată noaptea sau v-aţi făcut meseria? îi întrebă ea furioasă.

Puller se apropie de Cole şi rămase în spatele ei. Nu-i mai văzuse pe cei doi poliţişti până atunci. Probabil că fuseseră în schimbul de noapte. Bărbaţii coborâră din maşini şi rămaseră în picioare în faţa lui Cole, dar limbajul corpului lor îi sugera lui Puller mai degrabă dispreţ decât respect faţă de un ofiţer de rang superior.

Această situaţie ar fi fost rezolvată în armată în câteva minute destul de dureroase, având drept consecinţă o pedeapsă de o lună aplicată celui care nu respectase legea.

Cole îi întrebă:

— Aveţi ceva de raportat?

Amândoi clătinară din cap. Unul dintre ei spuse:

— Nu am văzut şi nu am auzit nimic. Am cercetat zona cu regularitate, dar am schimbat de câteva ori intervalele de timp, astfel încât nimeni să nu poată bănui când avea să se efectueze următoarea verificare.

— În regulă. Cole făcu apoi semn spre Puller şi zise: El este John Puller, de la CID, Forţele Terestre. Lucrează împreună cu noi la rezolvarea cazului.

Nici aceşti poliţişti nu păreau mai prietenoşi decât cei pe care-i văzuse cu o zi înainte. Asta nu-l deranja însă pe Puller. El nu venise acolo ca să-şi facă prieteni. Le făcu un

semn din cap celor doi, apoi se întoarse din nou spre Cole. Ea era cea care trebuia să dea ordinele, nu el.

— Dacă nu mă înşel, voi doi aţi fost luni aici, la scena crimei, le spuse Cole. A observat vreunul dintre voi un pachet pe care poştaşul l-ar fi putut scăpa pe undeva prin casă?

Rostind aceste cuvinte, Cole le făcu semn spre casa soţilor Halverson.

Poliţiştii clătinară din cap.

— Toate probele găsite la faţa locului au intrat în custodia poliţiei, zise unul dintre ei. Nu am văzut niciun pachet.

Celălalt adăugă:

— Dacă nu se află printre celelalte probe, înseamnă că nu l-am găsit. Dar nu numai noi am intrat în casă. Lan ar trebui să ştie dacă a apărut vreun pachet.

Nervoasă, Cole le spuse printre dinţi:

— Ar fi trebuit să aflu dacă apărea vreun nenorocit de pachet.

— Sau poate că nu a fost niciun pachet în casă, sergent, zise primul poliţist pe un ton calm.

Puller îi cercetă cu privirea pe fiecare în parte, fără ca bărbaţii să sesizeze.

Şi totuşi, nu putea fi sigur de atitudinea lor. Nu îşi dădea seama dacă dispreţul evident pe care-l simţeau acceptând ordine de la o femeie putea masca în acelaşi timp şi altceva – cum ar fi, de exemplu, o minciună.

Puller spuse:

— Ei bine, presupun că va apărea la un moment dat. Sau nu.

Cei doi poliţişti întoarseră capul spre el. Înainte ca vreunul să poată spune ceva, Puller adăugă:

— Deci nu aţi observat nimic suspect pe timpul nopţii? Nu a trecut nicio maşină, nu s-a plimbat nimeni pe lângă casă? Nu aţi văzut copii jucându-se de-a v-aţi ascunselea prin preajmă?

— Au trecut câteva maşini, zise unul dintre poliţişti.

Erau cei care locuiesc pe strada aceasta şi au intrat cu toţii în casele lor după lăsarea întunericului. Nu i-am văzut ieşind până la ora asta.

Celălalt interveni:

— Am văzut câţiva copii pe afară. Niciunul nu s-a apropiat însă de aceste două case. Şi nimeni nu s-a plimbat prin preajmă. A fost o căldură înăbuşitoare şi se simţea umezeala în aer. În plus, erau ţânţari cu nemiluita.

Puller îşi îndreptă privirea spre casa în care fuseseră ucişi Treadwell şi Bitner.

— Cei doi au vreo rudă care ar trebui anunţată în legătură cu moartea lor?

Cole îi răspunse:

— I-am pus pe băieţi să verifice. Familia Reynolds mai are câteva rude în afară de părinţii femeii. Vom încerca să-i contactăm.

— Cei de la Forţele Terestre vă pot ajuta cu aceste proceduri. Ei trebuie să aibă informaţii exacte despre rudele colonelului, zise Puller.

Cole le făcu ofiţerilor ei un semn scurt din cap.

— În regulă. Tura voastră se termină la ora opt. Vă puteţi relua activitatea.

Bărbaţii se întoarseră la posturile lor de observaţie.

— Au mereu această atitudine? o întrebă Puller.

— Ei bine, practic i-am acuzat de distrugerea sau de ascunderea dovezilor, aşa că pot înţelege într-o oarecare măsură atitudinea lor. Şi eu m-aş fi comportat probabil la fel. Nu ar fi trebuit să îmi ies din fire, dar sunt foarte nervoasă din cauza pachetului acestuia nenorocit. Nu pot să cred că l-am scăpat din vedere. Îi aruncă lui Puller o privire smerită: Te superi dacă fumez repede o ţigară?

— Eu nu mă supăr, dar plămânii tăi s-ar putea să o facă.

— Crezi că nu am încercat să mă las de fumat?

— Bătrânul meu a fumat vreme de patruzeci de ani.

— Şi cum a reuşit să se lase?

— Prin hipnoză.

— Cred că glumeşti.

— Şi eu am fost surprins când am auzit asta. Nu credeam că oamenii încăpăţânaţi ca el ar putea fi hipnotizaţi. Dar se pare că aceştia sunt cei mai sensibili la astfel de lucruri.

— Vrei să spui că sunt încăpăţânată?

— Aş prefera să spun că eşti o fostă fumătoare.

— Mulţumesc, Puller. S-ar putea să încerc acest lucru.

— Deci pasul următor este verificarea registrului cu probe. Şi apoi?

— Lan va veni aici în dimineaţa asta. Cole se uită la ceas, apoi adăugă: Într-o oră şi ceva.

— Şi dacă pachetul nu apare?

— Nu ştiu ce să spun, Puller. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Reed mi-a spus că ar putea afla de la oficiul poştal cine l-a expediat. Trebuie doar să verifice înregistrările coletelor din ziua aceea. Dar poate că ai putea grăbi această operaţiune în mod oficial.

— Da, pot să fac asta. M-aş simţi foarte bine dacă aş afla ce conţinea pachetul acela. Poate că din cauza acestuia a fost ucis omul meu.

Puller se întoarse şi aruncă o privire spre casă.

— Ai fost printre primii poliţişti care au ajuns la faţa locului? o întrebă el.

— Nu. Alţi doi poliţişti au ajuns primii: Jenkins, cel de acolo, şi Lou, pe care l-ai cunoscut ieri. Cel care a vorbit cu impostorul din locuinţa lui Treadwell.

— Dar tu când ai ajuns aici?

— La vreo nouăzeci de minute după ce am primit telefonul. Eram departe, în celălalt capăt al statului.

— Şi ai găsit câinele în casă atunci când ai ajuns?

— Da. De ce? Ce legătură are câinele cu toate astea? Nu latră, ţi-am mai spus.

— Ei bine, câinii pot muta dintr-o parte în alta anumite obiecte. Sau pot să le roadă. Ei mănâncă tot felul de lucruri.

Cole întoarse capul spre casă cu o expresie ciudată.

— Să mergem, Puller.

Şi, dintr-odată, o luă la fugă.

CAPITOLUL 29

Patruzeci de minute mai târziu, Puller o privea pe Cole în timp ce ridica un colţ al cuverturii de pe canapeaua pe care fuseseră aşezate cele patru cadavre. Îi întinse femeii lanterna sa Maglite, iar Cole lumină spaţiul de sub piesa de mobilier.

— Am găsit ceva, spuse ea.

Scoase de sub canapea un os mare şi două jucării din plastic.

— Se pare că am descoperit locul secret al câinelui, zise Puller. Nu mai vezi nimic altceva?

Cole întinse mâna mai mult sub canapea.

— Stai puţin, zise el, apoi ridică un capăt al canapelei la un metru în aer şi o trase într-o parte.

Cole ridică ochii spre el, fără să se mişte de pe podea.

— Asta înseamnă să-ţi foloseşti creierul. Şi muşchii, bineînţeles.

Puller privi spre covor.

— Şi iată o bucată de carton, probabil din ambalajul unui pachet.

— Şi asta! zise Cole.

Femeia culese de pe covor o bucăţică de hârtie de culoare verde şi se ridică. Puller lăsă jos canapeaua, în poziţia iniţială.

Cole examină bucăţica de hârtie, apoi i-o întinse şi lui.

— Seamănă cu bordura unei recipise pentru colete cu confirmare de primire.

— Într-adevăr. Dar unde-i restul recipisei? Va trebui să verificăm stomacul câinelui cu raze X?

— Poate au luat-o cei care l-au ucis pe Wellman. Şi-au închipuit probabil că animalul a ascuns pachetul prin casă. A fost de ajuns să caute sub canapea ca să-l găsească.

Cole părea nedumerită.

— Dar de unde ştiau de existenţa pachetului?

— I-au interogat, nu uita acest aspect. Colonelul Reynolds le-a spus probabil că aşteptau un colet.

— Atunci de ce nu au încercat să pună mâna pe el? Puteau să aştepte în casă până ce Reed avea să aducă pachetul. Ar fi putut semna pentru el. S-ar fi putut da drept colonelul Reynolds, aşa cum s-a întâmplat în casa de peste drum, când individul acela a pretins că se numeşte Eric Treadwell. Reed ne-a spus că nu îl cunoştea pe niciunul dintre proprietari. Deci nu ar fi bănuit nimic. El nu voia decât să-i semneze cineva recipisa.

— Dar dacă nu au ştiut de colet? Dacă au aflat ceva mai târziu de existenţa lui, abia după ce Reed l-a lăsat în casă?

— Nu mai înţeleg nimic, Puller.

Agentul se aşează pe marginea canapelei.

— Reed a spus că venise până la uşă pentru că avea nevoie de o semnătură. Asta înseamnă că acest colet avea un regim special. Dar el nu mai ştie ce s-a întâmplat cu pachetul. De ce ar primi soţii Halverson un astfel de colet? Sunt pensionari. Reed şi-a amintit că pachetul era de fapt pentru Reynolds, dar nu a menţionat acest lucru poliţiei. Nu a spus decât că era un colet cu confirmare de primire. Deci ucigaşii ar fi putut deduce restul, aşa cum am făcut şi noi. Un factor poştal sună la uşă pentru că are de livrat un colet. Ce era în acel colet? Asta trebuiau să afle.

Puller privi pe fereastră. Lan Monroe tocmai oprea maşina în faţa casei.

— De ce nu-l întrebăm pe Lan ce conţine lista sa de probe?

— În regulă. Dar sunt sigură că pachetul nu se află printre probe.

— Atunci, Lan ne va confirma acest lucru.

Cinci minute mai târziu, aveau această confirmare. Pachetul nu era pe listă. Lan părea îngrijorat în timp ce verifica încăperea.

— Nu am văzut un asemenea obiect.

— S-ar putea să-l fi mâncat câinele, zise Cole privindu-l

pe Puller. Cred că veterinarul ar putea să ne ajute. Am putea verifica stomacul câinelui cu raze X.

— E doar hârtie. Nu cred că a rămas întreagă în stomac. Dacă, într-adevăr, a mâncat-o, câinele a digerat-o şi a eliminat-o deja, zise Puller.

Telefonul lui Cole începu să sune. Când văzu numele apelantului, ridică mirată din sprâncene.

— Cine e? o întrebă Puller.

— Roger Trent.

— Mogulul cu exploatările miniere?

Telefonul continua să sune.

— Nu ai de gând să răspunzi? o întrebă Puller.

— Ba da, cred că am să răspund, zise ea.

Deschise apoi telefonul.

— Alo?

Femeia ascultă câteva secunde, încercă să spună ceva, apoi ascultă în continuare.

— De acord, zise ea în cele din urmă. Ne vedem acolo, închise telefonul.

— Ei? o întrebă Puller.

— Roger Trent vrea să stăm de vorbă. Acasă la el.

— De ce?

— Spune că a primit nişte ameninţări cu moartea.

— Du-te să vezi despre ce este vorba.

— Nu vii cu mine?

— De ce? Ai nevoie de susţinere în această problemă?

— Am întrebat doar. Şi ştiu prea bine că eşti curios în legătură cu această persoană. Cu ocazia asta, ai putea să vorbeşti cu el faţă-n faţă.

— Să mergem.

CAPITOLUL 30

Cole şi Puller se îndreptară spre casa lui Trent cu maşina ei de patrulare.

— O iau pe scurtătură, zise ea. Economisim ceva timp, deşi drumul e accidentat rău.

Făcu un viraj brusc la dreapta şi intră pe un drum îngust, plin de gropi. Lui Puller i se părea cunoscut. Aruncă o privire în jur şi înţelese de ce.

— Ce naiba e chestia aia? întrebă el, indicând domul înalt din beton care domina împrejurimile.

În jurul acestuia crescuseră o sumedenie de copaci, viţă-de-vie sălbatică şi tufişuri.

Puller văzuse domul în drum spre oraşul Drake, în prima lui noapte acolo, când se rătăcise.

— Oamenii din zonă îl numesc „Buncărul”.

— În regulă, dar ce este de fapt?

— A fost o facilitate guvernamentală sau ceva de genul ăsta. E închisă de ani de zile, cu mult înainte să mă fi născut eu.

— Dar sunt sigur că persoanele mai vârstnice de prin partea locului ştiu ce-i cu clădirea asta. Unii dintre ei trebuie să fi lucrat aici.

Cole clătină din cap.

— Nu. Nicio persoană din Drake nu a lucrat aici, cel puţin dintre cei pe care-i cunosc.

— Ştiu că guvernul e o gaură neagră din punct de vedere financiar, dar nici măcar cei de la Washington nu ar ridica o astfel de facilitate, într-un asemenea loc, ca să nu o folosească.

— Oh, dar au folosit-o!

Cole încetini, iar Puller îşi concentră atenţia asupra pâlcului de case pe care le zărise cu o noapte în urmă. La lumina zilei, locul acela arăta aproape la fel ca pe timpul

nopţii.

Casele aveau pe puţin cinci decenii de când fuseseră construite, poate chiar mai mult. Multe dintre ele păreau abandonate, dar Puller văzu că unele încă mai aveau locatari. Acestea se înşiruiau de-a lungul unei reţele de străduţe. Cele câteva rânduri de case îi aminteau lui Puller de casele militarilor. Toate erau identice.

— Vrei să spui că autorităţile au adus oameni din alte zone ca să lucreze la Buncăr?

Femeia încuviinţă, adăugând:

— Şi au construit toate casele acelea pentru ei.

— Văd că unele sunt încă locuite.

— Doar în ultimii ani. Economia s-a dus la vale, iar oamenii şi-au pierdut locurile de muncă şi casele în care locuiau. Aceste construcţii sunt vechi şi nu au fost întreţinute, dar atunci când rămâi în stradă nu ai de ales.

— Ceva probleme? Oamenii disperaţi fac uneori lucruri disperate, mai ales dacă locuiesc foarte aproape unii de alţii.

— Patrulăm cu regularitate prin zonă. Nu am avut prin partea locului decât infracţiuni neînsemnate. Oamenii îşi petrec timpul mai mult singuri. Cred că sunt recunoscători să aibă un acoperiş deasupra capului. Statul încearcă să-i ajute cât poate. Cu pături, mâncare, apă, baterii, cărţi pentru copii, lucruri de acest gen. Noi, cei de aici, le spunem să nu folosească aparate de încălzire cu kerosen sau tot felul de alte prostii în interiorul caselor. Încercăm să-i învăţăm cum să trăiască în siguranţă. Am avut deja un caz. Membrii unei familii abia au scăpat cu viaţă după ce s-au intoxicat cu monoxid de carbon.

— Iar guvernul vă lasă, pur şi simplu, să folosiţi aceste case?

— Probabil că reprezentanţii guvernului federal au şi uitat că au avut asemenea construcţii în zonă. La fel ca în finalul filmului aceluia, *Căutătorii arcei pierdute.* Încă o cutie depozitată într-o magazie uriaşă.

Puller îşi îndreptă din nou privirea spre Buncăr.

— Mai ştii când s-a închis?

— Nu-mi aduc aminte cu precizie. Mama mi-a spus că s-a închis în anii ’60.

— Şi ce s-a întâmplat cu cei care lucrau aici?

— Şi-au luat lucrurile şi s-au mutat în altă parte.

— Şi clădirea de beton?

— Tata mi-a spus că era ceva nemaiîntâlnit atunci când au construit-o. Zidurile au un metru grosime.

— Un metru!

— Aşa spunea tata.

— Şi nimeni din Drake nu a stat de vorbă cu oamenii care au lucrat aici? Niciunul nu a reuşit să afle la ce anume lucrau în locul acesta?

— Din câte am auzit, guvernul îi aproviziona pe muncitori cu tot ce aveau nevoie. Şi toţi erau bărbaţi; burlaci la vreo patruzeci de ani – cel puţin aşa spuneau părinţii mei. Desigur, unii mai treceau prin oraş din când în când. Tata mi-a spus că erau foarte discreţi şi nu spuneau nimic despre ceea ce făceau la Buncăr.

— Dacă pe atunci aveau patruzeci de ani, probabil că majoritatea sunt morţi acum.

— Cred că da.

Puller mai privi o dată în direcţia Buncărului şi observă gardul ruginit, cu sârmă ghimpată deasupra, care împrejmuia facilitatea.

Între clădire şi case era un pâlc de copaci. Văzu apoi un băieţel şi o fetiţă care se jucau pe peluza din faţa unei case. Băiatul alerga în cerc, în timp ce fetiţa încerca să-l prindă.

Cei doi copii căzură şi se rostogoliră într-o învălmăşeală de mâini şi de picioare.

— Ai copii?

Puller întoarse capul şi surprinse privirea femeii. Cole încetinise, urmărindu-i la rândul ei pe cei doi copii care se jucau.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu am fost niciodată căsătorit.

— Ştii, când eram mică, cel mai mult îmi doream să fiu mamă.

— Şi ce s-a întâmplat?

Cole apăsă pedala de acceleraţie.

— Viaţa. Viaţa s-a întâmplat.

CAPITOLUL 31

Puller aprecie din ochi că edificiul se întindea pe o suprafaţă cam de o mie patru sute de metri pătraţi, fiind alcătuit dintr-un corp principal şi două aripi laterale mai înalte, care încadrau simetric partea centrală a clădirii.

Arăta ca o catedrală pariziană apărută din senin în mijlocul Virginiei de Vest.

Reşedinţa familiei Trent se înălţa în vârful unui deal, care în aparenţă nu conţinea zăcăminte de cărbune, căci pământul era intact în zona aceea.

Drumul care urca până la clădire era pavat cu piatră cubică. O poartă închisă îi aştepta la capătul acestui drum. Proprietatea lui Trent era împrejmuită de un gard din fier forjat înalt de doi metri.

Lângă poartă se afla un gardian înarmat.

Bărbatul arăta precum un poliţist ieşit de multă vreme la pensie, îşi spuse Puller. Gras, cu mişcări greoaie. Probabil însă că încă mai putea să tragă destul de bine cu arma.

Cole încetini, iar Puller o întrebă:

— Porţi înalte şi gardieni? Omul are nevoie de protecţie?

— Ţi-am mai spus, companiile miniere nu sunt populare deloc, mai ales în localităţile afectate de exploatarea cărbunelui. Sunt sigură că popularitatea lor e mai mare acolo unde nu există mine de cărbuni sau munţi decopertaţi.

Probabil că bărbatul de la poartă fusese informat în legătură cu sosirea lor, pentru că deschise repede porţile şi le făcu semn să treacă.

— Bine că nu am venit aici cu scopul de a-l ucide pe tip, zise Puller. Poliţistul de împrumut ne-ar fi uşurat foarte mult sarcina.

— Primeşte ordine direct de la Trent. La fel ca majoritatea celor din zonă.

— Încerci să-mi spui ceva?

— Am spus „majoritatea”, nu m-am referit la toată lumea. Şi, desigur, nu m-am referit la mine.

De aproape, casa arăta de două ori mai mare decât părea de la distanţă. O menajeră în uniformă deschise uşa din faţă. Puller mai că se aştepta ca aceasta să-i întâmpine cu o reverenţă.

Menajera, o tânără de origine asiatică, avea trăsături delicate şi părul negru, prins foarte strâns într-o coadă la spate. Tânăra îi conduse de-a lungul unui hol de proporţii uriaşe, îmbrăcat în lambriuri din lemn, cu portrete mari agăţate profesional pe pereţi.

Puller avu impresia pentru o secundă că nimerise într-un muzeu. Tocurile cizmelor lui Cole răsunau pe pardoseala din marmură multicoloră.

Bocancii de luptă ai lui Puller absorbeau în schimb zgomotele paşilor săi, fiind proiectaţi special pentru acest scop.

Agentul îi spuse lui Cole:

— Parcă ai spus că e bogat. Mă aşteptam la o casă mai somptuoasă decât aceasta.

Femeia nu gustă gluma lui, aşa că nu îi răspunse. Înaintară, trecând pe lângă un şir de trepte. Puller ridică privirea şi surprinse o adolescentă care îi urmărea de sus, din capul scărilor. Fata avea obrajii bucălaţi şi roşii, iar părul ei blond era o claie de bucle rebele. O clipă mai târziu, dispăru undeva la etaj.

— Trent are copii?

— Doi. O adolescentă şi un băiat de unsprezece ani.

— Să înţeleg deci că mama şi tata nu sunt de vârsta pensionării.

— Trent are patruzeci şi şapte de ani, iar soţia lui treizeci şi opt.

— Sunt fericit să aud că sunt suficient de tineri încât să se bucure de averea lor.

— Oh, să fii sigur că se bucură de ea!

Menajera le deschise o uşă. Intrară în încăpere, iar

femeia închise uşa în urma lor. Zgomotele paşilor ei timizi şi mărunţi se pierdură pe coridorul uriaş al casei.

Încăperea în care intraseră avea pereţii acoperiţi cu tapet din pânză de culoare verde-închis. Podeaua era din lemn de cireş, cu finisaj satinat.

Două covoare pătrate acopereau o mare parte din pardoseală. Scaunele şi canapelele erau tapiţate cu piele.

Draperiile somptuoase de la geamuri blocau parţial lumina de afară. Candelabrul central era din bronz şi avea o multitudine de becuri. Părea să cântărească o tonă.

Mijlocul încăperii era ocupat de o masă mare, pe care fusese aşezată o vază enormă de cristal cu un aranjament floral. Pe pereţi erau expuse şi mai multe tablouri. Acestea păreau vechi, originale şi foarte scumpe.

Totul era aranjat cu gust. Cu siguranţă interiorul fusese decorat de un expert, îşi spuse Puller.

— Ai mai fost vreodată aici? o întrebă el pe Cole.

— De câteva ori. La ocazii speciale. Familia Trent organizează petreceri destul de des.

— Vrei să spui că-i invită şi pe cei din clasa muncitoare la seratele lor?

Înainte ca poliţista să poată răspunde, uşa se deschise şi cei doi se întoarseră simultan în direcţia aceea. Înalt de un metru optzeci şi cinci, Roger Trent era aproape obez. Avea gâtul gros şi o bărbie dublă, iar costumul său scump nu putea ascunde mărimea taliei. Deşi încăperea era răcoroasă, bărbatul transpira abundent.

Probabil că străbătuse grăbit coridorul acela enorm, se gândi Puller.

— Bună, Roger, îl salută Cole în timp ce-i întindea mâna bărbatului.

Puller îi aruncă femeii o privire contrariată, pe care ea preferă să o ignore.

Roger?

Trent i se adresă foarte nervos:

— Am început să mă cam satur de tâmpeniile astea, înţelegi?

— Ei bine, ameninţările cu moartea sunt nişte lucruri destul de grave, zise Cole.

Baronul cărbunelui îi aruncă lui Puller o privire.

— Dar dumneata cine naiba eşti?

— El este agentul special John Puller de la CID, Forţele Terestre, Virginia, răspunse repede Cole.

Puller îi întinse mâna bărbatului.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, *Roger.*

O privi pe Cole, care îi răspunse imediat cu o grimasă.

Bărbaţii îşi strânseră mâinile, iar Puller şi-o retrase repede pe a lui. Avea senzaţia că ţinuse în palmă un peşte.

— Ameninţări cu moartea? întrebă Puller. Ce s-a întâmplat?

— Am primit nişte telefoane.

— Nu le-ai înregistrat, din întâmplare? întrebă Cole.

Trent o privi cu un aer de superioritate, apoi răspunse:

— Robotul telefonic porneşte înregistrarea doar *dacă nu* răspunzi la telefon.

Trent se lăsă într-un scaun, fără a-i invita însă şi pe ei să se aşeze.

— Am putea încerca să localizăm apelurile, zise Cole.

— I-am pus deja pe oamenii mei să facă acest lucru.

— Şi?

— A fost un telefon de pe o cartelă de unică folosinţă.

— În regulă. Câte ameninţări ai primit în total, când anume şi la ce număr de telefon au sunat?

— Am primit trei apeluri. Toate în jurul orei 10 p.m., în ultimele trei nopţi. Toate pe telefonul meu mobil.

— Numărul celui care sună nu este afişat pe ecran? întrebă Puller.

— Ba da.

— Şi obişnuieşti să răspunzi chiar dacă nu recunoşti numărul?

— Am multe afaceri. În afara acestei zone şi chiar în străinătate. Nu e nimic neobişnuit să primesc astfel de telefoane la ore ciudate.

— Câţi oameni au numărul tău de telefon? îl întrebă

Cole.

Trent ridică din umeri.

— Mi-e imposibil să-ţi spun. Eu nu-l dau oricui, dar nici nu am încercat vreodată să-l ţin secret.

— Şi cum sunau ameninţările?

— Mi-au spus că mi-a sosit ceasul şi că se vor convinge că se va face dreptate.

— Au folosit exact aceste cuvinte? De fiecare dată?

— Ei bine, nu ştiu dacă au spus exact aceste cuvinte. Dar acesta era mesajul, adăugă el nerăbdător.

— Dar de ce spui „ei“? Erau mai mulţi? întrebă Puller.

— Acesta era cuvântul pe care l-au folosit.

— Era vocea unui bărbat sau a unei femei?

— Cred că a unui bărbat.

— Ai mai primit ameninţări şi înainte? întrebă Puller.

— Câteva, zise Trent cu ochii la Cole.

— La fel ca aceasta? Aceeaşi voce?

— Nu am fost ameninţat la telefon.

— Dar cum?

Cole interveni:

— Eu m-am ocupat de investigaţii. Problema a fost rezolvată într-un fel.

Puller o privi câteva clipe, apoi se întoarse spre Trent.

— În regulă. Dumneata de ce crezi că te ameninţă aceşti oameni?

Trent se ridică, privind-o cu reproş pe Cole.

— Ce caută tipul ăsta aici? Era vorba să vii singură.

— Lucrăm împreună la un caz de crimă.

— Ştiu asta. Am vorbit cu Bill Strauss. Dar ce legătură are cazul ăsta nenorocit cu situaţia mea?

— După cum ştii, una dintre angajatele tale, Molly Bitner, a fost, de asemenea, ucisă.

— Îţi repet: nu văd nicio legătură. Iar dacă a murit, mă îndoiesc că ea era persoana care mă ameninţa.

— Ai întâlnit-o vreodată? îl întrebă Puller.

— Chiar dacă am întâlnit-o, nu-mi aduc aminte. Nici nu ştiu la care dintre birouri lucra. Nu cobor niciodată la

etajele inferioare, acolo unde lucrează angajaţii mei.

Puller simţi un chef nebun să-l izbească pe bărbat de perete, dar încercă să se stăpânească.

— Mai aveţi şi alt birou în zonă?

— Nu numai unul, am mai multe.

Cole îi spuse:

— Roger, au fost mai multe explozii în noaptea de duminică, în apropiere de locul în care au avut loc crimele. De ce tocmai duminică şi de ce noaptea, poţi să-mi explici? Ar fi trebuit să obţii un permis special pentru asta.

Trent o privi nedumerit.

— De unde naiba să ştiu eu asta? Nu eu fac programarea detonărilor. Îi plătesc pe alţii să se ocupe de asta.

— Înţeleg. Bine. Şi cine ar fi acea persoană?

— Strauss ar trebui să ştie.

Puller interveni:

— Atunci, cred că ar trebui să-l întrebăm pe Strauss.

Trent o privi încruntat pe Cole.

— Eu vreau doar să te ocupi de situaţia mea, în regulă?

— O să verific ce se întâmplă, Roger, zise ea pe un ton aspru. Dar – în caz că nu ai observat – îţi amintesc că am acum pe cap o mulţime de crime.

Trent ignoră răspunsul ei.

— M-am săturat de oamenii care mă pun la zid doar pentru că am un succes incredibil. E pură invidie şi m-am săturat de ea, înţelegeţi? La naiba, eu sunt singurul motiv pentru care mai există oraşul Drake. Eu sunt singurul care le-a dat de lucru oamenilor din această zonă. Rataţii ăştia ar trebui să mă pupe şi-n fund.

— Da, sunt sigur că viaţa dumitale e foarte grea, domnule Trent, îl întrerupse Puller.

Faţa lui Trent se întunecă dintr-odată.

— Cu siguranţă dumneata nu ştii ce înseamnă să construieşti un imperiu. Marea majoritate a oamenilor nu ştiu asta. Există un mic număr de oameni bogaţi, iar restul sunt săraci. Iar cei săraci cred că totul li se cuvine şi că ar trebui să fie al lor fără să muncească pentru asta.

— Da, domnule, zise Puller. Sunt o mulţime de sărăntoci leneşi în Orientul Mijlociu în momentul de faţă, care trăiesc al naibii de bine, nu-i aşa? Iar dumneata nu ai altă grijă decât să te plângi că-ţi iroseşti banii pe taxe.

Trent se făcu roşu ca racul.

— Nu asta am vrut să spun, desigur. Sunt un suporter înfocat al trupelor noastre.

— Da, domnule.

— Acum, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să prind avionul.

— De la aeroportul din Charleston? întrebă Puller. Sunt câţiva kilometri buni până acolo.

— Am un avion personal.

— Desigur.

Trent ieşi grăbit din încăpere, trântind uşa după el.

Puller o întrebă pe Cole:

— Mereu e atât de vesel când primeşte pe cineva în vizită?

— Aşa este el.

— Ameninţări mai vechi cu moartea? Tu te-ai ocupat de investigaţii? Ai aflat cumva cine era autorul?

— Investigaţiile acelea s-au finalizat. Iar el are dreptate, tu nu ai de ce să participi la această investigaţie.

— Tu mi-ai cerut să vin.

— Nu ar fi trebuit să o fac.

— Ţi-e atât de frică de tipul ăsta?

— Nu începe acum, Puller.

Uşa se deschise.

Dar nu intră menajera şi nici Roger Trent. Nu era nici adolescenta pe care Puller o zărise ceva mai devreme. Femeia care intrase era o brunetă minionă de vreo treizeci de ani, cu trăsături frumoase şi delicate, care păreau mult prea regulate pentru a fi autentice.

Rochia ei avea un model simplu, dar materialul era, cu siguranţă, unul foarte scump. Mersul femeii era graţios şi încrezător, iar ochii ei păreau să observe totul, până la cel mai mic detaliu.

Puller mai văzuse astfel de ochi.

El îi aruncă o privire mirată poliţistei, întoarse capul spre femeie, apoi se uită din nou la Cole.

— Ce mai faci Jean? o întrebă poliţista.

Jean Trent îi răspunse:

— Minunat. Dar tu cum o mai duci, surioară?

CAPITOLUL 32

Puller o mai privi o dată pe Jean Trent, apoi întoarse din nou capul spre Sam Cole. Cele două femei nu erau gemene şi nici nu semănau foarte bine. Şi totuşi, la o examinare mai atentă, oricine şi-ar fi dat seama că sunt rude.

Puller o întrebă:

— Deci Sam e sora dumitale mai mică?

Jean Trent încuviinţă din cap.

— Cu doi ani şi două zile.

— Da, dar toată lumea crede că ea e cea mai mică dintre noi, îi explică Cole.

— Fac periodic masaj, am antrenor personal de fitness şi propriul meu *chef* la bucătărie. Tu eşti tot timpul în misiune sau urmăreşti infractori cu maşina, în plus mănânci tot felul de prostii, Sam. Stilul ăsta de viaţă lasă urme.

— Ai dreptate, îi spuse Cole. Înţeleg că au început din nou ameninţările.

— Aşa spune el.

— Dumneata nu pari prea îngrijorată, observă Puller cu voce tare.

— Roger călătoreşte însoţit de un bodyguard. Aici suntem în siguranţă. Sunt destui oameni care ne asigură protecţia. În plus, Roger este autorizat să poarte o armă de foc, dar nu la vedere. Oamenii din zonă nu au o părere prea bună despre el. Cu toate astea, nimeni nu l-a atacat vreodată.

— Dacă spui dumneata… Puller o întrebă apoi pe Cole: Eşti gata de drum?

— Să mergem!

În timp ce Sam trecea pe lângă ea, Jean Trent îi spuse:

— De ce nu vii în seara asta la cină? Îl privi apoi pe Puller şi adăugă: Ai putea veni şi dumneata cu ea.

— De ce? întrebă Cole.

— Roger va fi plecat din oraş, iar nepoata ta a tot întrebat de tine în ultima vreme.

Cole căpătase un aer de vinovăţie după ultimul comentariu al lui Jean, observă Puller. Probabil că şi sora ei remarcase acest lucru, aşa că adăugă:

— Ce spuneţi de 8.30? Noi cinăm destul de târziu.

— În regulă, zise Cole.

— Dacă obişnuiţi să vă îmbrăcaţi în haine de seară, să ştiţi că eu nu mi-am adus uniforma, le spuse Puller.

— Nu, ne îmbrăcăm normal, îl linişti Jean Trent, apoi o întrebă pe sora ei: Unde vă duceţi acum?

— Să asistăm la disecţia unor cadavre.

— Distracţie plăcută!

Cei doi se îndreptară spre maşina de patrulare.

— Cum se face că ai uitat să menţionezi relaţia asta de rudenie cu Trent? o întrebă Puller.

— Era un amănunt atât de important?

— Cine poate şti dacă e important sau nu? S-ar putea să fie.

— Ei bine, acum ştii.

— El e cu vreo zece ani mai în vârstă decât ea. E cea de-a doua soţie?

— Nu. El s-a căsătorit târziu, iar ea s-a măritat prea devreme, atâta tot. Copiii sunt ai lor.

— Ea a menţionat ceva de nepoata ta. Am văzut o adolescentă în capul scărilor în timp ce străbăteam coridorul.

— E Meghan. Are paisprezece ani. O vârstă destul de dificilă pentru o fată.

— Ai spus că mai au şi un băiat de unsprezece ani.

— Roger Jr. El nu e acasă. E departe.

— Cât de departe?

— Academia Militară.

— Trent nu pare un admirator prea înflăcărat al serviciului militar.

— Nici nu este. El e preocupat mai mult de propria

bunăstare decât de serviciile publice. Dar fiul lui are probleme cu disciplina şi cred că sora mea nu vrea sau nu poate să se ocupe de acest aspect. Aşa că băiatul a fost trimis undeva în Pennsylvania, într-un loc în care face instrucţie şi este obligat să spună „domnule”.

— Nu-i rău. Disciplina este foarte importantă în viaţă.

— Poate. Dar eu cred că l-au îndepărtat mult prea devreme de casă. E doar un copil. Iar disciplina începe acasă. Nu poţi trimite un copil departe la o asemenea vârstă. Probabil el crede acum că familia lui nu dă doi bani pe el.

— Şi nu-i adevărat? Le pasă sau nu de băiat?

— Chiar nu e treaba mea, crede-mă.

— Nu îţi cunoşti suficient de bine rudele bogate?

— Cine poate şti ce este în sufletul altora?

Asta e cât se poate de adevărat, îşi spuse Puller.

— Aşadar? Ce-i cu ameninţările mai vechi? o întrebă el.

Cole se întoarse brusc spre el, cu mâinile în şolduri.

— Ţi-am spus: am făcut nişte investigaţii şi am închis cazul.

— Mi-ai spus, e adevărat.

— Atunci de ce insişti cu asta?

— Pentru că vreau să aflu mai mult. Acesta e motivul pentru care pun întrebări, în general.

— Ei bine, eu nu am chef să vorbesc despre asta.

— Unde locuieşte fratele tău?

— În Drake.

— Cu ce se ocupă?

— Nu face mare lucru. Supravieţuieşte, atâta tot. Este un interogatoriu?

— Încerc doar să înţeleg „terenul de joc” în acest caz, atâta tot. Îmi cer scuze dacă te-am jignit.

Francheţea lui reuşi să-i potolească furia.

— Randy e cel mai tânăr dintre noi. Abia a împlinit treizeci de ani şi se pare că nu prea ştie ce să facă acum cu viaţa lui. Noi sperăm să-şi revină. Şi asta curând.

— Să înţeleg că pe el nu l-a trimis nimeni la o şcoală

militară.

— Poate că ar fi trebui să o facă cineva.

Se urcară în maşină, iar Puller îşi puse centura de siguranţă.

— Nu ai nicio veste despre tipul pe care l-aţi dat în urmărire?

— Niciuna. Ceva îmi spune că a părăsit de mult oraşul Drake.

Cole îşi puse centura şi porni motorul.

— Ce-ai făcut cu laptopul şi cu servieta? întrebă ea.

— Sunt pe drum spre USACIL. Le-am trimis printr-un curier militar.

— E un loc sigur?

— Cel mai sigur. Poţi să-ţi dai seama de asta imediat ce intri în sediul clădirii. Se vede pe pardoseală.

— Ce se vede?

— Emblema laboratorului. A fost cumpărat în anii ’50 de la un tip contra sumei de un dolar.

— Şi acesta este…

— Detectivul Mickey Mouse. Tipul care le-a vândut această emblemă se numea Walt Disney.

— Vrei să spui că sigla unui laborator criminalistic e un personaj de desene animate?

— Dacă eşti atât de bun, cui îi mai pasă care este sigla ta?

— Dacă spui tu…

Lăsară în urmă reşedinţa lui Trent şi porniră spre lumea reală.

CAPITOLUL 33

Doctorul Walter Kellerman fusese pe vremuri mult mai gras, dar pierduse mult în greutate, îşi spuse Puller când ajunseră la cabinetul acestuia pentru a asista la autopsii.

Era absolut sigur de acest lucru, căci pielea de pe faţa doctorului atârna, iar cureaua de la pantalonii săi avea patru găuri adiţionale, semn că talia sa era semnificativ micşorată.

Cadavrele fuseseră transportate de la firma de pompe funebre la cabinetul lui Kellerman.

Cabinetul era, de fapt, o construcţie din cărămidă cu două camere din spatele biroului doctorului – o fostă locuinţă a cuiva, probabil, care fusese transformată în cabinet medical şi care se afla la un kilometru sau doi de centrul oraşului.

La cabinet fuseseră aduse şi nişte paturi portabile cu sistem de refrigerare, pentru conservarea cadavrelor.

— Ce-i cu doctorul? o întrebă în şoaptă Puller pe Cole, în timp ce-şi îmbrăcau halatele chirurgicale şi îşi trăgeau mănuşile. E bolnav sau a trecut la mâncare mai sănătoasă?

— Şi una, şi alta. Merge mai mult pe jos, a renunţat la carnea roşie şi mănâncă mai puţin. Din păcate, anul trecut i-au scos vezica biliară şi rinichiul stâng. El ştie prea bine că nu va apuca şaptezeci de ani dacă nu va fi mai cumpătat.

— Ai mai asistat la autopsii înainte? o întrebă Puller.

— La mai multe decât aş fi vrut, replică ea.

— Lindemann a spus că ultima crimă din această localitate a avut loc acum zece ani.

— Se fac autopsii şi din alte motive. În special în cazul accidentelor. Într-un ţinut al cărbunelui, au loc destule accidente de acest tip. De asemenea, în cazul unor accidente de maşină. Am avut numeroase accidente în

ultimul timp.

— Înţeleg.

— Iar dacă te întrebi dacă am să vomit la vederea cadavrelor disecate, răspunsul e nu.

Kellerman avea o barbă albă, scurtă şi îngrijită, ochi albaştri, puţin păr pe cap şi o fire prietenoasă. Când îi fu prezentat lui Puller, doctorul spuse:

— Am servit în Forţele Aeriene o bună perioadă de timp. Doi ani în Vietnam, apoi – datorită legii soldaţilor – am primit o bursă de studii la colegiu. Aşa am devenit medic.

— Unchiul Sam[19] poate face şi lucruri bune din când în când, zise Puller.

— Nu am avut niciun regret legat de perioada aceea. Devii mai puternic.

— Dacă supravieţuieşti, adăugă Cole.

Lui Puller îi atrase atenţia trupul acoperit cu un cearşaf întins pe masa din oţel.

— Cine e primul?

— Colonelul Reynolds.

Kellerman aruncă o privire către paturile portabile cu sistem de răcire.

— Am doi asistenţi specialişti care mă ajută, dar va fi oricum o zi lungă.

— Noi suntem aici ca să asistăm şi să punem întrebări, zise Cole.

— Sunteţi bine-veniţi să o faceţi. Am cercetat sumar cadavrele în această dimineaţă. O gamă interesantă de răni. Găuri de gloanţe, pistoale de calibru mic, urme de strangulare şi traume fizice bruşte, rezultat al unor agresiuni violente.

— Aveţi idee cu ce au fost ucişi adolescenţii? întrebă Puller.

— Probabil cu mâna.

— Cum puteţi fi sigur de asta? întrebă Cole.

— Nu sunt sigur. Agentul m-a întrebat dacă am idee.

[19] Guvernul american (n.tr.)

Asta e singura pe care o am.

— Dar de ce cu mâna?

— O bâtă, o unealtă metalică sau un obiect străin ar fi lăsat, fără îndoială, câteva reziduuri sau urme compromiţătoare pe pielea victimelor. Am avut o dată un astfel de caz. La autopsie am descoperit urmele unei bâte pe pieptul victimei, mai precis emblema echipei Louisville Slugger. Mâna unui om lasă altfel de semne pe piele. Am găsit nişte urme clare pe gâtul băiatului.

— Ce fel de urme? întrebă Puller.

— Pare să fie o bucăţică de piele neagră.

— Asta înseamnă că purtau mănuşi.

— Aşa cred şi eu.

— Nu e deloc uşor să loveşti măduva spinării în aşa fel încât să produci moartea instantanee a unei persoane, remarcă Puller. Porţiunea aceea are doar vreo şapte centimetri lungime.

— Cred că vorbim despre o persoană special instruită. Poate chiar un expert în arte marţiale.

— Sau cineva din cadrul armatei, sugeră Cole.

— Adevărat. Din cadrul armatei, aprobă Kellerman.

Doctorul îşi acoperi apoi gura cu masca transparentă, ridică cearşaful care acoperea cadavrul colonelului şi îşi pregăti instrumentele.

— Putem începe?

În ciuda ajutorului celor doi asistenţi, autopsia minuţioasă a celor şapte cadavre se termină după câteva ore bune. Puller sigilase probele în mai multe containere speciale, marcate cu grijă, care urmau a fi trimise la USACIL. El avea să includă în colet instrucţiuni precise pentru laboratorul de la Fort Gillem, care trebuiau respectate la procesarea probelor. Avea de gând apoi să trimită un e-mail şi să dea un telefon ca să se asigure de acest lucru.

Kellerman îi lăsă pe asistenţii lui să termine de cusut inciziile în formă de „Y“. Bărbatul îşi schimbă hainele şi plecă acasă. Cole şi Puller ieşiră afară. Agentul aşeză

cutiile cu grijă în maşina lui Cole. De asemenea, înregistrase pe reportofon o mulţime de observaţii în legătură cu autopsiile, iar Cole umpluse câteva pagini din carnetul ei de notiţe.

Şi totuşi, autopsiile nu scoseseră la iveală mare lucru, aşa că se găseau deocamdată în acelaşi stadiu al anchetei. Firele de vată fuseseră scoase din capul lui Reynolds şi urmau a fi comparate pentru a stabili calibrul armei folosite. Pe faţa lui găsiseră şi câteva urme de material alb care nu era vată.

Kellerman susţinea că putea fi vorba de o pânză cu care colonelul fusese legat la ochi.

— Asta ar justifica faptul că nu a încercat să se apere. Probabil de aceea nu a ridicat mâinile, zise Puller.

— Nu ştia când urma să primească loviturile, adăugă Cole.

Trunchiul lui Stacey Reynolds era plin de alice. Cei doi copii muriseră în urma unor lovituri puternice aplicate mai jos de ceafa, aşa cum speculaseră. Eric Treadwell şi Molly Bitner fuseseră împuşcaţi cu o armă de calibrul 22 direct în creier. Gloanţele fuseseră extrase în stare bună din capetele lor, iar acum nu mai aveau nevoie decât de o armă cu care să se potrivească.

Wellman fusese lovit în cap suficient de tare încât să rămână inconştient. El nu murise pentru că îşi rupsese gâtul. Asta ar fi însemnat să cadă brusc de la o înălţime considerabilă, iar tavanul jos al pivniţei nu permitea acest lucru. În schimb, suferise o asfixiere lentă.

Cole şi Puller se rezemară epuizaţi de maşină. Ea îşi scoase o ţigară şi o aprinse.

— Nu te uita aşa la mine, Puller, îi spuse ea. Vin dintr-o încăpere în care am stat alături de şapte cadavre disecate. E stresant.

— Nu am găsit mare lucru, zise el.

— Ai vreo idee?

— Niciuna satisfăcătoare până în momentul de faţă.

Cole se uită la ceas.

— Nu uita, în seara asta trebuie să luăm cina la sora mea.

— De ce crezi că m-a invitat şi pe mine acolo?

— Nu poate exista decât un motiv. Eşti mai tânăr, mai înalt şi mai frumos decât soţul ei.

— Vrei să spui că-l înşală?

— Nu vreau să spun nimic pentru că nu ştiu. Roger e mai tot timpul plecat.

— Ea nu pare deloc îngrijorată de ameninţările cu moartea.

— Roger nu e un tip popular. Nu ai de unde să ştii cât de serioase sunt aceste ameninţări.

— Poate că ea, într-adevăr, nu le-a luat în serios, însă nu acelaşi lucru se poate spune şi despre el. Trent era foarte nervos şi speriat în acelaşi timp.

— Ei bine, el este ţinta, nu ea.

— Adevărat.

— Aş putea să te conduc până la maşină şi să trec să te iau mai târziu de la motel. Am avea timp fiecare să facem un duş şi să ne schimbăm de haine. Trebuie să mă spăl bine de tot ca să scot mirosul ăsta de moarte din mine.

— Nu cred că cineva ar putea să scape de mirosul ăsta.

— Eu am să încerc, cu siguranţă.

CAPITOLUL 34

Puller merse cu maşina direct la oficiul poştal, care se afla la câteva minute distanţă de Annie’s Motel. Agentul ajunse exact înainte de închidere. Expedie cutiile în Atlanta, înregistrându-le ca mărfuri cu regim special, apoi îşi concentră atenţia asupra tinerei femei din spatele tejghelei, care îl privea curioasă. Puller îi arătă portvizitul.

— Sunt de la CID, Forţele Terestre.

— Ştiu, îi răspunse ea.

— Cum aşa?

— E un oraş mic, veştile circulă repede, iar dumneata eşti prea mare ca să treci neobservat.

— Trebuie să aflu nişte detalii despre o livrare.

— Ce livrare?

Puller îi spuse femeii despre pachetul expediat cu confirmare de primire pe care Howard Reed îl dusese luni la adresa familiei Halverson, dar care îi era adresat, de fapt, colonelului Reynolds. Femeia încuviinţă.

— Howard mi-a pomenit ceva despre asta când a venit aici să ridice corespondenţa ce trebuia livrată.

— Este foarte important să aflăm de unde venea pachetul.

Tânăra femeie aruncă o privire în spate.

— Ar trebui să-l anunţ pe supervizorul meu.

— În regulă.

— Dar el e plecat. Revine abia mâine.

Puller îşi puse mâinile mari pe tejghea, în faţa femeii.

— Cum te numeşti? o întrebă el.

— Sandy. Sandy Dreidel.

— Bine, Sandy, lasă-mă să-ţi explic cum stau lucrurile. Această livrare poate fi extrem de importantă în anchetă. Ne-ar putea ajuta să aflăm cine i-a ucis pe oamenii aceia. Cu cât trece mai mult timp, cu atât se măresc şansele ca

ucigaşii să dispară. Tot ce vreau este numele şi adresa celui care a trimis pachetul, atâta tot.

— Înţeleg foarte bine acest lucru. Dar avem şi noi politica noastră şi trebuie să respectăm anumite proceduri.

Pe faţa lui Puller se ivi un rânjet.

— Şi eu înţeleg. Sunt militar. Te asigur că fiecărei proceduri de la oficiul poştal îi corespund zece din cadrul armatei.

Sandy îi zâmbi.

— Desigur. Aveţi dreptate.

— Dar nu există nicio cale să aflu acest lucru?

— Ba da. Avem înregistrările noastre.

— Doar câteva clicuri la computerul acela şi vei putea afla, probabil.

Sandy părea destul de încurcată.

— Ei bine, încă nu avem toate informaţiile înregistrate în computer. Dar avem nişte registre în spate.

Puller îşi scoase carneţelul şi un pix.

— Ai putea să te uiţi două minute în registru şi să scrii numele şi adresa expeditorului în acest carnet. Asta mi-ar putea fi de mare ajutor ca să aflu cine i-a ucis pe bieţii oameni.

Sandy ezită câteva secunde, aruncă o privire peste umărul lui Puller spre fereastra din faţă cu vedere la stradă, apoi luă carneţelul şi pixul din mâna lui.

Femeia reveni în cinci minute cu carneţelul şi cu pixul, pe care i le returnă lui Puller.

El aruncă un ochi spre ce scrisese ea, apoi ridică privirea.

— Mi-ai fost de mare ajutor, Sandy. Îţi mulţumesc.

— Dar să nu spuneţi nimănui că am făcut asta, zise ea îngrijorată.

— Nimeni nu va afla de la mine aşa ceva.

Întors în camera sa de motel, Puller analiză numele şi adresa scrise de Sandy în carneţel.

Era numele unei companii de care nu mai auzise niciodată. Pachetul fusese expediat din Ohio. Îşi deschise

laptopul şi începu să caute pe Google, apoi se opri la pagina companiei.

Când văzu cu ce se ocupa firma respectivă, se întrebă dacă nu cumva găsise, în sfârşit, ceva palpabil în cazul acelei crime. Nu era totuşi prea convins de acest lucru.

Formă numărul afişat pe ecran, dar nu primi decât un răspuns înregistrat. Compania era închisă şi avea să se deschidă din nou în dimineaţa zilei următoare, la ora nouă.

Decepţionat, Puller sună apoi la spitalul la care fusese dusă proprietara motelului, Louisa.

Nu reuşi să găsească pe nimeni care să-l informeze în ce stare se afla bătrâna, dar cumpără o vază cu flori de la magazinul spitalului, folosindu-şi cardul de credit. Pe cartea de vizită ceru să se scrie doar atât: „Pisica este bine. Sper că şi dumneata eşti la fel. Omul dumitale bun, Puller”.

În cele din urmă închise telefonul, se dezbrăcă şi intră în baie, sub duş. În armată învăţase să se spele şi să se îmbrace foarte repede, aşa că cinci minute mai târziu era deja uscat şi îmbrăcat.

Tocmai îşi îndesa pistolul M11 în tocul de la centură când o văzu.

Cineva îi strecurase o bucată de hârtie pe sub uşă.

Se uită imediat pe fereastra de lângă uşă. Nu văzu pe nimeni. Micuţa curte din faţă era goală. Nu se vedeau nici oameni, nici maşini. Luă de pe pat o faţă de pernă şi îngenunche, apoi folosi pânza ca să ridice hârtia.

Citi biletul – fusese scris la calculator. Mesajul era scurt: *Ştiu câteva lucruri pe care trebuie să le afli şi tu.*

Sub mesaj era trecută o adresă. La sfârşit mai era scris un singur cuvânt: *Acum.*

Puller folosi aplicaţia de pe telefonul său pentru a găsi locaţia. De la motel ar fi avut de mers vreo cincisprezece minute cu maşina. Avea să ajungă probabil într-un loc şi mai pustiu decât acela. Un loc perfect pentru o ambuscadă. Cineva ar fi putut să-l împuşte de la distanţă. Sau de aproape.

Puteau fi zece indivizi contra unu. Poate că Dickie şi prietenul său mătăhălos cu nasul rupt deciseseră să-şi ia revanşa, de această dată venind cu un număr mai mare de ajutoare.

Puller rămase cu privirea la telefon. Ar fi putut să-i telefoneze lui Cole şi să-i povestească totul. Apăsă tastele. Telefonul ei începu să sune. Trecu apoi pe căsuţa vocală. Probabil că era încă sub duş, încercând să scape de mirosul morţii.

El îi lăsă un mesaj cu ultimele noutăţi, îi comunică adresa la care i se spusese să vină, apoi închise.

Puller mai formă apoi un număr de telefon şi vorbi cu prietena lui, Kristen Craig, de la USACIL. O puse în temă cu probele trimise şi îi explică ce fel de rezultate aştepta de la laborator.

— Cum merg lucrurile cu laptopul şi cu servieta? o întrebă el. Aţi primit aprobările de la DIA?

— Le-am primit, îi spuse ea. Îmi pare rău să te informez însă că sunt extrem de dezamăgită de ceea ce am găsit până acum.

— De ce?

— În servieta lui nu am găsit decât un sandvici vechi, câteva cărţi de vizită şi două reviste. Singurul raport oficial pe care l-am descoperit în servietă nu era nici măcar dintre cele clasificate.

— Şi laptopul?

— Câteva filme porno, nimic important. Există şi câteva fişiere legate de munca sa, e adevărat, dar în niciun caz nu are în laptop ceva care ar putea cauza colapsul civilizaţiei vestice, aşa cum credeam noi, în caz că băieţii răi ar fi pus mâna pe acest obiect.

— Cei de la DIA au fost informaţi?

— Desigur, doar vorbim de DIA. Au trimis pe cineva la laborator.

— Filme porno ai spus?

— Găsim mereu aşa ceva în fişierele militarilor, doar ştii prea bine. Iar filmuleţele astea nu erau hardcore. Doar

prostioare pe care le poţi urmări în camera de hotel fără să fii şocat de nota de plată a doua zi dimineaţă. Fleacuri erotice, producţii îngrozitoare de duzină. Dar, mă rog, eu nu sunt bărbat.

— Femeile au standarde mult mai ridicate. Deci, ce-i cu vâlva asta stârnită de ministrul apărării?

— Hei, eu sunt doar un tehnician. Tu eşti responsabil cu investigaţiile, spuse ea pe un ton şăgalnic.

Puller închise telefonul, se gândi câteva clipe, apoi privi biletul şi căzu din nou pe gânduri.

Aştepta telefonul lui Cole, dar aceasta nu-l sunase. Încuie uşa camerei de motel şi se duse în parcare. Porni motorul Malibu-ului, introduse în GPS adresa primită şi plecă.

CAPITOLUL 35

O cutie poştală ruginită, căzută într-o parte.

Puller trecu pe lângă aceasta şi merse mai departe cu maşina pe drumul desfundat şi plin de noroi, străjuit de copaci.

Era surprins că o asemenea adresă putea fi detectată de sistemul său GPS. Big Brother avea, cu siguranţă, toate informaţiile. Parcă maşina după încă vreo patru sute de metri, se dădu jos şi intră în pădure mergând înapoi, spre vest. Zări căsuţa ascunsă printre copaci. Undeva la distanţă auzi clar sunetul produs de coada unui şarpe cu clopoţei, care îşi făcea cunoscută prezenţa. Puller nu mai făcu niciun pas. Se ghemui încet, cercetând locul cu privirea.

În faţa casei era parcată o camionetă veche. Resturile unei alte camionete se zăreau la o oarecare distanţă. În spatele casei se vedea un soi de garaj. Uşa acestuia era închisă. Casa nu părea locuită. Nu era încă destul de întuneric pentru a aprinde luminile în interior, cu toate că pâlcul de copaci care înconjura locul arunca umbre ciudate asupra tuturor lucrurilor.

Nu se auzea niciun zgomot. Nu se vedea ţipenie de om.

Rămase ghemuit printre copaci, gândindu-se cum ar fi trebuit să procedeze.

Era clar că oamenii care locuiau acolo – atât de departe de locul în care se produseseră crimele – probabil că nu văzuseră nimic. Dar poate că ştiau ceva. Aşa scria în bilet.

Mai exista o posibilitate. Cineva intenţiona să-i întindă o cursă ca să-i facă rău. Ori era vorba de Dickie şi de prietenii lui care voiau să se răzbune, ori de un contraatac din partea cuiva care voia să-i saboteze investigaţiile. Îşi setase telefonul pe vibraţii. La un moment dat, acesta începu să vibreze. Se uită la ecran şi răspunse în şoaptă.

— Unde eşti, Puller? o auzi el pe Cole.

— La adresa pe care ţi-am scris-o. În pădure, în partea de est a casei. Dar tu unde eşti?

— În partea de vest a casei, printre copaci.

— Gând la gând. Vezi ceva? De aici nu pot zări nimic.

— Nu.

— Ştii cumva cine locuieşte la această adresă?

— Nu.

— Nu era niciun nume pe cutia poştală.

— Ce vrei să faci?

— Să aflu de ce suntem aici.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Ce zici de metoda cea mai simplă? Eu vin dinspre est, iar tu dinspre vest. Ne oprim amândoi la marginea pădurii şi cercetăm zona.

Puller îşi puse telefonul în buzunar şi făcu câţiva paşi. Îşi ţinea pistolul M11 pregătit şi îndreptat în faţă. Presupuse că şi Cole îşi pregătise Cobra venind dinspre vest.

Un minut mai târziu, telefonul lui începu din nou să vibreze.

— Am ajuns, o auzi pe Cole. Ce fac acum?

Puller nu-i răspunse imediat. Cerceta cu atenţie fiecare bucată de teren pe care păşea. Talibanii şi Al-Qaeda erau foarte vicleni. Ştiau cum să-i atragă în capcană pe soldaţii americani; se pricepeau de minune la astfel de trucuri.

Puteau face ca un lucru extrem de periculos, chiar mortal, să pară un lucru inofensiv. Copii, femei, animale domestice.

— Puller?

— Dă-mi numai un minut.

Mai înaintă câţiva paşi, apoi strigă:

— Hei! E cineva acolo?

Niciun răspuns. Oricum, nici nu se aştepta să primească vreunul.

Mai făcu doi paşi până când ajunse la linia copacilor, dar rămase în spatele camionetei, cu faţa spre casă. Vorbi din nou la telefon:

— Mă vezi?

— Da, dar destul de vag.

— Vezi ceva de acolo?

— Nimic. Nu cred că locuieşte cineva în casa asta. La naiba, pare gata *să se dărâme.*

— Ai mai trecut vreodată pe drumul acesta?

— Doar întâmplător. Nu l-am mai observat înainte. Ce crezi că se petrece?

— Rămâi pe loc. Am de gând să încerc ceva.

Puller îşi îndesă telefonul în buzunar şi avansă încet până reuşi să vadă clar veranda din faţă. Privi partea de sus a casei, partea de jos, părţile laterale, apoi din nou partea de sus. Scoase din buzunarul hainei o lunetă, pe care o luase din rucsac.

Privi prin aceasta ajustând lentilele până când dobândi o imagine bună a verandei. Studie partea de sus, partea de jos, părţile laterale, apoi reveni la partea de jos.

Îşi scoase din nou telefonul şi îl lipi de ureche.

— Rămâi pe poziţie, cu capul la cutie, şopti el.

— Ce vezi de acolo? Ce vrei să faci?

— Vei auzi tare şi cât se poate de clar în cinci secunde… dacă este ceea ce cred eu.

— Puller…

Dar el băgase deja telefonul în buzunar.

Montă luneta în partea superioară a pistolului său Ml 1. Se mai uită o dată în jur şi strigă:

— Hei, sunt John Puller. Mi-ai cerut să vin aici. Aş vrea să stăm de vorbă.

Mai aşteptă cinci secunde. Oare credeau că avea să meargă până în faţa uşii?

Ridică pistolul şi privi prin lunetă. Ţeava armei era îndreptată spre scândurile din podeaua verandei. Trase rapid trei gloanţe, unul după altul. Bucăţi de scânduri din podea săriră în aer. Puller auzi zgomotul gloanţelor pe o suprafaţă metalică. Asta putea însemna doar un singur lucru: avusese dreptate. Se ghemui instinctiv.

Uşa din faţă sări în aer cu un bubuit. Încărcătura

explozivă făcuse o gaură de toată frumuseţea în lemnul vechi şi fragil al uşii. Oricine ar fi păşit pe verandă ar fi sărit în aer.

Bomba era pentru mine, îşi spuse Puller.

— Iisuse!

Puller se uită în dreapta şi o văzu pe Cole privind uimită când spre el, când spre gaura mare din uşa casei.

— De unde ştiai că e o bombă-capcană? întrebă ea.

— În faţa uşii erau nişte scânduri noi. Au montat o placă de presiune sub podea, au întins firul până în casă şi l-au prins de trăgaciul unei arme pe care au fixat-o în aşa fel încât să ţintească la nivelul abdomenului. Am auzit zgomotul gloanţelor trase de mine pe metalul plăcii.

Puller se îndepărtă de camion.

— Şi totuşi, adăugă el, nu înţeleg de ce au crezut că mă voi duce în faţa uşii ca să-mi zboare capul în explozie.

— Mă bucur că eşti mai deştept decât au crezut ei.

Cole se îndepărtă şi ea de camion. În momentul acela, Puller văzu firul şi făcu un salt. O izbi pe Cole în abdomen, ridicând-o în acelaşi timp de la pământ. Se rostogoliră amândoi în direcţia lizierei, cu două secunde înainte ca vehiculul să sară în aer.

Roata din faţă a camionului aterizează la vreo cincisprezece centimetri de ei. În jurul lor începură să cadă resturi metalice. Puller o acoperi pe Cole cu trupul său. O fâşie lungă de cauciuc aterizează pe piciorul lui. Simţi o usturime, dar îşi spuse că nu era o rană gravă. Avea să-i rămână un semn pe picior, atâta tot.

În timp ce flăcările mistuiau camionul, Puller înţelese că mai avea o problemă. O prinse pe Cole de un braţ, o aruncă pe umăr şi alergă în pădure.

Câteva secunde mai târziu rezervorul camionului explodă, provocând un al doilea val de deşeuri zburătoare, proiectate în toate direcţiile.

Puller o aşeză cu grijă pe Cole în spatele unui copac, apoi îngenunche în noroi la o distanţă considerabilă faţă de rămăşiţele camionului. Aşteptă să se termine ploaia de

deşeuri, apoi trase cu ochiul din spatele copacilor.

— De unde ai ştiut? îl întrebă gâfâind Cole în timp ce se ridica.

— Firul era întins între două tufişuri.

— E clar, cineva a vrut să te elimine. Au aranjat şi uşa, şi camionul. Dacă trucul cu uşa ar fi dat greş, bomba din camion avea să te omoare.

Cole aruncă o privire în jur şi se cutremură, dar nu din pricina aerului rece al serii.

— Simt că-mi plesneşte capul şi mi se pare că aud clopotele bisericii, spuse ea.

Însă Puller nu era atent la ea. Se uita fix la camionul distrus.

— Eşti bine, Puller? Ai fost lovit?

Agentul clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Ar fi trebuit să văd firul înainte să-l atingi cu piciorul.

— Şi totuşi, l-ai văzut la timp.

Puller întoarse capul spre ea.

— Nu am fost destul de rapid, zise el.

— Trebuie să chem o echipă care să înceapă investigaţiile la faţa locului, îi spuse ea. Şi pompierii, bineînţeles. Dacă pădurea ia foc, nu vom putea împiedica extinderea incendiului. Ar fi un adevărat coşmar.

— Am văzut un furtun încolăcit lângă casă. Dacă a mai rămas ceva apă în bazin, aş putea stinge flăcările.

— Dar dacă au mai pus şi alte bombe-capcană?

— Dacă ratez din nou declanşatoarele, pot să spun că aşa îmi trebuie.

— Puller, nu ai ratat nimic, înţelege.

El îi ignoră cuvintele:

— Ai vreun specialist pirotehnist în echipă? o întrebă apoi.

— Lan Monroe se pricepe la astfel de lucruri. Dar mai cunosc un agent ATF[20] ieşit la pensie, care locuieşte în

[20] Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosions (n.tr.)

afara oraşului. L-aş putea ruga pe el să cerceteze.

— Ar fi mai bine. Avem nevoie de expertiza unui profesionist în acest caz.

În timp ce Cole vorbea la telefon, Puller întinse furtunul şi îndreptă jetul de apă spre resturile carbonizate ale camionului, încercând să stingă flăcările.

După zece minute îşi făcură apariţia doi ofiţeri de poliţie, care însoţeau două autospeciale. Lan Monroe o sună pe Cole şi-i spuse că este pe drum. Cole îi telefonă fostului agent ATF şi îl rugă să vină la faţa locului.

În timp ce pompierii se ocupau de stingerea focului, udând din abundenţă rămăşiţele camionului, Puller le atrase atenţia poliţiştilor, făcând semn către casă.

— Nu m-aş apropia acum de pistonul acela de pompă. Ar fi mai bine să găsim un robot motorizat pe care să-l trimitem în recunoaştere înainte de a se apropia cineva de casă.

— Poliţia Statală are aşa ceva, interveni Cole. O să le dau un telefon.

După ce termină de vorbit, Puller îi spuse:

— Cred că ar fi timpul să mergem la cină.

— Tot mai vrei să mergi?

— Da, vreau.

— Ai haine curate în maşină?

— Întotdeauna.

— Atunci, putem trece pe la mine pentru un duş. Aşa voi avea ocazia să-mi schimb şi eu hainele. Casa mea e mai aproape de reşedinţa Trent decât motelul la care eşti cazat.

Se îndreptară spre maşinile lor, în timp ce membrii echipei de investigaţii cercetau zona fără să se apropie prea mult de casă şi de camionul care sărise în aer.

Când ajunseră la drum, îl văzură pe Pat Lindemann stând rezemat de portiera Fordului său. Şeriful îşi tampona faţa cu o batistă şi scuipa des în ţărână.

— Palpitante momente în Drake, le spuse el în timp ce se apropiau.

— Prea palpitante chiar, zise Cole.

— Datorită ţie nu mai trebuie să-mi caut alt sergent, Puller. Îţi rămân dator pentru asta.

— A fost cât pe ce să ratez.

— Rezultatul final contează, zise Lindemann.

Aruncă o privire în direcţia din care veniseră cei doi, spre drumul care şerpuia printre copaci, apoi adăugă:

— Probabil că incomodezi o anumită persoană. Ţi-au lăsat biletul la motel?

— L-au strecurat pe sub uşă în timp ce făceam duş.

— Deci îţi urmăresc fiecare mişcare?

— Aşa se pare.

— Şi nu aveţi nicio idee despre ce naiba se petrece aici?

— Încă nu, îi spuse Cole. Dar tocmai a devenit ceva personal. Aşa că fiecare clipă a vieţii mele va fi dedicată de acum rezolvării acestui caz, şefule.

Bărbatul încuviinţă cu un semn din cap şi începu din nou să scuipe.

— Alergiile. Nu aveam aşa ceva înainte, zise şeriful. Se uită la Puller şi adăugă: Ai nevoie de protecţia departamentului nostru?

— Nu, sunt în regulă.

— Faci cum crezi. Ei bine, ar trebui să plec. Doamna mea îmi păstrează cina caldă.

— Ai grijă de tine, şefule, îi spuse Cole.

După plecarea lui Lindemann, Puller o întrebă:

— Urmăreşti o promovare în funcţia de şerif? El pare gata să dea colţul.

— E un poliţist bun. Dar face asta de peste treizeci de ani şi nu cred că se aştepta la un astfel de caz tocmai acum, la sfârşitul carierei sale.

În timp ce deschidea portiera maşinii ei de patrulare, Cole îi spuse:

— Am aflat ce ai făcut pentru Louisa de la Annie’s Motel. A fost frumos din partea ta.

— Avea nevoie de ajutor, aşa că am făcut tot ce am putut. Nu a fost mare lucru. Cum se simte?

— Nu ştiu. Nu am avut timp să sun la spital. Dar cu siguranţă ar fi murit dacă nu erai prin preajmă.

— O cunoşti bine?

— Toată lumea o cunoaşte pe Louisa. E o femeie deosebită, bună ca pâinea caldă.

— E plăcut să ajuţi astfel de oameni, spuse încet Puller. Mulţi obişnuiesc să profite de bunătatea lor.

Cole puse mâna pe umărul lui.

— Nu-mi place că te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat cu firul acela, Puller.

— Dacă asta s-ar fi întâmplat peste Ocean, toţi cei din detaşamentul meu ar fi fost morţi.

— Dar noi am scăpat cu viaţă.

— Adevărat, răspunse el posac.

Puller urcă în cele din urmă în maşina lui şi o urmă pe Cole.

CAPITOLUL 36

După un drum de douăzeci şi cinci de minute cu maşina, Cole viră pe o stradă dintr-un cartier cu case mai vechi, bine întreţinute, cu verande mari şi peluze îngrijite. În cele din urmă femeia parcă maşina pe o alee din faţa unei case în formă de solniţă, cu acoperiş abrupt din şindrilă gri. Împrejmuită de un mic gard alb, grădina era plină de flori viu colorate.

Peisajul amintea mai degrabă de New England decât de Virginia de Vest.

Puller coborî din maşină, îşi luă hainele curate din portbagaj şi o urmă pe Cole la uşa din faţă.

— Frumoasă casă. De când locuieşti aici?

— Aici am crescut.

— E casa părinţilor tăi?

— Mi-a rămas mie după moartea lor.

— Au murit în acelaşi timp?

— Da.

Cole nu părea dornică să-i dea mai multe explicaţii, aşa că Puller adăugă:

— Pare o locuinţă de pe coasta statului Maine.

— Ştiu. De aceea îmi place atât de mult.

— Ţi-ar plăcea deci să trăieşti pe malul mării?

— Poate că da.

Puller aruncă o privire spre celelalte case din cartier.

— Casa ta iese în evidenţă. Cum aşa?

— Tatăl meu a fost un timp în Marina Militară. A văzut lumea în tinereţea sa. Iubea nespus marea. El a construit casa cu mâna lui.

Puller atinse stâlpul gros al verandei din faţă.

— Un tip al naibii de priceput. Dar cum se face că s-a întors aici dacă era lup de mare?

— El era din Virginia de Vest. S-a întors acasă. Trebuie

să dau câteva telefoane. Tu poţi folosi baia de la etaj. Prosoapele şi celelalte lucruri de care ai nevoie ar trebui să fie acolo.

— Mulţumesc.

Puller găsi baia, deschise robinetul de la duş, se dezbrăcă de haine şi păşi sub jetul de apă. Cinci minute mai târziu era uscat şi îmbrăcat. Ieşi din baie şi se ciocni de Cole, care tocmai trecea pe coridor îmbrăcată într-un halat lung de baie.

— Dumnezeule, deja ai terminat? exclamă ea ridicând ochii spre el.

Desculţă, era mai scundă cu vreo treizeci de centimetri decât Puller.

— Când o mie de inşi îşi aşteaptă rândul la duş după tine, nu poţi pierde vremea oricum. E un obicei care mi-a intrat în sânge.

Cole îi spuse:

— Eu nu sunt atât de rapidă ca tine, dar promit că nu o să dureze mult.

— Nu vrei să foloseşti baia asta dacă tot am terminat?

— Nu. Toate lucrurile mele sunt în baia de la parter.

— Dar dormitorul tău nu e aici, la etaj?

— Nu e nevoie să ştii unde e dormitorul meu, Puller, răspunse ea amuzată.

Agentul făcu un pas înapoi şi privi peste umărul ei.

— Bine. De unde aş putea atunci să beau nişte apă? Atentatele cu bombă îmi produc sete.

— Am nişte sticle cu apă în frigiderul din bucătărie.

— Apa de la robinet e foarte bună pentru mine.

— Nu şi apa de aici, crede-mă. Te sfătuiesc să bei apă îmbuteliată.

Coborâră împreună scările, apoi se despărţiră: el intră în bucătărie, iar ea se duse în baie.

Puller auzi zgomotul apei curgând şi în momentul acela avu în ochi imaginea ei păşind sub duş.

Îşi impuse să abandoneze acest gând. Chestiunile de serviciu – mai ales când era vorba de un serviciu ca al lui –

nu trebuiau amestecate niciodată cu viaţa personală.

Bucătăria arăta ca o cambuză de pe un vas. Funcţională, ergonomică şi extrem de curată. Tatăl lui Cole, marinarul, decorase probabil toată casa în acest stil. Părinţii lui Cole muriseră în acelaşi timp.

Probabil suferiseră un accident, îşi spuse el.

Dar Cole nu părea dornică să-i povestească ce se întâmplase. Oricum, nu era treaba lui.

Deschise frigiderul şi scoase o sticlă de apă Deer Park. În timp ce dădea sticla peste cap, privirea i se îndreptă către fereastra cu vedere spre curtea din spate.

Iarba era tăiată şi florile udate. Văzu o mică fântână arteziană din piatră, din care ţâşnea apa. La o oarecare distanţă, în spatele acesteia, se afla un balansoar alb de grădină. Sub un mic chioşc din lemn acoperit de plante agăţătoare cu flori roşii se vedeau un cuptor şi un grătar.

Toate aceste detalii alcătuiau un decor plăcut şi liniştitor, care nu se potrivea deloc cu personalitatea lui Sam Cole. El îşi imaginase cu totul altfel locuinţa ei – nu îşi putea explica de ce.

De fapt, nici nu o cunoştea prea bine.

Deschise uşa bucătăriei şi ieşi pe veranda din spatele casei cu sticla în mână. Mai bău puţină apă şi închise ochii. Îşi aminti de firul întins dintre tufişuri.

Nu-l văzuse la timp. Îl observase abia atunci când Cole fusese pe punctul de a-l atinge. Şi apoi, dăduse peste el cu piciorul.

În mod normal, ar fi trebuit să fie morţi acum. Din fericire, între momentul atingerii firului şi explozie fusese un interval de câteva secunde. Puller ştia de ce.

Comutatorul folosit de atentator nu fusese de bună calitate. Sau poate că individul îşi imaginase că, odată ce piciorul lui Puller ar fi atins firul, acesta ar fi trebuit să se împiedice şi să cadă. Două secunde de confuzie, după care victima ar fi încercat să se ridice şi – bum! — capul lui ar fi sărit în aer într-o clipă.

Din fericire, reuşise să scape teafăr şi îi salvase viaţa lui

Cole. Dar nu se simţea pe deplin mulţumit de felul în care acţionase. Sub nicio formă.

Nu mai sunt ce am fost odată. Nici pe departe. Dacă nu mai eşti pe câmpul de luptă, simţurile ţi se atrofiază. Te mişti mai lent, nu mai eşti atât de agil.

Ştiuse că avea să vină şi ziua aceasta. Nu crezuse însă că avea să se simtă atât de vulnerabil după un asemenea eşec. Singura soluţie era să se întoarcă acolo, în Orientul Mijlociu, şi să încerce să supravieţuiască.

Iar eu nu vreau să fac asta. Nu după şase misiuni de luptă în care am fost împuşcat şi abia am scăpat cu viaţă din explozii. Nici nu mai ţin minte de câte ori am fost la un pas de moarte. Oare asta face din mine un laş?

După câteva minute Cole ieşi pe veranda din spate şi-l găsi pe Puller în balansoarul din grădină. Prima dată se îmbrăcase cu pantaloni de stofă şi cu o bluză cu modele geometrice, dar de data aceasta purta o rochie vaporoasă de vară de culoare bleu, cu un decolteu adânc în formă de „V“, şi sandale albe cu tocuri înalte. Lui Puller îi plăcea mai mult rochia decât pantalonii.

Ea se aşeză în balansoar lângă el, picior peste picior, şi îşi acoperi genunchii cu poalele rochiei. Mirosea încântător a iasomie şi liliac, iar părul ei era încă umed. Se rezemă de spătarul balansoarului şi închise ochii.

— Nu ar fi timpul să mergem?

— Am sunat-o pe Jean şi i-am spus că întârziem puţin, zise ea frecându-şi tâmplele.

— I-ai spus şi de ce?

Cole ridică ochii spre el.

— Nu. Nu aveam de ce să fac asta.

— Ştii, am verificat la oficiul poştal cine a expediat pachetul cu confirmare de primire.

Cole îl privi contrariată.

— Cum ai reuşit?

— Am pus doar câteva întrebări.

— Nu ai vrut să mă aştepţi şi pe mine?

— Uneori, viteza cu care faci unele lucruri e crucială. Iar

oficiul poştal e la numai trei minute de motel.

Puller afişă un zâmbet nevinovat, iar ea îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet.

— Atunci, spune-mi ce-ai aflat.

— Expeditorul este o firmă care se ocupă cu testarea solului.

— De ce i-ar fi interesat testarea solului pe cei din familia Reynolds?

— Asta mi-aş dori şi eu să ştiu.

— Dacă pachetul nu a ajuns în stomacul câinelui, înseamnă că persoana care l-a ucis pe Larry Wellman s-a întors la locul faptei şi l-a luat. Dar de unde puteau afla că pachetul este acolo?

Puller termină de băut apa şi înşurubă capacul sticlei.

— Aşa cum am mai spus, ar fi putut deduce foarte simplu unde se află pachetul – cum am făcut-o şi noi, de altfel. Ei şi-au dat seama că poştaşul a descoperit cadavrele în casă. Cum ar fi putut să o facă? Avea de livrat un pachet a cărui confirmare de primire trebuia semnată de proprietar. Acesta putea fi singurul motiv pentru care poştaşul fusese nevoit să intre în casă. Atunci, ce conţinea pachetul? Ei au revenit la locul crimei ca să afle acest lucru. Nu ştiau ce conţine, dar nu puteau risca.

— Dar de unde ştiau că nu l-am găsit noi?

— Poate că au pe cineva care-i informează din interior, zise Puller.

— Nu-mi vine să cred că ar putea exista cineva în departamentul meu care să îi ajute pe infractori.

— Nu pot fi sigur de asta. E doar o ipoteză de care trebuie să ţii cont.

— Şi bombele?

— Ceea ce s-a întâmplat azi e un semn bun pentru mine.

— Înseamnă că ai enervat la culme pe cineva, aşa cum a spus şeriful.

— Într-adevăr.

— Asta numai *dacă* autorii au vreo legătură cu crimele. Ştii doar că i-ai scos din sărite pe Dickie şi pe amicul lui

uriaş.

— Tu chiar crezi că cei doi ar fi în stare să mă arunce în aer încercând să-şi ia revanşa?

— Nu. Probabil că ai dreptate.

Cole închise din nou ochii şi îşi lăsă capul pe spătarul balansoarului. Începu să-şi frece din nou tâmplele şi făcu o grimasă.

— Nici măcar nu te-am întrebat dacă te simţi bine, îi spuse el cu voce scăzută. Te-am lovit destul de tare. *Eşti* bine? Nu ai cucuie sau alte urme?

— Sunt în regulă. Mi-ai tras una de am văzut stele verzi, dar mai bine că s-a întâmplat aşa şi nu altfel.

Cole deschise ochii, îi atinse uşor braţul cu degetele, apoi îi spuse fără să-şi retragă mâna de pe braţul lui:

— Iar eu nici măcar nu ţi-am mulţumit până acum.

— Era destul de întuneric afară. De obicei poţi vedea sclipirea unor astfel de fire în lumina soarelui. De aceea talibanii şi Al-Qaeda preferă să lucreze cu plăci de presiune şi cu alte tipuri de declanşatoare care sunt ascunse în pământ şi nu se pot observa cu ochiul liber.

— Ei bine, eu nu l-am văzut, zise ea.

Se întinse spre el şi-l sărută în fugă pe obraz.

— Îţi mulţumesc, Puller. Mi-ai salvat viaţa.

Agentul întoarse capul spre ea şi o privi. I se păru că zăreşte o lacrimă strălucind în ochiul drept al femeii, dar ea întoarse repede capul, ferindu-şi privirea.

— Pentru puţin, răspunse el cu modestie.

Ea luă mâna de pe braţul lui şi se ridică.

— Ar fi mai bine să plecăm. Conduc eu. Tu poţi să-ţi laşi maşina aici. O să mergem cu camioneta mea. Sunt sătulă de maşinile de poliţie.

Puller mai rămase câteva clipe în balansoar, lăsând-o pe ea să meargă înainte; după câţiva paşi ea se întoarse spre el, privindu-l mirată. Aşa cum stătea cu spatele la soare, Sam Cole părea că străluceşte în rochia ei vaporoasă. El zăbovi câteva secunde în plus pentru a admira priveliştea.

— Nu vii?

Puller se ridică în cele din urmă şi spuse:
— Vin acum.

CAPITOLUL 37

Jean Trent purta pantaloni kaki, sandale roşii şi o bluză asortată fără mâneci, de culoare roşie. Femeia îi aştepta pe terasa închisă din partea de vest a casei, unde nu mai era soare deloc. Avea deja în mână un cocktail şi îi întrebă pe Puller şi pe sora ei ce ar prefera să bea.

Puller ceru o bere, iar Cole o bere de ghimbir.

— Uau, exclamă Jean. Arătaţi de parcă aţi fi urmăriţi de ghinion.

— Scuze pentru întârziere, zise Cole. Am fost reţinuţi la un caz.

— Nicio problemă. Am avut timp să savurez în linişte încă un martini. Ar trebui să încerci şi dumneata un pahar, i se adresă ea lui Puller.

Agentul ignoră comentariul ei şi o întrebă:

— Ai primit vreo veste de la soţul dumitale? A ajuns la destinaţie?

— Mă sună foarte rar atunci când e plecat. Nici măcar nu ştiu sigur când se întoarce.

— Dar unde e Meghan? o întrebă Cole.

— Face câteva ture de bazin.

— La ora asta? întrebă mirată Cole.

— Încearcă să-şi lucreze abdomenul. Eu i-am explicat că se află în perioada de creştere, că e din cauza pubertăţii, dar celelalte fete fac glume pe seama ei, iar ei nu-i place deloc acest lucru.

— Nici mie nu mi-ar plăcea, să fiu în locul ei, zise Cole.

— Roger are oasele mari şi e aproape obez. Noi nu am avut niciodată asemenea probleme în familie, adăugă Jean privindu-l pe Puller, care se aşezase pe un mic divan cu tapiţerie înflorată, reprezentând frunze verzi de viţă-de-vie şi struguri roşii.

— Acum, continuă ea, dacă ar fi să judec după

înfăţişarea dumitale, aş spune că membrii familiei din care provii sunt înalţi.

— E adevărat, încuviinţă el.

— Tatăl sau mama?

— Tatăl.

— Şi mama dumitale? întrebă Jean.

Puller nu răspunse nimic – evită privirea femeii şi începu să se uite în jur. Jean privi spre centura lui.

— Trebuie neapărat să stai înarmat la cină? întrebă ea.

— Acestea sunt regulile. Trebuie să port întotdeauna arma asupra mea.

Cole o întrebă apoi pe Jean:

— Meghan nu cinează cu noi în seara asta?

— Mă îndoiesc. Obişnuieşte să se înfometeze.

— Nu e bine deloc, surioară. Fetele tinere sunt predispuse la tulburări de alimentaţie.

— Am vorbit cu ea până m-am învineţit la faţă. Au văzut-o o mulţime de specialişti. Au vrut să o pună sub medicaţie, să-i prescrie o mulţime de pilule, dar eu m-am opus. Noi sperăm că e doar o fază pe care o va depăşi.

Cole nu părea prea convinsă de acest lucru.

— Deci suntem doar noi trei la cină?

— Probabil, zise Jean.

— Cum adică? Suntem sau nu doar noi trei?

— Nu pot să-ţi răspund acum la această întrebare.

— Grozav, zise Cole plictisită. Ţi-am menţionat cumva că aud zilnic întrebări fără răspuns la slujbă? Vreau să o văd pe nepoata mea.

— Nu am văzut nicio piscină când veneam spre casă, zise Puller.

— Avem o piscină interioară, îi explică Jean. Nu prea ne place soarele.

— În afară de asta, apa din piscină s-ar face neagră din cauza prafului de cărbune, adăugă Cole.

Sora ei se întoarse spre ea cu un aer iritat.

— E o tâmpenie. Spui numai prostii, ştii foarte bine asta.

— Chiar aşa?

Menajera sosi cu băuturile lor, iar Cole îşi luă de pe tavă berea de ghimbir, nu înainte de a-l servi pe Puller cu berea adusă pentru el. În cele din urmă le spuse:

— În regulă, eu mă retrag. Voi doi puteţi vorbi despre mine cât timp am să lipsesc.

Cole ieşi, iar Jean se întoarse spre Puller şi îşi ciocni paharul de martini de sticla lui de bere.

— Trebuie să recunosc, e cam dură pentru gustul meu.

— E poliţistă. Trebuie să fie dură. În plus, e femeie, aşa că trebuie să fie şi mai dură pentru a fi acceptată de subalterni.

— Dacă spui dumneata…

— Voi două sunteţi foarte diferite. Nu mă refer la înfăţişare, ci în toate celelalte privinţe.

— Nu am să te contrazic. Dar, spune-mi, de ce aţi întârziat de fapt? Doar nu te culci cu ea deja.

— Deja? zise el surprins. Cu siguranţă ea nu mi-a făcut impresia unei astfel de femei.

— Nu asta am vrut să spun. Sigur că nu e o astfel de femeie. E atrăgătoare şi singură, atâta tot, iar dumneata eşti la fel de atrăgător şi nu văd nicio verighetă pe mâna asta mare a dumitale.

— Asta nu explică acel comentariu răutăcios care se termina cu „deja”.

— Ei bine, eu cred că sora mea mai mică e cam disperată.

Puller se lăsă pe spătarul divanului şi luă o înghiţitură de bere.

— Nu, nu mă culc cu ea. În schimb, am fost la un pas să sar în aer împreună cu ea.

Jean se ridică în scaun.

— Ce-ai spus?

— Cineva a pus nişte bombe-capcană într-o casă şi sub un camion lângă care am stat amândoi. Au lipsit doar câteva secunde. Nu am mai fi luat cina împreună nici în seara asta şi nici în altă seară.

Jean puse paharul pe masă şi îl privi neliniştită.

— Cred că glumeşti.

— Nu obişnuiesc să fac glume după ce am fost la un pas de moarte.

— Sam de ce nu a pomenit nimic despre asta?

— Nu ştiu. E sora dumitale. O cunoşti mult mai bine decât mine.

Jean Trent ridică din nou paharul, dar nu-l duse la buze. Rămase cu privirea la măslinele din pahar.

— Mai bine nu alegea meseria asta de la bun început.

— De ce?

— E foarte periculoasă.

— Multe lucruri sunt periculoase.

— Ştii ce vreau să spun, zise ea pe un ton aspru.

— Ea menţine ordinea şi liniştea publică. Îşi riscă viaţa pentru binele societăţii, pentru ca toţi cetăţenii cinstiţi din oraşul Drake să fie în siguranţă. O admir din toată inima.

— Iar dumneata eşti soldat, nu-i aşa? Tot în slujba societăţii?

— Da, asta face parte din fişa postului.

— Irak şi Afganistan?

— Ambele.

— Un tânăr pentru care făcusem o pasiune în liceu, Ricky Daniels, s-a înrolat în armată, la Forţele Terestre, imediat după absolvire. A murit în Primul Război din Golf. Avea doar nouăsprezece ani.

— Dacă s-ar fi întors, te-ai mai fi căsătorit cu Roger Trent?

Jean înghiţi şi restul de martini din pahar.

— Nu văd de ce ar fi treaba dumitale.

— Ai absolută dreptate. Făceam doar puţină conversaţie până la întoarcerea surorii dumitale.

— Ei bine, nu are rost să-ţi faci griji. În legătură cu mica noastră conversaţie… Nu e nevoie să-mi ţină cineva companie, mă simt destul de bine şi singură.

— Atunci, de ce m-ai invitat în seara asta?

— Nu ştiu nici eu, de fapt. Mi s-a părut o idee bună în acel moment. Sunt o persoană impulsivă.

— Adevărat? Nu mi-ai făcut această impresie, trebuie să recunosc.

— Ei bine, aşa sunt eu, crede-mă.

— Povesteşte-mi atunci despre ameninţările mai vechi pe care le-a primit soţul dumitale.

— De ce? Puţină conversaţie, din nou? Ţi-am spus, nu e necesar.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit. Acum sunt pe post de investigator.

— A fost o prostie. Nimic important.

— Ameninţările cu moartea sunt rareori stupide şi neimportante.

— Ei bine, acelea erau stupide.

— Crezi că poate fi vorba de aceeaşi persoană? De ce nu ar trebui să fie îngrijorat soţul dumitale? Mie mi s-a părut că e foarte îngrijorat.

Jean nu mai părea acum la fel de încrezătoare. Mâna ei tremura uşor atunci când se întinse pentru a pune paharul pe masă.

— Nu cred că sunt persoana cea mai potrivită ca să răspund la această întrebare.

— Nu păreai deloc preocupată de acest aspect în după-amiaza asta.

— Soţul meu nu e tocmai Mister Popularitate în zona asta. Mulţi oameni îl urăsc.

— Printre aceştia este vreunul pe care-l cunoşti personal?

— Da.

— Şi totuşi, te-ai măritat cu el.

Jean îl privi pe sub sprâncene.

— Aşa e. Am făcut-o. Şi ce-i cu asta? El nu era atât de bogat atunci când ne-am căsătorit. Pe vremea aceea lupta din greu pentru a pune bazele acestei afaceri. Deci să nu crezi că am făcut-o pentru bani.

— Nu am spus că ar fi fost bogat. Şi nici că te-ai căsătorit cu el pentru bani.

— Dar te-ai gândit la asta.

— Sunt sigur că are numeroase alte calităţi deosebite.
— Poţi să fii sigur de asta.
— E bine de ştiut.
— Nu-mi place atitudinea dumitale.
— Nu se poate spune că am o atitudine. Eu mă străduiesc doar să înţeleg punctul dumitale de vedere, ca să ajungem la un consens.
— Străduieşte-te mai mult.

CAPITOLUL 38

Cole intră pe uşă şi spuse:

— Ei bine, Meghan preferă mai degrabă să ardă grăsimile decât să stea de vorbă cu mătuşa ei.

Se opri brusc când observă cu câtă furie îl privea sora ei pe Puller.

— E totul în regulă? îl întrebă ea.

— Totul e bine, răspunse el.

Uşa se deschise din nou.

— Randy? exclamă Sam.

Randy Cole nu mai semăna cu băiatul pe care-l întâlnise Puller la motel, dormind în tufişuri. Era mult mai aranjat şi dichisit. Purta o pereche de blugi proaspăt spălaţi şi un tricou negru şi era încălţat cu mocasini. Se bărbierise, iar părul lui era pieptănat şi aranjat cu grijă.

Sam părea surprinsă, dar plăcut impresionată de apariţia fratelui ei. Jean îl privea contrariată, dar cu un aer încântat. Randy se apropie de Sam, iar ea îl îmbrăţişă.

— Cum o mai duci, străine? îl întrebă ea cu blândeţe.

Puller se gândi că poliţista încerca probabil să mai destindă atmosfera.

— O duc, veni răspunsul sec al lui Randy.

Îşi îndreptă apoi privirea spre Puller şi zise:

— Te-am văzut la Annie’s Motel.

— Aşa este.

— Tu eşti tipul de la Forţele Terestre despre care vorbeşte tot oraşul?

— Cred că eu sunt acela.

— Şi eu am vrut să mă înrolez.

— Şi de ce nu ai făcut-o? îl întrebă Puller.

— Am picat la proba fizică. Nu stau prea bine cu vederea şi am ceva probleme cu respiraţia. Probabil pentru că inspir de când m-am născut acest aer curat.

Jean îl întrerupse:

— Să intrăm să luăm cina.

Sufrageria era foarte mare, cu lambriuri „zebrawood“ şi cu atâtea decoraţiuni, cornişe şi portrete, încât Puller avea impresia că se află într-un palat.

Se aşezară la capătul unei mese luxoase stil Sheraton, care era suficient de lungă pentru a necesita trei picioare suplimentare de susţinere. Randy îşi trecu palma peste suprafaţa perfect lustruită a mesei sculptate din lemn.

— La naiba, surioară, dar ştiu că se fac bani frumoşi din cărbune.

— E prima dată când vii aici? îl întrebă Puller.

Agentul se aşezase lângă Randy şi observase că tânărul se uita în jur cu ochii mari de uimire, surprins de opulenţa decoraţiunilor.

Jean răspunse repede în locul fratelui ei:

— Prima dată, deşi uşa noastră i-a fost mereu deschisă. Mă mir că ai venit în seara asta, i se adresă ea apoi lui Randy. Nu ai binevoit niciodată să apari, cu toate că te-am invitat de atâtea ori.

Puller îi aruncă o privire tânărului. Nu-i venea să creadă: Jean Trent era măritată de atâţia ani cu mogulul cărbunelui şi Randy nu-i vizitase niciodată? În minte i se ivi un posibil răspuns.

— De cât timp locuiţi în această casă? o întrebă el pe Jean.

Aceasta îi răspunse fără a-şi lua privirea de la fratele ei:

— De cinci ani. Construcţia clădirii a durat mult. Ca să nu mai vorbim de zecile de muncitori care au avut de lucru aici.

— Da, da, zise Randy. Chiar aşa, surioară, de ce nu-l pui pe bărbăţelul tău iubit să mai construiască încă vreo două case din astea? Şomajul din zonă s-ar reduce, cu siguranţă.

Jean începu să râdă, ceva cam stânjenită.

— Eu cred că avem spaţiu destul, Randy, zise ea.

— Ei drăcie, mare păcat, exclamă el.

— Doar ştii prea bine că te aşteaptă oricând o slujbă la

compania Trent. Trebuie doar să o accepţi, zise ea.

— Şi care ar fi aceea? o întrebă Randy. Vicepreşedinte? CFO[21]? Şeful pupincuriştilor?

Sam se întoarse spre Puller şi-i explică repede:

— Randy şi tatăl nostru au lucrat la Exploatările Miniere Trent.

— Şi ce făceaţi acolo? îl întrebă Puller.

— Descopeream filoanele de cărbune, zise Randy. Şi pot să spun că ne pricepeam al naibii de bine la asta.

— Da, vă pricepeaţi, fu de acord Jean. E drept că au găsit filoane mari de cărbune în cele mai neobişnuite locuri, îi explică ea lui Puller.

Randy continuă:

— Tata nu a mers la colegiu. La naiba, el abia a reuşit să termine liceul. Apoi, omul s-a înrolat în Marina Militară pentru o perioadă de timp. Ştia cum să citească un raport geologic. Şi cunoştea acest ţinut mai bine ca oricine. Pe mine m-a învăţat tot ce ştia. Îi aruncă o privire lui Jean, apoi continuă: Şi acum ştiu să fac asta mai bine decât oricine. Nici Roger, cu tot echipamentul lui sofisticat, nu mă poate întrece.

— Tocmai de aceea ar fi mai bine să te întorci la firmă şi să lucrezi din nou pentru el.

— Ca să-l ajut să facă şi mai mulţi bani, asta vrei să spui?

Sam interveni:

— Randy, dacă…

El o întrerupse însă cu o exclamaţie:

— Hei, un bărbat nu poate primi ceva de băut în casa asta?

Sam îl întrebă:

— Cum ai ajuns aici, Randy? Pe jos sau cu maşina?

— Nu am să conduc niciodată băut. Aş putea rămâne aici peste noapte. Hei, Jean, ai o cameră liberă pentru mine? Aş putea să mai petrec puţin timp cu familia. La fel ca pe

[21] Chief Financial Officer – Director financiar (n.tr)

vremuri.

Ea spuse repede:

— Desigur, Randy. Mi-ar face plăcere.

— Ei bine, poate că nu e chiar cea mai bună idee. S-ar putea să am ceva treabă mâine dimineaţă. Sau poate chiar în noaptea asta.

Puller se uită cu atenţie la Randy, încercând să-i surprindă privirea. Inspiră încet şi adânc, apropiindu-se puţin de el. Tânărul nu mirosea a alcool. Întoarse capul spre Sam – la timp cât să vadă că şi ea încerca să-şi dea seama în acelaşi mod dacă tânărul mirosea a alcool.

Puller îl întrebă:

— Ai intenţia să te stabileşti în Drake?

Randy rânji şi clătină din cap.

— Omule, eu nu cred că o să mă stabilesc vreodată undeva.

Sam interveni:

— Randy, nu are sens ce spui.

Tânărul îl înghionti pe Puller cu cotul.

— Ele cred că tot ce spui trebuie să aibă un sens, Puller. Pur şi simplu nu înţeleg chestia asta. Tu înţelegi?

Puller simţi că Randy nu aştepta şi nici măcar nu voia un răspuns din partea lui, aşa că nu spuse nimic. Le privi pe rând pe cele două surori, apoi din nou pe fratele lor. Era evident ce le lipsea.

Mama şi tatăl.

Sam îi spusese că muriseră. Casa avea cinci ani vechime, iar Randy nu fusese niciodată acolo. Puller se întrebă dacă nu cumva părinţii lor muriseră în urmă cu cinci ani.

O privi din nou pe Sam. Deschise gura pentru a spune ceva, dar poliţista părea că-i citise gândurile. Privirea ei îi cerea să tacă.

Puller închise gura şi începu să-şi studieze foarte preocupat mâinile.

În cele din urmă masa fu servită. Toate cele patru feluri de mâncare fură delicioase – cei din familia Trent nu aveau

un simplu bucătar, ci un *chef.* Era evident.

Puller se simţi stânjenit când fata care servea la masă îi turnă supa în farfurie cu polonicul, oferindu-i cu meticulozitate fiecare fel de mâncare. Dar se linişti gândindu-se că era, oricum, mai bine aşa. Dacă s-ar fi ridicat şi s-ar fi servit singur, poate că ar fi cauzat mai multe neplăceri personalului de serviciu.

O oră mai târziu, se ridicară cu toţii de la masă. Randy se mai şterse o dată la gură cu şervetul şi îşi termină de băut paharul cu vin roşu.

Probabil că vinul era dintre cele mai scumpe, îşi spuse Puller. Când era copil, tatăl său îi dusese pe el şi pe fratele lui în Provence şi în Toscana.

El şi fratele lui erau prea mici pe atunci ca să bea vin – chiar şi după standardele europene –, dar tatăl lui îi învăţase multe lucruri despre această licoare. Generalul fusese un adevărat cunoscător şi colecţionar de vinuri bune. De asemenea, vorbea fluent franceza şi italiana, ceea ce-i fusese de mare folos în Europa.

— Mulţumesc pentru haleală, zise Randy. Încă mai înoţi în bazinul acela de ciment, Jean? Ca să-ţi păstrezi silueta asta feciorelnică pentru bătrânul Roger?

Sam, destul de stânjenită, îi aruncă lui Puller o privire şi interveni:

— Randy, nu cred că este nevoie să te dai în spectacol în faţa agentului Puller.

— Oh, dar nu mă dau deloc în spectacol, agent Puller. Nu sunt decât un gunoi alb care are rude înstărite, e cât se poate de clar. Dar nu am de gând să-mi dau aere din această cauză, refuz să o fac. Poate că vei învăţa ceva din asta, agent Puller. Nu trebuie să uiţi niciodată de unde ai plecat.

— Vrei să-ţi pregătesc o cameră, Randy? îl întrebă Jean.

— M-am răzgândit. Trebuie să ajung într-un loc, să mă întâlnesc cu câteva persoane.

— Persoane ca Roger, de exemplu? îl întrebă Sam.

Randy o privi într-un mod ciudat. Apoi, un zâmbet cam

forţat i se lăţi pe buze. Şi totuşi, era un zâmbet molipsitor. Puller îşi simţi colţurile buzelor ridicându-se.

— Omul e plecat din oraş, nu? Aşa am auzit.

— Ai informaţii despre deplasările pe care le face? întrebă Puller.

— Nu. I-am văzut ceva mai devreme avionul personal zburând pe deasupra oraşului.

— E ceva în legătură cu Roger? întrebă Sam din nou.

Puller întoarse capul spre ea. O mai văzuse de câteva ori atât de încordată, dar numai în situaţii-limită.

— Nu am nicio treabă cu el, surioară-detectiv. Roger îşi vede de drumul lui, eu de al meu. Iar voi, oameni buni, vă vedeţi de drumul vostru. Întinse mâinile către surorile lui, apoi adăugă: Dar presupun că drumul vostru e acelaşi cu al lui Roger.

— Nu vorbi de lucruri despre care nu ştii nimic, îl opri Jean. E un obicei prost, Randy. Nu vei reuşi decât să le creezi celorlalţi mai multe probleme.

Randy se ridică, lăsând şervetul pe masă.

— La naiba, a fost o plăcere să vă vizitez. Sper să ne mai vedem peste vreo zece ani.

— Randy? spuse Jean. Aşteaptă. Nu am vrut să sune aşa.

Dar tânărul traversă încăperea şi ieşi, trăgând încet uşa după el.

CAPITOLUL 39

Puller şi Cole plecară de la reşedinţa Trent treizeci de minute mai târziu, cu camioneta poliţistei. Puller stătea în faţă, pe locul pasagerului, privind pe geam. Avea o mulţime de întrebări în legătură cu cina din seara aceea, dar nu intenţiona să o întrebe nimic pe partenera sa. Nu era treaba lui.

În cele din urmă, ea i se adresă:

— Ei bine, a fost distractiv.

— Aşa se întâmplă de obicei când iei cina în familie.

— Sunt sigură că ai unele nelămuriri.

— Nu-mi place ca oamenii să-şi bage nasul în treburile mele, aşa că te înţeleg. Nu o să te întreb nimic, fii liniştită.

Cinci minute se scurseră în tăcere, apoi Cole începu să vorbească:

— Părinţii noştri au murit pe loc atunci când un bolovan dislocat în urma detonaţiilor de la mina lui Roger a zdrobit maşina în care se aflau.

Puller întoarse capul spre ea.

— Acum cinci ani? întrebă el.

— Cinci ani, exact.

— Şi Randy nu a putut accepta acest lucru?

— Tuturor ne-a fost greu să acceptăm moartea lor, izbucni ea aproape ţipând.

Apoi, expresia şi tonul ei se îmblânziră.

— Randy a suportat cel mai greu dispariţia lor, continuă ea. Între el şi părinţii noştri exista o legătură specială. Mai ales între el şi tata.

Rămase tăcută un timp, concentrându-se asupra drumului.

În timp ce studia interiorul camionetei, Puller observă banchetele noi îmbrăcate în vinil şi bordul vehiculului, care fusese recondiţionat cu ceea ce părea să fie echipamentul

original al maşinii. Până şi podeaua autoturismului părea nouă, fără urme de rugină.

— Tatăl tău a recondiţionat camioneta asta?

— Da. De ce?

— Îmi aminteşte de casa voastră. Ai cumpărat-o cu tot cu casă?

— Da. Am plătit celorlalţi ceea ce li se cuvenea ca să pot păstra aceste lucruri.

— Din asta trăieşte Randy? Jean cu siguranţă nu are nevoie de bani.

— Da. Aşa am căzut de acord. Randy are nevoie de bani mai mult decât mine.

— Îmi dau seama.

— E caraghios. Nimeni nu ar fi crezut că Roger Trent ar fi în stare de ceva.

— Atunci, cum a ajuns ceea ce este astăzi?

— A muncit din greu, trebuie să recunosc. Şi a avut ceva inspiraţie. Dar şi ceva noroc, bineînţeles. Şi-a croit drum în afacerile cu cărbuni. E lipsit de scrupule şi foarte arogant, dar are un al şaselea simţ când e vorba să facă bani. Iar tatăl şi fratele meu au găsit multe zăcăminte importante pentru el. Chiar dacă exploatarea acestora distruge pământul.

— Dar presupun că există şi unele avantaje. S-au creat multe locuri de muncă.

— Nu mai există atât de multe ca înainte.

— De ce? S-au epuizat zăcămintele de cărbune?

— Toate zăcămintele se epuizează la un moment dat. Chiar după primele excavaţii. Dar toate operaţiunile miniere din Drake şi din Virginia de Vest sunt acum de suprafaţă.

— Dar de unde provine metoda asta de a arunca munţii în aer ca să se ajungă la filoanele de cărbune?

— Companiile miniere îţi vor spune că decizia de a face exploatare de suprafaţă versus exploatare la adâncime se bazează pe studii geologice şi topografice şi pe considerente economice. Aşezarea în teritoriu, adâncimea

la care se află filoanele de cărbune şi configuraţia acestora, costul operaţiunilor de extracţie versus profitul disponibil, chestii de acest gen. Realitatea este că ai nevoie de mult mai puţini muncitori la mineritul de suprafaţă. Ceea ce înseamnă profit mai mare pentru companiile de cărbune. Trent va căuta acum să demonstreze că o mare parte din terenul exploatat la suprafaţă a fost deja exploatat în adâncime. Va spune că mineritul de suprafaţă e doar o metodă de a ajunge la zăcămintele ce nu s-au putut exploata prin metoda tradiţională. Deci, pe lângă faptul că reprezintă o a doua şansă de a descoperi zăcăminte importante de cărbune, această activitate economică poate crea locuri de muncă. Poate că Roger are dreptate dintr-un punct de vedere, dar nu e un argument suficient de convingător pentru cineva care nu are ce pune pe masă sau un acoperiş deasupra capului. Îl privi câteva secunde, apoi adăugă: Habar nu am dacă acest lucru se va dovedi relevant pentru investigaţii, dar nu ţi-ar strica să înveţi câteva lucruri despre ţinutul cărbunelui.

O parte din el ar fi vrut să refuze. Nu-l interesau deloc complicaţiile afacerilor miniere şi simţea că se îndepărtează într-o oarecare măsură de subiectul investigaţiilor sale.

Dar îşi dădea seama că femeia voia să-i vorbească despre aceste lucruri. Iar armata îi sădise în subconştient abilitatea de a evalua corect câmpul pe care urma să aibă loc lupta.

Ca detectiv era la fel de abil, aşa că răspunse doar:

— În regulă.

CAPITOLUL 40

Douăzeci de minute mai târziu, Cole opri maşina şi-i arătă lui Puller ceva în faţa lor. Lumina lunii era deosebit de puternică în noaptea aceea, aşa că Puller reuşi să distingă ceea ce îi arăta femeia.

— Ce crezi că-i asta? îl întrebă ea.

În faţa lor se înălţa o movilă de vreo nouăzeci de metri, care domina sinistru, ca o ciudăţenie a naturii, printre celelalte culmi muntoase.

— Nu ştiu, spune-mi tu.

— E o haldă de steril. Ceea ce companiile miniere numesc coperta zăcământului de cărbune, partea nefolositoare, cea care trebuie golită la haldă. Acesta este, practic, tot stratul îndepărtat de pe vârful muntelui: copacii, solul şi rocile pe care companiile miniere le distrug pentru a ajunge la zăcăminte. Cred că-ţi dai seama, ei trebuie să-l depoziteze undeva. Şi, din moment ce Virginia de Vest are o lege de regenerare a solului, ceea ce înseamnă că toate companiile miniere trebuie să depoziteze stratul de sol în apropierea locului din care a fost decopertat, companiile transportă sterilul şi îl descarcă într-o vale adiacentă. După aceea, sterilul este însămânţat hidraulic şi fertilizat, acoperit cu un strat de sol vegetal şi aşa mai departe. Doar că problema este alta. Atunci când sterilul este descărcat în acest fel, succesiunea straturilor geologice nu mai este cea normală. Stratul de la suprafaţă ajunge la baza văii, iar stratul de rocă de la bază ajunge în vârful haldei. Plantele native nu vor mai creşte în acest tip de sol şi nici copacii. Astfel, ei preferă să planteze vegetaţie specifică altor zone, care distruge ecosistemul pe scară largă. Dar ei ştiu că trebuie să respecte litera legii, chiar dacă nu acţionează în spiritul ei, şi îşi văd mai departe de treabă. Iar această depozitare

a haldelor de steril schimbă treptat şi topografia locului. Râurile îşi schimbă cursul. Au loc inundaţii devastatoare. Munţii alunecă la vale şi distrug locuinţele oamenilor.

— Şi totuşi, nu am văzut prea mulţi localnici prin zonă.

— Asta pentru că Roger Trent a cumpărat cartiere întregi.

— De ce? Oamenii au vrut să vândă?

— Nici vorbă. Ei nu voiau să trăiască lângă o exploatare minieră, într-o zonă în care pământul era aruncat în aer aproape în fiecare zi. Aici nu poţi bea apă curată. Nu poţi să-ţi usuci rufele afară. În plus, te alegi cu tot felul de boli grave, de plămâni sau de ficat. Randy nu glumea atunci când a pomenit despre problemele sale cu plămânii. A fost diagnosticat cu această afecţiune încă de când era adolescent. O boală care poate evolua spre COPD[22]. Şi, spre deosebire de mine, el nu a fumat în viaţa lui. Dar a jucat fotbal şi a făcut alergări în apropiere de locul în care se desfăşurau operaţiunile miniere. Iar el nu este singurul atlet din zonă care suferă în halul ăsta. Calitatea vieţii se duce naibii, ăsta-i adevărul. Acolo unde erau oraşe şi comunităţi nu vezi acum decât un mic trailer sau câte o căsuţă mică în pădure. Asta e tot ce a mai rămas. Înainte erau peste douăzeci de mii de oameni în districtul Drake. Acum nu mai avem nici măcar o treime din acest număr. În următorii zece ani s-ar putea să dispărem cu toţii, la fel ca zăcămintele de cărbune.

Porni motorul maşinii şi merseră mai departe, până la un gard din plasă metalică pe care erau agăţate câteva indicatoare de avertizare. Dincolo de gard se ridica o construcţie metalică de dimensiuni impresionante, cu mai multe niveluri. Nişte jgheaburi lungi ieşeau în afara clădirii de la fiecare nivel, fiind îndreptate în direcţii diferite.

— Asta e o staţie de încărcare. E locul în care se zdrobeşte cărbunele, pentru a fi încărcat apoi în camioane

[22] Chronic Obstructive Pulmonary Disease - bronhopneumopatie cronică obstructivă (n.tr.)

şi vagonete. Şinele de cale ferată trec exact pe sub clădire, aici fiind punctul terminus.

— Văd că se lucrează până târziu aici, zise Puller, privind punctele luminoase care se îndepărtau sau se apropiau de clădire şi camioanele ce se deplasau huruind în zonă.

— Se lucrează douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână, aşa cum ai spus. Înainte nu lucrau pe întuneric, dar acum se lucrează non-stop. Timpul înseamnă bani. Şi singurul lucru pe care trebuie să-l vândă este cărbunele. Oricum, cei care lucrează aici nu au o viaţă uşoară. Marfa asta va alimenta centrala electrică. Cărbunele asigură funcţionarea laptopurilor şi a becurilor electrice, după cum obişnuiesc să spună oamenii din zonă. Cel puţin aşa afirmă reclamele publicitare ale companiei.

— Cred că urăşti tot ce ţine de compania asta.

— Nu chiar tot, în niciun caz. E adevărat că oferă locuri de muncă şi că ajută o ţară întreagă, pentru că avem nevoie de curent electric. Dar sunt oameni care cred că există şi metode mai puţin nocive de exploatare a cărbunelui decât cea care implică aruncarea muntelui în aer. Ce-i drept, costurile sunt mai mari decât beneficiile. Unii îţi vor spune că nu mai există oricum cale de întoarcere, că am trecut de mult de punctul critic, dar dacă nu eşti de prin partea locului şi nu ştii ce înseamnă să-ţi curgă apă neagră în chiuvetă, să-ţi cadă bolovani pe casă sau să ai copilul bolnav de cancer pentru că substanţele poluante din aer au depăşit cu mult limitele admise, de ce ţi-ar păsa de toate astea? Ei spun că suntem Statele Unite ale Americii, dar în realitate nu suntem uniţi în nicio privinţă. Appalachia aprovizionează cu cărbuni tot restul ţării. Şi, după ce toate zăcămintele se vor epuiza şi Virginia va ajunge să arate ca Pluto, crezi că pe cei care locuiesc în restul ţării o să-i mai intereseze de noi? Viaţa merge înainte. Asta e realitatea.

— Ce părere avea tatăl tău despre aceste lucruri? Din câte am înţeles, era un om foarte bun la suflet.

— El şi-a petrecut o bună parte din viaţă căutând cărbune. Cred că a scăpat din vedere cât rău face planetei extracţia cărbunelui. Sau poate că nu s-a gândit niciodată la asta.

— Şi Randy?

— Ce-i cu el?

— Am înţeles că şi el a căutat cărbune. Spunea că se pricepea la asta. Acum, evident, pare că a renunţat să mai trăiască. Puller se opri, apoi continuă: Nu cumva el a fost cel care l-a ameninţat prima dată pe Roger cu moartea?

Cole apăsă ambreiajul, apoi spuse:

— Trebuie să-ţi mai arăt ceva.

CAPITOLUL 41

După încă vreo opt kilometri, Cole opri camioneta pe marginea şoselei. Coborî din maşină şi întinse mâna în spatele scaunului din faţă, de unde scoase două căşti de protecţie. Îi întinse una lui Puller.

— Acolo unde mergem vom avea nevoie de căşti? întrebă el.

— O să-i vizităm pe părinţii mei.

Puller îşi puse casca pe cap şi o urmă. Cole aprinse o lanternă mare pe care o luase din spatele camionetei. Porniră prin pădure pe o potecă acoperită cu pietriş, care deveni noroioasă în scurt timp.

— În mod normal, ar trebui să obţii un permis, să ai o autorizaţie oficială şi, de asemenea, să fii escortat acolo unde mergem noi. Dar la naiba cu toate astea! E vorba de părinţii mei, la urma urmei.

Părăsiră poteca şi traversară o pajişte, apoi ajunseră la un gard de plasă metalică. Puller se pregăti să-l escaladeze, dar Cole îl opri cu un gest, arătându-i un loc în care plasa era tăiată.

— Tu ai făcut asta?

— Eu am făcut-o, îi răspunse ea.

Trecură prin gard şi merseră mai departe. Cole încetini pasul când ajunseră la marginea cimitirului.

— Să înţeleg că mergem să le vedem mormintele? întrebă Puller.

Femeia făcu un semn de încuviinţare.

— Dar de ce atâtea complicaţii?

— Trent a cumpărat întreaga comunitate, iar cimitirul făcea parte din ea. Practic, acum trebuie să-ţi faci programare ca să vizitezi locul în care ţi se odihnesc rudele decedate. Dar, ca să fiu sinceră, Puller, cu toate că sunt un ofiţer de poliţie devotat legilor, această regulă mă

scoate din minţi.

— Îmi dau seama. Şi eu aş simţi la fel.

Îl conduse printre morminte până ajunseră în dreptul celor pe care le căuta şi îndreptă raza lanternei către pietrele funerare.

— Mary şi Samuel?

Cole încuviinţă.

— Ţi-au dat numele lui?

Ea zâmbi cu amărăciune.

— Au crezut că urmau să aibă un băiat. Când au văzut că sunt fată, mi-au pus numele Samantha – pe scurt, Sam. Nu credeau că aveau să mai facă şi alţi copii, înţelegi? Randy a fost o mică surpriză după mulţi ani.

Puller citi datele de naştere şi de deces inscripţionate în marmură.

— Un bolovan? S-au aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit… O moarte fără sens.

Cole tăcu o bucată de vreme. Când începu să vorbească din nou, vocea ei era răguşită, stinsă, gâtuită de emoţie.

— Ai putea să mă laşi un minut?

— Desigur.

Puller se îndepărtă, apoi, după vreo cincisprezece metri, se opri şi începu să studieze celelalte morminte. Cimitirul era în paragină.

Multe pietre funerare erau răsturnate şi, din loc în loc, iarba şi buruienile înalte de peste un metru năpădiseră mormintele. Totul era acoperit de praf de cărbune.

Cu toate acestea, observă că pietrele de mormânt ale lui Mary şi Samuel Cole erau îngrijite şi înfipte drept în pământ; pe mormintele lor erau flori proaspete, iar iarba din jur fusese tăiată. Cu siguranţă Sam se ocupase de asta, îşi spuse el.

— Hei!

Se întoarse în grabă când auzi strigătul femeii şi ajunse lângă ea în câteva secunde.

— E cineva acolo, îi spuse ea, făcându-i semn spre stânga.

Puller scrută întunericul. Ea îndreptă iute lanterna în direcţia aceea, apoi plimbă fasciculul luminos de jur împrejur.

— Acolo!

Cole întinse mâna spre est, către silueta unui bărbat care se îndepărta în fugă. Îl urmări cu raza lanternei până când i se păru că-l recunoaşte. Femeia rămase mută de uimire.

— Randy? Randy? începu ea să strige cât putea de tare.

Bărbatul dispăru în întuneric câteva secunde mai târziu.

— Era fratele tău? întrebă Puller.

— Da. Mă întreb ce făcea el aici.

— Poate că a venit pentru acelaşi lucru ca şi tine. La cină a spus că trebuie să meargă într-un anumit loc, să se vadă cu anumite persoane. Poate că se referea la acest loc.

Puller se gândi câteva secunde, apoi o întrebă:

— Vrei să te duci după el?

— Nu. Lasă-l să plece.

Se urcară din nou în maşină şi se întoarseră acasă la Sam. Malibu-ul lui Puller se afla pe aleea din faţa casei. Ieşiră din maşină, iar Cole îl întrebă:

— Nu vrei să intri să bem o cafea? Ai spus că te ajută să dormi. Din păcate, cinele sofisticate ale lui Jean nu includ aşa ceva. Ea preferă mai degrabă lichiorurile care se servesc după masă sau ceaiurile acelea cu nume atât de ciudate încât nici nu le pot pronunţa. Dar tot ce vreau acum este cafeaua mea neagră Maxwell House.

Tot ce voia Puller – în schimb – era să ajungă cât mai repede la motel, ca să rezolve ceva ce nu suferea amânare. Şi tocmai când se pregătea să-i spună acest lucru lui Sam, se trezi că-i răspunde cu totul altceva:

— Mulţumesc. Sună bine.

Cole prepară cafeaua şi o turnă cu grijă în două căni mari, apoi ieşiră cu cănile în curtea din spate, unde se aşezară amândoi în balansoar. Poliţista îşi scoase pantofii cu toc şi începu să-şi maseze tălpile.

— Nu sunt ţânţari la ora asta, zise el. E surprinzător.

— Obişnuiesc să stropesc împotriva ţânţarilor, zise ea. Şi unul dintre avantajele mineritului în această zonă e faptul că ţânţarii nu par să agreeze mai mult decât noi praful de cărbune şi celelalte produse reziduale. În plus, au fost acoperite atâtea surse de apă, încât s-au uscat toate terenurile fertile din jur.

Sorbiră amândoi din cafea.

— Îţi sunt recunoscătoare, îi spuse ea. Simţeam nevoia să vorbesc despre familia mea în seara asta, iar tu ai avut răbdare să mă asculţi.

— Nicio problemă, zise el. Asta te ajută să-ţi limpezeşti mintea.

— Dar avem de rezolvat şapte cazuri de crimă. Şi, nu mai departe de săptămâna trecută, cele mai grave cazuri pe care le-am avut au fost câteva scandaluri la beţie şi ceva neînţelegeri mărunte, câţiva fabricanţi de rachiu şi o spargere minoră, în urma căreia s-a constatat lipsa unui cuptor cu microunde şi a unui set de dinţi falşi.

— O parte dintre rotiţele creierului meu s-au învârtit fără încetare încă din timpul cinei şi până acum.

— Şi ce spune creierul tău?

— Că facem progrese.

— Cum poţi fi atât de sigur de asta?

— Cineva a încercat să ne ucidă.

— Şi ce urmează acum?

— O să continuăm investigaţiile. Dar mâine trebuie să mă întorc la Washington D.C.

Cole făcu ochii mari.

— Cum? Dar de ce?

— Reynolds lucra pentru DIA. Trebuie să vorbesc cu câteva persoane de acolo. Sunt multe aspecte pe care trebuie să le lămuresc.

— Nu se poate ocupa altcineva de asta? Cineva de acolo? Armata trebuie să aibă o mulţime de agenţi.

— Aşa este. Doar că cei de acolo au hotărât să nu mai implice pe nimeni în acest caz.

— Tot nu înţeleg.

— Asta-i situaţia, Cole. Dar nu îţi face griji! Mă întorc repede.

Telefonul ei mobil începu să sune. Poliţista răspunse, ascultă cu atenţie şi puse câteva întrebări, apoi închise.

— Era şeriful Lindemann.

— Şi ce ţi-a spus?

— Nu e deloc încântat de faptul că sătucul lui liniştit este acum scena crimelor şi a atentatelor cu bombă.

— Este de înţeles.

— Au reuşit să stingă focul în cele din urmă. Casa unde ai fost chemat este abandonată de mulţi ani. Nu au găsit nicio amprentă pe biletul pe care ţi l-au strecurat pe sub uşă. Explozibilul folosit a fost dinamită, iar tipul de la ATF a spus că ambele detonatoare au fost confecţionate de profesionişti.

— În regulă. Urăsc să am de-a face cu amatori. Aceştia sunt mereu imprevizibili.

— Îmi pare bine că vezi partea pozitivă a lucrurilor.

— Şi nu au descoperit niciun indiciu? Niciun fir?

— Nimic până acum.

— Pare greu de crezut că cineva ar putea face rost de toate elementele necesare pentru confecţionarea a două bombe fără ca nimeni să nu observe nimic.

— Se lucrează cu tot felul de explozibili în zonă, Puller. Şi sunt mulţi oameni care ştiu cum să-i folosească.

Puller îşi termină cafeaua şi lăsă ceaşca pe braţul balansoarului. Apoi se ridică şi spuse:

— Ar fi mai bine să plec.

— Da, cred că ar fi mai bine.

— Mulţumesc pentru introducerea în lumea cărbunelui.

— Cu plăcere. Încă îţi mai reproşezi faptul că nu ai observat firul declanşatorului?

Puller nu spuse nimic.

— Eşti un om ciudat.

— Am auzit şi adjective mai dure la adresa mea.

— De fapt, am vrut să-ţi fac un compliment.

Cole aruncă o privire spre uşa din spate, apoi întoarse

din nou capul spre el.

— Este târziu. Poţi să rămâi aici peste noapte, dacă vrei.

Continuă să-l privească, aşteptându-i răspunsul. Puller înţelese la ce se gândea ea şi îi spuse simplu:

— Ştii, uneori, sincronizarea a doi oameni lasă de dorit.

Cole schiţă un zâmbet.

— Ai dreptate, aşa e.

Se ridică şi luă cana de pe mânerul balansoarului.

— Ar fi mai bine să pleci. E târziu. La ce oră vrei să ne întâlnim mâine? Îţi fac cinste cu micul dejun.

— Să ne odihnim mai întâi. Zero-opt-o sută. La Refugiu.

Ea zâmbi, adăugând:

— Julieta.

— Încă nu a venit timpul lui Romeo.

Cole se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor pe obraz. Mâna ei îi apăsă uşor pieptul.

— Din nou, faimoasele cuvinte de final.

Puller se urcă în maşina sa şi plecă. Poliţista îi făcu semn cu mâna de pe veranda din faţă, apoi intră în casă. El o urmări prin oglinda retrovizoare până când dispăru în spatele uşii.

Se îndreptă apoi cu maşina sa spre Annie’s Motel.

CAPITOLUL 42

Ajuns în faţa motelului, închise farurile şi scoase dintr-o mişcare pistolul său M11.

La recepţia motelului, lumina era aprinsă. O camionetă era parcată în faţă.

Puller plănuise să treacă pe la recepţie ca să verifice pisica Louisei, însă altcineva se afla acolo în momentul acela. Înaintă încet, furişându-se pe lângă maşini, atent la orice mişcare, rotindu-şi privirea în toate direcţiile.

Poate că nu era nimic nelalocul său, dar după ce fusese la un pas de moarte în urma atentatelor cu bombă, nu mai putea fi sigur de nimic. Desigur, cel care plantase bombele ştia la ce motel era cazat.

Poate că revenise pentru o nouă încercare.

Ajunse la camionetă şi se asigură că este goală. Deschise portiera dreaptă din faţă, verifică torpedoul şi citi numele de pe certificatul de înmatriculare. *Cletus Cousins.*

Numele nu-i spunea nimic. Plecă de lângă vehicul, îndreptându-se spre mica verandă din faţa recepţiei. Se lipi de perete şi aruncă o privire pe geam. Văzu un bărbat scund, la vreo douăzeci de ani, cu o cutie mare de carton în braţe. Puller încercă mânerul sferic – uşa nu era încuiată. O deschise încet, ţinând pistolul îndreptat spre capul bărbatului.

Speriat, tânărul scăpă cutia din braţe.

— Dumnezeule, vă rog, nu trageţi. Vă rog.

Bărbatul era ras în cap, avea o burtă mare şi un barbişon îngrijit şi părea gata să facă pe el în jeanşii lui murdari.

— Cine naiba eşti tu? îl întrebă răstit Puller.

Tânărul tremura ca varga. Puller coborî în cele din urmă ţeava pistolului şi îşi scoase legitimaţia din buzunar.

— Sunt anchetator al Poliţiei Militare, zise el. O să te

împuşc pe loc dacă nu-mi explici imediat ce cauţi aici.

— Bunica mi-a cerut să vin.

— Cine e bunica ta? Cred că nu te referi la Louisa. Ea mi-a spus că nu are nicio rudă prin zonă.

— Nu are, dar bunica mea e cea mai bună prietenă a ei.

— Cum te numeşti?

— Wally Cousins. Bunica mea este Nelly Cousins. Suntem de aici, din Drake. Ne ştie toată lumea.

— Pe certificatul de înmatriculare al maşinii tale e trecut un alt nume. Cletus Cousins.

— E tatăl meu. Camioneta mea e la atelier, aşa că am luat-o pe-a lui.

— Bine, Wally, te mai întreb o dată: de ce eşti aici şi ce ai luat în cutia aceea?

Tânărul făcu un semn spre cutia de pe podea. Aceasta se desfăcuse şi conţinutul se împrăştiase pe jos. Puller văzu câteva haine, o Biblie, mai multe cărţi, nişte fotografii înrămate, câteva andrele de tricotat şi gheme de aţă colorată.

— Am venit să iau cutia asta, spuse bărbatul.

— De ce? Vrei să i-o duci Louisei la spital?

Tânărul părea confuz.

— Nu, domnule.

— Atunci?

— I-o duc bunicii mele.

— Deci vrei să-i duci bunicii tale bunurile Louisei. Asta nu se numeşte furt?

Bărbatul căscă ochii mari.

— Ei bine, Louisei nu o să-i mai trebuiască de acum încolo. A murit.

Puller clipi de câteva ori.

— Louisa? A murit? Când?

— Da, domnule. Acum trei ore. Ea e cea care i-a spus bunicii că va putea lua lucrurile acestea după moartea ei. Aşa cum v-am mai spus, au fost prietene bune. Au cam aceeaşi vârstă şi se cunosc de mici.

Puller cercetă cu privirea cutia aceea mare, apoi ridică

ochii spre Cousins.

— Nu aşteptaţi prea mult pe aici, nu-i aşa? Nici nu se răceşte bine mortul, că şi săriţi pe el ca nişte hiene.

— Dar dumneavoastră nu ştiţi cum e, domnule?

— Ce să ştiu?

— Mulţi oameni de prin partea locului nu au nimic. Dacă află cineva că ai murit şi că nu ai nicio rudă, toate bunurile tale pot dispărea cât ai zice peşte. Nu vedeţi câte case goale din zonă zac în paragină? Când bunica a aflat despre moartea doamnei Louisa, mi-a spus să vin imediat aici ca să iau lucrurile astea, pentru că aşa stabiliseră amândouă.

Puller lăsă pistolul jos.

— Cum a aflat bunica ta despre moartea Louisei?

— A sunat la spital.

— Şi o persoană pe care o cunosc eu a sunat la spital, dar nu i-au spus nimic despre Louisa.

— Mătuşa mea e asistentă. Lucrează la spital. Ea a anunţat-o pe bunica.

— Eu aveam impresia că se simţea mai bine.

— Probabil că-şi mai revenise. Mătuşa mea spunea că arăta ceva mai bine. Dar, după un timp, maşinăriile au luat-o razna. Pur şi simplu a încetat să mai respire. Mătuşa ne-a explicat că aşa se mai întâmplă din când în când cu oamenii bătrâni. Îşi dau ultima suflare, prea obosiţi ca să mai lupte. De parcă ar fi obosit să mai trăiască.

Puller examină cu atenţie cutia şi văzu că nu conţinea nimic de valoare. O poză îi atrase atenţia – două femei de vreo douăzeci şi cinci de ani, purtând fuste cloş, bluze mulate şi pantofi roz cu toc înalt. Coafurile lor erau atât de înalte, încât păreau nişte cuiburi de albine tratate cu steroizi. Întoarse poza şi citi data scrisă de mână pe spatele acesteia.

Noiembrie 1955.

— Una dintre aceste doamne e bunica ta?

Wally făcu un semn de încuviinţare din cap.

— Da, domnule. Este cea cu părul negru.

Arătătorul bărbatului se îndreptă apoi spre tânăra

femeie blondă din stânga bunicii sale. Aceasta avea un zâmbet ironic pe buze şi părea gata să dea piept cu lumea.

— Asta este doamna Louisa. Amândouă arată altfel acum. Mai ales doamna Louisa, desigur.

— Da, zise Puller privind împrejur. Nu vrei să iei şi pisica?

— Nu… Bunica are trei câini. Dulăii ar mânca mâţa în doar câteva clipe. Aruncă o privire spre pistolul lui Puller şi întrebă timid: Pot să plec acum?

— Da. Eşti liber.

Wally ridică din nou cutia.

— Spune-i bunicii tale că-mi pare rău pentru prietena ei.

— Aşa voi face. Cum vă numiţi?

— Puller.

— O să-i transmit, domnule Puller.

Câteva momente mai târziu, agentul auzi motorul vehiculului. Camioneta bărbatului ieşi încet din parcarea motelului şi se îndepărtă.

Puller aruncă o privire prin cameră şi apoi auzi mieunatul. Trecu pe după tejghea în dormitorul din spate. Pe patul nedesfăcut, pisica stătea întinsă pe spate.

Puller verifică dacă avea mâncare şi apă şi dacă nisipul din cutie trebuia schimbat. Pisica nu prea băuse apă şi nici nu mâncase mare lucru. Poate că tânjea după Louisa. O aştepta acasă. Zilele ei erau numărate dacă avea să continue aşa. Oricum, pisica părea la fel de bătrână ca Louisa.

Se aşeză pe pat şi privi în jur. Cum trecuse oare o viaţă de om? În 1955 purta o fustă cloş şi avea lumea la picioare, iar câteva decenii mai târziu se confrunta cu o existenţă îngrozitoare, în care oamenii îţi luau bunurile înainte să ajungi în groapă.

Am crezut că am salvat-o. Nu am reuşit Am pierdut-o, la fel ca pe oamenii mei din Afganistan. Nici pe ei nu i-am putut salva. Asta e! Nu ai cum să controlezi asemenea lucruri.

Şi totuşi, armata te-a crezut în stare de asta. A crezut că

poţi controla totul. De unul singur. Că îţi vei putea controla adversarul.

Ceea ce nu ai învăţat însă după atâta instrucţie e faptul că eşti complet lipsit de control atunci când e vorba de cele mai importante lucruri – cele care pot decide asupra vieţii sau morţii cuiva.

Mângâie motanul pe burtă, se ridică şi ieşi din încăpere. Se duse la maşină, deschise portbagajul şi scoase banda adezivă, apoi încuie uşa de la recepţie şi lipi banda galbenă deasupra.

Aceasta era acum vizibilă de la o distanţă suficient de mare. Mesajul era clar: *Nu intraţi!*

După aceea se îndreptă spre uşa camerei sale. Studie fiecare centimetru din faţa uşii.

Căută din priviri orice fir sau bucată de lemn mai nouă, dar nu observă nimic neobişnuit.

Ridică o piatră mare din rondul de flori care încercuia parcarea şi o aruncă spre uşă. După ce o propulsă în aer, se lăsă repede jos, în spatele maşinii.

Piatra căzu în faţa uşii, dar nu se întâmplă nimic. Ridică încă o piatră şi ochi mânerul uşii. Aceasta se izbi puternic de mâner, dar nici de astă dată nu se întâmplă nimic.

Puller scoase din rucsac un baston lung, telescopic, cu nişte dispozitive de prindere în capăt, care putea fi fixat în orice unghi. Îşi introduse cheia de la cameră într-unul dintre dispozitivele de prindere şi întinse bastonul spre uşă. Se uită în jur.

Nu se vedea nimeni prin preajmă. Părea să fie singur acolo. Reuşi să introducă cheia în broască şi deschise apoi uşa, împingând-o uşor cu bastonul telescopic.

Nicio explozie. Nicio minge de foc.

Lăsă deoparte bastonul, îşi încuie maşina şi intră în cameră.

Rămase câteva clipe în mijlocul încăperii, pentru ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. Toate obiectele păreau să fie aşa cum le lăsase.

Verifică toate micile sale capcane pentru a se convinge

că nu fusese nimeni acolo în lipsa lui. Capcanele erau neatinse.

Încuie uşa, apoi se aşează pe pat. Lista eşecurilor sale era din ce în ce mai mare.

Nu reuşise să vadă la timp firul întins în spatele camionului-capcană.

Nu reuşise să o salveze pe Louisa.

Îşi verifică ceasul. Nu ştia ce să facă. Să sune sau nu? Cole era probabil în pat la ora aceea. Şi ce ar fi putut să-i spună, mai exact, dacă ar fi sunat-o? Se întinse pe pat, cu faţa în sus. Avea să doarmă toată noaptea cu pistolul M11 în mână.

Telefonul său mobil începu să sune. Se uită la numele afişat pe ecran şi oftă în sinea lui.

— Bună seara, domnule.

— Pe toţi dracii, sergent, începu tatăl său.

Bătrânul obişnuia să i se adreseze lui Puller cu tot felul de apelative: XO, sergent sau, şi mai simplu, „soldat nenorocit ce eşti“.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

— Nu am primit niciun ordin de la comandament. E sâmbătă seara şi nu avem nimic de făcut. Ce-ai zice să ne întâlnim şi s-o facem latră? Am putea pleca la Hong Kong cu un avion militar de transport. Ştiu nişte locuri în care am putea merge. Ca în vremurile bune. Sunt nişte femei grozave acolo!

Puller îşi desfăcu şireturile de la bocancii săi milităreşti şi îi scoase din picioare.

— Sunt de serviciu, domnule.

— Eu te asigur că nu eşti de serviciu, soldat.

— Ordine speciale de sus, domnule. Direct de la Comandamentul Central al Armatei.

— Şi eu de ce nu am fost informat? întrebă iritat tatăl său.

— E vorba de o altă jurisdicţie. Nu am întrebat de ce nu v-au informat, domnule general. Asta-i armata. Eu doar mă supun unor ordine, conform legii, domnule.

— O să dau nişte telefoane. Trebuie să terminăm odată cu porcăria asta. Dacă vor încerca să treacă de mine fără să mă informeze, vor regreta.

— Da, domnule. Am înţeles, domnule.

— Să vezi ce-am să le fac.

— Da, domnule. Distracţie plăcută în Hong Kong.

— Să te ţii bine, sergent. Păstrăm legătura.

— Recepţionat, domnule.

Bătrânul închise telefonul, iar Puller se întrebă dacă nu cumva infirmierele îi întrerupseseră tatălui său medicaţia.

Ar fi trebuit să-i administreze somnifere pe timpul nopţii. Sub influenţa pastilelor, bătrânul ar fi trebuit să doarmă deja la ora aceea, dar în ultimele nopţi îl sunase pe fiul lui chiar şi de două ori. Trebuia să verifice acest lucru.

Se dezbrăcă de hainele civile şi se întinse pe pat. De fiecare dată când avea o astfel de conversaţie cu tatăl lui, i se părea că se smulge pentru câteva clipe din realitate.

Poate că, la un moment dat, avea să creadă tot ce i-ar fi spus tatăl lui la telefon.

Că era din nou general în armată, iar Puller era XO, sergent de artilerie sau unul dintre miile de soldaţi din subordinea lui.

Asta într-o bună zi. Dar nu în noaptea aceea.

Puller stinse lumina şi închise ochii. Avea nevoie de somn, aşa că se strădui să adoarmă.

Dar somnul său nu era deloc profund. Avea doar trei secunde ca să se trezească, să ţintească şi să tragă în inamic. Bombe, gloanţe, moarte fulgerătoare.

De parcă nu ar fi părăsit niciodată Afganistanul.

CAPITOLUL 43

La ora şase, Puller era deja în picioare – spălat, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat.

Se aşeză pe verandă, în faţa recepţiei, ca să-şi savureze cafeaua pe care o făcuse la filtru. Nimeni nu trecuse de banda galbenă cu care sigilase uşa recepţiei după plecarea lui Wally Cousins. La ora opt, la Refugiu, comandă ouă cu şuncă, cereale şi încă o ceaşcă de cafea.

Cole era din nou în uniformă. Feminitatea ei fusese îngropată undeva dincolo de stratul de poliester, echipamentul din dotare şi pantofii negri de serviciu.

— Louisa a murit ieri, îi spuse Puller.

— Nu am auzit nimic despre asta, îi răspunse Cole, care rămăsese cu furculiţa în aer, în apropiere de gură.

Puller îi povesti despre vizita lui Wally Cousins la motel. Cole îi confirmă că bunica lui Cousins şi Louisa fuseseră prietene bune.

— Am sunat în dimineaţa asta la spital şi m-am dat drept nepotul ei, zise el. Mi s-a spus că a murit în somn.

— Măcar a avut parte de o moarte uşoară.

Cel puţin nu a murit în maşină, strivită de un bolovan, îşi spuse Puller.

— Ea nu are nicio rudă aici, zise el. Ce se va întâmpla cu trupul ei? Cine se va ocupa de înmormântare? Şi ce se va întâmpla cu motelul ei?

— O să dau câteva telefoane. Ne vom ocupa noi de toate, Puller. Drake nu mai este ce a fost odată, dar încă mai avem oameni cu suflet prin partea locului, cărora le pasă. Ei au grijă unii de alţii.

— În regulă. Puller sorbi din cafea, apoi întrebă: Oamenii de aici chiar trebuie să se mişte atât de repede atunci când moare cineva?

Cole ridică din umeri.

— Nu o să-l acuz pe Cousins. Atunci când oamenii nu mai au nimic, se comportă ciudat. Fac tot felul de lucruri.

— Sunt precum cei din cartierul pe lângă care am trecut? Cartierul de case de lângă dom?

— Recunosc că unii dintre oamenii aceia adună tot ce găsesc prin zonă. Şi uneori iau anumite lucruri de sub nasul unor oameni care sunt încă în viaţă şi încearcă să se împotrivească. Noi numim asta furt, jaf la drumul mare. E o infracţiune gravă pentru care trebuie să plătească.

— Cu închisoarea?

— Da, dacă e cazul.

Puller luă o bucată de ou din farfurie. Ceva mai devreme îl sunase pe şeful lui la Quantico şi îl pusese repede la curent cu ultimele evenimente. După ce aflase despre exploziile bombelor artizanale, Don White îi spusese:

— Ai enervat la culme pe cineva, asta este clar.

— Da, domnule, spusese el, fără să-i mai ceară întăriri de această dată.

Dacă şeful lui ar fi hotărât să-i trimită întăriri, ar fi făcut-o.

Dar nu avea de gând să se roage de nimeni. În plus, Puller aranjase să plece în aceeaşi zi cu un avion comercial de la aeroportul din Charleston. Trebuia să ajungă la Pentagon pentru câteva interogatorii în legătură cu activitatea colonelului Matthew Reynolds şi voia să viziteze şi casa acestuia din Fairfax City.

De fapt, Puller îi *făcuse* şefului său o aluzie în legătură cu aceste detalii. White ar fi putut desemna un alt agent CID din Virginia care să se ocupe de asta, dar preferase să-i amintească lui Puller că era singurul răspunzător de evoluţia anchetei – acestea erau ordinele armatei.

— Cât timp vei sta la Washington? îl întrebă Cole.

— Nu ştiu încă. Depinde de informaţiile pe care le voi obţine. Dar nu am de gând să rămân acolo mai mult de două zile.

— Nu ai primit încă niciun răspuns de la laboratorul tău sofisticat din Atlanta?

— Nimic despre laptop şi servietă. Abia au primit celelalte probe trimise de mine. Sunt foarte buni, dar au nevoie de ceva timp pentru toate analizele. Am să-i sun azi şi promit să te informez dacă aflu ceva important.

— Dar ce-i cu acea companie de testare a solului din Ohio?

— Cei de acolo încep programul la ora nouă. Deci la ora nouă fix le voi da un telefon scurt.

— S-ar putea să nu-ţi spună mare lucru fără un ordin judecătoresc.

— Poate că nu. Dar nu e nicio problemă. Putem obţine un ordin judecătoresc.

Cole nu mai spuse nimic. Continuă să-şi bea cafeaua, privind în jur la ceilalţi clienţi ai localului.

Puller o privi cu atenţie.

— Nu mi-ai răspuns atunci când te-am întrebat dacă Randy a avut vreo legătură cu ameninţările cu moartea la adresa lui Roger.

— Nu trebuie să fii mare detectiv ca să-ţi dai seama.

— Părinţii voştri au murit din cauza lui Trent. Probabil că Randy aşa vede lucrurile. Prin urmare, începe să-l urască pe ticălos şi îi aruncă tot felul de injurii, totul culminând cu primele ameninţări primite de Trent. Tu ai investigat cazul şi ai descoperit autorul. Ai rezolvat problema şi nu ai mai deschis subiectul de atunci.

— E o expunere destul de precisă a faptelor.

— În regulă, numai că am o curiozitate. Crezi că Randy este autorul noilor ameninţări cu moartea?

— Nu cred.

— Dar nu eşti absolut sigură că nu e vorba de el.

— Lucrez de mult timp în poliţie şi cred că pot să-mi dau seama de caracterul cuiva. Oricine poate deveni violent dacă are motive întemeiate.

— Nu vrei să vorbesc eu cu el?

Cole clătină ferm din cap.

— Puller, nu are rost să te implici în această anchetă. Tu eşti aici pentru altceva.

— De unde ştii că aceste ameninţări nu au nicio legătură cu moartea celor patru Reynolds? Iar acesta este cazul meu.

— Ce legătură ar putea avea?

— Nu ştiu încă. De aceea investigăm toate pistele posibile. Mă vei lăsa să vorbesc cu el?

— O să mă gândesc. Dar nici nu ştiu unde se află acum.

— Cum se întreţine? Trăieşte din ce i-a rămas de la părinţi?

— Mai găseşte câte ceva de lucru, ocazional.

— Oare Roger crede că Randy e răspunzător de aceste noi ameninţări? De aceea te-a sunat pe tine?

— Probabil, recunoscu ea.

— Când trebuie să se întoarcă Trent?

— Nu ştiu. Nu-i ţin evidenţa.

— Cred că în dimineaţa asta ar trebui să facem o descindere la biroul în care a lucrat Molly Bitner, ca să le punem câteva întrebări colegilor ei.

— Tu chiar crezi că există vreo legătură între Bitner şi familia Reynolds? Bănuieşti că aceştia au văzut ceva în casa de peste drum sau crezi că e vorba despre altceva?

— Asta trebuie să aflăm. Dar eu nu cred în coincidenţe.

Rămaseră amândoi cu privirea aţintită pe geam. Un Mercedes SL 600 argintiu oprise în faţa localului. Capota maşinii nu era ridicată, astfel că cei doi ocupanţi ai vehiculului erau la vedere.

— Că tot vorbim de lup, zise Puller. Iat-o pe sora ta la volanul unui Mercedes şi pe fratele tău alături de ea.

CAPITOLUL 44

Când Jean Trent şi Randy Cole intrară pe uşa Refugiului, toate capetele se întoarseră spre ei. Jean Trent purta o fustă scurtă de culoare bleumarin, o bluză fără mâneci şi pantofi cu toc de opt centimetri.

Părul ei, în pofida călătoriei cu Mercedesul decapotabil, arăta grozav, iar machiajul era impecabil. Părea că o boare de farmec şi de prospeţime se revărsase pe neaşteptate în interiorul localului, lăsându-i pe toţi clienţii – de la muncitorii simpli până la funcţionarii mai înstăriţi – ameţiţi de încântare, ca şi cum o stea de cinema se hotărâse să ia micul dejun în Drake, Virginia de Vest.

Jean afişă un zâmbet larg şi salută cu un gest câţiva cunoscuţi de la mese. Randy nu mai avea atitudinea dispreţuitoare din seara anterioară. Stătea gârbovit, cu capul în jos, şi studia pardoseala. Purta o pereche de blugi murdari şi un tricou alb cu un imprimeu serigrafiat cu Aerosmith şi părea foarte prost dispus.

Puller îi studie pe cei doi cu atenţie, apoi se ridică puţin de pe scaun şi le făcu semn cu mâna.

— Jean? strigă el. Suntem aici. Este destul loc la masă.

— Pentru Dumnezeu, Puller, ce faci? strecură Cole printre dinţi.

Agentul coborî privirea spre ea.

— Nu vrei să-ţi petreci mai mult timp cu familia ta?

Jean şi Randy se îndreptară spre masa lor. Puller se ridică şi îi făcu loc lui Jean, care se strecură în separeul lor, apoi se aşeză din nou la masă. Randy ocupă locul de lângă Sam.

— Tu erai în cimitir azi-noapte? îl întrebă ea. Te-am văzut. Sunt sigură că erai tu.

— Şi? E cumva ilegal? protestă fratele ei.

Jean interveni:

— Am dat peste fratele nostru rebel pe când mă plimbam cu maşina prin oraş. L-am convins să ia micul dejun cu sora lui mai mare. Nu e o gaură-n cer, ce naiba! Îi aruncă lui Randy o privire şi îi spuse: Arăţi jalnic. Nu ţi-ar strica să mai pui ceva carne pe tine. Abia dacă te-ai atins de mâncare seara trecută, adăugă ea.

— Ce căutai la cimitir? îl întrebă Sam din nou.

— Dar tu ce făceai acolo? ripostă el iritat.

— Am vrut doar să stau puţin lângă mormintele lor.

— Şi eu voiam să fac acelaşi lucru. Ai ceva împotrivă?

— În regulă. Nu are niciun rost să te enervezi aşa.

Randy privi în jur.

— Putem comanda micul dejun? Mi-e foame.

Duse mâna la frunte şi începu să-şi frece tâmplele.

— Din nou dureri de cap? îl întrebă Puller.

— Ce treabă ai tu? ripostă Randy.

— Întrebam doar. Poate că îţi va face bine puţină mâncare.

Puller ridică mâna şi îi făcu semn chelneriţei. După ce Jean şi Randy comandară micul dejun, agentul luă o înghiţitură din ceaşca sa de cafea, apoi o puse pe masă şi i se adresă lui Randy:

— Arăţi de parcă nu te-ai odihnit prea bine. Cred că ai nevoie de câteva ore bune de somn.

Randy îl privi de pe cealaltă parte a mesei.

— Îţi mulţumesc, dar nu trebuie să-ţi faci atâtea griji pentru mine.

— Nu-mi fac griji. E doar o observaţie. Eşti băiat mare. Poţi avea grijă de tine.

— Într-adevăr. Spune-le asta şi surorilor mele, aici de faţă.

— Aşa sunt toate surorile, zise Puller. Îngrijorate. Îşi fac griji pentru fraţii lor. Apoi, după ce se căsătoresc, îşi fac griji pentru soţii lor.

Sam îi spuse fratelui ei:

— Nici măcar nu ştiu unde locuieşti. Ai cumva o locuinţă sau te muţi dintr-un loc în altul, de la un prieten la altul?

Randy izbucni în râs.

— Nu am atâţia prieteni în Drake, să ştii.

— Dar aveai mulţi prieteni pe vremuri, zise Jean.

— Toţi sunt acum adulţi, s-au căsătorit şi au copii, spuse Randy.

— Şi tu ai fi putut face la fel, îi zise Jean.

Randy o privi încruntat.

— Da, Jean, ai dreptate. M-aş fi putut căsători cu o femeie grasă şi bogată, cu care să trăiesc fericit până la adânci bătrâneţi într-o casă mare, şi să mă fâţâi zilnic prin oraş la volanul unei maşini luxoase.

Jean îl privi fără să clipească. Puller îşi spuse că femeia auzise probabil de mii de ori această replică – din gura fratelui ei sau a altora.

— Nu cred că există vreo femeie grasă şi bogată în Drake, Randy, îl contrazise ea. Depinde din ce punct de vedere vezi lucrurile. Şi, dacă te gândeşti mai bine, singurul tip gras din localitate e luat deja.

— De parcă ar fi nevoie să ne mai aminteşti asta, bombăni fratele ei.

Jean zâmbi.

— Chiar nu ştiu de ce-mi bat capul cu tine. Pur şi simplu nu înţeleg ce rost mai are.

— Eu nu ţi-am cerut asta.

— Oh, haide, Randy! Ne faci să ne simţim vinovaţi cu toţii. Te furişezi pe la periferie şi nimeni nu ştie niciodată unde te afli, apoi apari arătând ca naiba, iei ceva bani şi dispari, tot pe furiş. Noi aşteptăm să ne suni şi facem mare caz când primim un telefon de la tine. Ai venit la cină seara trecută doar pentru că Roger nu era în localitate. Şi spui numai prostii, lansezi tot felul de remarci sarcastice, pe care numai tu le consideri amuzante. Bietul Randy… Pun pariu că-ţi place la nebunie să te comporţi astfel, nu-i aşa? Vrei să compensezi cumva viaţa pe care nu o trăieşti.

Puller nu prevăzuse această ripostă – şi nici Sam, de altfel. Poliţista o opri cu un ton încărcat de reproş:

— Jean!

Puller îl privi pe Randy, care o fixa pe Jean.

— Spune tot ce ai pe suflet, surioară. Îmi place să te ascult.

Jean continuă:

— L-am văzut rătăcind pe drum, fără ţintă, ca un căţeluş pierdut. L-am luat cu maşina şi l-am adus aici ca să-l hrănesc. I-am oferit o slujbă şi tot ajutorul de care are nevoie. Şi iată ce primesc în schimb: numai reproşuri aruncate în faţă. M-am săturat.

Vocea ei era din ce în ce mai ridicată, iar capetele clienţilor de la mesele din jur se întoarseră în direcţia lor. Puller îi văzu pe ceilalţi oameni comentând încetişor între ei.

Sam puse mâna pe braţul lui Randy şi îi spuse:

— Jean e nervoasă. Nu a vrut să spună toate astea.

Jean izbucni:

— Ba da, chiar asta am vrut să spun. Sunt sigură că şi tu ai vrea să-i reproşezi acelaşi lucru dacă nu ai sta tot timpul ca struţul, cu capul în nisip.

Atitudinea lui Randy se schimbă brusc, afişând vechiul său rânjet şi expresia încrezătoare din seara anterioară.

— Hei, Jean, Roger te plăteşte de fiecare dată când i-o tragi? Sau primeşte un discount pentru gabarit depăşit? Iar după ce i-a strivit pe mama şi pe tata, l-ai pus să ţi-o tragă îndoit? Ştii tu, ca să-i arăţi cât de furioasă eşti fiindcă i-a omorât pe părinţii noştri fără să-i pese nici cât negru sub unghie.

Jean întinse mâna peste masă şi-l plesni pe fratele ei atât de tare peste faţă, încât Puller o văzu cutremurându-se din cauza loviturii.

Randy, în schimb, nu schiţă niciun gest. Nici măcar nu clipi, chiar dacă obrazul său se coloră mai întâi în roz, apoi într-un roşu aprins.

— Asta e tot ce poţi? o întrebă el. Banii pe care-i ai te-au înmuiat de tot!

Apoi se ridică în picioare, spunând:

— Am ceva treabă. Hei, Jean, mulţumesc pentru

plimbarea cu maşina. Sau poate că ar trebui să-i mulţumeşti lui Roger în numele meu. E maşina lui, la urma urmei. El este proprietarul, el deţine casa, afacerea şi *pe tine.* Se uită apoi pe geam, spre Mercedesul decapotabil, şi adăugă: Modelul ăsta pare cam învechit, ce-i drept, surioară. Cred că Rog o să vrea să-l schimbe cu unul nou. Pleacă atât de des, încât te face să te întrebi care ar putea fi motivul. Nu ştiam că oamenii care fac afaceri cu cărbuni trebuie să zboare atât de des cu aeronavele lor luxoase. Şi, chiar dacă ţii dietă şi munceşti atât de mult ca să fii în formă, excesul de alcool şi cele două naşteri au lăsat urme adânci. Nu vreau să mă înţelegi greşit. Încă arăţi foarte bine, în timp ce Roger e gras şi urât, dar regulile sunt diferite pentru bărbaţi şi femei. E adevărat că nu sunt corecte, dar sunt reguli. Iar cel care deţine aurul face regulile. Şi acesta e Roger. Îţi doresc o zi frumoasă, surioară.

Randy le întoarse spatele şi se îndepărtă. Puller îl urmări cu privirea. Tânărul le făcu semn cu mâna unor bărbaţi care stăteau la o masă, apoi ieşi din local şi trânti uşa în urma lui.

Agentul se întoarse apoi către Jean, care rămăsese pe scaun, şocată. Probabil că nu se aşteptase la asemenea cuvinte.

Sam încercă să o liniştească:

— Amândoi aţi spus răutăţi, dar nu cred că aţi vorbit serios.

— Eu am vorbit chiar foarte serios, replică Jean. Şi Randy a făcut la fel, adăugă ea cu voce scăzută.

Femeia întoarse capul spre geam şi îşi privi maşina. Puller îşi putea închipui ce gânduri i se derulau atunci prin minte – întocmai unor imagini dintr-un film.

Unde era Roger în momentul acela? *Se gândea* cumva să o schimbe?

Sam întinse braţul spre ea şi o luă de mână.

— Jean, Randy a spus numai prostii.

— Oare? întrebă repede sora ei.

Sam privi în pământ, iar Jean întoarse capul către Puller.

— Dar dumneata ce crezi? Se presupune că eşti un mare detectiv.

Puller ridică din umeri.

— Nu pot citi gândurile oamenilor, Jean. Dar dacă soţul dumitale te înşală, nu e nicio problemă. O să iniţiezi un proces de divorţ şi ai să obţii cât de mult aur vor reuşi avocaţii dumitale să scoată de la el. Din moment ce v-aţi căsătorit înainte să se îmbogăţească, bănuiesc că nu există niciun contract prenupţial.

— Niciunul.

— Atunci, nu mi-aş face griji în privinţa asta. E cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da.

Când mâncarea comandată de Jean şi de Randy sosi în sfârşit la masa lor, chelneriţa privi în jur şi întrebă:

— Se mai întoarce sau nu?

— Mă îndoiesc, răspunse Jean pe un ton politicos. Dar păstraţi mâncarea caldă, dacă se poate. Aş vrea să mi-o împachetaţi la plecare. Am să încerc să-l găsesc ca să-i dau pachetul.

— În regulă, zise chelneriţa, după care se îndepărtă.

Jean îşi tăie ouăle din farfurie şi tocmai se pregătea să spună ceva, când Puller se ridică brusc de la masă.

— Pleci undeva? îl întrebă ea.

— Mă întorc imediat, zise el.

Agentul tocmai îl zărise pe Bill Strauss la o masă din colţul localului. Se îndreptă spre acesta.

Jean întoarse capul spre sora ei.

— Nu te culci cu el încă?

— Oare de ce nu taci, Jean? Mai bine ţi-ai mânca ouăle.

Cole se ridică de la masă şi plecă grăbită în urma lui Puller, care ajunsese deja la masa lui Strauss.

— Bună dimineaţa, domnule Strauss. Vă amintiţi de mine? Sunt John Puller, de la CID.

Strauss îl salută cu un semn din cap. De această dată era îmbrăcat cu un costum scump alcătuit din trei piese şi o cămaşă cu manşete duble, franţuzeşti, şi monogramă.

— Desigur, agent Puller. Ce mai faceţi?

— Foarte bine, răspunse Puller.

— Cum merge investigaţia?

— Merge, răspunse Sam, care ajunsese lângă Puller şi rămăsese în picioare lângă el.

Agentul îl întrebă pe Strauss:

— Când se întoarce în oraş şeful dumneavoastră?

— Nu sunt sigur.

— Dar nu sunteţi adjunctul lui? îl întrebă Puller.

— De ce vreţi să ştiţi când se întoarce?

— E ceva între noi şi Trent, răspunse Puller, apoi îl bătu pe umăr pe bărbat. Spuneţi-i şefului dumneavoastră că-i transmit salutări.

Agentul se întoarse la masa lor şi-i spuse lui Jean:

— Trebuie să vorbesc din nou cu soţul dumitale. Transmite-i lui Roger că vrem să vorbim cu el când se întoarce.

Jean Trent lăsă furculiţa pe masă.

— De ce? întrebă ea.

— Transmite-i mesajul, te rog. Mulţumesc.

Puller se îndreptă apoi spre uşă. Cole lăsă banii pe masă, îşi luă repede rămas bun de la Jean şi fugi după agent. Acesta ieşise deja din local şi studia Mercedesul argintiu parcat în faţa restaurantului.

— Ce ai încercat acolo, înăuntru, cu Strauss? îl întrebă Cole.

— Am vrut doar să obţin câteva informaţii. El este directorul de operaţiuni al firmei lui Trent?

— Director de operaţiuni, exact.

— De când?

— Încă de la început, de când Roger a pus bazele afacerii.

— Strauss e mai în vârstă.

— Da, dar Roger e mai ambiţios, bănuiesc.

— Sau, mai degrabă, îi place să-şi asume mai multe riscuri.

Se întoarseră la maşină.

— Tot mai ai de gând să pleci la Washington?

— Da. Mi-e teamă că nu am altă soluţie.

— Crezi că o să fie agitaţie mare pe aici, prin zonă?

— Au fost ucişi şapte oameni. Cred că o vreme va fi agitaţie.

CAPITOLUL 45

Puller şi Cole ajunseră cu maşina de patrulare a poliţiei la birourile firmei Trent, acolo unde lucrase Molly Bitner. Ceva mai devreme, în maşină, Puller sunase la compania de testare a solului din Ohio. După ce vorbise cu două persoane care nu-l puteau ajuta cu nimic, Puller îi făcu semn lui Cole să tragă pe dreapta. Ea opri maşina şi se întoarse spre el.

Puller vorbea în continuare la telefon.

— Ei bine, atunci vreau să vorbesc cu un supervizor, zise el.

Aşteptă două minute cu telefonul la ureche, până când auzi o altă voce la capătul firului. Puller explică situaţia, iar persoana de la celălalt capăt al firului îi dădu un răspuns.

— Nu-mi puteţi spune nimic la telefon? întrebă el.

Câteva clipe doar ascultă, încuviinţând din cap, apoi ceru datele lor de contact şi le notă în carnetul său. Cole îl auzi apoi spunând:

— În regulă. Veţi avea ordinul judecătoresc. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi răspunde cât mai curând.

Închise apoi telefonul şi întoarse capul spre Cole.

— Deci este nevoie de un ordin judecătoresc, spuse ea. Nu credeam că datele despre tipurile de sol pot fi atât de confidenţiale. Nu ţi-au spus nimic?

— Am aflat doar că Matthew Reynolds a fost cel care a cerut testarea mostrelor de sol. A plătit cu un card de credit. A cerut analiza unor mostre de materie organică. Bineînţeles că nu îmi vor spune despre ce fel de mostre a fost vorba şi nici ce anume au descoperit. Aşa m-au informat. Ai putea să te ocupi de partea birocratică?

— Mă întâlnesc cu procurorul districtual chiar astăzi.

Cole porni din nou motorul maşinii şi plecară mai

departe.

— Trebuie să fie sol de prin partea locului, nu crezi?

— Aşa presupun. Dar trebuie să ştim sigur.

— Dar de ce ar fi fost nevoie să fie testat?

— Din cauza elementelor poluante, nu văd alt motiv, zise Puller.

— Deci, despre asta să fie vorba? Despre poluare?

— Păi, dacă ei s-au întors şi l-au ucis pe Wellman doar ca să pună mâna pe acest raport, atunci da, aş spune că despre asta ar fi vorba. Trebuie să fie ceva foarte serios, totuşi.

— Suntem în Virginia de Vest, Puller. Aici sunt deja tone de sol şi de apă poluată. La naiba, nici măcar nu putem bea apa asta. Oamenii ştiu foarte bine acest lucru. Nu trebuie decât să te uiţi în jur şi să vezi praful din aer ca să înţelegi cât de contaminate sunt toate. Şi totuşi, nu înţeleg de ce ar fi nevoie să omori şapte oameni ca să păstrezi secret un lucru de existenţa căruia ştie deja toată lumea.

— Este un punct de vedere just. Să-l privim din alt unghi. Trent a avut vreo altercaţie cu cei de la EPA[23]?

— Nu există vreo companie de exploatare a cărbunelui din Virginia de Vest care să nu fi avut altercaţii cu EPA şi cu autorităţile locale. Cărbunele e cel care conduce în zona asta din punct de vedere economic, dar există anumite limite.

— Şi dacă depăşeşti aceste limite poţi da de necaz?

— Da, încuviinţă ea. Dar, aşa cum am mai spus, mi se pare absurd. Pentru atâta lucru să ucizi şapte oameni, inclusiv un ofiţer de poliţie? Dacă Roger ar fi încălcat nişte legi, nu ar fi trebuit decât să plătească nişte amenzi, lucru pe care l-a mai făcut în trecut. De multe ori. El are destui bani ca să-şi permită. Acesta nu ar fi un motiv pentru a ucide oameni.

— Dar dacă a fost ceva mai mult, şi nu numai o încălcare

[23] Environmental Protection Agency - Agenţia pentru Protecţia Mediului (n.tr.)

a legii?

— Ce vrei să spui?

— Tu mi-ai spus că, dacă numărul oamenilor care vor muri de cancer din cauza poluării va creşte, Trent va fi scos din oraş tăvălit în catran şi fulgi. Apă murdară, boală, copii care mor din cauza poluării. Toate acestea i-ar putea închide compania. Ar putea pierde totul, inclusiv reşedinţa sa luxoasă şi avionul privat. E posibil să facă şi închisoare dacă se dovedeşte că a ştiut despre aceste efecte ale poluării şi nu a luat nicio măsură pentru protejarea mediului şi a comunităţii. Poate că au vrut să evite ceva de genul acesta.

Cole nu părea prea convinsă. Mai merseră o bucată de drum, apoi femeia se hotărî să rupă tăcerea.

— Dar cum au ajuns cei din familia Reynolds să fie implicaţi în toată afacerea asta? Poate că Bitner a fost într-adevăr implicată, e o ipoteză plauzibilă. Ea a lucrat la unul dintre birourile firmei Trent. Poate că a descoperit ceva sau a auzit vreo discuţie. E posibil să fi văzut ceva compromiţător în vreun dosar sau pe ecranul unui computer. Dar, dacă ar fi aşa, de ce nu a solicitat chiar ea analiza mostrelor de sol? De ce i-a folosit pe membrii familiei Reynolds?

— Poate că se temea să nu dea de bănuit. Aşa că i-a folosit pe cei din familia Reynolds ca intermediari, ca să-şi ascundă implicarea. Aceştia locuiau chiar peste drum. Poate că stăteau de vorbă câteodată sau poate chiar deveniseră prieteni. Să spunem că l-au văzut pe Matt Reynolds îmbrăcat în uniformă. Era o persoană oficială. Un militar. Lucra la Pentagon. Jurase să-şi apere ţara. Poate atunci s-au gândit că el i-ar putea ajuta, având atâtea relaţii. Să presupunem că el a fost de acord, numai că după aceea cineva a aflat, aşa că au trimis echipa de călăi, iar aceştia au eliminat ambele familii.

— Au fost folosite multe arme de foc. Mă îndoiesc că Roger are la cheremul lui echipe de criminali plătiţi.

— Dar de unde ştii că nu are? Bătăliile dintre companiile

miniere şi sindicat pot lua amploare uneori. El are deja securitate. Iar Jean mi-a spus că poartă o armă. Vrei să spui că nu este înconjurat de oameni înarmaţi pe care-i plăteşte regeşte ca să se ocupe de treburile murdare? Tactici de intimidare? Diverse metode de convingere?

— Când este vorba despre minerit de suprafaţă, sindicatele nu se prea implică, pentru că nu au mineri care să meargă în subteran după cărbune. Deci aceste bătălii de care spui tu nu prea au loc prin zonă. De fapt, casa sindicatelor este închisă de câţiva ani.

— Recunosc, e o teorie la care trebuie să mai lucrez. Să sperăm că vom găsi un indiciu la biroul unde a lucrat Bitner. Şi nu trebuie să uităm de laboratorul improvizat de metamfetamină. Trebuie să aflăm cât mai curând dacă are vreo legătură cu traficanţii de droguri.

— Drogurile par un motiv mai plauzibil pentru crimă multiplă decât cărbunele. Drogurile, armele şi violenţa merg mână-n mână.

— Atunci, ce-i cu mostrele de sol? Asta nu ar explica implicarea familiei Reynolds şi nici uciderea lui Wellman.

— Creierul meu începe să scoată fum. În regulă, să ne concentrăm pe ce avem de făcut în continuare. Cum vom verifica biroul lui Bitner? Ce tactică vrei să adopţi?

— Vom formula întrebări foarte clare şi sper să primim răspunsuri asemănătoare. Trebuie să fim foarte atenţi la tot ce se întâmplă în jur. Ne vom agăţa de orice indiciu, nu avem altă soluţie.

— Ei bine, dacă ai dreptate şi compania i-a ucis pe toţi oamenii aceia pentru a păstra nu ştiu ce secret, mă îndoiesc că oamenii care au lucrat cu Bitner vor fi încântaţi să ne primească. Probabil că nu sunt decât nişte nenorociţi fricoşi care se ascund după deget.

— Nu am spus că ne va fi uşor.

CAPITOLUL 46

Sediul secundar al firmei Trent – la care se ajungea pe un drum şerpuit, pavat cu pietriş – era o clădire din beton cu un singur nivel, de culoare gălbuie.

În parcare se aflau o mulţime de maşini şi de camioane. Printre acestea, Puller zări şi un Mercedes S 550, parcat exact lângă uşa clădirii.

— E maşina lui Bill Strauss? întrebă agentul în timp ce treceau pe lângă vehicul în drum spre uşa clădirii.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Aceeaşi maşină era parcată în faţa Refugiului. Singura persoană din oraş care şi-ar permite o astfel de marcă este Roger Trent, iar acesta e plecat din oraş pentru moment. Strauss a ajuns aici înaintea noastră. Probabil că am pierdut ceva timp atunci când ţi-am spus să tragi pe dreapta. Sau poate că ştie vreo scurtătură.

Studie puţin clădirea companiei, ce părea aproape dărăpănată.

— Mă aşteptam la ceva mai sofisticat fiind vorba de unul dintre directorii companiei.

— Filosofia companiei Trent e alta. Banii trebuie luaţi acasă, nicidecum irosiţi pe o clădire de birouri aflată în mijlocul unei exploatări miniere. Chiar şi biroul lui Roger din sediul principal are un aspect destul de spartan.

— Deci în zona asta au loc operaţiuni de exploatare?

— Există o staţie de încărcare la fel ca aceea pe care ţi-am arătat-o noaptea trecută, iar la un kilometru distanţă spre nord se decopertează un munte.

— Să înţeleg că aruncă muntele în aer atât de aproape de acest loc?

— Ei aruncă în aer totul în jur. De aceea a scăzut populaţia atât de mult. Cine şi-ar dori să trăiască într-o zonă de război? Îi aruncă o privire, apoi adăugă: În afară

de militari, desigur.

— Crede-mă, nici soldaţilor nu le place să trăiască într-o zonă de război.

— Cu cine vrei să vorbeşti? îl întrebă Cole.

— Să începem cu cei de sus.

Intrară în clădire, întrebară la recepţie de Strauss şi unul dintre angajaţi îi conduse în biroul acestuia. Încăperea avea pereţii acoperiţi cu lambriuri din furnir brut şi lăcuit.

Biroul lui Strauss era ieftin, la fel ca şi scaunele.

Într-un colţ se vedeau câteva fişete metalice ce păreau foarte vechi. O canapea uzată şi o măsuţă de cafea roasă pe la colţuri ocupau celălalt colţ al încăperii. În interior se mai afla încă o uşă.

Puller îşi spuse că aceea trebuia să fie baia. Probabil că lui Strauss nu-i plăcea să urineze laolaltă cu persoanele din subordinea sa.

Pe biroul lui Strauss trona un computer sclipitor. Ecranul acestuia avea diagonala de 58 de centimetri. Computerul era singura dovadă că imperiul lui Trent se bucura pe deplin de beneficiile tehnologiei moderne. Când îşi aminti de reşedinţa luxoasă pe care o vizitase cu o seară în urmă, ajunse să înţeleagă vorbele lui Cole: *Ei chiar duc banii acasă, la propriu. Cel puţin aşa procedează managerii firmei.*

Strauss se ridică din spatele biroului şi îi salută. Bărbatul se dezbrăcase de haina de la costum, iar cămaşa sa albă şi apretată, cu manşete duble, franţuzeşti, îi scotea acum în evidenţă burta proeminentă.

Haina lui era agăţată într-un cui, în spatele uşii.

Degetele îi erau îngălbenite de nicotină şi probabil că tocmai strivise o ţigară în scrumiera plină de mucuri, pentru că încăperea era plină de fum.

Puller începu să-şi facă vânt cu mâna în aerul greu de respirat, în timp ce Cole inspiră adânc de câteva ori.

Probabil că poliţista încerca să tragă pe nas cât mai mult fum, îşi spuse Puller. Fum de ţigară la mâna a două,

inhalat cu cea mai mare plăcere.

— Îţi mulţumim că ne-ai primit, Bill, îi zise Cole.

— Nicio problemă, Sam. Dacă ştiam de dimineaţă că vreţi să vorbim, am fi putut discuta când ne-am întâlnit la Refugiu.

Le făcu semn să se aşeze.

— Nu vrem să-ţi răpim prea mult timp, zise Cole.

— În regulă. Înţeleg că aţi luat cina cu Jean seara trecută.

— Da. Ne-a invitat la ea pentru că era singură. Roger este plecat din oraş.

— Dar unde este Roger acum, dacă tot veni vorba? interveni Puller.

— Are nişte afaceri în New York, răspunse Strauss.

— Afaceri? În New York? repetă Puller. Credeam că aceasta e o companie privată.

Strauss îşi pironi privirea asupra lui.

— Exact. Exploatările Miniere Trent sunt o companie privată. În acelaşi timp însă, compania e foarte profitabilă pentru sectorul energetic. Acest lucru atrage mulţi investitori.

— Deci Trent are de gând să o facă publică? întrebă Puller.

Strauss zâmbi forţat, cu buzele strânse.

— Nu pot comenta pe această temă. Şi nu înţeleg ce relevanţă poate avea această discuţie pentru investigaţia voastră.

Bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului şi întoarse capul spre Cole.

— Cu ce vă pot fi de folos aşadar? îi întrebă el.

— Aşa cum ţi-am mai spus, am vrea să vorbim cu toţi colegii de birou ai lui Molly Bitner. Dar, înainte de asta, aş vrea să ne faci o prezentare a activităţii sale. De asemenea, e important să aflăm cât timp a lucrat aici, la Trent.

Strauss se lăsă pe spate în scaun şi îşi uni mâinile pe după cap, cu degetele întrepătrunse.

Privi pachetul de Marlboro de pe biroul său, apoi scrumiera plină de lângă acesta, dar în final se stăpâni şi nu îşi mai aprinse o altă ţigară.

În timp ce aştepta răspunsul bărbatului, Puller îl fixă cu privirea, analizându-i limbajul corpului.

— S-a angajat cu vreo patru ani în urmă. Înainte de a veni aici, a lucrat într-un alt birou al firmei Trent, unul din partea de nord a oraşului.

— De ce această schimbare? întrebă Puller.

Strauss îi aruncă o privire.

— Nu e ceva neobişnuit în cadrul companiei. Mulţi procedează aşa. Uneori e decizia companiei, alteori este vorba de dorinţa angajaţilor. La biroul din nordul oraşului era mai mult de lucru, întrucât activitatea acestuia era legată de operaţiunile de decopertare din zona aceea. Biroul acesta se ocupă de centralizarea operaţiunilor, fiind un soi de oficiu de cliring pentru mai multe şantiere de exploatare. Nu vă pot spune de ce s-a transferat Molly la acest birou, pentru că nu ştiu. Poate că unii dintre colegii ei vă pot lămuri în această privinţă.

— O să-i întrebăm, zise Puller.

— Dar cu ce se ocupa ea? insistă Cole.

— Îndosaria documente, răspundea la telefon, se ocupa de comenzi. Lucruri obişnuite. Nu putea comanda nimic fără aprobarea şefilor ei, nu avea această autoritate. Mai exact, avea atribuţii de secretară sau asistent manager, aşa presupun.

— Era o persoană muncitoare? V-a creat vreodată probleme?

— Din câte ştiu, nu ne-a făcut niciodată probleme.

— În ultimele săptămâni ai observat ceva neobişnuit în comportamentul ei? îl întrebă Cole.

— Nu, dar nici nu aş fi avut cum să observ. Cum v-am mai spus, o cunoşteam, dar nu ne întâlneam aproape deloc la birou.

— Ştii cumva dacă avea probleme financiare?

— Nimeni nu-i reţinea bani pe statul de plată, dacă la

asta vă referiţi.

Cei doi îi mai adresară lui Strauss câteva întrebări, apoi acesta îi conduse într-o încăpere cu birouri *open space*, ca să vorbească cu managerul. Înainte ca Strauss să-i părăsească, Puller îl întrebă:

— Ce mai face fiul dumneavoastră?

Strauss se întoarse spre el.

— E bine. Dar de ce vreţi să ştiţi?

— Am întrebat doar.

— Cred că ştiţi foarte bine că nu aveţi dreptul să-l întrebaţi nimic despre cariera sa militară. Şi, sincer să fiu, interogatoriul dumneavoastră mi s-a părut de-a dreptul jignitor.

— Îmi pare rău. Dumneavoastră aţi fost vreodată în armată?

— Nu.

— Dacă aţi fi fost militar, nu cred că aţi mai fi considerat jignitor interogatoriul meu.

Strauss o privi încruntat pe Cole, apoi le întoarse spatele.

CAPITOLUL 47

Managerul de birou se numea Judy Johnson. Era o femeie sfrijită, cu o mână puternică şi cu un comportament formal. Avea părul castaniu, sur pe alocuri, pe care îl purta strâns la spate în două codiţe împletite. Faţa îi era brăzdată de riduri, iar ochii ei ageri aveau culoarea caramelului. Femeia purta un pulover bej şi o bluză albă. Pantofii ei negri fără toc erau scâlciaţi.

Johnson le spuse că Molly fusese o angajată serioasă şi muncitoare. Se transferase la biroul acela în primul rând pentru că era mai aproape de casă şi apoi pentru că se ivise acel post. Ea nu avea acces la toate dosarele de la birou.

— La care dintre ele nu avea acces? o întrebă Puller.

— E vorba despre cele din biroul domnului Strauss, zise Judy Johnson. În biroul lui se mai află un dulap. Iar în interiorul acelui dulap există un seif. Acolo sunt păstrate dosarele confidenţiale.

— Eu am crezut că este uşa unei băi private, zise Puller.

— Nu. Toţi cei de aici folosesc toaleta comună, răspunse Johnson.

— Şi cheia seifului? întrebă Cole.

— Există o cheie pentru dulap şi o altă cheie pentru seif. Domnul Strauss le poartă întotdeauna la el pe ambele.

— De ce este atât de important acel seif? De ce aveţi nevoie de atâtea măsuri de precauţie? întrebă Puller.

— Ei bine, în biroul acela sunt păstrate rapoartele geologice cu privire la locaţia filoanelor de cărbune şi alte date importante. Nişte informaţii destul de valoroase pentru cei care ar vrea să ştie unde se află cărbunele.

— Dar Trent nu deţine toate terenurile pe care se află aceste filoane?

— Nu. Se caută întotdeauna filoane noi şi se trimit în

mod regulat echipe de muncitori pentru a face prospecţiuni. Dacă cineva ar afla unde este cărbunele şi ar cumpăra pământul înaintea domnului Trent, persoana aceea ar putea folosi munca şefului nostru în beneficiul propriu.

— Faceţi cumva şi testări ale solului aici? întrebă Cole.

Johnson o privi nedumerită.

— Testări ale solului? În ce scop?

— Pentru a vedea gradul de poluare, chestii de genul acesta.

— Noi respectăm toate legile care ţin de protecţia mediului, zise automat Johnson.

Evident, fusese foarte bine instruită în această privinţă, îşi spuse Puller.

— Sunt sigură de asta. Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă Cole.

— Noi facem mereu teste, zise Johnson.

— În regulă, doar că păreaţi cam nedumerită atunci când v-am întrebat.

— Asta pentru că am crezut că aţi venit aici pentru a întreba de Molly. Iar ea nu a avut de-a face cu aşa ceva.

— Există rezultate ale acestor teste? Le păstraţi cumva aici? întrebă Puller.

— Dacă ar fi aşa, domnul Strauss le-ar păstra în seif. Dar eu cred că aceste teste sunt făcute de contractori din afară, iar rezultatele sunt trimise apoi direct la biroul din Charleston.

— Din câte am înţeles, Molly şi Eric Treadwell locuiau împreună pentru a împărţi cheltuielile.

— E adevărat.

— E o practică obişnuită prin locurile acestea, din câte mi-a spus sergentul Cole.

— Aşa este.

— Cum s-au cunoscut? întrebă Puller.

— Cred că s-au cunoscut la un picnic al companiei Trent. Eric venise acolo însoţit de câţiva prieteni. El şi Molly se potriveau, ce-i drept. Amândoi fuseseră căsătoriţi înainte şi

cred că niciunul dintre ei nu voia să o facă din nou. Pur şi simplu s-au plăcut şi – aşa cum spunea şi sergentul Cole – nu e ceva neobişnuit prin partea locului.

Femeia tăcu şi începu să se joace cu una dintre codiţele ei împletite.

— Mai vreţi să mă întrebaţi şi altceva? spuse ea în cele din urmă.

— Da. Eraţi apropiată de Molly?

— Desigur, eram prietene.

— Aveţi vreo bănuială cu privire la moartea celor doi? Există cineva care ar fi vrut să le facă rău?

— Nu ştiu pe nimeni care să fi avut asemenea intenţii.

— I-aţi vizitat vreodată acasă? întrebă Puller.

Johnson îşi feri privirea înainte de a răspunde.

— O dată sau de două ori, poate. De obicei ne întâlneam în oraş ca să luăm masa împreună sau ca să mergem la film.

— V-aţi gândit vreodată că Molly sau Eric ar fi putut avea o problemă cu drogurile?

— Molly? Droguri? Nu, niciodată.

— Dar ştiţi cum se comportă un consumator de droguri? o întrebă Puller.

Johnson ezită câteva clipe şi în cele din urmă răspunse:

— Eu… fiul meu. El are ceva… probleme cu drogurile. Cred că… ştiu cum se manifestă.

— Deci Molly nu părea dependentă. Dar Eric?

— Nu am observat nimic suspect în comportamentul lui Eric. Dar, oricum, nu pot să spun că-l întâlneam foarte des.

— Nimic neobişnuit deci, nimic care să vă dea de gândit în legătură cu cei doi?

Johnson se gândi puţin, apoi zise:

— Ei bine, a fost ceva, dacă mă gândesc bine. Sunt sigură că e un lucru lipsit de importanţă, doar că mi s-a părut destul de neobişnuit.

— Spuneţi-ne, vă rog. O să decidem noi dacă este important sau nu.

— Păi, Eric a venit aici într-o zi, la sfârşitul programului.

Era beat şi a făcut un mare scandal.

— Şi nu l-aţi reclamat? întrebă Cole.

— Nu. Nici măcar nu i-am spus domnului Strauss. Era exact după ce WVU[24] a câştigat campionatul Big East, aşa că am trecut totul cu vederea. Presupun că o mulţime de oameni s-au îmbătat şi au petrecut după acel eveniment. Din câte îmi amintesc, Molly a reuşit să-l calmeze. Eric bătea câmpii. O ţinea una şi bună cu „Muntenii". Avea un hanorac cu emblema „WVU" şi îşi flutura neobosit una dintre mâinile lui mari. Până la urmă a adormit pe canapeaua domnului Strauss. Noi am închis uşa biroului şi l-am lăsat să doarmă. Molly a avut grijă să-l verifice din când în când.

— Strauss nu era aici? întrebă Puller.

— Oh, nu, sigur că nu. Era plecat din oraş.

— Şi când s-a întâmplat asta, mai exact?

— În decembrie, anul trecut, zise Johnson. Atunci s-a jucat finala campionatului.

— Deci asta a fost singura întâmplare neobişnuită în care a fost implicată Molly?

— Da, din câte-mi aduc aminte.

Îi mai adresară câteva întrebări, apoi o părăsiră pe Judy Johnson, femeia cu codiţe împletite din lumea birourilor *open space.*

Vorbiră apoi şi cu alte persoane care lucrau acolo. Niciunul dintre colegii lui Molly Bitner nu le oferi vreo informaţie utilă. Molly fusese o angajată eficientă. Ei nu înţelegeau ce motiv ar fi putut avea cineva ca să o ucidă. În timp ce Puller şi Cole se întorceau la maşina de patrulare, femeia spuse:

— Nu am aflat mare lucru.

— Am fost amândoi în casa lui Treadwell.

— Ştiu. Şi ce-i cu asta?

— Ai văzut inelul de pe degetul lui?

— L-am observat, da.

[24] West Virginia University (n.tr.)

— Era un inel Virginia Tech, pentru că ştim că a absolvit această universitate. De asemenea, am văzut în dormitorul lui un poster cu echipa de fotbal a universităţii. Absolvenţii sunt fanii echipei de fotbal. Aceştia devin destul de sensibili când vine vorba de idolii lor. Deci, chiar dacă unul dintre ei locuieşte în acest stat, de ce să se fi entuziasmat atât de tare pentru că West Virginia a câştigat campionatul Big East? Şi Virginia Tech obişnuia să joace în Big East. Echipa lor de fotbal domină acum campionatul ACC[25]. Aşa că acest absolvent loial, fan al echipei de fotbal, devine atât de surescitat încât intră tocmai în acest birou şi, practic, adoarme beat pe canapea doar pentru că muntenii de la West Virginia au tăbăcit nişte funduri?

Cole întoarse capul şi mai privi o dată clădirea.

— Vrei să spui că a venit special ca să intre în biroul lui Strauss? Ca să ajungă la seif?

— Asta e părerea mea. Doar că nu ştim dacă a reuşit sau nu.

[25] Atlantic Coast Conference (n.tr)

CAPITOLUL 48

Cole îl lăsă pe Puller în faţa maşinii sale. În timp ce agentul cobora din maşina de patrulare a poliţiei, ea îi spuse:

— Crezi că Eric Treadwell a deschis seiful?

— Da. Şi sunt sigur că Molly l-a ajutat.

— Cum?

— Strauss obişnuieşte să-şi agaţe haina într-un cui, în spatele uşii. Cel mai probabil îşi ţine cheile într-un buzunar al hainei. Cred că în timp ce Strauss folosea toaleta comună, Molly a intrat pe furiş în birou şi a luat mulajul cheilor. Treadwell a lucrat ca lăcătuş. A fost floare la ureche pentru el să facă nişte dubluri ale cheilor. Iată cum văd eu că s-au petrecut lucrurile: Treadwell se preface beat şi ajunge pe canapea. Poate că cineva iese din încăpere ca să-i aducă ceva şi îl lasă singur în birou. El are cheile în buzunar. Molly închide uşa biroului şi, practic, stă de şase. El sare în picioare, deschide uşa dulapului şi seiful, apoi scoate de acolo ceea ce caută. Molly intră din nou ca să vadă ce face. Poate că are în braţe nişte dosare. El îi dă hârtiile din seif, iar Molly le ascunde printre dosarele ei. Am observat o imprimantă mare într-un colţ îndepărtat al încăperii în care a lucrat femeia. Molly face copii ale documentelor sustrase din seif şi duce originalele înapoi la Treadwell, pretinzând din nou că „verifică ce face“. El pune originalele înapoi în seif şi nimeni nu-şi dă seama ce s-a întâmplat acolo. Ei ştiau probabil că Strauss avea să lipsească toată ziua de la birou. Ea avea acces, oricum, la programul lui zilnic.

— Dar ce puteau conţine acele documente?

— Ai auzit-o pe Johnson. Probabil hărţi geologice.

— Şi crezi că erau atât de valoroase? Atâtea crime pentru nişte hărţi?

— Se pare că erau.

— Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Pentru moment, nici eu nu mai înţeleg nimic.

Puller urmări cu privirea maşina lui Cole, apoi se întoarse şi porni spre camera sa de la motel, ca să se pregătească pentru zborul cu avionul până la Washington. Se opri când îl văzu pe Randy Cole apărând de după colţ.

— Îmi cer scuze pentru plecarea mea precipitată din dimineaţa asta, i se adresă Randy cu un rânjet.

— Nicio problemă. Cred că lui Jean i-a fost destul de greu să asculte vorbele tale.

Randy se aşeză pe veranda din faţă, iar Puller se aşeză lângă el.

— E o actriţă foarte bună, să ştii. Nu te lăsa păcălit. De fapt, e dură ca oţelul. Mai dură şi mai rezistentă decât oricare dintre noi. Probabil că a uitat deja ce i-am spus. Îşi frecă încet obrazul pălmuit şi spuse încet: Da, e dură ca oţelul.

— Cred că aşa şi trebuie să fie, dacă te gândeşti că e măritată cu unul ca Trent.

— Ai dreptate.

— Deci tu îl urăşti la culme pe tip.

— El mi-a ucis părinţii.

— Eu am auzit că a fost un accident.

— Asta spune toată lumea.

— Şi tu ştii altceva?

— La naiba, sigur că ştiu.

— Poţi dovedi?

— El deţine acest loc. Tot ce vezi este al lui, absolut tot. Nu contează ce spun eu, chiar dacă aş avea toate dovezile din lume.

— Haide, Randy. Sora ta e ofiţer de poliţie. Şi nu e o mare admiratoare a familiei Trent. Dacă ai vreo dovadă, ea o să meargă până în pânzele albe ca să-l facă să plătească. Nu am dreptate?

Randy îşi feri privirea. Expresia sa încrezătoare dispăru. Îşi duse mâinile la cap şi începu să-şi frece tâmplele.

— Ai probleme cu capul destul de des, zise Puller.

— Nu simt altceva decât durere.

— Trebuie să consulţi un doctor.

— Da, sigur.

— Faci cum vrei, dar eu aşa te sfătuiesc. Dacă e vorba de o problemă gravă, cu cât vei aştepta mai mult, cu atât va fi mai rău.

— O să risc.

— Cum crezi. Pietrele funerare ale părinţilor tăi sunt cele mai întreţinute din tot cimitirul. Tu te ocupi de asta sau Sam?

— Amândoi.

— Sam mi-a povestit că un bolovan desprins din stâncă în urma detonaţiilor a lovit maşina în care se aflau părinţii voştri.

Randy încuviinţă din cap, iar ochii lui se umplură dintr-odată de lacrimi. Se întoarse cu spatele la Puller şi îşi şterse ochii.

— Se îndreptau spre locuinţa lui Jean. Trent arunca în aer stâncile din zonă. Un bolovan a ajuns în drum exact în momentul în care treceau pe acolo.

Tânărul tăcu, încercând să se adune.

— Şi au murit? întrebă Puller.

Randy încuviinţă cu un semn din cap.

— Doctorul a spus că au murit pe loc şi că nu au suferit. Măcar atât. A trecut un timp până i-am găsit.

— Cine i-a găsit?

— Eu.

— Ai spus că se îndreptau spre locuinţa lui Jean. Te referi la vechea lor locuinţă?

Randy încuviinţă.

— Dar de ce trebuiau să ajungă acolo?

— Era ziua mea, spuse Randy cu o voce atât de scăzută, încât Puller abia îl auzi. Jean organizase o petrecere în cinstea mea.

— Deci au murit chiar de ziua ta.

Randy încuviinţă din nou, cu capul plecat.

— A fost un cadou groaznic, crede-mă. De atunci nu mi-am mai sărbătorit niciodată ziua de naştere.

— Şi cum i-ai găsit?

— Când am văzut că nu mai apar, i-am căutat la telefon. Niciun răspuns. Apoi ne-am despărţit şi am început să-i căutăm. Erau doar trei drumuri pe care puteau veni. Şi de multe ori acestea erau închise din cauza lucrărilor efectuate în apropiere, aşa că nu veneau întotdeauna pe acelaşi drum. Trebuia, deci, să le verificăm pe toate. Sam a pornit pe unul dintre ele, Jean pe altul, iar eu l-am ales pe al treilea. Eu am ales exact drumul pe care s-a întâmplat nenorocirea.

Îşi şterse din nou lacrimile, iar de această dată Puller se uită în altă parte.

— Unde era Roger când se întâmplau toate astea?

— Acasă, îmbătându-se, zise tânărul clătinând încet din cap. Ştii ce mi-a spus după ce a aflat ce se întâmplase?

— Ce ţi-a spus?

— „Se mai întâmplă”. Ticălosul a avut tupeul să-mi spună doar atât: „Se mai întâmplă”.

— Îmi pare rău, Randy.

— Mda, zise el repede.

Puller privi în jos.

— Îmi dau seama că o astfel de tragedie poate marca un om pe viaţă.

— Eu sunt bine.

— Chiar crezi asta?

— Da, cred. La naiba, nu poţi să-ţi alegi rudele. Trebuie să te descurci cu cele pe care le ai.

Mie-mi spui? se gândi Puller.

— Dar Jean? Ea cum a reacţionat?

— Ea merge pe drumul ei. Se ocupă de treburile ei. Îşi găseşte mereu câte ceva de făcut. A fost distrusă, ce-i drept, la fel ca noi. Dar e tânără, bogată şi are pentru ce trăi. În plus, trebuie să aibă grijă de familia ei. Are doi copii de crescut.

— Dar tu? Ai toată viaţa înainte.

— Aşa crezi tu?

Felul în care rostise aceste cuvinte îl făcu pe Puller să-l privească cu insistenţă.

— Te gândeşti că o să mori înainte de vreme? Ar fi stupid să crezi asta.

— Nu. Nu vreau să-şi facă nimeni griji pentru mine.

— Ai început din nou să-l ameninţi cu moartea pe Roger?

— Nici măcar nu am ştiut că a fost ameninţat. Cum merge investigaţia?

— Cred că tot oraşul vorbeşte despre asta.

— Da, cam aşa ceva.

— Merge foarte greu.

— E dificil să-mi imaginez cum au fost ucişi atâţia oameni.

— Îi cunoşteai cumva pe Eric Treadwell şi pe Molly Bitner?

— Nu, nu chiar.

— Îi cunoşteai sau nu, Randy? Ce variantă preferi?

— Îi ştiam doar din vedere. Ne salutam. Despre asta-i vorba.

— Dar nu îi cunoşteai suficient de bine cât să-mi spui dacă se ocupau cu fabricarea drogurilor? Sau dacă erau traficanţi?

— Nu, nu-i cunoşteam atât de bine. Dar eu nu am treabă cu drogurile, deci nu am de unde să ştiu asta. Sunt, într-adevăr, dependent, dar de bere.

Randy aruncă o privire peste umăr, către recepţia motelului.

— E foarte frumos ce ai făcut pentru Louisa, zise el.

— Am făcut doar ceea ce ar trebui să facă toţi oamenii pentru semenii lor.

— E un punct de vedere. Sam e o poliţistă pricepută. O să te ajute cu succes la investigaţii.

— Deja a făcut-o.

— Jean mi-a povestit de bomba artizanală. I-ai salvat viaţa lui Sam.

— Aproape că era să ratez. Am acţionat cu întârziere.

— Eşti totuşi un erou pentru mine. Poate că nu-i spun prea des acest lucru, dar să ştii că sunt foarte mândru de sora mea.

— Atunci ar trebui să-i spui chiar tu acest lucru. Viaţa e prea scurtă.

— Poate că am să-i spun.

— Nu vrei să te întorci la familia ta, Randy?

Tânărul se ridică.

— Nu sunt prea sigur, Puller. Nu sunt deloc sigur.

— Ei bine, la un moment dat va trebui să te hotărăşti.

— Da, ştiu asta.

Randy se întoarse în direcţia din care venise, iar Puller îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta.

Drake, Virginia de Vest, se dovedise a fi un loc mult mai complex decât crezuse la început.

CAPITOLUL 49

În după-amiaza aceea, Puller se îmbarcă la bordul unui avion comercial care decolă din Charleston spre est. Aterizează o oră mai târziu pe aeroportul Dulles din Washington. Închirie o maşină şi se prezentă la sediul CID din Quantico pentru a-l pune la curent pe şeful său, Don White, cu privire la ultimele evenimente.

Merse apoi la apartamentul său şi îi dădu drumul afară lui AWOL. În timp ce motanul se bucura de aerul curat, Puller îi umplu bolurile cu mâncare şi cu apă, după care îi curăţă cutia cu nisip.

Stabilise o întâlnire cu superiorul lui Matthew Reynolds de la DIA pentru după-amiaza următoare. După şase ore bune de somn se trezi, luă micul dejun, alergă vreo opt kilometri, ridică nişte greutăţi la sala de forţă din Quantico, făcu un duş, dădu câteva telefoane şi termină de completat nişte formulare.

Se îmbrăcă apoi în uniforma sa de camuflaj şi se îndreptă spre nord, la volanul maşinii sale închiriate. Trebuia să ajungă la Pentagon.

Un agent special de la Biroul de Informaţii şi Securitate al DIA îl întâmpină la ieşirea din staţia de metrou a Pentagonului, după care intrară împreună în complex.

Cei doi agenţi îşi prezentară legitimaţiile, anunţară că sunt înarmaţi şi primiră câte un permis de intrare în clădire fără escortă.

Agentul DIA se numea Ryan Bolling. Era un fost puşcaş marin de un metru optzeci, care lucra la DIA de un deceniu. Acum era civil, la fel ca toţi cei din Serviciul de Informaţii şi Securitate al DIA. În timp ce mergeau pe coridor, Puller îi spuse:

— Am crezut că sunteţi mai dornici de implicare în cazul acesta. Mă simt cam singur acolo cu atâtea pe cap.

— Nu e treaba mea. Eu fac doar ce mi se spune, Puller.

Merseră de-a lungul coridorului 10 de la „inelul” A al clădirii Pentagonului, apoi străbătură holurile complexului până ce ajunseră la sediul J2. Intrară la recepţie, o încăpere spaţioasă în care lucrau asistenţii executivi şi secretarele. Într-un capăt al încăperii se afla uşa biroului J2.

Pe uşă se vedeau culorile naţionale şi pavilionul Direcţiei de Informaţii Militare. Era roşu, cu două stele albe.

Puller mai fusese acolo în urmă cu câţiva ani. Era frumos aranjat, iar pe perete era expus nelipsitul display „I Love Me Wall”, plin cu poze ale şefului J2 împreună cu faimoşii săi prieteni.

J2 era plecat din ţară. Biroul adjunctului său se afla în partea stângă.

Steagul roşu de pe uşa acestuia avea doar o stea. În partea dreaptă se afla o mică sală de conferinţe, în care şeful J2 sau adjunctul său se întâlneau în şedinţe cu membrii staffului.

J2 trebuia să fie acolo în fiecare dimineaţă la ora cinci, pentru informările zilnice care urmau a fi transmise mai târziu preşedintelui Comitetului Şefilor de Stat-Major.

Puller avea permisiunea de a vorbi cu adjunctul J2, Julie Carson. Aceasta era general de brigadă cu o singură stea şi făcea parte din Forţele Terestre, fiind superiorul direct al lui Matt Reynolds.

Înainte de a intra în biroul acesteia, Puller îl întrebă pe Bolling:

— Ce poţi să-mi spui despre Carson?

— Va trebui să afli pe cont propriu. Nu am cunoscut-o niciodată.

Câteva minute mai târziu, Puller stătea pe un scaun din biroul generalului de brigadă Carson, exact în faţa ei. Bolling se aşezase ceva mai departe de Puller. Femeia era înaltă, cochetă şi foarte tăcută.

Purta uniformă şi avea părul blond, tuns foarte scurt.

— Probabil că ar fi fost mai simplu să vorbim la telefon,

începu Carson. Nu am mare lucru de spus în legătură cu Reynolds.

— Eu prefer discuţiile faţă în faţă, o contrazise Puller.

Ea ridică din umeri.

— Voi, cei de la CID, aveţi probabil mai mult timp liber decât noi. Îi aruncă o privire lui Bolling şi-i spuse: Eşti foarte emoţionat, bănuiesc, că ai fost desemnat să te ocupi de tipul ăsta.

Bolling ridică din umeri.

— Eu doar execut ordinele, doamnă.

Puller interveni:

— E vorba de un ofiţer. A fost ucis. Tipul era la comanda J23. Pregătea şi supraveghea informările zilnice ale şefului J2 şi le transmitea apoi preşedintelui Comitetului Şefilor de Stat-Major. În momentul în care s-a descoperit că tipul lucra pentru DIA, o mulţime de sesizări au ajuns până la dumneavoastră, doamnă, la şeful J2, la directorul DIA şi aşa mai departe. Până şi ministrul de război e cât se poate de interesat de acest caz.

— Şi ce vrei să spui, mai exact? îl întrebă Carson, aplecându-se puţin în faţă.

Puller se aplecă şi el înainte, apoi răspunse:

— Atitudinea dumneavoastră indiferentă mă cam surprinde, ca să fiu sincer.

— Atitudinea mea nu e indiferentă deloc. Pur şi simplu nu cred că am vreo informaţie utilă pentru investigaţia dumitale, atâta tot.

— Ei bine, vom vedea dacă este aşa sau nu. Ce îmi puteţi spune despre colonelul Reynolds?

— Drumurile noastre s-au încrucişat în mod inevitabil de mai multe ori. Am fost egali în rang până acum câţiva ani, când eu am fost avansată. Ironia sorţii – eu am primit o stea, iar el nu. Dar ştiam că ar fi vrut să se retragă, iar eu îmi doream foarte mult această stea. A fost un om bun şi un soldat de excepţie.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

— Vineri, exact înainte de a fi ucis. A plecat devreme,

pentru că voia să ajungă la timp în Virginia de Vest. Am avut o şedinţă în legătură cu un caz la care lucra, apoi a plecat. De fapt, ne-am întâlnit chiar în sala de conferinţe din capătul holului.

— Părea cumva tulburat sau nerăbdător în legătură cu ceva?

— Nu, mie mi s-a părut destul de liniştit.

— Dacă înţeleg bine, în cadrul armatei aţi mai lucrat împreună şi în alte locuri?

— Da. La Fort Benning, de exemplu.

— Cunosc foarte bine acest loc.

— Ştiu asta. Ţi-am verificat dosarul. Ce mai face tatăl dumitale?

— Bine.

— Eu nu am auzit acelaşi lucru.

Puller nu mai spuse nimic. Aruncă o privire spre Bolling, care nu părea să înţeleagă despre ce era vorba.

Înţelegând că Puller nu avea chef să vorbească despre tatăl lui, Carson schimbă imediat subiectul.

— Cum se face că un soldat cu meritele dumitale, cu atâtea misiuni încununate de succes pe câmpul de luptă şi cu asemenea calităţi de lider, a sfârşit la CID?

— De ce nu?

— Cei mai buni dintre cei buni sunt sortiţi lucrurilor măreţe, Puller. Sunt făcuţi pentru a fi la comandă.

— Dar cei mai buni dintre cei buni nu comit şi crime, uneori?

Femeia îl privi nedumerită, dar răspunse:

— Este posibil, ce-i drept.

— Şi atunci, cum am putea să-i prindem dacă noi, cei de la CID, nu am avea la rândul nostru oamenii cei mai buni dintre cei buni?

— Nu e o glumă, Puller. Dacă ai fi ales West Point, ai fi putut să fii aici, la acest birou, cu o stea pe umăr, având perspective cât se poate de frumoase.

— Stelele pot deveni o povară, doamnă. Mie îmi place să mă simt uşor atunci când stau drept, pe picioarele mele.

Femeia îşi strânse buzele.

— Poate că, într-adevăr, nu eşti făcut pentru comandă. Eşti mult prea glumeţ.

— Poate, zise Puller. Dar nu vreau să vorbim acum despre neajunsurile carierei mele de militar şi nici nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Aţi spus că sunteţi foarte ocupată. Ce altceva îmi mai puteţi spune despre colonelul Reynolds?

— Era un adevărat profesionist. Oamenii din echipa J23 lucrau ca nişte roboţei. Informările erau clare, iar analizele care le însoţeau erau întotdeauna precise, la obiect. Avea de gând să se pensioneze şi să-şi deschidă o afacere, ceea ce ar fi însemnat o adevărată pierdere pentru ţară. Nu era implicat în nicio operaţiune a DIA care să fi putut conduce la asasinarea sa în Virginia de Vest. Cam atât pot să-ţi spun despre el.

— Dacă se ocupa de informările zilnice, înseamnă că era la curent cu tot felul de informaţii clasificate, de importanţă majoră pentru securitatea naţională.

— Avem o mulţime de oameni aici care sunt la curent cu astfel de informaţii. Nu am avut niciodată probleme în cadrul acestui birou cu privire la personal. Nu cred că Reynolds ar fi primul vizat.

— Avea cumva probleme financiare? Personale? Vreun motiv special să vândă informaţii duşmanului?

— Nu ar fi fost atât de simplu, Puller. Oamenii mei sunt supravegheaţi permanent. Reynolds nu avea probleme financiare. A fost un adevărat patriot. Avea o căsnicie fericită. Copiii lui erau sănătoşi şi foarte reuşiţi. Era diacon la biserica sa. Abia aştepta să se pensioneze şi să-şi croiască o nouă carieră în sectorul privat. Nu e nimic dubios în trecutul lui.

Puller întoarse capul spre Bolling şi îl întrebă:

— Dar voi, băieţi? L-aţi verificat vreodată pe Reynolds dintr-un motiv sau altul?

Bolling clătină din cap.

— I-am verificat dosarul înainte să vin aici. Tipul era

curat ca lacrima. Nu exista niciun motiv pentru care să poată fi şantajat sau chestii de genul acesta.

Puller se întoarse din nou spre Carson.

— Deci dumneavoastră ştiaţi că avea de gând să plece în Virginia de Vest.

— Da. El mi-a spus. Părinţii soţiei sale erau foarte bolnavi. Obişnuia să plece acolo la sfârşitul săptămânii. Acest aspect nu îi afecta în niciun fel serviciul, aşa că nu aveam nimic împotrivă să plece.

— Nu a pomenit niciodată despre ceva neobişnuit care s-ar fi putut întâmpla acolo?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre Virginia de Vest, punct. Era o problemă personală, de familie, iar eu nu l-am întrebat niciodată nimic. Nu era treaba mea.

— Ei bine, şi totuşi cineva l-a ucis atât pe el, cât şi pe ceilalţi din familia sa în Virginia de Vest.

— Da, e adevărat. Şi e treaba dumitale să descoperi cine a făcut asta.

— Chiar asta încerc să fac.

— În regulă, dar eu cred că ai să găseşti răspunsul în Virginia de Vest, nu aici, la Pentagon.

— Aţi cunoscut-o pe soţia lui?

Carson se uită mai întâi la ceas, apoi la telefon.

— Trebuie să ajung în sala de conferinţe în câteva minute – şeful J2 nu se află în ţară, aşa că va trebui să prezint eu informările pentru preşedintele Comitetului Şefilor de Stat-Major mâine-dimineaţă.

— O să încerc să fiu cât mai scurt, promise Puller în timp ce o privea răbdător, aşteptând răspunsul ei.

— Pot să spun că am cunoscut-o pe Stacey Reynolds prin Matt. Ne vedeam destul de rar, la anumite evenimente. Ne înţelegeam bine, dar nu eram prietene apropiate. Asta-i tot.

— Şi colonelul Reynolds nu a menţionat niciodată că s-ar întâmpla ceva neobişnuit în Virginia de Vest?

— Cred că am răspuns deja la această întrebare.

Puller aştepta răbdător în faţa ei, privind-o cu inocenţă.

— Nu, nu a menţionat aşa ceva, zise ea, iar Puller îşi notă conştiincios răspunsul ei în carnet.

— Când am fost numit să mă ocup de acest caz, mi s-a spus că este *neobişnuit.* Fiind implicat un ofiţer de rang superior al DIA, care avea acces la informaţii clasificate, era şi normal să-mi fie prezentat ca *neobişnuit.*

— Din fericire, nu se întâmplă prea des să fie uciși oameni atât de importanţi. Probabil de aceea acest calificativ, *neobişnuit.*

— Nu, eu cred că termenul avea legătură cu modul în care ar fi trebuit să decurgă investigaţia. Iar dacă Reynolds nu făcea nimic de importanţă majoră pentru DIA şi dumneavoastră nu credeţi că asasinarea lui are vreo legătură cu activitatea sa, atunci de ce mi-a fost prezentat cazul drept neobişnuit? De ce nu mi-a fost descris ca un caz oarecare de crimă?

— Nu eu am fost cea care ţi l-a descris astfel, aşa că nu pot răspunde la această întrebare.

Carson se uită din nou la ceas.

— Nu vă mai amintiţi chiar nimic? Niciun amănunt util investigaţiei?

— Nu-mi vine în minte niciunul.

— Trebuie să stau de vorbă cu colegii lui Reynolds.

— Uite ce e, Puller, chiar trebuie să mergem acolo? Ţi-am spus tot ce era de spus. Oamenii mei sunt foarte ocupaţi încercând să păstreze ţara asta în siguranţă. Ultimul lucru de care au nevoie este o persoană care să-i distragă de la activitatea lor. Ei nu au nicio legătură cu asasinarea colonelului.

Puller îşi îndreptă umerii şi închise carnetul.

— Prietenul şi colegul dumneavoastră a fost omorât, general Carson. Eu am fost numit să descopăr cine a făcut asta şi intenţionez să duc la bun sfârşit această misiune. Trebuie să vorbesc cu cei care au lucrat cu el. O voi face cât mai eficient şi mai profesionist. Nimeni nu mă poate opri. Şi o voi face chiar acum.

Urmă un schimb tăios de priviri, dar Puller câştigă în

cele din urmă – femeia puse mâna pe telefon şi vorbi cu câteva persoane.

În timp ce agentul se ridica să plece, Carson îi spuse:

— Poate că m-am înşelat în privinţa dumitale.

— În ce sens?

— Poate că ai, într-adevăr, abilităţi de lider.

— Poate, răspunse Puller.

CAPITOLUL 50

Cei doi agenţi părăsiră biroul J2, o luară la stânga pe coridorul 9 şi coborâră la subsol folosind scările rulante. Nivelul inferior al Pentagonului – de fapt, ultimul nivel al clădirii – era un labirint năucitor de coridoare albe şi pustii, în care nicio rază de soare nu avea şansa să pătrundă vreodată.

Se spunea în glumă că angajaţii din anii ’50 ai Departamentului de Apărare al Statelor Unite încă mai rătăceau pe coridoarele de la subsol ale clădirii Pentagonului, încercând să găsească o cale de ieşire. Membrii unităţii J23 erau analişti şi artişti graficieni – vreo douăzeci şi patru la număr – care se ocupau în fiecare săptămână de completarea registrului de informări zilnice, folosind informaţiile primite de la serviciile secrete americane – nu numai de la DIA, ci şi de la alte agenţii, precum CIA şi NSA.

După preluarea acestor informaţii, membrii unităţii J23 trebuiau să le prelucreze conform preferinţelor şefului J2. Era vorba despre o prezentare Power Point pe hârtie bachelitizată – o prezentare succintă şi la obiect. În armată, concizia era o virtute esenţială.

Printre membrii J23 se numărau atât militari, cât şi civili.

Astfel, Puller văzu câteva persoane purtând ţinute de camuflaj sau vechi uniforme verzi, noi uniforme albastre sau pantaloni de stofa, cămăşi şi cravate. Unitatea lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar avantajul celor din tura de noapte consta în faptul că puteau purta cămăşi polo. Reynolds fusese ofiţerul cu cel mai înalt grad în cadrul unităţii.

Întrucât J23 îşi desfăşura activitatea într-o încăpere securizată, Puller şi Bolling fură nevoiţi să-şi lase

telefoanele mobile şi celelalte dispozitive electronice pe care le aveau asupra lor într-un dulap încastrat în perete, lângă uşa de la intrare.

Aparatele foto sau alte mijloace de comunicare nu erau admise într-o astfel de încăpere.

Uşa se deschise cu un bâzâit, iar cei doi intrară. Puller analiză dintr-o privire zona recepţiei. Arăta la fel ca multe altele pe care le văzuse în clădirea Pentagonului. Aceea era singura cale de intrare sau de ieşire, deşi nu era exclus să existe şi o ieşire de incendiu pe undeva prin spate.

La capătul coridorului se afla o încăpere enormă cu o mulţime de birouri tip „cubicle”, la care analiştii şi graficienii munceau de zor pentru prezentarea pe care generalul Carson trebuia să o studieze în dimineaţa următoare, la ora cinci.

Lumina era difuză pe coridor, în schimb zona birourilor era bine iluminată. Şi totuşi – îşi spuse Puller –, probabil că jumătate dintre persoanele care lucrau acolo aveau nevoie de ochelari după mai puţin de un an de luptă împotriva teroriştilor din spatele birourilor lor, cufundate în cea mai mare parte a timpului în întuneric.

Puller şi Bolling îşi prezentară legitimaţiile şi obţinură permisiunea de a vorbi cu oamenii colonelului Reynolds. Cel mai înalt în grad era un locotenent-colonel. Interviurile avură loc într-o mică sală de conferinţe adiacentă. Puller vorbi cu fiecare persoană în parte – o tactică de intervievare destul de comună.

Atunci când sunt chestionaţi mai mulţi martori, aceştia spun de obicei aceeaşi poveste, chiar dacă au informaţii şi percepţii diferite asupra lucrurilor. Puller îi informă – iar Bolling confirmă acest lucru – că „avea o autorizaţie de tip TS/SCI[26] care-i permitea să-i testeze cu poligraful” pentru că trebuia neapărat să afle detalii importante pentru anchetă.

În lumea serviciilor de informaţii, astfel de formulări

[26] Top Secret/Sensitive Compartmented Information (n.tr.)

reuşeau să deschidă multe uşi încuiate şi guri pecetluite.

Colegii lui Reynolds îi povestiră lui Puller cât de şocaţi şi de trişti fuseseră la aflarea veştii despre moartea superiorului lor. Păreau mult mai afectaţi de dispariţia colonelului decât generalul Carson. Oricum, nici ei nu-i oferiră lui Puller mai multe informaţii sau indicii utile în legătură cu motivul asasinării lui Reynolds.

Activitatea acestuia, deşi confidenţială, nu ar fi avut de ce să constituie un motiv pentru crimă – îi mărturisiră ei lui Puller. Când termină cu interviurile, agentul constată că nu aflase nimic mai mult decât ştia atunci când intrase în clădire.

După aceea verifică biroul lui Reynolds, care fusese sigilat din ziua în care acesta părăsise Virginia de Vest şi fusese ucis. Deşi J23 era – tehnic vorbind – un uriaş spaţiu de depozitare (pentru că orice ai fi depozitat acolo era în siguranţă), exista posibilitatea ca Reynolds să fi avut şi un seif în biroul său. Se dovedi însă că nu avea aşa ceva. De fapt, Puller nu găsi în biroul colonelului nimic din ce i-a fi putut folosi în anchetă.

Încăperea era curată şi nu avea prea multe piese de mobilier. Nici măcar fişierele din computerul colonelului – pe care le cercetă în prezenţa lui Bolling – nu îi oferiră vreun indiciu.

Puller ieşi, în cele din urmă, din biroul J23, îşi luă din dulap telefonul mobil şi se îndreptă spre una dintre ieşirile principale împreună cu Bolling. După ce părăsiră clădirea, Puller îşi luă rămas-bun de la agentul DIA şi se întoarse acolo unde îşi lăsase maşina, într-o parcare vastă de lângă Pentagon.

Însă, în loc să plece imediat cu maşina, se aşeză pe capota Fordului verde cu însemnele armatei şi cuprinse cu privirea clădirea cu cinci laturi – cel mai mare spaţiu de birouri din lume.

În data de 11 septembrie 2001, construcţia primise o grea lovitură, dar se ridicase din nou, mai puternică decât fusese vreodată.

Încă de prin 1990, Pentagonul intrase într-o îndelungată renovare a clădirii vechi de peste şaizeci de ani. Ironia sorţii făcuse ca tocmai prima aripă terminată a clădirii să fie cea lovită de avionul companiei American Airlines, pilotat de un fanatic.

Zece ani mai târziu, renovarea întregii clădiri era aproape terminată, ceea ce era o adevărată mărturie a tenacităţii poporului american.

Puller întoarse capul în direcţia opusă şi privi câţiva copii de la grădiniţa Pentagonului. Aceştia se jucau într-un spaţiu îngrădit de lângă clădire. Probabil că părinţii lor lucrau în birourile complexului. De fapt – îşi spuse el –, pentru asta luptaseră întotdeauna soldaţii americani: pentru drepturile şi libertatea generaţiilor următoare. Imaginea băieţeilor şi a fetiţelor care alunecau chiuind pe tobogane din plastic sau călăreau încântaţi nişte căluţi din lemn îl făcu pe Puller să vadă lucrurile într-o lumină mai bună. Dar numai pentru câteva clipe.

Nu putea să uite că avea de prins un criminal, iar această perspectivă i se părea la fel de îndepărtată ca atunci când îi fusese încredinţată misiunea pentru prima dată.

Telefonul său mobil începu să vibreze, iar el îl scoase din buzunar. Mesajul pe care îl citi pe ecran era scurt, dar misterios:

„LA CLUBUL FORŢELOR TERESTRE ŞI AL MARINEI MILITARE DIN CENTRU, ORA 19.00. TE VOI CĂUTA EU“

Habar nu avea de la cine putea fi mesajul, dar era clar că expeditorul ştia cum să-l contacteze.

Mai studie preţ de câteva secunde cuvintele de pe ecran, înainte să-şi pună telefonul din nou în buzunar. Se uită la ceas. Avea destul timp. Trebuia să mai facă ceva, aşa cum îşi propusese când venise din nou în est. Iar după ce petrecuse atât timp cu neobişnuita familie Cole, asta i se părea acum şi mai important.

Maşina demară, iar Pentagonul rămase rapid în urmă, privit prin oglinda retrovizoare.

CAPITOLUL 51

— Ce faci aici, XO?

Puller luă poziţia de drepţi privind în jos spre bărbat.

— Raportez, domnule, răspunse el.

Tatăl său stătea într-un scaun de lângă pat. Purta o pereche de pantaloni de pijama, un tricou alb şi un halat bleu prins cu un cordon în talie.

Avea picioarele lungi şi subţiri şi purta şosete şi papuci de casă. Pe vremuri fusese înalt de peste un metru nouăzeci, dar din cauza gravitaţiei şi a infirmităţii sale avea acum mai puţin cu vreo cinci centimetri. Când stătea în picioare, nu-i mai privea de sus pe ceilalţi – nu că ar fi stat prea des în picioare. Adevărul era că tatăl său nu-şi părăsea aproape niciodată rezerva de la spitalul VA.[27]

Părul îi căzuse aproape de tot. Firele care-i mai rămăseseră erau albe precum bumbacul şi ţepoase, ca nişte beţişoare cu vată lipite unul de altul, ce-i încununau capul în spatele urechilor.

— Pe loc repaus, zise Puller Sr.

Agentul se relaxă, dar rămase în picioare.

— Cum a fost călătoria la Hong Kong, domnule? întrebă el.

Puller ura să joace acest rol, dar doctorii îi spuseseră că aşa era mai bine pentru tatăl său. Deşi el nu avea prea mare încredere în psihiatri, respectase până atunci recomandarea lor, deşi simţea că răbdarea lui se apropia de sfârşit.

— Unul dintre cauciucurile avionului în care m-am îmbarcat a explodat la decolare. Nu am mai ajuns la Hong Kong. Mi-am înecat amarul în băutură.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu mai mult decât mi-a părut mie, XO. Aveam nevoie

[27] Veterans Affairs Hospital – spitalul veteranilor (n.tr)

de R şi R[28].

— Desigur, domnule.

Cum tatăl său îl ţintuia cu privirea, lui Puller îi atraseră atenţia ochii bătrânului. Printre militarii de la Forţele Terestre circula o vorbă. Toţi erau convinşi că Puller Sr. ar fi putut ucide pe oricine cu o singură privire. Această privire ar fi indus oricui un sentiment de ruşine atât de puternic, încât acea persoană s-ar fi prăbuşit la pământ şi ar fi murit într-o clipă.

Nu era adevărat, desigur, dar Puller vorbise cu mulţi dintre oamenii care fuseseră în subordinea tatălui său şi fiecare fusese ţinta unei astfel de priviri.

Mai mult chiar, toţi cei cu care vorbise îi mărturisiseră că aveau să-şi aducă aminte de privirea aceea până la sfârşitul vieţii.

Acum însă, din ochii adânciţi în fundul capului nu se mai vedeau decât pupilele. Deşi nu păreau lipsiţi de viaţă, ochii bătrânului nu mai semănau cu cei de altădată. Erau albaştri, dar şterşi, lipsiţi de expresie. Puller aruncă o privire în jur.

Încăperea aceea mică şi anostă era identică cu sute de astfel de rezerve din spitalul acela. Ajunse la concluzia că în multe privinţe tatăl său era deja mort.

— Aveţi vreun ordin, domnule? întrebă el.

Tatăl lui nu-i răspunse imediat, dar Puller era obişnuit. Uneori nu primea niciun răspuns la întrebările sale atunci când venea să-l viziteze. Însă de această dată răspunsul veni şi îl lăsă perplex:

— S-a terminat, XO.

— Ce anume, domnule?

— E gata, înţelegi? S-a terminat. Sunt mort şi îngropat.

Puller făcu un pas către bătrân.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, domnule.

Tatăl său lăsase capul în jos, dar la această întrebare ridică din nou privirea spre fiul său. Ochii îi scânteiară ca

[28] Rest and relaxation (jargon militar) - odihnă şi relaxare (n.tr.)

nişte bucăţi de gheaţă albastră în lumina soarelui.

— Nişte zvonuri, zise el.

— Zvonuri?

— Trebuie să ai mare grijă cu zvonurile. Sunt doar un fleac, dar dacă nu le acorzi atenţia cuvenită, reuşesc să te doboare în final.

Puller se întrebă dacă nu cumva se adăugase şi paranoia pe lista lungă de afecţiuni de care suferea tatăl său. Sau poate că bătrânul fusese întotdeauna paranoic.

— Dar cine să vă doboare, domnule general?

Tatăl său făcu un gest indiferent cu mâna în jur, de parcă „ei“ – cei care voiau să scape de el – ar fi fost chiar acolo, de faţă, în încăpere.

— Oamenii importanţi, cine crezi? Ticăloşii care sunt acum la comandă.

— Nu cred că ar vrea cineva să scape de dumneavoastră, domnule.

Puller regreta că venise să-l viziteze.

— Bineînţeles că vor să scape de mine, XO.

— Dar de ce, domnule? Sunteţi un general cu trei stele.

Puller îşi dădu seama că-l luase gura pe dinainte. Tatăl său se pensionase cu gradul de general-locotenent cu trei stele. Orice persoană care purta uniformă şi-ar fi dorit o astfel de carieră, încununată de atâtea realizări.

Dar Puller Sr. făcea parte din acel mic procent de oameni care se aşteptau să ajungă în vârful ierarhiei în toate privinţele.

În armată se ştia foarte bine că Puller Sr. ar fi trebuit să primească şi cea de-a patra stea. Bărbatul ar fi trebuit să primească, de asemenea, ceva şi mai râvnit de atât: Medalia de Onoare.

Câştigase acest drept pe câmpul de luptă, în Vietnam; nu exista nicio îndoială în această privinţă.

Dar în armată nu era vorba numai de curaj pe teren – la fel de bine era vorba de politica ce se ducea departe de câmpul de luptă. Şi adevărul era că Puller Sr. deranjase mulţi oameni importanţi care avuseseră un cuvânt de spus

în cariera sa.

Astfel, cea de-a patra stea şi Medalia de Onoare nu aveau cum să-i mai încununeze vreodată realizările. Şi, chiar dacă generalul continuase să avanseze după această umilinţă, traiectoria carierei sale nu mai fusese la fel.

Atunci când acest parcurs devenise liniar, cele mai înalte obiective ale generalului ajunseseră irealizabile. Oricine le-ar fi ratat. El reuşise să le rateze. Avea totuşi trei stele şi trei medalii – altele decât cea pe care şi-o dorise cu adevărat.

— Şi totul e din cauza lui, izbucni furios tatăl său.

— A cui?

— A lui!

— Nu ştiu la cine vă referiţi.

— Maiorul Robert J. Puller, Forţele Aeriene S.UA. DD[29]. Învinuit de trădare de Curtea Marţială. Închis pe viaţă la USDB. M-au acuzat pe mine pentru ceea ce a făcut ticălosul acela. Tatăl său se opri, oftă supărat şi adăugă: Aşa se aude. Nenorociţii!

Pe chipul lui Puller se citea dezamăgirea. Fratele lui fusese condamnat şi închis cu mult după pensionarea tatălui lor. Şi totuşi, el dădea vina pe fiul lui – fratele agentului Puller – pentru problemele din cariera sa.

Pe teren, Puller Sr. nu lăsa niciodată răspunderea pe umerii altuia. Se alegea cu laudele, dar îşi asuma şi vina atunci când era cazul.

Şi totuşi, în afara câmpului de luptă era o altă poveste. Tatăl lui fusese întotdeauna o persoană care obişnuia să arate cu degetul spre alţii, învinovăţea pe oricine în cele mai neobişnuite locuri şi situaţii. Putea fi meschin, răzbunător, aspru, nedrept, brutal şi încăpăţânat. Aceste trăsături ale caracterului său puteau completa descrierea sa ca tată.

În mod normal, Puller ar fi spus ceva înainte de plecare.

---

[29] Dishonorable Discharge - Demobilizare pentru fapte dezonorante (n.tr.)

Şi-ar fi jucat rolul până la capăt, aşa cum îi recomandaseră psihiatrii. În timp ce se îndrepta spre uşă, tatăl său îl întrebă:

— Unde te duci, XO?

Puller nu răspunse.

— XO! ţipă enervat bătrânul. Nu ţi-am permis încă să pleci.

Puller nu se opri din mers.

Străbătu coridorul lung al spitalului VA, plin de soldaţi bătrâni, bolnavi sau pe moarte. Oameni care sacrificaseră totul pentru ca restul ţării să poată trăi în pace şi prosperitate.

Încă mai auzea ţipetele tatălui său. După vreo sută de metri, nu se mai auzi nimic. Bătrânul nu avusese niciodată probleme cu plămânii. După ce ieşi pe uşa principală, plecă repede, fără să se uite înapoi. Timpul rezervat familiei se scursese.

Trebuia să ajungă la Clubul Marinei Militare. Era din nou în acţiune, pe urmele asasinului.

Acolo unde îi era, de fapt, locul.

CAPITOLUL 52

Veche.

Impresionantă din punct de vedere arhitectural.

Eficient administrată.

Asta îşi spunea Puller în timp ce se apropia de clădirea Clubului Forţelor Terestre şi al Marinei Militare de pe strada 17 din nord-vestul Washingtonului.

Îi salută cu un semn din cap pe valeţii de la intrare, în timp ce pătrundea în clădire.

Urcă repede cele câteva trepte şi privi mai întâi în stânga, apoi în dreapta. Era îmbrăcat în uniforma lui verde.

Forţele Terestre renunţaseră treptat la vechile uniformele verzi şi albe în favoarea celor de culoare albastră. De fapt, se întorceau la rădăcini.

Culoarea albastră fusese aleasă de armata continentală în timpul Războiului Revoluţionar american, pentru ca uniformele luptătorilor din colonii să se distingă de cele roşii ale adversarilor britanici. Albastrul era, de asemenea, culoarea armatei unioniste din timpul Războiului Civil.

Două mari războaie. Două mari victorii.

Pe militari nu îi deranja să se bazeze pe lucruri de succes din trecut.

Puller purta de obicei uniforma doar la ceremoniile militare. Nu ar fi purtat niciodată uniforma cu trese şi galoane în timpul interogatoriilor. Îşi aminti că, pe vremea când era sergent clasa întâi, ofiţerii îl priveau de sus în timp ce-i chestiona.

Asta nu se mai întâmpla acum, când era şi el ofiţer. Întrucât avocaţii militarilor de rang inferior ar fi putut susţine că Puller le intimida clienţii fălindu-se ostentativ cu rangul său, prefera să poarte mai tot timpul haine civile. Dar în seara aceea ceva îl făcuse să îmbrace uniforma. În

dreapta se afla sala de mese a clubului, iar în stânga era biroul recepţiei.

Puller merse mai departe şi se îndreptă spre scări, urcându-le câte două. Ajunsese mai devreme de ora întâlnirii dintr-un singur motiv. Nu-i plăcea ca alţi oameni să-l găsească pe el. Prefera să-i găsească el primul.

Ajunse la etajul următor şi privi în jur. Aici se aflau câteva săli de şedinţe şi separeuri în care se putea servi cina. Ştia că la etajul al treilea exista o bibliotecă în care era expusă o masă ce avea găuri de gloanţe. Masa aceea fusese întoarsă şi folosită ca scut de soldaţii americani în timpul unei ambuscade din Cuba, cu mai mult de un secol în urmă.

La etajul al doilea mai era un loc care îi atrase atenţia lui Puller. Un bar. Dacă voiai să cauţi un soldat în afara orelor de program, trebuia probabil să ocupi unul dintre locurile de la bar.

Se uită în interior prin uşile de sticlă. La bar se aflau patru persoane. Toţi bărbaţi. Unul de la Forţele Terestre, unul de la Marina Militară şi doi bărbaţi în costume. Ultimii doi aveau cravatele lărgite la gât şi studiau nişte hârtii împreună cu indivizii în uniformă. Probabil că la bar avea loc o mică şedinţă.

Era clar că niciunul dintre cei patru nu-i trimisese misteriosul mesaj.

Se uită apoi în jur pentru a găsi un post de observaţie şi-l descoperi imediat. La capătul holului era o toaletă cu un mic antreu, a cărui uşă era deschisă. În antreu se vedea o oglindă mare. Puller se postă în faţa acesteia şi descoperi că oglinda îi oferea o imagine excelentă a intrării în bar.

Ori de câte ori se îndrepta cineva spre toaletă, Puller se prefăcea că iese de acolo. Atunci când persoana ieşea, agentul părea preocupat să-şi aranjeze hainele în oglindă sau să-şi verifice mesajele de pe telefonul mobil.

Se uită la ceas.

Era şapte fix.

Şi atunci o văzu.

Era îmbrăcată în uniformă. Îşi închipuise dinainte, după limbajul milităresc folosit în textul mesajului, că nu putea fi vorba decât de cineva din cadrul armatei. Cei din armată erau întotdeauna punctuali; acest lucru îţi rămânea întipărit în subconştient după ani întregi de instrucţie militară.

Femeia avea vreo treizeci de ani, era suplă, de înălţime medie, iar părul ei negru şi scurt încadra un chip atrăgător. Purta ochelari cu rame subţiri, metalice, şi uniforma Infanteriei Marine americane. Îşi ţinea chipiul în mâna dreaptă.

Puller observă tresele de argint de pe epoleţii femeii – era ofiţer secund.

Existau două tipuri de ofiţeri în Armata Statelor Unite: ofiţeri înaintaţi în grad prin ordin prezidenţial şi subofiţeri brevetaţi. Femeia făcea parte din prima categorie şi, prin urmare, avea un grad mai înalt decât al lui. Ea fusese numită în grad de preşedintele Statelor Unite, în timp ce Puller fusese avansat de ministrul armatei.

Dacă el ar fi fost avansat la gradul de plutonier-major, ar fi trebuit să primească un ordin prezidenţial, dar în ierarhia militară ar fi fost încă inferior ofiţerilor înaintaţi în grad de preşedinte. Aceştia studiaseră la West Point, ROTC[30] sau OCS[31].

El nu urmase aceste şcoli. Era practician, iar ei erau mai mult teoreticieni. În armată, teoreticienii erau cei care se aflau la conducere.

Femeia se opri în faţa uşilor de sticlă şi aruncă o privire în bar. Din patru paşi mari, Puller ajunse lângă ea.

— Vreţi să vorbim în particular, locotenente?

Femeia se întoarse surprinsă şi, probabil datorită pregătirii ei militare, reuşi să-şi înăbuşe un strigăt.

Scoase doar un mic sunet involuntar în timp ce-şi ridica ochii spre bărbatul din faţa ei. De regulă, tocurile femeilor

[30] Reserve Officer s Training Corps - Şcoala de ofiţeri în rezervă (n.tr.)
[31] Officer Candidate School (n.tr.)

din armată nu ar fi trebuit să depăşească opt centimetri. Însă ea alesese să poarte tocuri mai înalte şi, chiar şi aşa, tot părea ca un copil pe lângă el.

Când văzu că femeia nu spune nimic, Puller căută cu privirea ecusonul acesteia şi îi citi numele.

— Locotenent Strickland? Vreţi să stăm de vorbă?

Privirea lui se opri asupra uniformei femeii. În partea stângă erau prinse câteva rânduri de galoane. Nu văzu nimic care să-l impresioneze din cale-afară – nici nu s-ar fi aşteptat, de altfel, la aşa ceva. Prezenţa femeilor pe câmpul de luptă era exclusă.

Armata limita rolul acestora, aşa că femeile nu puteau câştiga distincţii la fel de importante precum bărbaţii. Fără sânge nu exista glorie.

El observă că femeia privea uimită tresele şi galoanele sale, iar ochii ei se măreau pe măsură ce realiza amploarea experienţei bărbatului pe câmpul de luptă şi meritele excepţionale ale acestuia.

— Locotenent Strickland? i se adresă el din nou, mult mai delicat de această dată. Voiaţi să-mi vorbiţi?

Femeia îi întâlni privirea şi se înroşi.

— Îmi pare rău, m-aţi luat prin surprindere. Vreau să spun că…

— Mie nu-mi place să fiu căutat, locotenente. Prefer să fiu eu cel care caută şi găseşte.

— Desigur. Îmi dau seama de asta.

— De unde aţi ştiut numărul meu de telefon?

— De la prietenul unui prieten.

El îi făcu semn spre scări.

— Au nişte separeuri aici, sus.

CAPITOLUL 53

Femeia îl urmă pe scări. Găsiră un separeu discret şi se aşezară în două fotolii uzate cu tapiţerie din piele. Când văzu că femeia nu părea încă dispusă să înceapă conversaţia, Puller îi spuse:

— Am primit mesajul dumitale, locotenente.

— Te rog, spune-mi Barbara.

— Iar dumneata poţi să-mi spui Puller. Deci, cum îţi spuneam, am primit mesajul.

Aşteptă răbdător ca femeia să continue.

— Ştiu că te ocupi de investigaţii în cazul asasinării lui Matt Reynolds, zise ea.

— Eşti una dintre colegele lui? În acest caz, cineva a uitat să mă informeze.

— Nu am lucrat cu el, dar l-am cunoscut. L-am cunoscut foarte bine.

— Deci eraţi prieteni?

— Mai mult decât prieteni. El şi tatăl meu s-au cunoscut în tinereţe şi au servit împreună în armată. A fost un adevărat mentor pentru mine şi unul dintre principalele motive pentru care am ales această carieră. De asemenea, eu şi soţia lui eram prietene bune. Şi i-am cunoscut foarte bine pe copiii lui. De multe ori am avut grijă de ei când erau mici.

— Atunci, te rog să primeşti condoleanţele mele.

— Ceea ce ai găsit acolo a fost atât de îngrozitor… aşa cum am auzit?

— Ce anume ai auzit?

— Că toată familia a fost măcelărită.

— Cine ţi-a spus asta?

— Sunt doar nişte zvonuri. Nu mai ştiu cine mi-a spus.

— Într-adevăr, a fost destul de urât, răspunse Puller.

— Înţeleg, zise ea cu voce tremurândă.

Scoase apoi un şerveţel şi îşi tamponă ochii.

— După cum ştii, am fost desemnat să mă ocup de caz şi să găsesc criminalul.

— Sper să o faci, spuse ea cu fermitate.

— Iar pentru asta am mare nevoie de ajutor.

— Eu… eu aş putea să te ajut.

Puller deschise carnetul său de însemnări.

— Trebuie să aflu absolut tot ce are legătură cu Reynolds.

— Nu sunt prea multe de spus. Ştiam că, în ultima vreme, Matt şi Stacey se deplasau foarte des în Virginia de Vest pentru a avea grijă de părinţii ei, care erau foarte bolnavi. De fiecare dată îşi luau cu ei şi copiii. Desigur, aceştia nu erau deloc încântaţi. Erau departe de prieteni şi nevoiţi să-şi petreacă vacanţa de vară în mijlocul unui ţinut uitat de lume, dar familia e familie şi Stacey era foarte apropiată de părinţii ei.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Matt pleca acolo în fiecare vineri şi se întorcea duminica, iar lunea venea din nou la serviciu. Făcea acest lucru aproape în fiecare săptămână.

— Ştiu asta. Am vorbit cu superiorul său direct, generalul Carson.

Strickland se făcu roşie ca racul după acest comentariu, dar continuă să vorbească:

— Matt Reynolds m-a sunat cu vreo două săptămâni în urmă şi mi-a spus că a descoperit întâmplător ceva grav în Virginia de Vest – ceva care îl nedumerea foarte tare.

— În ce sens?

— Nu a intrat în detalii, dar – din câte mi-a spus – descoperise un lucru foarte grav.

— Ca de exemplu o reţea de traficanţi de droguri?

Puller nu intervenea de obicei atunci când interoga un martor, dar instinctul îl îndemnase de această dată să procedeze altfel. Femeia îl privi surprinsă.

— Nu, eu nu cred că era vorba despre droguri.

— Atunci?

— Era ceva mai grav. Ceva ce implica o mulţime de oameni importanţi. Mi-am dat seama că era destul de speriat, că nu ştia ce să facă.

— Dar cum anume *descoperise* asta?

— Cred că aflase de la altcineva.

— Acea persoană descoperise, de fapt, problema?

— Nu sunt prea sigură. S-ar putea ca acea persoană să fi fost deja implicată sau chiar să se fi ocupat de soluţionarea problemei.

Pixul lui Puller şovăia deasupra carnetului de notiţe.

— Te referi la cineva din poliţie?

— Nu, nu cred că era vorba de cineva din rândul autorităţilor statului. Sunt sigură de asta. Sau cel puţin Matt nu a menţionat niciodată amestecul autorităţilor.

— De cine să fi fost vorba, atunci?

— Ei bine, cred că se referea la cineva care lucra sub acoperire.

— Dar tocmai ai spus că nu era vorba de poliţie.

— Da, dar şi poliţia foloseşte uneori civili pentru operaţiunile sub acoperire, mai ales dacă aceştia au legătură cu ţinta operaţiunii.

— Presupun că ai dreptate. Dar, în acest caz, ar fi vorba tot despre droguri sau trafic de arme.

— Nu prea cred, pentru că Matt nu ar fi fost atât de îngrijorat pentru astfel de lucruri.

— Familia lui era acolo. Poate că se temea pentru ei.

— Poate, răspunse ea cu voce şovăielnică.

— A menţionat vreun nume sau a făcut vreo descriere a celui care lucra sub acoperire?

— Nu.

— A spus în ce împrejurare a cunoscut acea persoană?

— I-a întâlnit întâmplător, pentru că am înţeles că ar fi fost vorba de mai mulţi.

— Şi de ce ar fi avut aceştia încredere în el?

— Pentru că lucra în cadrul armatei, bănuiesc.

— Dar dacă unul dintre ei lucra sub acoperire, ar fi fost normal ca această grupare să fi colaborat deja cu poliţia.

De ce să fi avut nevoie în acest caz de un tip în uniformă?

— Nu ştiu, recunoscu Strickland. Dar sunt sigură că Matt era cumva implicat în acest caz şi îşi făcea griji din cauza asta.

— Unde lucrezi, mai exact?

— Sunt analist la DoD[32].

— Şi ce anume analizezi?

— Situaţia din Orientul Mijlociu, în special graniţa dintre Pakistan şi Afganistan.

— Ai fost vreodată acolo?

Femeia clătină din cap.

— Nu, dar ştiu că dumneata ai fost. De multe ori.

— E în regulă, Barbara. Unii sunt specialişti în astfel de analize, alţii nu.

— Iar unii sunt specialişti în acţiuni armate. Ca dumneata.

— Ai vrea să analizezi o anumită situaţie pentru mine?

Ea îl privi surprinsă, dar încuviinţă ferm din cap.

— Când mi s-a încredinţat acest caz, mi s-a spus că este neobişnuit. Patru cadavre într-un alt stat, printre care un colonel DIA. În mod normal, armata ar fi trimis artileria grea pentru soluţionarea unui astfel de caz. O mulţime de agenţi CID, suport tehnic, chiar specialişti de la USACIL, la faţa locului. În schimb, am fost trimis acolo doar eu, pentru că era vorba despre un caz neobişnuit. Ai idee de ce l-ar numi cineva astfel?

— Din cauza implicării DIA?

— Da, doar că generalul Carson nu a pomenit nimic despre faptul că asasinarea lui Reynolds s-ar datora implicării sale în vreo operaţiune a DIA, aşa că nu ar fi avut motive să-şi facă griji în legătură cu asta. Şi totuşi, cei de la Ministerul Apărării au sunat la laboratorul din Atlanta ca să afle detalii despre caz. Ei par să creadă că ar fi vorba despre o operaţiune de amploare. De ce ar crede aşa ceva?

---

[32] Department of Defense - Departamentul Apărării (n.tr.)

— Pentru că cineva de la DIA le-a spus că ar fi o operaţiune de amploare şi au vrut să păstreze totul secret? sugeră Strickland.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Când am menţionat ceva mai devreme numele generalului Carson, te-ai schimbat la faţă.

Strickland deveni palidă la auzul cuvintelor lui Puller. Acesta continuă:

— E doar un aspect pe care nu l-am putut ignora. Nu o lua personal. Spune-mi, totuşi, ce-i cu această doamnă…

— Nu o cunosc prea bine.

— Eu cred că o cunoşti mult mai bine decât mine. Spune-mi, crezi că Reynolds i-ar fi împărtăşit acestei femei preocupările lui la fel cum a făcut-o cu tine?

— Matt era un adevărat soldat.

— Asta înseamnă că respecta ierarhia militară. Deci, i-ar fi spus orice superiorului său. Şi poate că ea a văzut în asta o oportunitate pentru promovare. O ocazie neaşteptată care i-ar fi adus cea de-a doua stea – mai ales dacă descoperirea lui Reynolds ar fi avut legătură cu securitatea naţională. Ţi se pare o ipoteză plauzibilă? Sau crezi că am ales o pistă greşită?

Strickland spuse cu năduf:

— Cred că Julie Carson ar fi în stare să calce şi pe cadavrul mamei ei ca să ajungă general-maior.

— Chiar atât de ambiţioasă este?

— Experienţa mea în armată îmi spune că oricine primeşte cel puţin o stea e un om foarte ambiţios.

— Să presupunem că i-a spus lui Reynolds să se concentreze asupra acestui caz. Să păstreze legătura cu acea persoană sub acoperire. Să zicem că femeia simte deja pe umăr cea de-a doua stea. În schimb, Reynolds şi familia sa sunt eliminaţi. Acum, lui Carson i se pare că merge pe un teren minat. Dacă adevărul iese la iveală, nu numai că nu va primi cea de-a doua stea, dar ar putea să o piardă şi pe prima.

Strickland încuviinţă din cap.

— Ea trebuie să păstreze aparenţele. Dar ţi-a spus că activitatea lui Matt la DIA nu are nicio legătură cu moartea sa. Ţi-a spus că nu era implicat în nicio operaţiune periculoasă.

— Ce altceva putea să-mi spună? Reynolds era responsabil de activitatea unităţii J23. Prin urmare, chiar şi acest singur lucru era de ajuns pentru a fi ucis. El şi oamenii lui pregăteau informările zilnice pentru preşedintele Comitetului Şefilor de Stat-Major. Şi, dacă cineva i-ar fi cerut lui Carson să dea relaţii în legătură cu asta, în mod sigur ar fi spus că nu ştie nimic. Poţi să mă contrazici, dar ţine cont de un singur fapt: Reynolds a lucrat la DIA, iar acest lucru va fi considerat singura cauză a morţii sale. Şi probabil că Julie Carson speră ca adevăratul motiv al asasinării colonelului să nu iasă niciodată la suprafaţă. Speră să scape basma curată. Probabil că are pregătite tot felul de explicaţii. În cazul în care se descoperă că a păstrat informaţii de o asemenea importanţă cu scopul de a avansa pe plan profesional. Spera să înscrie un *home-run*, dar nu a reuşit să ajungă nici la baza a treia.

— Dacă este adevărat, atunci femeia asta a dat de necaz, spuse Strickland aproape bucuroasă.

Puller continuă:

— Misiunea mea este să prind criminalul. Nu mă interesează să o lipsesc pe Carson de unica ei stea din carieră. Poate că a procedat greşit în anumite privinţe, iar dacă este aşa, s-ar putea să suporte consecinţele propriilor fapte, dar nu asta urmăresc eu de fapt, înţelegi?

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă femeia.

— Să mai stau de vorbă o dată cu o anumită persoană cu o stea pe umăr, zise Puller. Îţi mulţumesc pentru ajutor, locotenente.

Strickland deveni din nou palidă.

— Sper că nu-i vei spune că eu…

— Nu, stai liniştită, nu am să-i spun nimic.

CAPITOLUL 54

— Ce naiba cauţi aici?

Julie Carson nu era în uniformă şi stătea în picioarele goale pe pardoseală. Purta blugi şi un tricou de camuflaj fără mâneci de culoare verde, care-i lăsa la vedere braţele musculoase şi bronzate. Probabil că făcea zilnic antrenamente la sala de fitness, apoi fugea repede la plajă pe la ora prânzului, ca să-şi păstreze silueta şi să arate bine, îşi spuse Puller.

Femeia ridică ochii spre Puller, care stătea în faţa uşii deschise a apartamentului ei. Cu tot cu pantofii de la uniformă, el măsura cam un metru nouăzeci şi şase, iar umerii lui musculoşi ocupau toată lăţimea uşii.

— Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Cine ţi-a spus unde locuiesc?

— Nu vreau să vă insult inteligenţa, dar sunt anchetator în cadrul Forţelor Terestre, iar dumneavoastră faceţi parte tot din Forţele Terestre. E ca şi m-aş uita într-o carte de telefoane.

— Tot nu sunt mulţumită de răspuns.

— O observaţie justă. Am putea discuta înăuntru, ca să nu fim auziţi?

— Am vorbit deja cu dumneata.

— Da, aşa este, dar repet: mai am câteva întrebări.

— Sunt ocupată.

— Iar eu investighez o crimă. A fost ucis unul dintre oamenii dumneavoastră.

Uşa din capătul palierului se deschise şi cei doi tineri care ieşiră din apartament îi priviră curioşi.

— Ar fi mai bine să intrăm, generale, insistă Puller.

Ea aruncă o privire către tânărul cuplu, făcu un pas înapoi, lăsându-l pe Puller să intre, apoi închise uşa. Îl conduse pe holul apartamentului.

Puller observă în treacăt decoraţiunile sofisticate, tablourile în ulei şi mobilierul elegant. Apartamentul femeii se afla vizavi de Pentagon City Mall, la numai o staţie de metrou distanţă de clădirea Pentagonului.

— O locuinţă situată atât de aproape de serviciu, comentă el.

— Da, aşa este, răspunse ea iritată.

Se aşezară în living. Femeia îi făcu semn agentului spre un scaun capitonat, iar ea se aşeză într-un fotoliu impresionant, în faţa lui.

Pe pereţi erau expuse fotografii în care Carson apărea alături de militari de rang înalt sau personalităţi politice. Toţi oamenii aceia – majoritatea bărbaţi – avuseseră probabil o anumită contribuţie la cariera ei. Puller îşi aminti, de asemenea, peretele plin de fotografii din biroul ei de la Pentagon.

— Frumos apartament.

— Îmi place.

— Eu, de exemplu, trăiesc la fel ca atunci când eram la colegiu.

— Îmi pare rău să aud asta, îi tăie ea avântul. Poate că ar fi timpul să te maturizezi.

— Poate că da.

— Nu prea înţeleg ce întrebări ai mai putea avea.

— Întrebări bazate pe câteva informaţii noi.

— Ce informaţii noi? îl întrebă ea surprinsă.

— Despre colonelul Reynolds.

Puller rămase tăcut câteva secunde, privind-o pătrunzător.

— În regulă, aştept să mă întrebi sau se presupune că ar trebui să ghicesc?

Puller nu se grăbea deloc. Îşi scoase tacticos carneţelul şi deşurubă capacul pixului.

În timp ce făcea asta o urmărea discret pe Carson, care îi studia tresele şi galoanele uniformei. Nu puteai purta toate însemnele şi decoraţiile pe uniforma de camuflaj.

Dar uniforma de gală le expunea în toată gloria lor. Iar

ea nu se putu abţine şi se declară impresionată. Aşa cum observase superiorul său, Puller *fusese* un bărbat adevărat pe câmpul de luptă. Tresele colorate şi bucăţile acelea de metal nu însemnaseră mare lucru pentru el. Acţiunile din spatele premiilor oficiale erau cele care-i rămăseseră întipărite în minte.

Dar dacă această etalare a meritelor sale pe câmpul de luptă se dovedea a-i fi folositoare în investigaţie, atunci medaliile şi tresele aveau o valoare inestimabilă pentru el.

— Ai realizat multe în viaţă, Puller, remarcă ea pe un ton admirativ, dar şi cu o oarecare invidie.

— Singurul lucru care mă interesează acum este să prind un criminal.

— Atunci, te anunţ că-ţi pierzi timpul stând aici de vorbă cu mine.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere.

— Să trecem la subiect! Mai am şi alte lucruri de făcut în seara asta. Lucruri mai importante. Aşa cum ţi-am spus, mâine-dimineaţă trebuie să înaintez informarea zilnică.

— Mda… De fapt, sunt surprins că nu vă aflaţi încă la Pentagon, ca să vă asiguraţi că totul va fi în regulă pentru generalul de patru stele.

— Asta nu e treaba dumitale. Să nu uităm care dintre noi are steaua pe umăr. Încep să-mi pierd răbdarea. Şi, ca să ştii, te anunţ că am relaţii sus-puse la CID.

— Nici nu mă îndoiesc.

După ce rosti aceste cuvinte, Puller ridică privirea către peretele plin de fotografii. Actualul lider al CID ocupa o poziţie centrală pe display.

— Şi sunt sigur că sunteţi mai bine văzută decât mine, adăugă el.

— Te rog să treci la subiect!

— Vreau să aflu ce v-a spus colonelul Reynolds despre Virginia de Vest. Ce se întâmpla acolo? Ce anume îl îngrijora pe el?

Femeia îl privi uimită.

— Dar ţi-am explicat deja că Reynolds nu mi-a spus

absolut nimic despre Virginia de Vest, cu atât mai puţin că s-ar petrece ceva acolo.

— Ştiu foarte bine asta. Mi-am notat în carnet cuvânt cu cuvânt. Voiam doar să vă ofer şansa de a rectifica cele spuse, înainte de a fi consemnate la dosar.

Cei doi se măsurară din priviri preţ de câteva secunde.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi, îi spuse ea.

— Iar mie nu-mi place să fiu minţit.

— Ai întrecut orice măsură, mă scoţi din sărite.

— Şi pe mine mă scoate din sărite faptul că am primit informaţii false. O să-mi fie mult mai greu să-l prind pe ucigaşul lui Reynolds dacă urmăresc o pistă falsă.

— Cine ţi-a spus că eu aş şti ceva în legătură cu asta?

— Sunt anchetator. E treaba mea să descopăr anumite lucruri.

— Dacă unii oameni spun lucruri false la adresa mea, consider că am dreptul să aflu.

— Asta dacă ceea ce spun ei este fals. Nu şi dacă este *adevărat.*

Carson îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

El observă imediat acest lucru. Până atunci, poziţia corpului ei fusese de-a dreptul agresivă – cu mâinile pe genunchi şi cu trunchiul înclinat în faţă, dornică parcă să spună adevărul şi să termine odată cu asta. Acum, situaţia se schimbase.

Probabil că ea observă felul în care o privea, pentru că rosti printre dinţi:

— Am avut grijă să recitesc manualul cu tehnicile de interogatoriu, Puller, aşa că nu te mai obosi să-mi interpretezi gesturile.

— Vă referiţi la tehnicile de interogare abuzive, doamnă?

— Ştii la fel de bine ca mine că armata americană aderă la Convenţia de la Geneva.

— Desigur, doamnă.

Femeia nu-şi schimbase poziţia corpului şi nici nu-l

privea direct pe Puller.

El decise să profite de avantajul său.

— Reynolds a fost un bun soldat?

— Da, a fost. Ţi-am mai spus asta.

— Soldaţii buni respectă cu sfinţenie ierarhia militară?

— Da.

— Deci, dacă v-aş spune că Reynolds a mai împărtăşit cuiva preocupările lui – unei persoane care nu era superiorul său nu credeţi că era normal să-l fi informat şi pe superiorul său direct despre asta? Adică pe dumneavoastră. Reynolds vă era inferior. Dumneavoastră sunteţi general cu o stea, aşa cum aţi menţionat în repetate rânduri.

Carson îşi încrucişă picioarele şi plecă uşor fruntea.

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Sunt sigur că ştiţi. Adevărul mi-ar conveni cel mai mult.

— Aş putea să te pun la zid cu un simplu ordin, Puller, pentru un astfel de comportament.

— Dar nu o veţi face.

— De ce eşti atât de sigur? Din cauza tatălui dumitale? El a dispărut de mult de pe firmament, Puller. Aşa că nu-ţi forţa norocul cu mine. Legendă sau nu, tatăl dumitale nu te mai poate ajuta.

— Nu mă bazam pe asta, de fapt.

— Ba eu cred că exact pe asta te bazezi. Faţa dumitale golită de orice expresie nu mă impresionează deloc.

Puller continuă să vorbească de parcă nici nu ar fi auzit vorbele ei:

— De fapt, mă gândeam la steaua aceea unică de pe umărul dumneavoastră.

Trăsăturile ei se aspriră şi mai mult. Părea gata de atac, pregătită să sară la gâtul lui. Dar un anchetator atât de experimentat precum Puller nu se putea lăsa impresionat de expresia ei.

El reuşea să vadă ce se ascundea, de fapt, sub crusta aceea de duritate. Frica era cea care încolţise în mintea

femeii.

— De ce? întrebă ea. Ai de gând să mă ameninţi cu asta? Vrei să încerci ceva astfel încât să pierd steaua asta? Nu e nevoie să te oboseşti. Am muncit foarte mult pentru ea. Am câştigat-o prin forţe proprii.

— De fapt, stimată doamnă, eu mă gândeam că umerii dumneavoastră sunt destul de laţi pentru a purta această stea şi cel puţin încă una în plus.

Această declaraţie o surprinse pe Carson. Îşi relaxă braţele şi picioarele şi se aplecă puţin în faţă. Privirea ei se opri asupra carnetului de însemnări din mâna agentului.

Înţelegând mesajul ei subtil, Puller îi spuse:

— Tot ce voi scrie aici va fi consemnat în raport în locul notiţelor luate la prima noastră conversaţie de la Pentagon.

— Sinceră să fiu, nu mă aşteptam la o asemenea strategie din partea dumitale, Puller.

— Probabil că aşa gândesc majoritatea celor care mă cunosc.

Carson coborî privirea şi începu să-şi frece palmele una de alta.

În cele din urmă, ridică ochii spre el şi spuse:

— Nu vrei să bem o cafea? Simt nevoia să respir aer curat.

Puller se ridică.

— Fac cinste.

— Nu, zise ea repede. Eu o să cumpăr cafeaua, soldat.

CAPITOLUL 55

Partea aceea a Arlingtonului avea un milion de locuri în care se putea bea o cafea atunci când ieşeai la plimbare. Puller şi Carson trecură pe lângă mai multe cafenele, toate pline de adolescenţi gălăgioşi înarmaţi cu smartphone-uri şi laptopuri.

În cele din urmă optară pentru o cafenea mai retrasă, unde se dovediră a fi singurii clienţi.

Se simţea umezeală în aer, iar răcoarea serii era revigorantă.

Se aşezară la o masă de lângă o fereastră deschisă. După ce sorbi din cafeaua fierbinte, Puller îşi aşeză cana pe masă şi îi aruncă femeii o privire. Înainte de a părăsi apartamentul, generalul Carson îmbrăcase un tricou alb cu mânecile lungi şi se încălţase cu o pereche de pantofi sport marca Nike.

Avea riduri mari în jurul şi la colţurile ochilor – cele numite „laba-gâştii“ –, mult mai adânci decât în cazul civililor. Liderii din armată – în special cei care purtau arme asupra lor – aveau acest efect asupra unor persoane.

Părul blond al femeii contrasta puternic cu pielea ei bronzată. Era foarte atrăgătoare, extrem de bine făcută, iar mersul ei încrezător sugera că era perfect conştientă de calităţile sale fizice.

Puller aflase că avea patruzeci şi doi de ani şi că muncise mult pentru steaua sa de pe epoleţi. El nu avea niciun interes să-i prejudicieze cariera.

Fiecare era îndreptăţit să facă cel puţin o greşeală profesională – iar acesta era cazul ei.

— Îţi stă bine în uniformă, îi zise ea încet. Ai îmbrăcat-o pentru vreo ocazie specială?

— Am fost la clubul armatei. Nu a fost cine ştie ce ocazie.

Femeia încuviinţă din cap, luă o înghiţitură de cafea, apoi spuse:

— Matt m-a sunat acum patru săptămâni, zise ea repede, de parcă ar fi vrut să termine mai iute cu mărturisirile.

Nu se uita la Puller în timp ce vorbea, ci privea fix tăblia mesei.

— Şi ce v-a spus?

— Că a dat peste ceva neaşteptat. Exact acestea au fost cuvintele lui. *A dat peste ceva.* Nu a fost nimic planificat dinainte, iar eu nu l-am trimis acolo cu nicio misiune. El începuse să facă naveta doar pentru a fi alături de soţia şi de copiii lui. Telefonul lui a venit pe neaşteptate.

— Înţeleg, zise Puller, apoi mai sorbi o dată din cafea şi o puse pe masă.

Carson continuă:

— Matt a întâlnit pe cineva care era implicat în ceva. Sau, mai bine spus, a întâlnit pe cineva care *descoperise* ceva.

— Ce anume? Pe cine a întâlnit?

— Nu ştiu exact despre cine era vorba.

— Dar cum a cunoscut acea persoană?

— Din întâmplare, cred eu. Oricum, nu a fost nimic planificat.

— Dar cel puţin aţi înţeles despre ce era vorba?

— Ştiu doar că era ceva de proporţii. Matt credea că era atât de important, încât ar fi trebuit să apelăm la superiorii noştri.

— Şi de ce nu aţi făcut-o?

Femeia răspunse pe nerăsuflate:

— Pentru că nu ştiam toate datele problemei. Nu voiam să îndrept pistolul spre ţintă şi să trag fără să mă gândesc, pentru ca mai apoi glonţul să-mi explodeze în faţă. Era ceva atipic. Nu ştiam ce să fac, mai ales că nu intra sub jurisdicţia mea. La naiba, nici nu m-am gândit că ar avea vreo legătură cu armata. Era vorba despre ceva cu totul diferit, Puller, care-mi depăşea cumva zona de confort, trebuie să înţelegi acest lucru. Nu aveam niciun control

asupra scurgerilor de informaţii şi nici cum să le verific. Nici Matt nu putea să facă nimic în această privinţă. De fapt, el a fost nevoit să aibă încredere în nişte oameni pe care nu-i cunoştea deloc.

— Şi totuşi, v-aţi fi putut adresa poliţiei. Sau l-aţi fi putut sfătui pe el să o facă.

— Şi ce să le spunem? Matt nu avea încă nicio dovadă care să-i sprijine teoria, cel puţin aşa mi-a spus mie. Presupunerile sale se bazau mai mult pe instinct.

— El credea cumva că persoana aceea lucra sub acoperire?

— Sub acoperire? exclamă ea surprinsă. Vrei să spui că putea fi vorba despre cineva din poliţie?

— Există şi civili care lucrează sub acoperire pe cont propriu.

— Dar cât de des întâlneşti asemenea situaţii? întrebă Carson sceptică.

— O singură dată e destul.

— Ei bine, Matt nu a insinuat niciodată aşa ceva.

— Dar ce l-aţi sfătuit să facă? Să continue? Să încerce să descopere mai mult? Era normal să supravegheaţi cazul, dar poate că aţi considerat această situaţie o ocazie bună pentru a promova în funcţie.

— Ai o manieră extrem de directă de a spune lucrurilor pe nume, dar în fond ai perfectă dreptate. La scurt timp după asta am aflat că Matt era mort. Că toată familia sa fusese ucisă. Soţia lui, copiii… toţi erau morţi.

Buzele femeii începură să tremure. Când încercă să apuce toarta ceştii degetele ei tremurau atât de tare, încât vărsă o parte din cafea pe tricou.

Puller îi luă ceaşca din mână şi o aşeză pe masă, tamponă cu un şerveţel petele de cafea de pe tricoul ei, apoi o prinse de mână.

— Iată cum stă treaba, doamnă. Poate că nu aţi gestionat situaţia aşa cum ar fi trebuit, dar nimeni nu vă poate judeca pentru asta. Şi sunt sigur că nu v-aţi dorit să se întâmple aşa ceva.

Carson ridică ochii spre el, apoi îşi feri privirea. Se întoarse într-o parte şi folosi un alt şerveţel ca să-şi şteargă ochii. Puller aşteptă răbdător să-şi revină. În cele din urmă, femeia se întoarse din nou spre el.

— Îmi pare rău, Puller, se scuză ea. Generalii nu ar trebui să plângă.

— Am văzut generali plângând în hohote la căpătâiul oamenilor ucişi pe câmpul de luptă.

Femeia zâmbi resemnată.

— Mă refeream la *femeile* general.

— În regulă. Atunci când aţi aflat ce se petrecuse cu familia Reynolds, ce măsuri aţi luat?

— Sinceră să fiu, am fost îngrozită. Iar când m-am calmat, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că eu eram următoarea pe listă. Acesta e adevărul, deşi nu mă prezintă într-o lumină favorabilă.

— Iar dumneavoastră v-aţi gândit că asasinarea şefului unităţii J23 avea să genereze destul interes ca atare? Ştiaţi că aveau să urmeze o mulţime de manevre ascunse din partea unor persoane de rang mult mai înalt ca al nostru! Şi probabil că aţi lansat unele aluzii, astfel încât, până când oamenii aceştia şi-ar fi dat seama ce se află în spatele întregii afaceri, să reiasă că ar fi fost mai bine să scoateţi la înaintare un singur agent CID care să conducă ancheta şi să consideraţi aceste crime un caz obişnuit de omucidere. Ca să nu vă faceţi prea multe griji pentru ce ar fi putut ieşi la iveală.

— Nu cred că planul meu a fost chiar atât de elaborat. Dar mi-am dat seama în scurt timp că afacerea – oricare ar fi fost aceea – putea oricând să iasă la iveală, iar imaginea mea urma să aibă de suferit iremediabil. De atunci simt mereu un gol în stomac.

— Pot să înţeleg asta. Dar e posibil să fi fost mai aproape de adevăr decât aţi fi crezut. Aţi spus că Reynolds a descoperit întâmplător afacerea asta.

— Da. Matt mi-a mai spus că s-ar putea să fie ceva de proporţii, cu implicaţii asupra securităţii naţionale. Chiar

acestea au fost cuvintele lui. Nu aveam cum să verific aceste informaţii, dar ştiu că el era sigur de asta.

— Aţi fost vreodată în Drake, Virginia de Vest?

Carson clătină din cap.

— Ei bine, nu aş putea spune că localitatea e un focar de terorism, dacă la asta vă referiţi.

— Nu fac decât să repet ceea ce mi-a spus Matt.

— Destul de corect. Şi e clar că cineva l-a ucis din cauza asta.

Puller căzu pe gânduri câteva clipe, timp în care Carson rămase cu privirea aţintită în jos, studiindu-şi tristă mâinile.

— Nu e nevoie să vă faceţi atâtea procese de conştiinţă, doamnă. La urma urmei, aţi încercat să faceţi ceva şi să vă ajutaţi ţara.

— Să spunem lucrurilor pe nume, Puller. Am crezut că s-a ivit o ocazie potrivită pentru a obţine cea de-a doua stea. Am fost egoistă şi nu am vrut să văd ceea ce era în faţa mea. Iar acum, patru oameni sunt morţi. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Şapte, *mai exact*, se gândi Puller. *Şapte oameni sunt morţi.*

— În regulă. Vă mai amintiţi ceva care ar putea să mă ajute în anchetă?

— Matt a mai spus că „operaţiunea” – oricare ar fi fost aceea – avea să înceapă foarte curând.

— Se grăbeau pentru că le era frică să nu se descopere ceva? Sau pentru că planul fusese elaborat de ceva vreme şi intenţionau să-l pună mai repede în aplicare?

— Ambele ipoteze sunt plauzibile, având în vedere că s-au văzut nevoiţi să-l ucidă pe Matt împreună cu toată familia acestuia.

— Mă surprinde faptul că nu v-a furnizat mai multe detalii.

— Nu a lăsat niciun indiciu referitor la persoana de legătură? întrebă femeia. Nu aţi aflat nimic?

— Nu am găsit mare lucru, însă bănuim că ar fi ceva

legat de o probă de sol.

Carson îl privi surprinsă.

— O probă de sol?

Puller încuviinţă, apoi spuse:

— Cred că ucigaşii s-au întors la locul faptei ca să caute această analiză. Aşa că trebuie să fi fost importantă. Asta nu vă spune nimic?

— Ei bine, Matt a menţionat, de fapt, că s-ar putea să fie vorba de implicaţii foarte serioase.

— Dar nu a explicat niciodată de ce credea asta?

— Nu. Acum regret că nu i-am cerut mai multe detalii. Doar că nu mi-a trecut prin minte că ar putea sfârşi în felul acesta. Ar fi trebuit să mă gândesc. Armata te învaţă de obicei să iei în calcul toate posibilităţile.

— Suntem oameni, nu putem fi perfecţi.

— Armata se aşteaptă să fim perfecţi, replică ea.

— Nu, armata se aşteaptă să fim mai buni decât adversarii noştri.

Carson aruncă o privire către carnetul lui Puller.

— Cum vei consemna asta?

— Voi menţiona faptul că aţi fost foarte cooperantă şi mi-aţi furnizat informaţii valoroase.

— Îţi rămân datoare, Puller. Trebuie să recunosc că te-am judecat greşit.

— Nu, nu. Probabil că m-aţi citit aşa cum sunt. Doar că aţi ţintit cam sus.

— Lupta pentru o stea şi faptul că sunt femeie completează o viaţă singuratică.

— Aveţi o familie mare alături de dumneavoastră. Se numeşte Armata Statelor Unite.

Julie Carson schiţă un zâmbet.

— Da, cred că ai dreptate. Când toate astea vor lua sfârşit, caută-mă. Am putea merge să bem ceva împreună.

— Am putea, desigur, zise Puller.

Închise carnetul şi se ridică, gata de plecare.

În drum spre maşină, aruncă o privire la ceas. Mai avea o singură oprire şi putea să se întoarcă în Virginia de Vest

cu zborul de dimineaţă.

Din păcate însă, probabil că nu avea să prindă acel zbor.

Cei patru bărbaţi îl înconjuraseră deja.

CAPITOLUL 56

— John Puller?

Bărbaţii apăruseră din senin în parcare, exact lângă maşina lui Puller. Agentul observă cele două SUV-uri identice din apropiere, de culoare neagră.

— Ce treabă am eu cu Securitatea? întrebă el cu voce tare.

Liderul echipei, un bărbat scund şi dichisit, cu părul negru şi creţ, îl privea încruntat. Acesta i se adresă în cele din urmă:

— De unde ştii că suntem de la Securitate?

Puller făcu semn către centura unuia dintre bărbaţi.

— El poartă un SIG Sauer de 9 milimetri. Făcu apoi semn spre un alt bărbat şi adăugă: El, de exemplu, poartă un SIG de calibrul 40. Departamentul Securităţii Naţionale se numără printre puţinele instituţii care lasă alegerea armelor din dotare la latitudinea oamenilor lor. În afară de asta, dumneata ai o insignă mică la rever pe care scrie DHS[33]. Şi ultimul indiciu pe care l-am avut a fost stickerul de parcare al Securităţii lipit pe una dintre maşinile voastre.

Bărbatul privi în jur, apoi comentă:

— Dar ştiu că ai spirit de observaţie, nu glumă. Mai este nevoie să-ţi arătăm legitimaţiile?

— Da. Iar eu o să vă arăt legitimaţia mea. Sunt de la CID.

— Ştiu asta.

— Iar eu ştiu că ştii.

— Trebuie să vii cu noi.

— Unde anume şi de ce?

— De ce – îţi vor explica alţii. Unde – nu prea departe de

[33] Department of Homeland Security (n.tr.)

locul acesta.

— Am de ales?

— Nu, nu chiar.

Puller ridică din umeri.

— Să mergem, atunci.

Drumul cu maşina dură zece minute. Intrară apoi într-o parcare cu mai multe niveluri, coborâră cu două etaje mai jos, parcară şi părăsiră maşinile, după care urcară intr-un lift care-i transportă cu cinci etaje mai sus. Puller fu condus pe un coridor.

Toate uşile pe lângă care treceau erau închise şi securizate cu lacăte speciale cu cifru. Nimic nu trăda faptul că se aflau într-o clădire federală, dar asta nu era ceva neobişnuit. Puller ştia foarte bine acest lucru.

Securitatea deţinea astfel de clădiri, cu un aspect absolut obişnuit, peste tot în ţară.

Dar pentru cineva care ştia ce să analizeze, destinaţia era cât se poate de evidentă. Covorul de pe pardoseală era de un bej oficial, ca la guvern, pereţii – la fel, iar uşile erau metalice.

Guvernul cheltuia o mulţime de bani, Puller ştia acest lucru, dar nu pentru finisajele şi decoraţiunile din clădirile lor.

Fu condus într-o încăpere în care rămase singur la o masă mică, cu uşa încuiată pe dinafară.

Numără în gând secundele şi, după vreo cinci minute, începu să se întrebe dacă nu cumva uitaseră de el. În cele din urmă uşa se deschise.

Bărbatul care îşi făcu apariţia avea vreo cincizeci de ani şi părea o persoană importantă. Expresia şi greutatea acestuia trădau o carieră politică îndelungată – o experienţă dobândită pe teren, nicidecum la birou, printre hârţoage.

Bărbatul avea în mână un dosar. Se aşeză şi începu să-l răsfoiască, în cele din urmă ridică ochii spre Puller, care-l privea răbdător.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă bărbatul. Avem nişte cafea. Ştiu că e oribilă. Avem şi apă, dar numai de la robinet. Beneficiile aduse de Deer Park anul trecut s-au epuizat. Reducerile bugetare sunt drastice. În curând ne vor lăsa şi fără arme.

— Nu vreau nimic, răspunse Puller. Aruncă o privire spre dosar şi întrebă: Sunt informaţii despre mine?

— Nu numai, spuse bărbatul, în timp ce bătea cu degetele în dosar. Numele meu este Joe Mason, zise el.

Întinse braţul peste masă şi strânse mâna lui Puller.

— John Puller.

— Mi-am dat seama, zise Mason.

Începu apoi să-şi studieze o cuticulă de la unul dintre degete.

— Cum mai merg lucrurile în Virginia de Vest? întrebă el apoi.

— Mi-am închipuit că despre asta este vorba. Nu prea bine, trebuie să mărturisesc. Presupun că aţi fost informat.

— Poţi să-l suni pe superiorul dumitale dacă vrei. Don White e un tip pe cinste.

— O să-l sun.

Mason îşi scoase telefonul din buzunar.

— Să trecem mai repede peste treburile acestea formale, ca să ne putem ocupa de chestiunile importante. Sună-l acum.

Puller formă numărul. Don White îi explică cine era Joe Mason de la DHS şi îl sfătui pe Puller să fie cooperant cu bărbatul.

Puller îi înapoie telefonul lui Mason şi se uită din nou la dosar.

— Aveţi nevoie de informaţii *despre mine*?

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare, Puller.

— Şi aţi ajuns la vreo concluzie?

— Tot ce am citit despre dumneata mă face să cred că eşti un om extraordinar. Patriot până în măduva oaselor. Tenace ca un buldog. Sunt sigur că dumneata eşti în stare să-ţi atingi scopul orice s-ar întâmpla.

Puller nu spuse nimic. Îl privea în faţă pe bărbat. Aştepta ca el să continue, pentru că era nerăbdător să asculte ce avea de spus.

În cele din urmă Mason continuă:

— Ne confruntăm cu o situaţie neobişnuită acolo. Sună destul de banal, nu-i aşa? Ne confruntăm cu o situaţie. Oricum, marea problemă este că încă nu ştim despre ce poate fi vorba. Ridică ochii din dosar şi zise: Ne-ai putea ajuta cu câteva indicii?

— Din cauza asta era ministrul armatei atât de interesat de caz? De ce m-au trimis iniţial numai pe mine acolo?

— Ministrul este interesat de caz pentru că şi noi suntem. Şi, din moment ce dumneata eşti singurul disponibil acum, pot să-ţi spun că mai există şi alţii interesaţi de caz. Şi nu numai de la DHS.

— Am înţeles că cei de la DIA nu sunt interesaţi.

— Nu aş fi întru totul de acord cu această afirmaţie.

— Cei de la FBI?

— FBI este implicat în toate cazurile, fie că suntem sau nu de acord. Oricum, nu intenţionăm să te copleşim cu un şir interminabil de abrevieri, aşa că am fost desemnat să te pun la curent cu noutăţile.

— În regulă, îmi dau seama că este o situaţie complicată, numai că nimeni nu ştie despre ce poate fi vorba. Nu aş fi crezut că DHS ar fi interesat de un astfel de caz, având atâtea treburi importante de rezolvat.

— Aş fi de acord cu dumneata, dar cu o singură excepţie.

— Şi care ar fi aceea?

— E vorba de o scurtă conversaţie pe care NSA[34] a înregistrat-o acum două zile. Aş vrea să ghiceşti unde a avut loc această conversaţie.

— În Drake, Virginia de Vest.

— Bingo.

— Eu credeam că NSA poate asculta doar o anumită parte a unei conversaţii – cea din exteriorul ţării. Nu

[34] Agenţia Naţională de Securitate (n.tr.)

credeam că poate asculta sau citi e-mailurile sau mesajele americanilor.

— E adevărat, în mare.

— Şi ce reiese din acea conversaţie?

— Ei bine, conversaţia a avut loc într-o limbă pe care nu te-ai aştepta să o auzi în zona rurală a Virginiei de Vest.

Văzând că bărbatul întârzia să-i spună despre ce limbă era vorba, Puller simţi că-şi pierde răbdarea, aşa că încercă să ghicească:

— Accent de New Jersey? Bronx?

— Mai încearcă, dar du-te mult spre est de această dată.

— Limba arabă?

— Dari. Ştii că este unul dintre principalele dialecte vorbite în Afganistan.

— Da, ştiu asta. Deci, Afganistan. Conversaţia a fost tradusă?

— Da, şi sună cam aşa: „Se apropie ziua“. Se menţionează apoi că toţi trebuie să fie pregătiţi şi că dreptatea va fi de partea lor.

— Şi credeţi că este vorba de un plan de atac al Statelor Unite?

— Sunt plătit pentru asta, Puller. Trebuie să iau în calcul orice posibilitate. Şi, de asemenea, sunt plătit ca să previn aşa ceva.

— Dar de ce vi s-a părut atât de specială această conversaţie? Oamenii spun mereu lucruri stupide, care nu înseamnă mare lucru. Chiar dacă vorbesc dialectul dari.

— Conversaţia a fost codificată. Şi să nu crezi că au folosit pentru codificare vreun algoritm sofisticat de computer. A fost un cod. Oamenii mei mi-au spus că acest cod era foarte popular pe vremea fostului KGB, înainte de sfârşitul Războiului Rece. Ştim, de asemenea, că talibanii au început să folosească din nou vechile coduri KGB pentru a comunica cu celulele implantate la noi în ţară. Bănuiesc că îşi amintesc de vremurile trecute, când Armata Roşie supraveghea cu tancurile munţii şi văgăunile din Afganistan.

— Talibani din Virginia de Vest care vorbesc dialectul dari şi care folosesc un cod KGB… Asta e o adevărată provocare pentru voi. Aţi reuşit totuşi să spargeţi codul?

— Evident, altfel nu m-aş afla aici, stând de vorbă cu dumneata. În mod ironic, vechea modă a codurilor e din nou în vogă, Puller, doar că noi am devenit foarte buni la decodificarea computerizată. Prin urmare, această situaţie ne-a făcut să deschidem ochii şi să luăm aminte.

— Eu nu am văzut niciun turban în Drake. Doar o şleahtă de americani importanţi, mândri nevoie mare. Cum puteţi fi siguri că planul va fi executat în Drake? Poate că teroriştii doar se ascund în locul acela, iar ţinta e alta.

— Mai sunt şi alte bucăţi din conversaţie care ne-au făcut să credem că ţinta se află undeva în zona oraşului Drake.

Puller se lăsă pe spătarul scaunului, îngândurat.

— Ei bine, există acolo un dom uriaş din beton, o facilitate secretă a guvernului care a funcţionat prin anii ’60. Pare a fi un loc potrivit pentru un complot. De fapt, domul e singurul lucru ieşit din comun în locul acela. În afară, bineînţeles, de grămada de cadavre pe care am descoperit-o acolo.

— De parcă ar fi atât de simplu.

Mason scoase câteva hârtii din dosar şi i le întinse lui Puller, apoi spuse:

— Am descoperit în ce scop a fost folosită clădirea aceea, dar asta nu ne-a fost de folos.

Puller citi în fugă informaţiile. Era un document clasificat datat din 1970, pe care avea permisiunea să-l citească.

— Fabricau componente pentru bombe acolo?

— Componentele principale. Nu şi dispozitivele explozive. Domul din beton a fost construit acolo pentru că unele materiale folosite la fabricarea componentelor erau radioactive. Pe vremea aceea DoD avea destui bani de aruncat pe fereastră. Şi nu exista nici Agenţia de Protecţie a Mediului. Aşa că, în loc să păstreze locul intact, armata îl

folosea în secret pentru fabricarea bombelor.

— Reprezintă o ameninţare?

— Pentru mediu? Cine naiba ştie? Poate că da. Dar nu asta ne preocupă pe noi. Raportul spune clar că toate materialele şi echipamentele au fost transportate în alt loc. Şi nici nu ai cum să perforezi un zid de beton cu grosimea de un metru ca să verifici dacă detectorul Geiger o ia razna sau nu.

— Doar dacă cineva intenţionează să arunce domul în aer ca să elibereze toată radioactivitatea de acolo – asta dacă a mai rămas ceva sub stratul de beton.

— Da, Puller. Pe lângă faptul că ai avea nevoie de un munte de material explozibil şi de o mulţime de oameni pe teren, nici nu ai avea cum să afli dacă mai sunt urme radioactive astfel încât să merite efortul. Să elibereze radioactivitatea în Drake? Cui i-ar păsa? Mason se lăsă pe spătarul scaunului, apoi continuă: Nu, trebuie să căutăm răspunsul în altă parte.

Puller îi înapoie foile.

— În regulă. Dar unde?

— Ştim că ai stat de vorbă cu generalul Carson.

— A fost foarte cooperantă.

— Reynolds ştia ceva. De aceea a fost ucis. Ştia ce se petrecea acolo, în zonă.

— Tocmai am aflat şi eu acest lucru. Ar fi fost bine ca voi să fi aflat din timp toate acestea.

— Drake nici nu exista pentru mine până când nu am decodificat transmisia respectivă. Iar asta s-a întâmplat cu două zile în urmă. Probabil că eşti mult mai informat decât noi.

— Pentru că voi nu aţi mers acolo, la faţa locului. Aţi lăsat cazul în seama mea şi a câtorva ofiţeri de la poliţia locală. Conversaţia de acum două zile a avut loc la scurt timp după crime. Trebuie să existe o legătură. Aţi fi putut trimite o echipă în zonă. De ce nu aţi făcut-o?

— Întrebările complicate cer răspunsuri şi mai complicate.

— Sunt obişnuit cu ambele.

Mason zâmbi.

— Te cred pe cuvânt. Viaţa de soldat e mult mai complicată decât pare.

— Viaţa de soldat e uşoară în comparaţie cu alte tâmpenii. Ca să tragi bine cu arma, ai nevoie de o practică îndelungată. Dar nicio practică din lume nu te pregăteşte pentru astfel de misiuni. Făcu o pauză, apoi îl întrebă pe Mason: Aţi fost vreodată pe teren? Aşa mi se pare.

— Infanteria Marină. Nu am fost mereu pe câmpul de luptă. Am mers la colegiu, apoi am sfârşit cărând o armă pentru unchiul Sam[35]. Dar acum port un costum în loc de uniformă.

— Cei din Infanteria Marină m-au acoperit de multe ori pe teren.

— Iar eu sunt sigur că ai făcut acelaşi lucru pentru ei. Dar să ne întoarcem la întrebările dumitale. Părerea generală este că trebuie să lăsăm lucrurile să se mai limpezească puţin. Dacă băgăm acolo artileria grea, o să-i speriem de moarte pe oamenii aceia.

— Sperietura nu ar fi tocmai o idee rea. Mai ales dacă în zonă se pregăteşte un al doilea „11 septembrie”. Dar de ce să fi ales tocmai oraşul Drake după ce au lovit New Yorkul? Nu înţeleg deloc. Potenţialele pagube nici nu s-ar putea compara.

— Tocmai de aceea suntem îngrijoraţi. Iar dacă am merge acolo cu artileria grea, probabil că toţi ar încerca să-şi piardă urma, apoi să se regrupeze şi să lovească în altă parte – într-un loc la fel de neînsemnat precum Drake –, iar de această dată nu vom mai avea norocul să le interceptăm conversaţiile. Alegerea acestei locaţii ne îngrijorează cel mai mult, Puller. Nu e o ţintă obişnuită. Nu are o semnificaţie specială. Dacă ocupi un aeroport, un mall sau o gară, toate celelalte din ţară vor fi puse în gardă.

---

[35] Guvernul S.U.A. (n.tr.)

— Iar dacă loveşti un orăşel neînsemnat, nu obţii nici pe departe acelaşi rezultat.

— Ceea ce înseamnă că ei ştiu ceva ce noi nu am aflat încă. Nu ştim ce plan sau ce strategie să aplicăm în acest caz. Nu avem o carte de instrucţiuni referitoare la aşa ceva. *Noi* suntem cei îngroziţi de această dată, trebuie să recunoaştem.

— Strategia voastră ar putea pune în primejdie vieţile tuturor locuitorilor din Drake.

— Da, este posibil.

— Dar din moment ce au rămas atât de puţini localnici acolo, din care majoritatea sunt oameni foarte săraci, cred că vieţile lor nu înseamnă mare lucru.

— Nu aş merge chiar atât de departe cu presupunerile. Sunt totuşi compatrioţii noştri, săraci sau nu.

— Dar dacă ar fi fost vorba de New York, Houston, Atlanta sau D.C.?

— Fiecare situaţie e diferită, Puller.

— Cu cât lucrurile sunt mai diferite, cu atât mai multe par să aibă în comun.

— Un soldat care mai este şi filosof pe deasupra. Sunt impresionat. Cu toate astea, crede-mă, nu vreau să moară niciun cetăţean nevinovat. Situaţia e complicată. Dacă ar fi fost vorba de New York, Chicago, L.A. sau D.C., ne-am fi dus imediat acolo cu artileria grea, fără îndoială.

— Deci Drake este doar un experiment pentru tactici elaborate?

— Drake este o ocazie, atâta tot.

— Înţeleg. Reynolds a făcut parte din armată şi poate că acest lucru a fost suficient ca să devină o ţintă. Dar Molly Bitner şi Eric Treadwell?

— Locuiau chiar peste drum şi ai văzut ce-au păţit.

— Ar fi putut fi unul dintre aceştia persoana despre care a pomenit Reynolds? Cea peste care „a dat“ el? Acestea au fost cuvintele folosite de Carson.

— Ce te face să crezi asta? îl întrebă Mason.

— Din câte am aflat, cei doi nu ieşeau din casă decât

pentru a merge la sanatoriu sau la spital, care nici măcar nu se află în Drake. Singurii oameni cu care – în mod logic – ar fi putut veni în contact erau vecinii de peste drum. Mă refer, bineînţeles, la vecinii care au sfârşit ucişi, la fel ca cei doi.

— Înţeleg unde baţi cu asta şi îmi place punctul dumitale de vedere. Nu avem nimic concret despre ei, dar totuşi pare a fi o pistă promiţătoare.

— Deci, ce vreţi de la mine?

— Să faci ce ai făcut şi până acum. Continuă investigaţia. Singura schimbare va fi că îmi vei raporta direct mie în loc să-i raportezi superiorului dumitale. Dumneata vei fi ochii noştri în zonă, Puller. Mason se ridică şi zise: Ştiu că vrei să te întorci.

— Aveam de gând să trec pe la casa lui Reynolds din Fairfax City, pentru o verificare.

— Am făcut deja percheziţiile de rigoare. Nu am găsit nimic. Şeful dumitale poate verifica acest lucru. Dar, dacă vrei neapărat să mergi acolo, eşti liber să o faci.

Puller nu ezită şi răspunse:

— Prefer să mă conving cu ochii mei.

— Eram sigur că vei spune asta. Ai avizul meu. Vei putea merge acolo imediat ce pleci de aici.

— Mulţumesc.

— Acum, după ce am vorbit despre preliminariile ciudate ale anchetei, aş vrea să mă pui la curent cu tot ce ai aflat în urma investigaţiei.

Puller îi oferi bărbatului o versiune succintă a rezultatelor anchetei sale.

Mason făcu ochii mari atunci când Puller menţionă faptul că membrii familiei Reynolds fuseseră probabil filmaţi.

— Asta mi se pare foarte ciudat, spuse el.

— Da, şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse agentul.

Când ajunse cu relatarea la raportul privind proba de sol, Mason îl opri.

— Aş vrea să văd şi eu acest raport, zise el.

— Desigur, domnule.

— Dar de ce o analiză a solului?

— Trebuie să fi fost importantă în vreun fel.

— Şi nu ştim din ce loc a fost luată această probă?

— Nu.

— După ce treci pe la locuinţa familiei Reynolds, trebuie să te întorci în Drake. Te-aş invita să călătoreşti cu un avion al DHS, dar s-ar putea afla şi nu vreau să se işte discuţii. În momentul de faţă nu am încredere în prea multe persoane.

— Nicio problemă. Mă voi întoarce aşa cum am venit.

În timp ce mergeau împreună pe coridor, Mason îl întrebă:

— Dar Samantha Cole? E de încredere sau nu?

— De încredere.

— E bine de ştiut.

— Ce vă spune instinctul despre toate acestea?

Mason îşi fixă privirea într-un punct de undeva din depărtare.

— Că multă lume va uita de 11 septembrie.

Apoi se opri şi porni pe un coridor din stânga. Puller continuă să meargă înainte – pentru moment, era singura direcţie în care putea merge.

CAPITOLUL 57

Plecă cu maşina direct spre locuinţa lui Reynolds din Fairfax City, aflată într-un cartier foarte vechi, cu case modeste. Probabil că Reynolds fusese transferat din D.C. de mai multe ori în timpul activităţii sale ca militar.

Pentru cei care fuseseră nevoiţi să-şi vândă casele sub preţul pieţei, ca să le cumpere ceva mai târziu cu un preţ mult mai mare, putea fi o experienţă neplăcută din punct de vedere financiar.

Puller nu cunoştea situaţia financiară a colonelului Reynolds, dar ajunsese la concluzia că bărbatul urmărea probabil un câştig mai substanţial în sectorul privat, pentru a compensa toţi acei ani în care câştigase mai puţin decât ar fi meritat în serviciul ţării sale.

Două ore mai târziu Puller stătea în livingul casei, ţinând în mâinile acoperite de mănuşi o poză cu familia Reynolds. Deşi locuinţa fusese deja verificată de DHS, el nu încălcase procedurile care trebuiau respectate la scena crimei.

În fotografie, membrii familiei Reynolds păreau fericiţi, normali, vii.

Acum nu mai erau aşa. Observase echipamentul de baschet din camera băiatului şi posterele cu jucători de tenis din camera fetei.

Peste tot erau poze cu Matt şi Stacey la diverse ceremonii militare şi poze din vacanţe – navigând, făcând skydiving, înotând cu delfinii. Mai erau şi alte fotografii: copiii lor pe terenul de tenis sau de baschet, fiica lor în rochie de bal, fiul lor pe vremea când era mic, îmbrăţişându-şi tatăl îmbrăcat în uniformă. Puller putea citi cu uşurinţă expresiile întipărite pe feţele lor.

Tatăl era mereu nevoit să plece în misiune.

Fiul lui era trist din această cauză. Îl îmbrăţişa strâns pe tatăl său, încercând să-l ţină lângă el, să nu plece. Puller

puse poza la loc, apoi ieşi din casă şi încuie uşa. Se urcă în maşină şi rămase aşa un timp, privind casa aceea în care nu mai locuia nimeni.

Avea să fie pusă în vânzare, iar lucrurile din casă urmau a fi împărţite. Apoi, cei patru Reynolds aveau să mai rămână doar în amintirile prietenilor şi ale familiei.

Şi în amintirile mele, *bineînţeles*, îşi spuse el.

După ce părăsi casa familiei Reynolds, Puller merse cu maşina până la apartamentul său şi îşi împachetă mai multe haine curate într-un sac. Era foarte târziu când ajunse acolo.

Petrecu cu AWOL câteva minute, timp în care revizui în minte evenimentele acelei seri. Îşi rezervase un bilet spre Charleston la cursa din dimineaţa următoare. Pierduse cursa aeriană directă din noaptea aceea.

Carson fusese mai aproape de adevăr decât s-ar fi aşteptat el, dar se şi înşelase în multe privinţe.

Se pregătea ceva de amploare. Iar ea crezuse că Reynolds şi ea însăşi fuseseră singurii reprezentanţi ai autorităţilor statului care ştiau despre asta.

Ceea ce nu era adevărat. Carson credea că procedase greşit fiindcă nu contactase autorităţile. Evident, autorităţile *aflaseră*, dar abia după moartea lui Reynolds.

Faptul că familia Reynolds fusese ucisă nu-l încuraja pe Puller să se încreadă prea mult în abilitatea celor de la DHS de a-i acoperi spatele la nevoie. Cât despre conversaţia decodificată, nimeni nu avea încă vreun indiciu.

În timp ce mângâia urechile lui AWOL, gândurile lui se întoarseră la Sam Cole. Ce anume putea să-i spună? Răspunsul oficial era simplu: putea să-i spună foarte puţin sau mai nimic. Răspunsul neoficial era mult mai complicat.

Nu-i plăcea să pună oamenii în primejdie fără să le dezvăluie cum stăteau lucrurile în realitate. Îl aştepta un zbor scurt, apoi o călătorie ceva mai lungă cu maşina de la Charleston până în Drake, deci avea suficient timp ca să se gândească la asta.

Îşi verifică ceasul. Plănuise deja ce avea să facă în continuare – fusese nevoit să o facă, nu se putea altfel.

După ce formă numărul şi vorbi cu o mulţime de oameni, dându-le acestora răspunsurile corespunzătoare, auzi în cele din urmă vocea atât de cunoscută la celălalt capăt al firului.

— Am fost foarte surprins când mi-au spus că mă cauţi la telefon în seara asta, spuse Rober Puller.

— Voiam să mai stăm de vorbă.

— E târziu pe Coasta de Est.

— Da, e târziu.

— Convorbirea e monitorizată, îi spuse fratele său. Sunt oameni care ne ascultă.

Bărbatul îşi drese glasul, coborând deliberat tonul. Apoi spuse cu o voce baritonală:

— Ne auziţi bine acum, domnule Supraveghetor Oficial? Dacă nu, vom accepta bucuroşi să vorbim ceva mai tare în timp ce vom pune la cale distrugerea lumii.

— Termină, Bobby. S-ar putea să ne întrerupă conversaţia.

— Ar putea, dar nu o vor face. Cum altfel şi-ar mai ocupa timpul?

— L-am văzut.

Pentru fraţii Puller, aceste cuvinte nu erau un cod sofisticat. Exista o singură persoană despre care puteau vorbi în acest fel.

— În regulă. Ce mai face?

Vocea lui Robert devenise gravă dintr-odată.

— Nu prea grozav, de fapt. Lucrurile tind să scape de sub control.

— E ceva legat de stelele lui?

— Chiar aşa. Exact.

— În altă ordine de idei?

— E bine sănătos. Cred că va apuca suta de ani.

— Şi altceva?

— L-am găsit foarte supărat.

— Pe cine?

— Aruncă vina pe alţii. Din cauza stelelor, crede el. Spune că i-au întrerupt traiectoria ascendentă.

Lui Puller nu-i păsa dacă cei care-i ascultau înţeleseseră sau nu faptul că vorbeau despre tatăl lor. Convorbirea lor telefonică ar fi trebuit să fie confidenţială.

Existau şi unele excepţii – în cazul în care ceea ce se discuta la telefon era considerat ilegal sau nepotrivit. Carierele militarilor puteau fi afectate sau chiar distruse dacă se dovedea că vreun fragment dintr-o conversaţie cu un prizonier ar fi fost dezvăluit într-un mod neautorizat – mai ales dacă un veteran cu multe decoraţii se afla la celălalt capă al firului.

— Ştiu pe cine învinuieşte, zise Robert.

— La fel ca de obicei, spuse Puller.

— Chiar crede asta? Perioada nu corespunde.

— Nu şi în mintea lui.

Puller auzi un oftat la celălalt capăt al firului, apoi continuă:

— Nu am vrut să-ţi spun.

— Ce mai contează?

— Ai dreptate, dar poate că nu trebuia să-ţi spun.

— Ba nu, frăţioare. Ai făcut bine că mi-ai spus. Îţi mulţumesc. Bărbatul făcu o pauză, după care continuă: Momentan lucrezi la ceva interesant?

— Şi da şi nu. Da, adică lucrez, şi nu – adică nu pot să-ţi spun nimic despre asta.

— Ei bine, îţi urez succes. Sunt sigur că te vei descurca de minune.

Mai vorbiră vreo treizeci de secunde despre lucruri fără importanţă şi în cele din urmă îşi luară rămas-bun. După ce închise telefonul, Puller zăbovi cu privirea pe ecranul acestuia, imaginându-şi cum îl duceau pe fratele său înapoi în celulă.

Nu putea să facă altceva decât să aştepte ziua următoare, când avea să iasă din celulă pentru o oră. Apoi avea să aştepte următorul telefon de la fratele lui. Sau următoarea vizită. Nu putea face nimic în această privinţă.

Nu exista niciun sector al vieţii sale asupra căruia să aibă putere deplină.

Sunt tot ce i-a mai rămas pe lume.

Sunt tot ce i-a rămas pe lume tatălui meu.

Dumnezeu să mă ajute.

Dumnezeu să-i ajute.

CAPITOLUL 58

A doua zi, dis-de-dimineaţă, avionul decolă de pe aeroportul Dulles şi îşi continuă ascensiunea până la altitudinea obişnuită de zbor. Puller bău o sticlă cu apă şi rămase cu ochii pe geam tot restul călătoriei.

Se uită la ceas. Era aproape şase. Încercase să doarmă puţin noaptea trecută, dar – cu toată instruirea lui militară – nu reuşise să închidă ochii. Mintea lui huruia la turaţie maximă, la fel ca şi motoarele avionului.

Aeronava aterizã pe aeroportul din Charleston o oră mai târziu, iar Puller îşi scoase Malibu-ul din parcare. Ajunse în Drake la timp pentru micul dejun.

O întâlni pe Cole la Refugiu, după ce o sunase în timp ce se îndrepta spre local. Bău încă două căni de cafea şi comandă cel mai mare platou cu mâncare pe care îl oferea restaurantul la micul dejun.

În faţa lui Cole – care-l privea uimită –, Puller înfulecă tot ce era în farfurie.

— Nu ţi-au dat de mâncare în marele oraş? îl întrebă ea.

Puller mai luă puţin din ouă şi din clătite, apoi spuse:

— Nu am mâncat deloc cât am fost plecat. Nici nu mai ţin minte când am mâncat ultima dată, de fapt. Probabil ieri-dimineaţă, la micul dejun.

Cole sorbi din cafea, rupse o bucată de pâine prăjită şi începu să o mestece.

— Şi cum a fost călătoria? Productivă?

— Cam aşa ceva. Avem multe de vorbit. Doar că acesta nu e locul potrivit.

— E important?

— Nu ţi-aş ocupa timpul cu fleacuri. Tu ce-ai mai făcut?

— Am primit prin fax ordinele judecătoreşti. Scoase dintr-o mapă câteva coli de hârtie, apoi adăugă: Şi am obţinut rezultatul analizelor de sol.

Puller lăsă jos furculiţa şi rămase cu ochii la foaie.

— Şi? întrebă el.

— Eu nu sunt om de ştiinţă.

— Lasă-mă să arunc o privire.

Cole îi împinse în faţă raportul.

În timp ce Puller deschidea dosarul, Cole îi explică:

— Primele două pagini sunt completate cu câteva bazaconii legale, care practic le acoperă spatele dacă raportul lor este greşit, dacă au făcut testele incorect sau dacă rezultatele care ajung la curte nu sunt sută la sută exacte.

— Foarte încurajator, mormăi Puller.

Agentul căută pagina a treia şi se apucă să o citească. După un minut, zise:

— Nici eu nu sunt om de ştiinţă, dar – pe lângă termeni precum apatit, rutil, marcasită, galenă, sfalerit şi alte denumiri de care nu am auzit în viaţa mea – văd şi termeni precum uraniu, de care în mod sigur am auzit.

— Nu te entuziasma prea tare. Există cărbune în cincizeci şi trei sau cincizeci şi patru de districte din Virginia de Vest şi, acolo unde găseşti cărbune, găseşti întotdeauna şi uraniu. Dar nivelul de radioactivitate este scăzut. Oamenii inspiră particule de uraniu tot timpul şi nu se îmbolnăvesc. Iar nivelul de radioactivitate al procentului de uraniu din zonă consemnat în raport se încadrează în limite normale.

— Eşti sigură de asta? Parcă spuneai că nu eşti om de ştiinţă.

— La fel de sigură ca atunci când spun despre cărbune că e mai mult rocă decât mineral. Din moment ce se formează din resturi organice, nu poate fi considerat mineral din punct de vedere tehnic. De fapt, este format din mai multe minerale.

— Toată lumea din Virginia de Vest ştie chestiile astea?

— Ei bine, nu chiar toată lumea, dar mulţi de prin partea locului ştiu tot ce ţi-am spus. La ce te aştepţi din partea unui stat al cărui minereu oficial este o masă de cărbune

bituminos?

Puller răsfoi paginile raportului şi întrebă:

— Măcar ştim de unde provin aceste probe de sol?

— Asta e partea proastă. Nu ştim acest lucru. Ar putea fi de oriunde. Raportul nu specifică asta. Cred că ei au considerat că Reynolds ştia mai bine de unde luase mostrele de sol.

— Păi, probabil că din împrejurimile oraşului Drake, pentru că nu cred că Reynolds s-ar fi aventurat prea departe de acest loc.

Cole se juca cu un pacheţel de zahăr, îndoindu-l într-o parte şi-n alta până când acesta se rupse. Cristalele albe se revărsară pe faţa de masă. Ea adună repede zahărul într-o farfuriuţă şi spuse:

— Tu crezi că Reynolds lucra de fapt la ceva ce nu avea nicio legătură cu Drake? Poate că probele de sol erau din D.C.

— Nu prea cred, mai ales după câte am aflat acolo.

— Atunci, de ce nu te grăbeşti să termini de mâncat ca să plecăm odată şi să-mi spui despre ce este vorba?

— În regulă, dar trebuie să trecem pe la secţia de poliţie. Am de trimis prin fax raportul acesta în cel puţin două locuri.

Plătiră consumaţia şi se urcară în maşina ei de patrulare, care era parcată afară. Merseră la secţia de poliţie, iar Puller trimise prin fax raportul cu analiza solului – lui Joe Mason în D.C. şi lui Kristen Kraig la USACIL, în Georgia.

În maşină, Cole se întoarse spre el. Era îmbrăcată în uniformă, iar centura ei portarmă făcea această manevră mai dificilă decât ar fi trebuit, însă femeia părea foarte hotărâtă să-l înfrunte.

— Dă-i drumul, Puller, şi încearcă să nu uiţi nimic.

— Ai vreo autorizaţie pentru informaţii clasificate?

— Ţi-am spus deja că nu am, dacă nu pui la socoteală micul certificat pe care l-am obţinut pe când eram în trupele statului, dar mă îndoiesc că acest act i-ar

impresiona pe amicii tăi federali.

— O observaţie justă. Nu am încotro însă… Ştiu că tot ce o să-ţi spun sunt probabil informaţii clasificate. Aş putea să fiu mustrat pentru că-ţi dezvălui toate astea.

— O observaţie justă. Dar ei nu vor afla nimic de la mine, să fii sigur de asta.

Puller se uită pe geam.

— Dickie Strauss şi prietenii lui erau în local. Ne-au urmărit tot timpul.

— Împreună cu jumătate din populaţia oraşului Drake, adăugă Cole.

— Trebuie să descoperim care este legătura dintre tatuajul lui Dickie şi cel al lui Treadwell.

— Da, o vom face. Dar, în acest moment, tot ce aştept de la tine este să vorbeşti.

— Porneşte maşina. Prefer să fim în mişcare în timp ce vorbesc. Ia-o către est.

— De ce?

— Pentru că, după ce vei auzi ce am să-ţi spun, s-ar putea să nu vrei să te mai opreşti până la ocean.

CAPITOLUL 59

Lui Puller îi luă aproximativ o oră ca să relateze tot ce avea de spus, dar reuşi să o pună la curent pe Cole cu informaţiile aflate în D.C. Îi povesti despre interesul celor de la DHS, dar *nu-i spuse* că Drake era de fapt folosit de aceştia ca momeală pentru o posibilă celulă teroristă care opera în zonă. Hotărî să nu-i spună acest lucru, pentru că era sigur că sergentul Cole ar fi tras devotată un semnal de alarmă pentru toţi cei care locuiau acolo.

Iar acest lucru ar fi compromis planurile lui Mason şi eforturile acestuia de a-i captura pe indivizii care comunicau codificat în dialectul dări.

Şi totuşi, Puller fu tentat să-i spună.

— Ar fi fost bine dacă ştiam toate acestea mai de mult, se plânse Cole. Cei de „acolo, sus“ joacă întotdeauna astfel de jocuri?

— Nu e un joc pentru ei. E ca şi cum ar face echilibristică pe garduri şi nu sunt deloc siguri în cine ar trebui să aibă încredere.

— Eu nu aş rezista mai mult de cinci minute acolo, sus. Nu prea ştiu să mă prefac.

— Ai putea rămâne surprinsă de calităţile tale.

— Nu, mai degrabă s-ar putea să împuşc pe cineva. Deci, unde mergem?

— La locul crimei. Mi-a venit o idee în avion, în timp ce mă întorceam.

În timp ce Cole parca maşina pe alee, Lan Monroe tocmai ieşea din locuinţa familiei Halverson. Avea în mână o trusă de colectare a probelor, care se izbea în mers de piciorul său scurt.

Ridică mâna liberă şi-i salută zâmbind în timp ce coborau din maşină.

— Bine ai revenit, Puller, strigă el. Mă bucur să văd că cei din D.C. nu te-au mâncat de viu.

Puller îi aruncă o privire lui Cole şi-i zise cu voce scăzută:

— Întotdeauna eşti atât de discretă?

Cole părea încurcată. Îl întrebă repede pe Monroe:

— Ai terminat acolo?

— Da. Totul e gata de procesare.

Ea încuviinţă cu un semn din cap şi îl urmări în timp ce încărca echipamentul în maşină.

Puller observă maşina poliţiei parcată ceva mai departe, în faţa casei.

Îl recunoscu la volan pe subalternul lui Cole, poliţistul numit Dwayne. În timp ce privea în direcţia lui, Dwayne aruncă un muc de ţigară pe geamul maşinii.

— Nu ar trebui să fumeze în timpul programului, dar Dwayne face mari eforturi să se lase şi e un adevărat ticălos atunci când nu-şi ia doza de nicotină. Ştiu asta mai bine decât majoritatea…

Cole tăcu brusc, pentru că Puller plecă dintr-odată de lângă ea.

— Hei, strigă ea, apoi îl urmă.

Puller se opri între locuinţa Halversonilor şi casa alăturată. Zări terasa construită în spatele casei vecine. Fusese confecţionată din cherestea prelucrată, cu mult înainte ca lemnul să se decoloreze de la soare sau din cauza umezelii. Urcă treptele terasei şi privi pădurea din apropiere. De acolo avea cea mai bună vizibilitate.

Cole îl ajunse din urmă.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Am o revelaţie.

— Asta e ideea care ţi-a venit în avion?

— Nu, ideea asta m-a fulgerat acum cinci secunde.

Privirea i se opri asupra scrumierei groase din sticlă de pe una dintre balustradele terasei. Era plină cu mucuri de ţigară. Se întrebă de ce nu o observase până atunci.

— Cine locuieşte în casa asta?

— Doi oameni în vârstă, soţ şi soţie. George şi Rhonda Dougett, dacă-mi aduc bine aminte. Am vorbit cu ei după crimă, atunci când am luat la rând toate casele din cartier pentru interogatorii.

— Cine este fumătorul?

— El, bărbatul. Când am vorbit cu el, am aflat că soţia lui nu-l lasă să fumeze în casă. De aceea stă scrumiera aceea pe balustradă. Dar ce-i aşa de important în faptul că tipul ăsta e fumător? Vrei să ne aduci pe toţi, bieţii fumători înrăiţi, pe calea cea bună?

— Nu. Scrumiera se află pe balustrada terasei cu vedere spre pădure.

Spunând aceste cuvinte, Puller îi făcu semn mai întâi spre terasă, apoi spre copaci.

Cole se uită în direcţia indicată de el.

— Ce vrei să spui?

— Ce vârstă are Dougett? Mă refer la bărbat.

— Peste şaptezeci de ani. E destul de ramolit. Supraponderal, palid, a avut ceva probleme cu rinichii – cel puţin aşa mi-a spus când am stat de vorbă cu ei. Oricum, mai mult a vorbit despre problemele lui de sănătate, ce-i drept. E doar un bătrân bolnav. Nu prea au cu ce să-şi umple viaţa în rest.

— Asta înseamnă că se trezeşte de câteva ori pe noapte încercând să urineze, dar constată că nu iese nimic. Devine frustrat, nu poate dormi şi iese aici, pe terasă, ca să mai tragă un fum, pentru că ziua e prea cald ca să fumeze.

— Probabil. Dar mi-a mai spus, de asemenea, că stă în timpul zilei în maşină, cu motorul pornit, ca să se răcorească cu ajutorul aerului condiţionat. Şi ce-i cu asta?

— Cei doi sunt acasă acum?

— Maşina lor e pe alee şi ştiu că au doar una.

— Atunci, hai să testăm ideea mea.

CAPITOLUL 60

Puller urcă repede treptele din faţa uşii familiei Dougett, iar Cole îl urmă. Bătu la uşă. Patru secunde mai târziu, uşa se deschise şi George Dougett apăru în faţa lor. Bărbatul avea doar un metru şaizeci şi cinci, iar faţa lui buhăită şi palidă, genunchii şubrezi şi spatele încovoiat trădau numeroasele probleme de sănătate şi suferinţa pe care o îndura.

Arăta atât de rău, încât părea gata să se prăbuşească mort în orice moment, şi probabil că uneori chiar îşi dorea acest lucru.

— Sergent Cole, o întâmpină el. Mai ai ceva întrebări pentru noi?

Bătrânul părea aproape bucuros. Puller îşi spuse că viaţa bărbatului era probabil destul de plictisitoare în locul acela uitat de lume.

Până şi investigaţia unei crime era de preferat lipsei de activitate din timpul zilei, când stătea în maşină şi fuma, aşteptând răbdător să moară.

— Domnule Dougett, eu sunt John Puller de la CID, Forţele Terestre. Aş putea să vă pun câteva întrebări?

Puller îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă bărbatului, care păru şi mai impresionat de acest gest.

— La naiba, sigur că da!

Vocea lui era hodorogită, aspră ca un raşpel, transformându-se treptat într-un horcăit. Începu să tuşească îngrozitor, fiind gata să se sufoce.

— Alergie nenorocită, reuşi el să îngaime. Vă rog să mă scuzaţi.

Bătrânul îşi suflă nasul într-o grămadă de şerveţele pe care le ţinea strâns în mâna lui grasă şi roşie, apoi îi pofti în casă.

Îl urmară într-un hol mic care comunica cu o încăpere

strâmtă, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu lambriuri din furnir negru, lăcuit.

Mobila uzată părea veche de vreo patruzeci de ani. Covorul miţos îşi pierduse complet firele, iar luciul mobilei dispăruse probabil cu vreo douăzeci de ani în urmă. După ce se aşezară, Dougett le zise:

— Şi eu am fost soldat. Oh, a trecut foarte mult timp de atunci, desigur. Coreea. Minunată ţară. Dar foarte friguroasă. M-am bucurat să mă întorc aici.

— Sunt sigur de asta, spuse Puller.

— Aveţi grijă de sănătatea dumneavoastră, domnule Dougett? îl întrebă Cole.

Bătrânul zâmbi resemnat.

— Sunt bătrân, gras şi fumez. În afară de asta, sunt bine, mulţumesc de întrebare. Aruncă o privire spre Puller şi adăugă: La naiba, eşti un mascul pe cinste, fiule! Dacă te-aş fi văzut venind spre mine pe câmpul de luptă, probabil că mă predam pe loc.

— Desigur, domnule, zise Puller, gândindu-se ce strategie ar fi trebuit să folosească cu bătrânul. Am observat că preferaţi să fumaţi pe terasa din spatele casei.

— Da, doamnei mele nu-i place să simtă fum de ţigară în casă.

— Unde este soţia dumneavoastră? întrebă Cole.

— E încă în pat. Artrita îi dă bătăi de cap dimineaţa. Se ridică din pat abia pe la prânz, la timp ca să ia masa. Să nu îmbătrâniţi niciodată, aceasta este urarea mea pentru voi.

— Ei bine, există o singură alternativă şi nu e prea atrăgătoare, zise Puller. Se gândi puţin, numără zilele în minte, apoi continuă: Duminică noaptea. Aţi văzut cumva ceva neobişnuit atunci? Aţi auzit ceva? Un foc de armă, de exemplu?

— Eu nu stau prea bine cu auzul, fiule. Iar duminică noaptea am strâns closetul în braţe. Mâncarea gătită de soţia mea pentru cina din seara aceea nu mi-a priit deloc. În ultima vreme, se întâmplă destul de des. I-am spus toate acestea doamnei aici de faţă atunci când a venit luni să ne

întrebe ce ştim. Iar doamna mea a dormit toată noaptea. Faptul că am vomat o noapte întreagă nu i-a prea deranjat odihna, cred eu. Suferinţele mele nu au afectat-o deloc.

— În regulă. Dar în cursul nopţii de luni? Aţi ieşit cumva pe terasă?

— Da. Eu mă duc târziu la culcare şi mă trezesc din ce în ce mai devreme. Mă gândesc mereu că voi avea timp destul – o eternitate chiar – să zac într-o cutie de lemn, aşa că de ce să irosesc timpul care mi-a mai rămas dormind? Îmi place să ies din casă dimineaţa devreme. Să simt răcoarea aceea proaspătă, să văd rouă de pe frunzele copacilor şi de pe iarbă. E grozav.

— Nu vă amintiţi nimic neobişnuit din cursul nopţii de luni?

Bărbatul îşi îndesă şerveţelele în buzunar şi începu să-şi frece atât de tare bărbia, încât părea că vrea cu tot dinadinsul s-o lustruiască. Rânji şi îşi îndreptă arătătorul spre Puller.

— Te-am văzut pe dumneata. Îndreptă apoi arătătorul spre Cole, spunând: Şi am văzut-o şi pe ea. V-am văzut pe lângă casă şi apoi plecând spre pădure. Ei bine, cred că de fapt era marţi dimineaţă, tehnic vorbind.

— Căutam pe cineva atunci. Am văzut o siluetă fugind printre copaci cu câteva minute înainte.

— Nu aţi văzut pe nimeni prin pădure în minutele acelea?

Dougett încuviinţă din cap foarte hotărât.

— L-am văzut. Fugea de rupea pământul. Părea să cunoască foarte bine drumul. Este o potecă printre copaci.

— Domnule Dougett, de ce nu mi-aţi spus şi mie aceste lucruri atunci când am stat de vorbă prima dată? întrebă Cole exasperată.

— Păi, nimeni nu m-a întrebat. Şi nu ştiam că era ceva important. Iar asta s-a întâmplat *după* ce ai trecut pe la noi. Nu aveam de unde să ştiu că avea legătură cu ce li se întâmplase Halversonilor. Bărbatul întrebă apoi cu voce scăzută: Avea vreo legătură?

Puller zise repede:

— Aţi putea descrie persoana pe care aţi zărit-o?

— Era un bărbat, sunt sigur de asta. Înalt, dar nu chiar atât de înalt ca dumneata, fiule. Avea umeri laţi. Părea chel. După felul în care se mişca, aş spune că era tânăr. Era întuneric afară, dar lumina lunii părea destul de puternică în noaptea aceea. Individul avea nişte cicatrice pe braţ sau era ars, ceva de genul ăsta. De fapt, braţul lui era înnegrit.

— Deci avea pe el o bluză cu mâneci scurte?

— Ca un maiou, da, domnule.

— Aveţi ochi buni, nu glumă, îl lăudă Cole. Aţi reuşit să distingeţi toate acestea noaptea, de la distanţă, la lumina lunii.

— Operaţie cu laser, zise mândru George Dougett, arătând spre ochii săi. Sunt bătrân şi gras, dar văd perfect la distanţă. Oricum, nici nu era prea departe.

— Credeţi că era cineva de prin partea locului? îl întrebă Cole.

— Nu aş putea să bag mâna-n foc. Aşa cum am spus, părea să ştie bine drumul. Probabil că l-aş recunoaşte dacă l-aş revedea.

— Spune-le şi restul, George.

Puller şi Cole se întoarseră şi văzură o bătrână care tocmai intra în încăpere pe un scuter cu trei roţi, destinat persoanelor cu dizabilităţi. Femeia era îmbrăcată într-un halat de culoare roz, iar picioarele ei umflate erau îndesate în nişte papuci de casă mult prea mici pentru ea. Puller observă că bătrâna avea pe cap o perucă scurtă şi căruntă.

Avea cel puţin o sută de kilograme şi părea la fel de bolnavă ca şi soţul ei. Dar, în ciuda artritei sale, femeia conducea scuterul cu o mână experimentată şi reuşi să-l oprească exact lângă Puller.

— Eu sunt Rhonda, jumătatea superioară a acestui bărbat, zise ea în loc de introducere.

Puller se prezentă:

— John Puller, CID, Forţele Terestre. Despre ce „rest“

este vorba?

George Dougett îşi drese glasul, o privi prudent pe soţia lui şi zise:

— E vorba de alte lucruri pe care le-am văzut.

— *Noi* le-am văzut, îl corectă femeia. Se uită la Puller şi zâmbi triumfătoare: Eu îl urmăream pe George de la fereastră.

— De ce? întrebă Cole.

— Pentru că soţul meu adoarme uneori afară, pe terasă, în timp ce-şi fumează beţele cancerigene. Aşa că-l urmăresc tot timpul ca nu cumva să-şi dea foc singur.

— Nu mi-am dat foc niciodată, interveni indignat George.

— Asta pentru că ai o soţie care are grijă de tine de mai bine de cincizeci şi şase de ani, îi zise Rhonda pe un ton părintesc.

— Şi ce aţi văzut? o întrebă nerăbdător Puller.

— Nimic important, răspunse George iritat.

Rhonda pufni revoltată.

— E limpede ca bună ziua că era ceva important. Femeia o privi pe Cole şi continuă: L-am văzut pe subalternul dumitale, cel care a fost ucis.

— Larry Wellman? L-aţi văzut făcând ce?

— Se plimba prin jurul casei, probabil cerceta zona.

— Era de serviciu, zise Cole. Asta era treaba lui.

Puller interveni:

— L-aţi văzut intrând *în* casă?

— Nu.

— Era singur? întrebă Puller.

Rhonda încuviinţă cu un semn din cap.

— Pe la ce oră l-aţi văzut? întrebă Cole.

— Aş spune că între douăsprezece şi jumătate şi ora unu noaptea. George fumase deja patru beţişoare cancerigene şi de obicei le fumează până la capăt. Nu se mai satură de ele.

— Vrei să nu le mai spui beţişoare cancerigene? izbucni el.

— Oh, îmi cer scuze, domnule Sensibil. George fumase deja patru *cuie de sicriu*, iar asta înseamnă că era aproape ora unu noaptea.

George bombăni înciudat:

— Mi-am irosit cincizeci şi şase de ani alături de femeia asta. E un miracol că nu am ucis-o.

— Vă rog să continuaţi, doamnă, îi spuse Puller Rhondei.

— Ei bine, atunci m-am dus până la baie. George vă poate povesti continuarea.

Cole i se adresă bătrânului:

— Staţi puţin, ofiţerul Wellman nu v-a văzut stând pe terasa din spate în timp ce fumaţi?

George clătină ferm din cap.

— Eram întins în leagănul cel mic de pe terasă, cu spatele către casa Halversonilor.

— Atunci, cum de aţi putut vedea atâtea? întreba Puller.

— Mă uitam pe la colţul leagănului. Eu puteam vedea totul, ca-n palmă, dar ar fi fost greu să mă observe cineva pe mine. Şi terminasem de fumat ţigările.

— Deci Wellman se plimba pe lângă casă. Ce s-a întâmplat apoi?

— Cred că atunci am adormit şi eu, zise bărbatul cu sfială.

— Vezi? interveni triumfătoare Rhonda. Numai cât am lipsit ca să mă duc la toaletă şi te-ai fi putut aprinde ca o torţă, fără ca nimeni să observe. Incinerare gratuită.

Soţul ei se încruntă.

— Tocmai am spus că terminasem de fumat ţigările. Dar cred că te-ai fi bucurat să-mi dau foc singur, nu-i aşa? În felul ăsta ai fi putut cheltui banii de înmormântare la cazinoul acela care-ţi place atât de mult!

— Domnule Dougett, vă rog să încercaţi să vă amintiţi ce aţi văzut atunci, interveni Cole.

— Ah, da, desigur. M-am trezit din somn şi l-am văzut pe individul acela mare şi chel ieşind din casă.

— Staţi puţin. Tipul chel era în casă? întrebă Cole. Dar nu ne-aţi spus că ar fi fost acolo.

— Nu? Ei bine, vă spun acum. A ieşit foarte grăbit din casă şi a fugit în pădure. Apoi am auzit o maşină oprind lângă casă. Era ora patru şi jumătate. Îmi amintesc perfect, pentru că m-am uitat la ceas.

— Eu eram cel cu maşina, zise Puller. Am ajuns până aici, am sunat la sergentul Cole şi apoi am intrat în casă. Am verificat încăperile, l-am găsit pe Wellman mort, după care am auzit maşina lui Cole apropiindu-se. O privi pe poliţistă, apoi continuă: Am văzut un tip fugind în pădure, am ieşit din casă, te-am întâlnit lângă maşină şi am plecat împreună pe urmele bărbatului.

— Deci tipul chel pe care l-ai văzut printre copaci a dat târcoale casei în timp ce erai înăuntru, concluzionă Cole.

— Aşa trebuie să fie, îşi dădu George acordul. Eu l-am văzut luându-şi tălpăşiţa, apoi – câteva minute mai târziu – am auzit uşa din spate deschizându-se şi te-am văzut pe dumneata ieşind din casă. Nu am mai văzut ce-ai făcut după aceea, îi spuse el lui Puller.

— M-am ascuns în spatele maşinii parcate pe alee, zise Puller.

Cole interveni din nou:

— Dar maşina lui Larry dispăruse deja. Cum s-a întâmplat asta? Cine a făcut-o? Se întoarse către cei doi bătrâni: Nu aţi văzut nimic?

Amândoi clătinară din cap, iar George spuse:

— Asta trebuie să se fi întâmplat în timp ce dormeam.

— Iar eu ţin minte că am stat mult timp în baie, adăugă Rhonda. Când eşti bătrân, zise ea, toate durează mai mult.

— Haideţi să stabilim orele exacte ale evenimentelor! Ultima dată l-aţi văzut pe Wellman patrulând între douăsprezece şi jumătate şi unu. El nu a intrat în casă. Următorul lucru pe care l-aţi văzut a fost bărbatul chel părăsind casa, cu puţin timp înainte de sosirea mea. Eu l-am găsit pe Wellman mort pe la cinci dimineaţa. Iar el a fost ucis cu vreo trei ore înainte – să zicem pe la două. Asta ar însemna că a fost ucis la o oră după ce l-aţi văzut patrulând şi după ce aţi adormit. Dar este posibil ca

individul chel să fi fost deja în casă sau poate că a ajuns acolo în timp ce dormeaţi.

Cole exclamă:

— Asta înseamnă că tipul chel l-a ucis probabil pe Larry şi apoi a fugit.

Puller clătină din cap.

— Dar ce s-a întâmplat cu maşina? Nu cred că tipul ăsta a plecat cu maşina de acolo. Şi, dacă într-adevăr l-a ucis pe Larry, de ce ar mai fi zăbovit prin preajmă? De ce nu a plecat naibii de acolo, pur şi simplu? Atunci l-am zărit şi eu, când dădea târcoale prin pădure.

— Un adevărat „hopa-mitica” acest individ, adăugă George.

Puller îl întrebă:

— Aţi observat cumva dacă maşina de patrulare lipsea atunci când v-aţi trezit? Sau aţi auzit motorul vreunei maşini în acest interval?

— Niciuna, nici alta, zise Dougett. Cred că am dormit dus.

— Nu vreţi o cafea şi nişte prăjiturele? îi întrebă Rhonda.

Soţul ei se răsti:

— E dimineaţă, pentru numele lui Dumnezeu, Rhonda. Cine naiba mănâncă prăjituri dimineaţa?

— Eu, de exemplu, zise ea strâmbându-se.

— Noi am mâncat deja, spuse Puller.

— Ei bine, sper că v-am putut fi de folos, zise George.

— Credeţi că ne paşte vreun pericol? întrebă Rhonda, pe un ton care trăda faptul că era îngrozită de această posibilitate.

— Am un pistol, spuse cutezător George.

— Dar nu mai ai de multă vreme gloanţe pentru el, interveni Rhonda. Şi, chiar dacă ai avea, nu ai mai tras cu el de ani de zile. Probabil că te-ai împuşca din greşeală înainte să nimereşti altceva.

Cole şi Puller plecară, lăsându-i pe cei doi să se certe pe această ultimă temă. Se întoarseră împreună la maşina de

poliţie.

Cole îl întrebă:

— Ce crezi că ar trebui să facem acum?

— Să-l găsim pe chelios.

— Ai vreo bănuială?

— Da.

CAPITOLUL 61

Se întoarseră în oraş cu maşina. La un moment dat Cole reduse viteza, pregătindu-se să tragă pe dreapta. Puller înţelese de ce.

— Roger Trent s-a întors în oraş, zise el.

În faţa lor, un Cadillac Escalade negru cu ornamente din aur era tras lângă bordură, cu motorul pornit. Un bărbat pe care Puller nu-l mai văzuse niciodată era la volan. Agentul îl privi cu atenţie pe şofer, observând fiecare detaliu relevant, în timp ce mintea sa prelucra febril aceste informaţii vizuale şi trăgea concluziile de rigoare.

Interesant, îşi spuse el.

Lângă maşină stătea Roger Trent, îmbrăcat într-un costum ce părea – după cum observă Puller – lălâi şi boţit, ca şi cum bărbatul ar fi dormit îmbrăcat. Trent deschisese portiera, pregătindu-se să urce în maşină.

— Mi se pare că tocmai a coborât din avion, observă Puller. Hai să vorbim cu el.

Cole opri maşina lângă Escalade, iar Puller îşi lăsă geamul în jos.

— Hei, Roger, strigă el. Ai timp pentru o cafea la Refugiu?

Trent îl privi încruntat, apoi se uită spre Cole.

— Tocmai am băut o cafea acolo.

— Vreau să discutăm ceva important. Nu o să-ţi răpesc prea mult timp.

— E ceva legat de ameninţările cu moartea?

— Da.

— Vă dau zece minute.

Trent le întoarse spatele şi se îndreptă spre uşa restaurantului.

Un minut mai târziu, Puller şi Cole stăteau la o masă faţă în faţă cu Roger Trent. Comandară trei cafele. Localul

era plin pe trei sferturi şi toţi clienţii aruncau priviri curioase spre ineditul trio. Puller observă acest lucru şi spuse:

— Vii des pe aici? Am înţeles că dumneata eşti proprietarul.

— Eu deţin aproape totul în Drake. Şi ce-i cu asta?

Puller măsură cu privirea costumul şifonat al bărbatului.

— Acum ai ajuns în oraş?

— Da, din nou. Ce importanţă are? Trent îi aruncă lui Cole o privire furioasă şi adăugă: Credeam că vreţi să vorbim despre ameninţările alea nenorocite!

— Lucrăm la acest caz, Roger.

— Da, sigur. Ei bine, cred că aţi face bine să căutaţi cât mai aproape de casă, la fel ca data trecută.

— Am făcut asta. Şi nu cred că sursa ameninţărilor este aceeaşi. Voiam să afli şi tu.

— Nu cred că eşti cea mai nimerită persoană care să stabilească acest verdict.

— Noi credem că asasinarea lui Molly Bitner are legătură cu activitatea ei de la birou, Roger, interveni Puller.

Acest comentariu fu urmat de o privire surprinsă din partea lui Cole, dar Trent nu observă acest lucru. Bărbatul îl privea contrariat pe Puller.

— Şi de ce credeţi asta?

— Rapoartele privind probele de sol.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce fel de rapoarte?

— Ştii dumneata, cele cu analizele impuse de protecţia mediului.

— Tot nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Eric Treadwell şi Dickie Strauss erau prieteni, ştiai acest lucru?

— Nu, chiar nu ştiam.

— Aveau acelaşi tip de tatuaj pe braţ. Dickie a recunoscut că a vrut să-şi facă un tatuaj identic cu cel al lui Eric.

— Şi ce legătură au toate astea cu persoana mea?

— Nu sunt prea sigur acum, Roger, zise Puller.

Luă o înghiţitură de cafea şi se uită insistent la bărbatul din faţa lui.

— Cum a fost călătoria la New York? întrebă el după câteva clipe.

Trent păru surprins de această întrebare.

— De unde ştii că am fost la New York?

— Bill Strauss ne-a spus. Nu ne-a explicat motivul acestei călătorii, dar ne-a mărturisit că această companie a dumitale e foarte profitabilă şi că investitorii bat la uşă.

Trent îşi feri privirea, iar Puller observă că mâna stângă a bărbatului începuse să tremure uşor.

— Toată lumea are nevoie de energie, adăugă Puller.

— E adevărat, zise repede Trent. Am terminat aici? Pentru că e clar că nu aveţi nimic concret să-mi spuneţi.

Cole îl privi pe Puller. În cele din urmă, acesta zise:

— Aşa cred. Ar trebui să mergi acasă ca să dormi puţin. Arăţi frânt.

— Mulţumesc pentru grijă, răspunse ironic Trent.

Bărbatul se ridică de la masă, iar Puller se ridică şi el. Se apropie iute de Roger Trent şi îi spuse cu voce scăzută:

— Eu aş lua în serios ameninţările cu moartea, Roger. Doar că s-ar putea să existe un alt motiv decât cel la care te gândeşti dumneata.

Trent se făcu alb ca varul, le întoarse spatele şi plecă. Câteva minute mai târziu, Cadillacul său dispăru din faţa restaurantului.

După ce ieşiră din local, Cole îl întrebă curioasă pe Puller:

— Despre ce a fost vorba, mai exact?

— Omul acesta e speriat de moarte. Şi are o mulţime de motive. Personale, de afaceri şi multe altele. De ce crezi că se întâmplă toate astea? Pentru că deţine un oraş întreg. E un peşte mare într-un iaz prea mic.

— Nu ştiu ce să spun, zise Cole.

— Un peşte mare într-un iaz prea mic, repetă Puller.

Cole înţelese, în sfârşit.

— Există un peşte şi mai mare în oraş, zise ea.

— S-ar putea.

— Cine?

— Trebuie să-l găsim pe chelios.

— Dar cum? Ai spus că ai o idee.

— Lasă-mă să-ţi prezint altfel lucrurile. Trebuie să-l găsim pe Dickie Strauss.

— Crezi că el este tipul pe care Dougett l-a văzut ieşind în fugă din casă?

— Se potriveşte fizic descrierii făcute de bătrân. Arsurile de pe braţ? Mai degrabă un tatuaj tip „mânecă“. Iar dacă bărbatul acela nu era Dickie, este posibil să fie vorba despre un alt individ din gaşca lui de tatuaţi.

— Nu există astfel de găşti în Drake, Puller.

— Mai bine spus, tu nu ştii nimic despre existenţa unor astfel de găşti, o corectă Puller.

— Dar ce putea să caute Dickie Strauss în casa aceea? Iar dacă e adevărat că a fost în casă, asta ar putea însemna că el l-a ucis pe Larry Wellman. De ce ar fi făcut el asta?

— Poate că nu s-a întâmplat aşa.

— Ce vrei să spui? Amândoi au fost în casă, iar Larry a sfârşit ucis. Cineva trebuie să-l fi omorât. Doar nu s-a spânzurat singur.

— De acord.

— Deci ce vrei să spui?

— Să-l găsim mai întâi pe Dickie şi să nu ne contrazicem fără rost. Ai idee unde ar putea fi?

Cole viră şi intră cu maşina pe o alee, apoi răspunse:

— Da.

— Unde?

— Vei afla când vom ajunge acolo. Şi eu sunt în stare să păstrez un secret, să ştii.

CAPITOLUL 62

Domul din beton. Puller studie bizara construcţie în timp ce treceau pe lângă ea.

— Poate că Drake ar trebui să-l folosească ca atracţie turistică, zise el.

— Da, ar fi o adevărată afacere. Să te holbezi la nişte ziduri din beton pentru un dolar, răspunse amuzată Cole.

Făcu un viraj în capătul străzii şi intră cu maşina într-un cartier care îl găzduise pe vremuri pe muncitorii de la facilitatea din beton.

Trecură pe lângă locuinţe abandonate care începuseră să se năruie, apoi şi pe lângă alte case, ce fuseseră reparate pentru a putea fi pe cât posibil locuibile.

Puller văzu câţiva copii mici, cu feţele murdare. Mamele lor – nişte femei numai piele şi os – fugeau după ei să-i prindă.

Nu erau mulţi bărbaţi pe drum, dar îşi spuse că aceştia erau probabil plecaţi din oraş, încercând să-şi câştige pâinea sau cel puţin să-şi găsească o slujbă.

Inspiră adânc, cu nările dilatate.

— Plăcută aromă, zise el.

— Ne dăm silinţa să-i convingem să-şi arunce gunoiul în locuri special amenajate, dar este un efort aproape inutil. Iar toaletele au încetat de mult să mai funcţioneze în aceste locuri. Majoritatea oamenilor folosesc toalete improvizate în spatele caselor.

— Încântătoare viaţă pentru cetăţenii celei mai bogate naţiuni din lume!

— Ei bine, bogăţia asta trebuie să fie concentrată în mâinile câtorva oameni, pentru că noi nu avem nici cea mai mică parte din ea.

— Există astfel de oameni. De exemplu, cumnatul tău. Puller privi în jur şi adăugă: Văd nişte stâlpi de

electricitate, însă transformatoarele acelea nu par funcţionale.

— Oamenii de aici au încercat să se lege la stâlpi şi s-au electrocutat. Compania nu mai furnizează energie electrică în această zonă.

Îi arătă un stâlp de telefonie de pe care atârnau mai multe cabluri până în pământ. Probabil că în câteva case firele erau trase pe sub pământ, îşi spuse agentul.

— Serviciile de telefonie fixă funcţionează încă, după cum vezi. Unii s-au legat în mod fraudulos la reţea. Am trecut cu vederea toate astea. Oamenii de aici nu-şi pot permite telefoane mobile. Dar pot totuşi să vorbească cu alte persoane. Compania de telefonie îi lasă în pace. La naiba, în ziua de azi cei mai mulţi oameni nici nu mai folosesc liniile telefonice terestre. Cheltuiesc banii pe telefoane mobile şi pe dispozitive tot mai sofisticate.

Cole întinse apoi arătătorul în faţă.

— Iată destinaţia noastră, spuse ea.

Clădirea indicată se afla la capătul străzii şi era mult mai mare decât celelalte case. Puller privi uimit uşile înalte, masive şi decolorate, care probabil fuseseră roşii pe vremuri.

Agentul înţelese în cele din urmă ce destinaţie avea clădirea aceea.

— O staţie de pompieri? întrebă surprins.

— A fost, pe vremuri. Nu a mai fost utilizată în acest scop de când au construit Buncărul. Cel puţin aşa mi s-a spus când eram copil.

— Şi pentru ce este folosită acum această clădire?

O secundă mai târziu, Puller auzi motorul unei motociclete. De fapt, nu era doar o singură motocicletă.

— Clubul Harley, îi explică Cole. Dickie Strauss e membru al acestui club. Ei îl numesc Xanadu. Probabil că unii dintre membri nici măcar nu ştiu ce înseamnă. Dar, într-un fel, clubul îi ţine pe băieţii ăştia departe de probleme.

— Şi pe Treadwell? Şi el avea un Harley. De aici provine

tatuajul tip „mânecă”?

— Nu ştiu ce să spun despre asta. Ştiu doar că nu toţi membrii clubului au astfel de tatuaje.

— Ar fi fost bine să aflăm că Dickie şi Treadwell au fost membri ai aceluiaşi club.

— Noi abia am aflat că s-ar putea să fie Dickie cel care a ieşit în fugă din casa Halversonilor. Până nu vom fi siguri despre cine este vorba, nu am niciun motiv să bănuiesc că Dickie a fost implicat.

— Dar poate că tocmai gaşca motocicliştilor a avut legătură cu moartea lui Treadwell.

— E un club, Puller, nu o gaşcă. Majoritatea membrilor sunt oameni în vârstă, care au familii şi facturi de plătit.

Cole opri în faţa vechii clădiri şi coborâră amândoi din maşină. Uşile erau deschise, iar Puller zări într-un compartiment al încăperii un camion de pompieri cu cauciucurile putrede şi, în spatele acestuia, renumitul stâlp al pompierilor. Câteva vestiare din lemn erau aliniate pe două laturi ale peretelui, iar într-un colţ se vedea un morman de costume de protecţie uzate şi de echipamente folosite la stingerea incendiilor.

În celălalt compartiment al încăperii se aflau vreo şase motociclete vintage Harley. Puller numără cam cinci bărbaţi în interior – doi călare pe motocicletele lor, turându-şi motoarele pe loc, timp în care ceilalţi îşi reparau de zor vehiculele pe două roţi.

— Ce fac indivizii ăştia aici dis-de-dimineaţă? Ar trebui să fie la lucru.

— Probabil că nu-şi pot găsi o slujbă.

— Aşadar, stau aici toată ziua şi se joacă cu motocicletele lor scumpe?

— Majoritatea vehiculelor au peste douăzeci de ani vechime, Puller. Nimeni nu se joacă aici. Îi cunosc pe cei mai mulţi dintre ei. Toţi muncesc din greu. Dar atunci când nu este de lucru, ce poţi să faci? Rata şomajului în zonă este de aproape douăzeci la sută, iar oamenii ăştia încă mai vor să muncească. Mulţi au renunţat, pur şi simplu, să-

şi mai caute de lucru.

— Îşi păstrează motocicletele aici?

— Uneori. De ce vrei să ştii asta?

— Spuneai că oamenii care trăiesc în zonă sunt mai răi decât hienele.

— Da, dar nu s-ar atinge niciodată de motocicletele clubului.

— De ce nu?

— Pentru că membrii acestui club îi ajută foarte mult.

— În ce fel?

— Ei colectează mâncare, pături şi altele şi chiar îi angajează pe unii să lucreze pentru ei atunci când au ocazia. Cei mai mulţi dintre membrii clubului au diferite calificări: sunt mecanici, instalatori, electricieni, tâmplari. Cum am mai spus: muncesc din greu. Merg pe la casele oamenilor şi fac gratis tot felul de reparaţii.

— Un grup de „buni samariteni“, cum s-ar spune.

— Avem aşa ceva aici, în Drake.

Făcură câţiva paşi pe aleea crăpată de beton din faţa staţiei de pompieri. Câţiva bărbaţi ridicară ochii surprinşi. Exact în momentul acela, Puller îl zări pe Dickie Strauss ieşind dintr-o încăpere aflată în spatele incintei. Acesta se opri înmărmurit, privindu-i prosteşte. Agentul observă că Dickie avea mâinile murdare de ulei de motor şi se ştergea de zor cu o cârpă.

Cole îl strigă:

— Hei, Dickie, am vrea să stăm puţin de vorbă.

Dickie se întoarse brusc şi fugi spre partea din spate a clădirii.

— Hei! strigă Cole după el. Opreşte-te! Vrem doar să discutăm.

Puller intrase deja în clădire. Doi bărbaţi, care îşi văzuseră până atunci de lucru la motoarele lor, blocară calea lui Puller. Amândoi erau masivi, construiţi precum hidranţii. Mai vârstnici decât Puller, bărbaţii aveau la gât bandane imprimate şi expresii trufaşe întipărite pe chipurile dure. Mâinile lor păreau enorme, iar muşchii

proeminenţi ai antebraţelor erau dovada vie a activităţilor fizice solicitante prin care-şi câştigau pâinea.

Puller le arătă insigna.

— Daţi-vă la o parte. Acum.

Unul dintre bărbaţi răspunse:

— E o proprietate privată. Vreau să-mi arătaţi mandatul.

Cole interveni:

— Lăsaţi-l să treacă.

Fără să-l scape din ochi pe Dickie, care se îndepărta alergând, Puller era atent în acelaşi timp la bărbatul cu bandană din faţa lui.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu el, zise Puller. Doar să vorbesc.

— Iar eu trebuie să văd mandatul.

— Locul acesta e abandonat de multă vreme.

— Ţi se pare abandonat, isteţule? întrebă celălalt bărbat.

În momentul în care bărbatul cu bandană puse mâna pe umărul lui Puller, Cole se pregăti să scoată pistolul. O secundă mai târziu însă, motociclistul zăcea cu faţa în jos pe pardoseala din beton. Figura lui nedumerită dădea de înţeles că nu apucase să realizeze cum de ajunsese acolo.

Celălalt bărbat începu să strige şi se repezi spre Puller. Agentul apucă braţul bărbatului şi i-l întoarse iute la spate, apoi îl seceră cu o lovitură de picior; motociclistul ajunse lângă amicul său, pe pardoseală. Când încercară să se mişte, Puller le spuse pe un ton ameninţător:

— Dacă vă ridicaţi, vă bag pe amândoi în spital. Şi nu vreau să fac asta. Nu am treabă cu voi.

Cei doi bărbaţi rămaseră prudenţi pe pardoseală. Puller tocmai îşi îndrepta umerii când Frank, prietenul uriaş al lui Dickie, se ivi dintr-un colţ întunecat al încăperii şi se repezi spre el. Nasul bărbatului era bandajat, iar ochii acestuia erau vineţi în urma coliziunii cu capul lui Puller. Namila avea în mână o scândură groasă şi lungă.

— E timpul să-mi iau revanşa, spuse Frank printre dinţi.

Pe când se pregătea să lovească în capul lui Puller cu bâta improvizată, un glonţ îi vâjâi pe la urechi şi rupse o

bucată mare din scândură. Impactul neaşteptat îl făcu pe Frank să scape lemnul din mâini.

Frank, Puller şi ceilalţi doi motociclişti întoarseră capul spre Cole. Cobra acesteia era îndreptată spre testiculele lui Frank.

— E alegerea ta, zise Cole. Vrei să ai copii sau nu?

Frank făcu repede un pas înapoi, cu mâinile încrucişate protector peste organele genitale.

Puller trecu în fugă pe lângă ei şi se repezi spre ieşirea din spatele clădirii. Motocicleta de teren se ivi bâzâind asurzitor de după un colţ şi se apropie de el în viteză. Din fericire, Dickie avusese timp să-şi pună casca pe cap, pentru că, în caz contrar, Puller nu ar mai fi făcut ceea ce avea de gând. Agentul îşi scoase dintr-o mişcare pistolul M11 din tocul frontal, ţinti preţ de două secunde şi trase apoi în cauciucul din spate al motocicletei. Aceasta alunecă într-o parte. Dickie căzu, iar vehiculul pe două roţi se opri la circa şase metri de el.

Câteva secunde mai târziu, Puller îl apucă pe Dickie şi-l ridică în picioare.

— Puteai să mă omori, strigă acesta furios.

— Dacă aş fi tras în cauciucul din faţă, ai fi aterizat cine ştie pe unde. În acest fel însă, ţi-ai rănit doar fundul. Dar trebuie să spun că, în cazul tău, nu văd o diferenţă prea mare între acea parte a corpului tău şi creier – asta dacă ai într-adevăr aşa ceva.

Cole se apropie grăbită de ei şi-şi băgă pistolul în tocul de la centură. Se postă în faţa lui Dickie şi începu să-l ia la rost:

— Eşti idiot sau ce? Ce fel de cascadorie a fost asta?

— M-am speriat, atâta tot, protestă Dickie pe un ton plângăcios.

— Unde este pregătirea ta de infanterist? îl întrebă mirat Puller. Pentru că Divizia Întâi Infanterie are standarde înalte şi nu cred că ar fi lăsat pe front un nepriceput ca tine.

— Du-te naibii! ripostă Dickie.

— Iar tu ai să te duci la închisoare! interveni fermă Cole.

— Pentru ce?

— Ai încercat să ucizi un ofiţer, de asta, zise Puller. Ai să ajungi într-o închisoare federală, unde ai să stai închis până la vreo patruzeci de ani.

— Nu am vrut să te ucid.

— Atunci cum ai numi încercarea de a da peste mine cu motocicleta?

— Tu ai încercat să mă omori pe mine, ripostă înverşunat Dickie. Se uită urât la Cole şi strigă: A tras un glonţ în cauciucul meu. Ar fi putut să mă omoare.

— Ei bine, sunt sigură că i-ai dat un motiv întemeiat ca să o facă. Acum, spune-mi de ce ai fugit aşa. Noi nu voiam decât să stăm de vorbă.

— Tipul ăsta l-a bătut deja pe Frank. Nu voiam să vină şi după mine. E un psihopat.

Cole îl opri:

— Astea sunt prostii şi tu ştii foarte bine că am dreptate. De ce ai fugit, Dickie?

Tânărul nu spuse nimic. Lăsă ochii în pământ, respirând cu dificultate. Cotul său era plin de sânge, în urma aterizării pe asfalt.

— Bine, cum vrei, îi spuse Cole, după care scoase cătuşele şi i le puse la mâini, în timp ce-i citea drepturile.

— Tatăl meu o să se enerveze rău când o să audă.

— Sunt sigură de asta, zise Cole. E problema ta. Dar dacă vorbeşti, totul va fi mai uşor pentru tine.

— Nu am de gând să spun nimic. Tot ce vreau e un avocat. Ce porcărie! Tatăl meu o să vă dea în judecată de nu o să vă vedeţi.

— L-ai ucis pe ofiţerul Wellman? interveni Puller. Asta o să-ţi asigure un bilet cu o singură călătorie spre închisoarea pe viaţă. Mare păcat că în Virginia de Vest nu se aplică pedeapsa cu moartea!

Dickie rămase cu gura căscată, iar faţa îi deveni periculos de roşie, de parcă i s-ar fi rupt o arteră. Furia lui era fără margini.

Puller continuă:

— Ce-ai spune dacă te-am asigura că avem un martor ocular care te-a văzut în casa Halversonilor exact la ora la care a fost ucis ofiţerul Wellman? Un martor care te-a văzut apoi ieşind în fugă din casă.

Când începu să vorbească, vocea lui Dickie era atât de scăzută, încât abia îl puteau auzi ce spune.

— Asta nu e… Aş spune că persoana aceea nu e în toate minţile.

Nu se ascundea nimic în spatele cuvintelor lui. Bărbatul părea pe punctul de a vomita.

Puller adăugă:

— Faci cum vrei. Dar noi avem mărturia unui martor ocular. Şi pot să pun pariu că ai atins ceva în casa aia. O să-ţi recoltăm probe ADN şi amprente. De fapt, am găsit câteva amprente neidentificate la locul crimei şi ceva îmi spune că se vor potrivi cu ale tale. Atunci poţi să-ţi iei adio de la viaţă.

Cole adăugă:

— Iar în urma micii cascadorii pe care tocmai ai făcut-o, avem şi de unde să luăm aceste mostre.

— Dar nici măcar nu e nevoie să le luăm. Din moment ce ai fost în armată, amprentele tale şi ADN-ul se află la dosar, îi explică Puller.

— Nu poţi accesa acele mostre pentru investigaţii criminale, îl contrazise Dickie. Ele rămân la dosar doar pentru stabilirea identităţii.

Puller afişă un zâmbet.

— Deci ai verificat acest lucru? Interesant.

Dickie se făcu galben la faţă.

— Nu am ucis pe nimeni.

— Dar ai fost în casa aceea? întrebă Puller.

Dickie se uită împrejur. Motocicliştii se adunaseră în spatele staţiei de pompieri, urmărindu-le fiecare mişcare. Frank şi ceilalţi doi pe care Puller îi scosese din joc aveau un aspect de-a dreptul fioros, părând gata să ucidă, dar nu făceau nicio mişcare spre ei.

— Am putea merge într-un loc mai retras ca să vorbim despre asta? întrebă Dickie.

— E primul lucru inteligent pe care l-ai spus de când te-am cunoscut, îi răspunse Puller.

CAPITOLUL 63

Dickie stătea pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, cu Puller alături de el. Tânărul privea pe geam. Arăta de parcă ar fi fost condus la eşafod pentru a fi executat. Puller îl analiza cu atenţie, încercând să-şi dea seama la ce se gândea bărbatul. L-ar fi putut întreba, dar nu o făcu. Voia ca Dickie să se concentreze, să se gândească bine la ce avea de spus. În tot acest timp, o persoană vinovată ar fi ticluit o reţea întreagă de minciuni pentru a-şi acoperi crimele.

O persoană inocentă, în schimb, ar fi fost agitată şi s-ar fi temut ca nu cumva vorbele sale să fie răstălmăcite. O astfel de persoană ar fi încercat acum să se gândească la cel mai bun mod de a-şi dovedi nevinovăţia. Un om nevinovat în anumite privinţe, dar care se ştia vinovat în altele, ar fi stat să se gândească mai mult la ceea ce urma să spună.

Puller îl încadră pe Dickie Strauss în această ultimă categorie.

Cole, care stătea pe scaunul din faţă, îi spuse lui Dickie:

— Dacă te ducem acum la secţia de poliţie, toată lumea din oraş va afla asta în mai puţin de cinci secunde.

— Am putea merge atunci în altă parte?

— Ce zici de camera mea de motel? întrebă Puller. Cred că ştii foarte bine unde e. M-ai urmărit îndeaproape în ultima vreme, nu-i aşa?

— Mi-e indiferent, răspunse Dickie cu jumătate de gură.

Ajunseră la motel. Fără ca Dickie să-l vadă, Puller se asigură că toate micile sale capcane erau intacte. Doar Cole păru să-şi dea seama ce anume verifica el, pentru că-i aruncă o privire complice.

După ce poliţista îi scoase cătuşele de la mâini, Dickie se aşează pe pat. Cole alese un scaun pe care îl postă în faţa

lui, iar Puller rămase în picioare, cu spatele lipit de perete.

— Am auzit că ai ajutat-o pe Miss Louisa, începu Dickie. A fost frumos din partea dumitale.

— Da, deşi nu mai contează. Ea a murit. Cam atât cu bunul samaritean. Dar vreau să ne concentrăm acum asupra ta, Dickie.

— Cam cât din povestea asta va fi făcut public? întrebă el.

— Depinde despre ce este vorba, îi răspunse Cole. Dacă tu eşti cel care l-a ucis pe Larry, totul va fi făcut public.

— Aşa cum am mai spus, eu nu am ucis pe nimeni.

Dickie strânse pumnii neputincios. Părea un băieţel supărat, în ciuda tatuajului său tip „mânecă". Puller mai că se aştepta să se trântească pe jos şi să înceapă o criză de plâns.

— Ei bine, cred că-ţi dai seama că nu te putem crede pe cuvânt, zise Cole. Va trebui să ne dovedeşti că este adevărat.

Dickie ridică ochii spre Puller.

— Dumneata te-ai uitat în dosarul meu?

Puller clătină din cap.

— Aşa cum v-am mai spus, continuă el, eu şi armata nu avem nimic în comun. Dar asta nu înseamnă că nu sunt bun în ceea ce fac. Nu are legătură cu abilităţile mele. Am fost un bun soldat. Nu am avut nicio pată neagră la dosar în perioada armatei. Nu aş fi plecat din armată dacă ar fi fost după mine. Îmi plăcea. Mă înţelegeam bine cu ceilalţi colegi. Voiam să-mi servesc ţara. Dar nu a fost alegerea mea. Ei pur şi simplu nu voiau acolo oameni de felul meu.

Puller căzu pe gânduri. În timp ce-l privea pe tânăr, răspunsul îi încolţi dintr-odată în minte.

— „Nu întreba, nu spune", DADT[36], zise Puller.

Dickie îşi lăsă ochii în pământ, apoi încuviinţă din cap.

— Legea din armata americană cu privire la

[36] Legea „Don't ask, don't tell" (DADT), care îi obligă pe militarii gay să-şi ascundă homosexualitatea sub ameninţarea excluderii din armată (n.tr.)

homosexuali? întrebă Cole, privindu-l surprinsă pe Puller.

Acesta adăugă:

— Conform legii DADT, erai tolerat în armată atâta vreme cât păstrai secretă orientarea ta sexuală. Tu nu le spui, iar ei nu te întreabă. Dar, dacă se află ceva, eşti exclus imediat din armată. Îl privi din nou pe Dickie şi adăugă: Ce s-a întâmplat?

— Cineva m-a turnat. În plus, mai apăruseră şi nişte poze cu mine şi cu câţiva dintre amicii mei. La naiba, în ziua de astăzi nu ar fi avut nici cinci vizualizări pe YouTube, dar pe vremea aceea celor din armată nu le păsa de aşa ceva.

— Şi te-au exclus?

— Într-o secundă. Totul ar fi luat o întorsătură urâtă – mi-au spus ei – dacă nu acceptam eliminarea definitivă.

— Te cred.

— Dar tatăl tău ştie că eşti gay? îl întrebă Cole.

Dickie afişă un zâmbet trist.

— De ce crezi că m-am înrolat imediat după terminarea liceului? Bătrânul a crezut că asta mă va „vindeca”.

— În regulă, deci eşti gay, zise Puller. Asta e numai treaba ta şi, desigur, nu e o crimă.

— Pentru unii oameni este. Mai ales pentru cei din această zonă.

— Ei bine, noi nu ne numărăm printre aceştia, zise Cole.

Puller interveni:

— Să ne întoarcem la ofiţerul Wellman. Ce căutai în casă?

— Eu şi Larry eram prieteni.

Cole se lăsă încet pe spătarul scaunului, cu ochii mari de uimire.

— Doar nu te-ai dus acolo ca să…? Larry era căsătorit, avea o familie. În plus, era locul unei crime, ce naiba?

Dickie spuse repede:

— Nu a fost nimic de genul ăsta. Ne mai prosteam şi noi în adolescenţă, dar Larry nu era gay. Nu ne-am întâlnit acolo ca să facem sex.

— Atunci, ce ai căutat în casa aceea? întrebă Cole.

Dickie începu să-şi frece nervos palmele. Puller observă sudoarea de pe fruntea bărbatului, iar asta nu se datora numai aparatului de aer condiţionat montat pe peretele camerei de motel, care nu reuşea decât să mişte aerul fierbinte dintr-o parte în alta a încăperii.

— Am vrut doar să văd ce se întâmplase.

— De ce?

— Fuseseră ucişi atâţia oameni. Am vrut doar să văd cu ochii mei.

— Iar Wellman te-a lăsat să intri în casă? întrebă Cole. Nu te cred.

— El nu m-a lăsat.

Cole îl privi confuză.

— Nu mai înţeleg nimic. Nu vrei să tragi aer în piept şi să mai încerci o dată să-mi explici ce s-a întâmplat?

— L-am strigat şi i-am spus că aş vrea doar să arunc o privire. Mi-am dat seama că nu ar fi acceptat.

Cole izbucni:

— Cred şi eu că nu ar fi acceptat! Dacă aş fi aflat, l-ar fi putut costa slujba lui în poliţie. Prezenţa ta acolo ar fi putut compromite întreaga scenă a crimei.

— Dar ar fi vrut totuşi să te lase înăuntru? întrebă Puller.

— El mi-a spus să trec pe acolo. M-a chemat ca să-mi arate nişte lucruri pe care le descoperiseră. Nişte fotografii.

— E incredibil, exclamă Cole.

Puller ridică mâna ca să o oprească şi îl privi în ochi pe bărbat.

— Continuă, Dickie. Spune tot ce ai de spus.

— Deci m-am dus acolo.

— Şi l-ai omorât? întrebă Cole.

— V-am spus doar că *nu l-am omorât* eu.

— Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Puller.

— El nu era acolo. Vreau să spun că maşina lui dispăruse. M-am gândit că poate i se făcuse rău sau poate i

se făcuse frică. Dar mi-am dat seama că nu putea pleca aşa, din senin. Nu-mi venea să cred că lăsase locul crimei nesupravegheat. Am urmărit serialul *Lege şi ordine*, la fel şi *NCIS*[37]. Cunosc toate aceste aspecte.

— Desigur. Ai dreptate, nu putea face asta, zise Puller. Şi ce ai făcut atunci?

— Am încercat să-l sun pe telefonul lui mobil. Dar nu a răspuns.

— La ce oră s-a întâmplat asta, mai exact? întrebă repede Puller.

— Nu ştiu precis. Poate pe la patru dimineaţa.

— Continuă.

— M-am dus în spatele casei. Uşa era uşor întredeschisă. Am împins-o puţin şi l-am strigat pe Larry. M-am gândit că era posibil să fie totuşi înăuntru. Nu am primit niciun răspuns. Eram speriat.

— Şi totuşi, ai intrat în casă. De ce? îl întrebă Puller.

— Mi-a trecut prin minte că Larry ar putea fi rănit. Îmi spusese să trec pe acolo, dar nu era nicăieri. Îmi făceam griji pentru el.

— Pe naiba! Tu voiai să vezi cadavrele.

Dickie ridică ochii spre Puller şi-l privi încruntat, dar trăsăturile lui se relaxară imediat şi spuse liniştit:

— Ai dreptate. Asta voiam. M-am gândit că Larry fusese chemat pe neaşteptate în altă parte şi că de aceea lipsea maşina lui din faţa casei. Oricum, am intrat în casă.

Dickie se opri brusc, iar faţa lui se făcu albă ca varul.

— Şi atunci i-ai văzut, zise Puller.

Dickie încuviinţă încet din cap.

— Şi am să-i revăd pe toţi în visele mele, mai bine spus în coşmarurile mele, până la sfârşitul zilelor.

— Poetic, n-am ce spune, interveni Cole pe un ton sarcastic.

— Şi ce ai făcut după aceea? întrebă din nou Puller.

---

[37] *Naval Criminal Investigative Service* - Serviciul Naval de Investigare a Crimei, serial poliţist (n.tr.)

— Mă pregăteam să plec. Dar am auzit ceva, un zgomot de la subsol.

— Ce fel de zgomot? întrebă încordat Puller.

Multe lucruri depindeau de răspunsul lui Dickie.

— Un fel de scârţâit. Mi se părea că cineva trăgea din greu ceva.

Puller se relaxă.

— În regulă. Mai departe.

— Aveam cuţitul la mine. Am strigat în timp ce coboram scările spre subsol. M-am gândit că era Larry şi voiam să-i dau de ştire că sunt acolo, ca să nu mă împuşte cumva din greşeală. Nu am primit niciun răspuns.

Cole interveni neîncrezătoare:

— Deci tu ai coborât în mijlocul nopţii la subsolul unei case pline de oameni morţi doar pentru că ai auzit un zgomot? Ştii, pe lângă filmele poliţiste pe care le urmăreşti, ar fi trebuit să-ţi aminteşti şi altele, precum *Vineri 13* sau *Halloween.* Nu aveai ce căuta într-un subsol nenorocit, Dickie.

— Dar te-ai dus acolo, din câte înţeleg, zise Puller. Ce s-a întâmplat?

— Atunci l-am văzut pe Larry spânzurat acolo.

— Te-ai asigurat că era mort? întrebă Cole. Sau pur şi simplu ai rupt-o la fugă lăsându-l să atârne acolo?

— Era mort, zise Dickie. Am mai văzut oameni morţi în armată. I-am verificat pulsul şi pupilele. Făcu o pauză, apoi izbucni: Vă spun că era mort.

— Şi apoi? insistă Puller.

— La naiba, am plecat de acolo. Am fugit în spatele casei.

— Şi nu te-ai mai oprit deloc? Ai continuat să alergi? îl întrebă Puller, din nou încordat.

Dickie oftă prelung.

— Nu. M-am… m-am oprit. Simţeam că-mi vine să vomit. M-am ascuns acolo, printre copaci. Poate vreo zece minute. Mi-am venit puţin în fire. M-am gândit că veniseră cei de la poliţie. Sau…

— Sau că ucigaşul lui Larry venise înapoi.

Dickie încuviinţă din cap.

— Dacă ar fi fost aşa, chiar aş fi vrut să-l văd pe ticălos. Să pun poliţia pe urmele lui.

— Pe urmele „lui“ sau ale „ei“, zise Cole. Ar fi putut fi o femeie.

Dickie îşi îndreptă arătătorul spre Puller.

— Dar erai dumneata. Te-am văzut când ai intrat în casă. Atunci nu ştiam cine naiba eşti! Apoi ţi-am văzut jacheta pe care scria mare „CID“. Ştiam ce înseamnă. Larry îmi spusese că tipul omorât era militar. Asta explica prezenţa dumitale acolo.

— Şi apoi? întrebă Puller.

— Ceva mai târziu, am auzit o altă maşină. Făcu semn spre Cole şi adăugă: Erai tu, de această dată. Atunci mi-am luat tălpăşiţa.

— Şi atunci te-am văzut eu pe fereastra casei, zise Puller. O privi pe Cole şi zise: Povestea lui coincide cu ceea ce ştiam.

Cole încuviinţă din cap, apoi se uită urât la Dickie.

— Ar fi fost mai bine să aflăm ceva mai devreme. Ar trebui să te arestez pentru că ai ţinut ascunse probe materiale importante.

— Şi pentru că te-ai comportat prosteşte, adăugă Puller. Deci tu şi Eric eraţi prieteni?

— Îl cunoşteam, atâta tot. Era membru al clubului Xanadu.

Spunând aceste cuvinte, îşi ridică mâna.

— V-am spus că am un tatuaj tip „mânecă“ la fel ca al lui.

— Atunci când ai intrat în casa familiei Halverson, în noaptea aceea, ştiai că Eric şi Molly zăceau morţi peste drum?

— Sigur că nu ştiam aşa ceva.

Puller nu mai insistă pe această temă.

— Totuşi, eram îngrijorat pentru el.

— De ce? întrebă Puller.

— Din anumite motive.

— Şi aceste motive nu au un nume?

Dickie ridică din umeri.

— Nu, din câte am auzit eu.

— Există vreun motiv pentru care Eric şi Molly să fi cerut analiza unei probe de sol? interveni Cole.

— Probă de sol? Nu, nu cred că ar fi avut vreun motiv să ceară aşa ceva.

— Dar despre un laborator de metamfetamine ai auzit? întrebă Puller. Să fie acesta unul dintre „motive“?

— Eric nu fabrica metamfetamine.

— Bine, dar nu le putea face doar pentru vânzare? Asta e întrebarea-cheie.

Dickie nu răspunse imediat.

— Cred că îmi trebuie un avocat.

— Crezi sau eşti sigur? îl întrebă agentul, în timp ce Cole îl privea contrariată.

Puller plecă de lângă perete şi se apropie de Dickie.

— Să analizăm inteligent această situaţie, Dickie. Să vedem cum te pot afecta toate astea. Vrei să discutăm serios două minute?

Cole interveni:

— Puller, a spus că vrea un avocat…

Puller îi aruncă o privire, iar Cole tăcu.

Agentul se întoarse spre Dickie şi îşi puse mâna pe umărul lui.

— Doar ascultă-mă, Dickie, ce ai de pierdut? Armata ţi-a dat un şut în fund. Nu te-a lăsat să serveşti sub culorile drapelului naţional, iar eu ştiu foarte bine că ţi-ai dorit asta. Acum ai ocazia să faci ceva pentru ţara ta.

Dickie abia murmură:

— Ascult.

CAPITOLUL 64

Puller puse mâna pe un scaun, îl întoarse şi-l postă exact în faţa lui Dickie. Când se aşeză, genunchii săi aproape că atingeau genunchii celuilalt bărbat.

— O să-ţi dezvălui câteva informaţii strict secrete, Dickie, dar în schimb vreau şi eu ceva de la tine. Eşti un adevărat patriot, nu-i aşa? Vrei să-ţi ajuţi ţara?

— La fel ca oricine. Aşa cum ai spus şi dumneata, aş fi încă în armată, la datorie, dacă nu aş fi fost eliminat din acel motiv.

— Ştiu. Te cred. Şi eu am servit ţara alături de gay sau heterosexuali. Asta nu a contat pentru mine atâta vreme cât puteau să nimerească o ţintă sau să-mi acopere spatele atunci când aveam nevoie.

Dickie părea mult mai liniştit după aceste cuvinte.

— Aşadar, despre ce este vorba?

— Oraşul Drake poate fi în mare primejdie, Dickie. De fapt, primejdia e iminentă. Gândeşte-te câţi oameni au fost ucişi, printre care şi un prieten al tău.

— Ştiu asta. Înţeleg foarte bine, omule.

— Dar nu e vorba doar de oamenii aceştia. Guvernul federal crede că aici se pregăteşte ceva de proporţii. Ceva mare de tot.

— În Drake? interveni Cole, uluită de asemenea veste.

Dickie întrebă mirat:

— Mare în ce sens?

— Dacă aş şti exact despre ce este vorba, nu ar mai fi nicio problemă. Iar dacă situaţia asta rămâne la fel şi nu vom lua nicio măsură, atunci suntem cu toţii pierduţi, înţelegi?

Dickie încuviinţă ferm.

— Da, cred că ai dreptate.

— Ştiu că eşti isteţ. Toţi indivizii de la Infanteria

Mecanizată trebuie să fie deştepţi. Trebuie să ţii minte o mulţime de lucruri despre echipamentul pe care-l foloseşti voi. Eu nu aveam de ce să-mi fac alte griji decât cele legate de pistolul şi de echipamentul meu personal. Voi, băieţi, trebuia să vă deplasaţi pe şenile, în tancuri de treizeci de tone.

— Nu era chiar atât de greu. Am condus un Bradley. Şi chiar şi un nenorocit de Abrams. Şi eram bun, nu glumă.

— Sunt sigur că erai. O pierdere pentru armată. Oricum, legea aceea cu privire la homosexuali a fost o prostie.

— Poţi să o spui de două ori, îl aprobă Dickie.

— Deci, ceva mare se apropie. Oameni morţi, lucruri pe care nu le poţi pune cap la cap. Federalii au surprins o conversaţie ciudată. Acum, tot ce vreau de la tine este o dovadă de HUMINT. Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Desigur. Inteligenţă umană.

— La faţa locului, aici, în Drake. Tu ştii deja despre ce este vorba, îi cunoşti pe oamenii din zonă. Îi cunoşti pe cei care-i ştiau pe Eric şi pe Molly. Tatăl tău lucrează pentru Trent.

— Credeţi că Roger Trent este implicat în operaţiunea asta? întrebă direct Dickie.

— Nu ştiu cine este implicat. De aceea am nevoie de ajutorul tău. Vrei să mă ajuţi sau nu?

— Şi ce vrei să fac?

— Să asculţi tot ce se discută. Să mergi peste tot, să vorbeşti cu oamenii. Să asculţi, dar fără să observe cineva. Nu trebuie să te joci de-a detectivul. Vreau să faci doar ceea ce obişnuieşti în mod normal, doar că de această dată trebuie să ţii minte că ai un scop. Ascultă, deci, şi fii atent. Dacă ceva ţi se pare suspect, nu uita, anunţă-mă. În regulă?

Dickie încuviinţa deja cu fermitate.

— Desigur. În regulă.

Puller îi întinse cartea sa de vizită.

— Datele mele de contact, zise el. Bănuiesc că ştii cum o poţi contacta pe sergent Cole.

Puller se ridică.

— Asta-i tot? întrebă Dickie. Pot să plec?

— Nu-mi faci nicio favoare stând în camera mea de motel. Am nevoie de tine afară, pe teren. Oferă-ţi şansa de a servi încă o dată ţara, chiar dacă ţara nu ţi-a dat nicio şansă.

Dickie se ridică, o privi pe Cole, apoi îi întinse mâna lui Puller.

— Nu mi-ar fi dat mulţi asemenea ocazie.

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor.

— Cred că te-am judecat greşit.

— Iar eu cred că şi noi te-am judecat greşit pe tine, observă Cole.

— Vrei să te duc cu maşina? întrebă Puller.

— Nu, mă descurc.

După plecarea lui Dickie, Cole îl întrebă pe agent:

— Pot să ştiu de ce nu mi-ai spus că se pregăteşte ceva de proporţii în Drake?

— Pentru că mi s-a spus că nu trebuie să o fac. Iar acum am decis să ignor acest ordin.

— Dar pe ce se bazează această bănuială?

— NSA a interceptat o convorbire. În dari. Se menţiona că va veni ziua dreptăţii şi că acel eveniment mult aşteptat va avea loc foarte curând.

— În dari? Ce naiba este ăsta?

— Dialectul vorbit în Afganistan.

— Afganistan? Ai auzit că s-ar vorbi în Drake acest dialect?

— Aşa se pare. Probabil undeva prin împrejurimi. Nu au putut obţine locaţia exactă. Iar pentru secretizarea convorbirii a fost folosit un vechi cod KGB. Mesajul a fost interceptat la scurt timp după crime. Asta i-a pus pe jar pe cei de la DHS.

— Ce altceva mai ştii?

— Nu suficient, sunt al naibii de sigur. Dickie nu ne-a explicat totuşi un lucru.

— Ce anume?

— Cum a ajuns la casa familiei Halverson în noaptea aceea! Nu a mers acolo cu maşina. Nu era nicio maşină afară. Apoi a fugit în pădure. A dispărut prin spatele casei. E cale lungă până în oraş.

— E adevărat.

— Ciudat individ. Cine şi-ar fi închipuit?

— Crezi că ştie mai multe decât ne-a spus acum?

— Cred, mai degrabă, că se simte între ciocan şi nicovală. E implicat în ceva despre care nu vrea să aflăm. Dar nu cred că are vreo legătură cu această convorbire interceptată.

— Totuşi, nu înţeleg de ce i-ai cerut ajutorul. Mai ales dacă ai senzaţia că este implicat într-o activitate ilegală.

— Am petrecut mulţi ani din viaţă citind oamenii. În special soldaţi şi foşti gradaţi din armată. Instinctele îmi spun că Dickie vrea să ne ajute. Cred că în noaptea aceea s-a dus la casa Halversonilor pentru că bănuia ceva. Sau pe cineva. Cred că nu voia decât o nouă şansă pentru a dovedi că armata a făcut o greşeală atunci când l-a eliminat. Aşa că eu i-am oferit-o.

— Ei bine, dacă va fi ucis, această nouă şansă va avea un preţ mult prea mare.

— Aşa se întâmplă de obicei. Şi, de cele mai multe ori, merită orice sacrificiu.

— Crezi că atunci când s-a dus la locul crimei, în noaptea aceea, Dickie ştia că Treadwell şi Bitner zac morţi în casa de peste drum?

— S-ar putea să fi ştiut. Probabil că a încercat să-i contacteze la telefon, dar nu a primit niciun răspuns. Poate că în aceeaşi noapte s-a dus şi la locuinţa lor şi nu a putut să intre. Casa era cufundată în întuneric. Nu ar fi putut vedea cele două cadavre dacă s-ar fi uitat pe fereastră. Şi nu erau semne de intrare forţată.

— Atunci, care e legătura cu Treadwell? Nu cred că se cunoşteau doar ca membri ai aceluiaşi club. Dickie pare al naibii de speriat.

— Au fost ucişi şapte oameni. *Ar trebui* să fie speriat. La

fel ca toţi ceilalţi.

CAPITOLUL 65

Cole plecă la secţie pentru a se ocupa de câteva documente. Stabiliră să se întâlnească ceva mai târziu. Puller se îndepărtă cu maşina lui. Trei minute mai târziu, parcă maşina şi tastă un număr de telefon.

La capătul firului auzi o voce:

— Mason.

— Agent Mason, sunt John Puller.

Puller auzi scârţâitul unui scaun. Probabil că interlocutorul său se lăsase pe spătarul acestuia. În timp ce restul lumii îşi vedea de banalele activităţi cotidiene, Mason lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, pentru a ţine monştrii la distanţă.

— Mă bucur că ai sunat. Am mai prins câteva frânturi de conversaţie şi avem şi informaţii suplimentare! Acestea aruncă o lumină nouă asupra situaţiei, care a devenit extrem de critică.

— Ştiam deja că e critică, nu e nimic nou. Despre ce este vorba?

— Am decriptat încă un mesaj în dari. La fel, un cod folosit de KGB. De data asta spuneau ceva despre Allah cel mare şi bun. Nu m-au impresionat deloc. Însă m-au impresionat cifrele.

— Ce cifre?

— O anumită dată, Puller. Ne-au dat *ziua* în care se va petrece ceea ce au plănuit – cel puţin asta e concluzia la care am ajuns.

— Şi care e data?

— Nu o să-ţi placă deloc, sunt sigur de asta. De azi în trei zile.

— Aţi specificat că mai aveţi ceva informaţii noi. V-aţi făcut cumva o idee despre ce plănuiesc aceşti oameni?

— Da. Misterul a fost, în sfârşit, rezolvat. Şi acum vine

partea cea mai urâtă. Există o conductă de gaz care traversează oraşul Drake, în partea de nord-vest a districtului.

— Înţeleg.

— Noi nu ne-am gândit deloc la această conductă. De obicei, conductele sunt ţinte fireşti, dar nu se numără printre cele preferate de terorişti, pentru că pierderile umane sunt nesemnificative în astfel de cazuri. Această conductă asigură alimentarea cu gaze naturale a trei state: Virginia de Vest, desigur, Kentucky şi Ohio. Echipamentul este din Canada, dar sistemul de conducte este operat de o companie americană: Trent Exploration. Din câte mi-ai spus, înţeleg că ai avut câteva întâlniri cu Roger Trent, nu-i aşa?

— Aşa este. Credeţi că poate fi implicat cineva de la firma Trent? întrebă imediat Puller.

— Nu exclud această posibilitate în momentul ăsta.

— Dar ce grad de vulnerabilitate prezintă conducta de gaze? Să spunem că ar intenţiona cineva să o arunce în aer. Cât de grave ar fi consecinţele? Aşa cum aţi spus, pagubele nu ar fi dezastruoase.

— În ceea ce priveşte pagubele structurale, acestea s-ar putea remedia – situaţia nu ar fi prea gravă din acest punct de vedere. Şi apoi, ar mai fi problema întreruperii temporare a alimentării cu gaz. Această perspectivă nu ar fi deloc atractivă pentru un terorist. Lor le place să vadă resturi umane atârnând din copaci, nicidecum nişte consumatori supăraţi care se plâng că nu-şi pot folosi plita. Iar în zonă există suficiente resurse pentru a putea remedia avariile conductei, aşa că lucrurile ar intra în cel mai scurt timp pe făgaşul normal.

— În regulă. Deci conducta de gaze este ţinta atacului?

— Suntem de părere că nu poate fi atât de simplu.

Mason tăcu, iar Puller îşi spuse că bărbatul căuta probabil cele mai potrivite cuvinte.

— Care e cea mai obişnuită tactică a talibanilor în Afganistan? Dumneata ar trebui să ştii mai bine decât

majoritatea oamenilor.

Era adevărat. Puller chiar ştia mai bine decât cei mai mulţi.

— Mai întâi un simulacru, apoi adevăratul atac. O bombă care să-i inducă în eroare pe cei vizaţi. Apoi a doua bombă, care să-i elimine.

— Exact. Numai că în acest caz ar fi vorba de o mică schimbare a tacticii, credem noi. S-ar putea ca atacul asupra conductei să fie doar o *diversiune.*

Puller simţi fiori pe ceafă.

— Şi care ar fi adevărata ţintă?

— Dacă această conductă explodează, primii care vor interveni – pe o rază de 160 de kilometri – vor ajunge acolo în cel mai scurt timp. Nu e doar o presupunere. Există nişte acorduri încheiate între cele trei state pentru eventualitatea unui incendiu la conducta de gaz. Acorduri cu privire la echipele de intervenţie rapidă. Aceste echipe sunt mereu în stare de alertă, gata să intervină în cazul unui accident, şi nu ar putea fi oprite pentru nimic în lume.

— În regulă.

Mason continuă:

— În zonă sunt multe păduri. A fost arşiţă, iar copacii sunt foarte uscaţi. Ar putea izbucni un incendiu care să acopere teritoriul celor trei state, alimentat în continuare de cantitatea enormă de gaz – asta până când va putea fi ţinut sub control. Cum am mai spus, întreruperea alimentării cu gaz ar putea fi de durată. Mii de case sunt conectate la această conductă. Nu se poate estima cât vor dura reparaţiile pentru ca alimentarea cu gaz să înceapă din nou, mai ales când ai de stins o pădure în flăcări.

— Situaţia pare dramatică, dar, aşa cum aţi spus, nu e prea atrăgătoare pentru un terorist. În acest caz, care credeţi că ar fi ţinta principală? întrebă din nou Puller. Prin definiţie, ar trebui să fie mult mai importantă decât ţinta iniţială.

— La vreo 65 de kilometri de conducta de gaz se află un reactor nuclear cu apă uşoară, care furnizează energie în

sistemul naţional.

Puller inspiră adânc.

— Credeţi că asta urmăresc?

— E singurul obiectiv din zonă care ar putea prezenta vreun interes pentru ei.

— Şi cum ar putea ataca ei centrala?

— În acest moment, securitatea centralei este asigurată. Dar nu ne putem permite să avem surprize. Dacă ei ar putea pătrunde acolo şi ar reuşi să arunce în aer reactoarele, ar fi un adevărat dezastru. Un nor radioactiv ar acoperi mai multe state în doar câteva zile. Iar dacă toate echipele de intervenţie ar fi pe teren, luptându-se cu incendiul de la conducta de gaze, îţi dai seama că ar fi o catastrofă.

— La naiba, atunci întăriţi paza centralei nucleare.

— Noi credem că au deja oameni infiltraţi acolo. Asta ar fi una dintre noile informaţii de care-ţi spuneam, Puller.

— Aţi putea afla despre cine este vorba?

— În mai puţin de trei zile? Probabil că nu. Iar dacă schimbăm ceva în sistemul de securitate de acolo…

— Intrusul va reuşi să iasă, le va spune oamenilor săi, iar ei şi-ar pune planul în aplicare mai devreme, încercând să arunce oricum reactoarele în aer, termină Puller predicţia lui Mason. E valabil şi pentru conducta de gaz.

— Exact. La un moment dat, va trebui să luăm o decizie, Puller. Va trebui să întărim securitatea pentru ambele obiective. Dar ideal ar fi să-i prindem pe nenorociţii ăştia înainte ca asta să devină o necesitate.

— Să devină o necesitate? Joe, e vorba de trei zile.

— Ţi-am spus că situaţia e critică.

— Eu nu am văzut nicio persoană din Orientul Mijlociu de când am venit în Drake.

— Ei bine, cred că se pricep al naibii de bine să treacă neobservaţi.

— Şi ce vreţi să fac? Sunt aici de unul singur.

— Fă în continuare ceea ce faci de obicei. Găseşte-i pe ticăloşii ăştia, Puller.

— Şi dacă nu reuşesc să-i prind în trei zile?

— Atunci va trebui să apăs pe trăgaci.

— Şi ei vor apăsa pe trăgaci.

— Asta este. Te rog, ţine-mă la curent cu tot ce afli în continuare, iar eu voi face la fel. Mason rămase tăcut câteva secunde, apoi continuă: Aş vrea să-ţi pot trimite ajutoare, dar superiorii noştri cred că trebuie să lucrăm cât mai discret cu putinţă.

— Da, ştiu. Din fericire, am un ajutor de nădejde aici, în zonă.

— Exact. Sergentul Cole.

— Nu, un tip pe nume Dickie Strauss.

Puller îi povesti pe scurt lui Mason despre misiunea încredinţată lui Dickie.

— El o să mă pună la curent cu tot ce se întâmplă în teritoriu, spuse el în cele din urmă. E un fost soldat.

— Am reţineri în legătură cu tipul ăsta, Puller. Nu ştim nimic despre el.

— Nu am avut prea multe opţiuni, replică Puller.

Îl auzi pe Mason oftând la celălalt capăt al firului.

— Când te întâlneşti cu el? Nu avem prea mult timp.

— Îi cer să ne vedem în seara asta.

— Există un loc sigur în care să puteţi vorbi?

Puller se gândi câteva secunde, apoi zise:

— Da. Un club numit Xanadu.

CAPITOLUL 66

Puller coborî din maşină şi intră în biblioteca districtului Drake. Biblioteca era o clădire din cărămidă cu un singur nivel, complet lipsită de gust din punct de vedere arhitectural şi deloc întreţinută. Odată ajuns înăuntru, agentul îi puse câteva întrebări bibliotecarei de la recepţie, apoi fu condus acolo unde avea nevoie. Deşi biblioteca era dotată cu câteva computere, Puller alese metoda tradiţională de a răsfoi, pur şi simplu, ziarele vechi.

Optă numai pentru ziarele din perioada care-l interesa. Nu descoperi mai nimic – dar şi acest lucru îi spunea multe.

Pe când se pregătea să plece, telefonul său mobil începu să sune. Era Kristen Craig, tehnicianul criminalist de la sediul USACIL din Georgia.

— Am câteva informaţii noi pentru tine, Puller.

El rămase în maşină, cu carnetul în mână şi cu aerul condiţionat pornit, pregătit să scrie tot ce avea să-i spună Kristen.

— Am făcut cât de repede am putut analiza mostrelor ADN pe care ni le-ai trimis. Verificând lista excluderilor, am descoperit una suspectă. Am trimis-o şi în atenţia celor de la FBI – Sistemul Combinat al Indexului ADN. S-ar putea să avem o dovadă concretă.

— Ce altceva?

— Am identificat firele de bumbac descoperite în trupul colonelului Reynolds. Este vorba de calibrul 12 milimetri.

— Alte indicii? Fabricantul armei?

— Nimic, îmi pare rău.

— În regulă, verificaţi mai departe.

— Medicul care a făcut autopsiile este un adevărat specialist. Oamenii noştri au confirmat toate ipotezele lui. Nu avem aici cadavrele, dar tipul ştie ce face.

— În regulă.

Faptul că toate ipotezele sale fuseseră confirmate îl mulţumea într-o oarecare măsură, dar el avea nevoie de informaţii noi, care să-l ajute la rezolvarea cazului.

— Am găsit totuşi ceva ciudat pe glonţul de calibrul 22 pe care ni l-ai trimis.

— Ce anume?

— Ei bine, am cerut confirmarea de la încă trei persoane din laborator, pentru că nu e ceva ce te-ai aştepta să găseşti pe un glonţ tras în capul cuiva.

— Nu mă mai ţine în suspans, Kristen.

— Urme de foiţă de aur. În Virginia de Vest se găseşte cărbune, nu aur, nu-i aşa?

Puller se gândi imediat la familia Trent şi la casa lor impresionantă.

— Ei bine, pentru unii oameni din Virginia e aproape acelaşi lucru. Dar foiţă de aur?

— Asta e ce am descoperit, nimic altceva. Doar o cantitate microscopică, dar suntem absolut siguri de această analiză. Nu ştiu ce poate însemna.

— Ai înţeles ceva din raportul acela pe care ţi l-am trimis? Cel referitor la probele de sol.

— Raportul nu dezvăluie nimic neaşteptat. Nivelul de uraniu este normal, mai ales pentru ţara cărbunelui. Nu am observat nimic remarcabil. Presupunând că cineva a fost ucis din cauza acestui raport, să fiu a naibii dacă pot înţelege de ce.

— Nici eu nu mai înţeleg nimic. Dar ce îmi poţi spune despre substanţele folosite în laboratorul de metamfetamine?

— Asta a fost interesant. Eşti sigur că era doar un laborator de metamfetamine?

— Aşa arăta. Avea tot felul de echipamente şi de instalaţii folosite în mod normal la fabricarea acestor substanţe.

— Aşa o fi, dar am descoperit ceva ciudat, ceva ce nu găseşti de obicei într-un astfel de laborator.

— Ce anume?

— Carbid tungsten.

— Pe ce obiecte aţi găsit acest compus?

— Pe câteva sticle, pe tuburi şi pe unele dintre spirale. Îţi dai seama că nu erau doar nişte reziduuri.

— Deci compusul ar fi putut proveni de pe mâinile celor doi, Treadwell şi Bitner?

— Posibil. Am găsit, de fapt, amprentele lui Treadwell pe echipament.

— Deci nu a fost doar plantat acolo, zise Puller. E bine de ştiut.

— Credeai că echipamentul a fost plantat?

— Nu. Dar îmi place ca ipotezele mele să fie confirmate, la fel ca oricui, de fapt. Deci carbid tungsten… Acesta poate fi folosit la fabricarea unor unelte utilizate în industrie, a discurilor abrazive sau a bijuteriilor.

— Este adevărat. Este mai dur şi mult mai dens decât oţelul sau titanul.

— Treadwell avea un inel. Poate că era făcut din tungsten şi de aceea a rămas pe pielea lui.

— Nu era din tungsten. Am verificat inelul acela.

— Treadwell lucra la un magazin de produse chimice. Şi avea un Harley.

— Da, dar asta nu justifică în niciun fel prezenţa acestui compus.

— Altceva?

— Nu ţi se pare destul? îl întrebă surprinsă Kristen.

— Nu mi-ai dat, concret, niciun răspuns.

— Eu îţi prezint doar faptele. Tu eşti cel care trebuie să găsească răspunsurile, prietene.

În cele din urmă Kristen închise, iar Puller îşi lăsă mobilul alături.

Carbidul tungsten mai avea o întrebuinţare pe care el, fiind militar, o cunoştea foarte bine. Compusul era folosit pentru fabricarea muniţiei speciale care putea străpunge orice blindaj, mai ales atunci când materialul de bază – respectiv uraniul sărăcit – nu era disponibil.

Dar dacă Treadwell fabrica asemenea muniţie, de ce nu găsiseră mai multe probe la domiciliul său? Pentru asta ar fi avut nevoie de spaţiu şi de echipament specializat. Şi, nu în ultimul rând, de bani. În plus, multe dintre componentele necesare pentru fabricarea unei astfel de muniţii utilizând uraniul sărăcit erau supravegheate atent de guvern.

Cum ar fi putut un motociclist bădăran, posesor al unui Harley, care lucra la mama naibii, într-un magazin de chimicale din Virginia de Vest, să fabrice aşa ceva?

Iar dacă Treadwell reuşise să facă asta, de ce fusese ucis? Poate că persoana pentru care lucra aflase că Treadwell trecuse în cealaltă tabără şi că lucra pentru guvern prin intermediul lui Reynolds.

În acest caz, Puller ar fi trebuit să cerceteze magazinul la care lucrase bărbatul, ca să afle dacă nu cumva fusese sustrasă o cantitate de carbid tungsten – în cazul în care magazinul comercializa aşa ceva.

Dacă s-ar fi dovedit adevărată această ipoteză, cazul ar fi luat o altă întorsătură. Se gândi puţin la tot ce-i spusese Mason şi încercă să găsească o legătură cu noile informaţii. Dacă ţintele teroriştilor erau, într-adevăr, conducta şi reactoarele, această varietate de muniţie ar fi putut fi folosită pentru a le perfora. Ceea ce ar fi însemnat că Trent avea legături cu jihadiştii.

Lui Puller nu-i venea să creadă una ca asta. Cum puteau asemenea oameni să opereze nestingheriţi într-un astfel de loc, fără ştirea nimănui?

Apoi începu să se gândească la conducta de gaz. Deşi aparţinea unei companii canadiene, conducta era operată de Trent. Să fi lucrat Trent cu teroriştii? Să fi fost plătit de aceştia ca să le înlesnească misiunea? Dar de ce ar fi făcut un astfel de lucru un mogul al cărbunelui, un om de succes putred de bogat? Dacă reactorul nuclear ar fi fost aruncat în aer, toate minele lui Trent ar fi devenit radioactive.

Doar dacă ar fi fost plătit cu o sumă fabuloasă – mai mare chiar decât valoarea afacerii sale –, s-ar fi justificat

efortul. Iar asta ar fi putut explica şi ameninţările cu moartea, şi nervozitatea lui Trent. Poate că se certase cu „partenerii săi de afaceri“.

Puller încetini şi opri apoi maşina lângă bordură. Avea mai puţin de trei zile ca să descopere adevărul. Ştia că şansa nu era de partea sa. Dar îmbrăcase uniforma pentru a-şi servi ţara. Şi avea să o servească. Chiar şi cu preţul vieţii.

CAPITOLUL 67

Mercedesul SL 600 era parcat în faţa camerei sale de motel atunci când intră pe aleea principală, în jurul orei două.

Jean Trent era la volan. Motorul maşinii era pornit, la fel şi aerul condiţionat. Puller parcă alături de Mercedes şi coborî din maşină. Jean Trent făcu la fel.

Femeia purta o rochie gălbuie fără mâneci, cu decolteu în formă de „V“, şi un pulover alb, pus neglijent pe umeri. O pereche de pantofi asortaţi, cu tocuri înalte, şi un colier de perle albe îi completau ţinuta.

Părul şi machiajul ei erau fără cusur. Vechiul motel părea un decor cu totul nepotrivit pentru asemenea strălucire.

— Vrei o cameră la motel? o întrebă Puller în timp ce se apropia de ea.

Ea găsi de cuviinţă să zâmbească puţin.

— Atunci când aveam cincisprezece ani, obişnuiam să fac curăţenie în locul acesta pentru patru dolari pe oră şi mi se părea că sunt bogată. Sam făcea la fel, dar ea se alegea cu numai trei dolari pe oră.

— De ce această diferenţă?

— Ea era mai mică decât mine şi nu putea să muncească la fel de mult. Oamenii de aici se târguiesc la sânge.

— Te cred.

— Ai timp pentru masa de prânz? Sau ai mâncat deja?

— Nu. Vrei să mergem la Refugiu?

Jean clătină din cap.

— În altă parte. Într-un loc mai plăcut. În afara districtului. Eu conduc.

Puller se gândi câteva clipe. Avea foarte puţin timp pentru a încerca să evite o posibilă catastrofă. Îşi putea permite să-l piardă pentru un prânz liniştit? Îşi aminti

cuvintele lui Mason. Trent era operatorul conductei de gaze.

— Cu ce ocazie? întrebă el.

— E ora prânzului şi mi-e foame.

— Aştepţi de mult aici?

— De ceva timp. Se pare că ai fost cam ocupat în ultima vreme.

— Se pare că da.

— Cum merge investigaţia?

— Merge.

— Eşti remarcabil de secretos. Ai buzele pecetluite.

— Aşa sunt soldaţii.

— Nu, cred că mai degrabă aşa sunt poliţiştii. Sora mea mai mică e la fel.

— L-am văzut pe soţiorul dumitale. Tocmai revenise în oraş. Ne va însoţi şi el la masa de prânz?

Zâmbetul ei radios îşi pierdu din intensitate.

— Nu, el nu va veni cu noi. Eşti gata?

Puller se uită mai întâi spre hainele elegante cu care era îmbrăcată femeia, apoi privi în jos, la hainele lui de teren.

— E un local cu pretenţii? Nu cred că ţinuta mea ar fi potrivită pentru un astfel de loc.

— Arăţi foarte bine aşa.

Jean Trent îşi conducea cu mare precizie maşina pe drumurile accidentate din zonă, virând sau accelerând exact atunci când trebuia, astfel încât motorul mare al Mercedesului să ajungă la turaţia optimă pe drum drept.

— Te-ai gândit vreodată să participi la o cursă NASCAR? o întrebă el.

Ea zâmbi şi apăsă acceleraţia la intrarea pe o porţiune foarte lungă de drum drept, până ajunse la 130 kilometri pe oră.

— M-am gândit la foarte multe lucruri.

— De ce vrei neapărat să iei azi prânzul cu mine?

— Am câteva întrebări şi sper ca dumneata să-mi dai nişte răspunsuri.

— Mă îndoiesc că-ţi voi putea face pe plac. Buzele mele

sunt pecetluite, îţi aminteşti?

— Atunci îmi vei spune părerea dumitale. Ce zici?

— O să mai vedem.

După vreo 16 kilometri intrară într-un alt district, iar după încă trei kilometri pe şoseaua principală Jean încetini maşina, pe o alee asfaltată, mărginită de copaci. După încă două curbe copacii rămaseră în urmă şi maşina ajunse pe un platou întins, de unde Puller zări clădirea mare din piatră cu două niveluri şi decoraţiuni din stuc. Părea că aterizase acolo intactă direct din Toscana. În faţa clădirii se aflau două fântâni arteziene uitate de vreme, iar în apropiere se vedea un pârâu pe al cărui curs se învârtea încet o roată hidraulică. Curtea pavată din lateralul clădirii era amenajată special pentru a lua masa acolo.

O pergolă decolorată din lemn, acoperită de lujeri înfloriţi, ţinea loc de tavan pentru acel spaţiu destinat prânzului.

Puller citi numele localului pe panoul agăţat deasupra uşii din faţă:

— Vera Felicita? Adevărata fericire?

— Vorbeşti italiana? îl întrebă ea.

— Puţin. Dar tu?

— La fel. Vin de multe ori aici. Îmi place foarte mult. Mă gândesc chiar să mă mut aici într-o bună zi.

— Oamenii spun întotdeauna acest lucru atunci când vizitează Italia. Dar se întorc apoi acasă şi îşi dau seama că nu e atât de uşor precum pare.

— Poate.

Puller privi în jur. În parcarea pavată cu piatră cubică se aflau câteva maşini scumpe. Cei mai mulţi dintre clienţii de la mese erau îmbrăcaţi la fel de elegant ca Jean Trent. Aceştia beau vin şi savurau felurite mâncăruri cu aspect elaborat.

— Un loc foarte popular, din câte văd, remarcă el.

— Da, aşa este.

— Cum l-ai găsit?

— E proprietatea mea.

CAPITOLUL 68

Jean Trent coborî din maşină, iar Puller o urmă. Femeia se îndreptă spre uşa din faţă. Înainte de a intra în clădire, se opri şi se întoarse spre el.

— Este, de asemenea, un B & B[38]. Avem patru camere. După optsprezece luni de activitate, am reuşit să ieşim pe plus. În sfârşit, am devenit cunoscuţi. Vin aici oameni din Tennessee, Ohio, Kentucky şi Carolina de Nord.

— Şi nu sunt mine de cărbune prin preajmă?

— Acesta este unul dintre puţinele districte fără cărbune ale Virginiei de Vest. Privi în jur şi adăugă: Aici pământul este neatins. Sunt munţi şi râuri. Am petrecut mult timp căutând locaţia perfectă şi iat-o, în sfârşit. Am făcut planuri de afaceri, studii demografice şi de marketing. Voiam să-mi îndeplinesc o dorinţă veche. Aceasta e cea mai bună metodă de a construi ceva care să dureze.

— Nu ştiam că eşti o femeie de afaceri.

— Probabil că există o mulţime de lucruri pe care nu le ştii despre mine. Ai vrea să afli mai multe?

— De ce nu?

Intrară în restaurant şi un membru al personalului îi conduse într-o cameră privată, pe ai cărei pereţi erau montate exclusiv rafturi cu cărţi. O masă pregătită pentru două persoane îi aştepta în mijlocul încăperii. Puller nu ştia mare lucru despre decoraţiuni, dar îşi dădu seama că încăperile fuseseră aranjate de un expert. Totul era simplu, confortabil şi de cea mai bună calitate; nimic exagerat sau opulent.

Puller fusese de multe ori în Italia, aşa că putea recunoaşte că restaurantul acela era probabil tot ce puteai găsi mai asemănător cu stilul italian pe teritoriul Virginiei de Vest.

---

[38] Bed and Breakfast - pensiune (n.tr.)

Chelnerul, un bărbat îmbrăcat într-un sacou alb, cu papion negru la gât, îi servi cu profesionalism. Aruncară o privire peste meniu, dar Puller o lăsă pe Jean să comande pentru el. Mai întâi, chelnerul le aduse la masă o sticlă de vin alb, din care turnă câte puţin în două pahare, pentru degustare.

Jean îi spuse:

— Ştiu că eşti, practic, în timpul serviciului, dar sunt foarte mândră de acest Chardonnay italian şi mi-ar plăcea să-l încerci.

Puller sorbi puţin din pahar şi înghiţi încet vinul.

— E mult mai consistent decât vinurile albe din Italia.

Jean Trent îşi ciocni paharul de al lui.

— De fapt, e un Jermann Dreams din 2007. Dar sunt realmente surprinsă. Un soldat care se pricepe la vinuri? Cum aşa?

— Tatăl meu ne-a dus deseori pe mine şi pe fratele meu peste Ocean pe vremea când eram copii. Am degustat primul vin la Paris pe la vreo nouă ani.

— Ai fost la Paris când aveai nouă ani, rosti ea cu invidie. Eu am plecat prima dată din ţară abia după douăzeci de ani.

— Unii oameni nu au niciodată şansa de a călători în străinătate.

— E adevărat. Acum călătoresc în fiecare an şi uneori lipsesc din ţară câteva luni bune. Îmi place la nebunie. Câteodată nici nu aş vrea să mă mai întorc.

— Şi atunci, de ce o faci? De ce te întorci?

Femeia luă o înghiţitură de vin şi îşi tamponă buzele cu şervetul.

— Pentru că aici e casa mea.

— Casa ta poate fi oriunde.

— Este adevărat. Dar familia mea e aici.

Puller se uită în jur.

— Roger e partenerul tău în afacerea asta?

— Nu. E numai a mea.

— O afirmaţie pretenţioasă.

— Nu el m-a finanţat, dacă la asta te referi. Am împrumuturi la bănci şi plătesc dobânzi, ca mulţi alţii.

— Şi totuşi, sunt sigur că nu te deranjează prea mult faptul că eşti măritată cu el.

— Deloc, recunoscu ea. Spui că s-a întors în oraş?

— Am băut o cafea cu el la Refugiu.

— De ce?

— Ca să discutăm despre acele ameninţări cu moartea. Şi, dacă tot veni vorba, nu cred că Randy este cel responsabil de această dată.

Ea îşi lăsă paharul pe masă.

— Sam ţi-a spus asta?

— Da, ea mi-a spus. Puller se gândi câteva secunde, apoi continuă: Bănuiesc că afacerea lui Roger e înfloritoare.

— Nu sunt implicată în afacerile lui.

— El se bazează foarte mult pe Bill Strauss.

— El este directorul financiar. Asta e treaba lui.

Puller ezită câteva clipe, tentat să pomenească de conductă. Decise apoi că era mult prea riscant să o facă. Observând privirea suspicioasă a femeii, bărbatul zise:

— Eu pun mai multe întrebări decât dumneata. Îmi pare rău, deformaţie profesională.

— Vom vedea ce putem face în această privinţă, dar ceva mai târziu, replică ea.

Chelnerul le aduse mâncarea comandată, iar Puller nu mai spuse nimic timp de câteva minute, ocupat să savureze bunătăţile. După ce înghiţi şi ultima bucăţică de peşte, îi spuse femeii:

— Cred că vei obţine steaua Michelin.

Faţa ei se lumină.

— Îţi mulţumesc pentru încurajări.

— Nu e uşor să porneşti o asemenea afacere în mijlocul sălbăticiei.

Jean îşi termină vinul din pahar şi spuse:

— Îmi faci atâtea complimente dintr-un motiv anume?

— Eram onest, atâta tot. Dar dumneata m-ai invitat să luăm masa de prânz împreună. Ai spus că ai nişte

întrebări. De ce nu-i dai drumul? Te ascult.

— Mi-ai oferit doar opinii în loc de răspunsuri.

— Nu pot promite mai mult decât pot oferi.

— Nu vrei o cafea? Primim boabele direct din Bolivia. Au început să fabrice produse de excepţie. Un amestec cu totul special.

— Nu refuz niciodată o cafea bună.

— Ai fost vreodată în Bolivia?

— Nu.

— Poate în America de Sud?

— Da.

— Călătorie de afaceri sau de plăcere?

— Nu călătoresc niciodată de plăcere. O fac întotdeauna cu o armă asupra mea.

Cafeaua fu comandată şi ajunse imediat pe masă, în faţa lor. Era servită în ceşti delicate, decorate cu motive florale şi cu lujeri. Puller era sigur că Jean alesese personal porţelanurile. Părea genul care prefera să aibă control absolut asupra tuturor detaliilor, indiferent de importanţa acestora.

— Cafeaua e foarte bună, zise el.

Ea încuviinţă din cap, apoi spuse:

— Să revenim la întrebările mele. De fapt, nu am decât una. Având în vedere tot ce aţi descoperit până acum, credeţi că Roger e într-adevăr în pericol?

— Nu am de unde să ştiu. Am venit aici pentru a investiga un multiplu asasinat. Colonelul Reynolds şi membrii familiei sale au fost ucişi. Aşa că i-am spus soţului dumitale să ia ameninţările acelea în serios.

— De ce?

— Aşa îmi spune instinctul.

— Ştiu că dumneata crezi că tratez cu indiferenţă siguranţa soţului meu, dar te asigur că aceste ameninţări mă neliniştesc foarte tare.

— Dar el, aşa cum ai spus, şi-a luat toate măsurile de siguranţă şi este foarte precaut.

Puller termină de băut cafeaua şi lăsă ceaşca pe masă.

— Ai vreun motiv să crezi că soţul dumitale este în pericol? Sau că ar fi implicat în vreun fel în crimele care au avut loc?

— Ei bine, una dintre victime lucra la compania lui. Dar mă îndoiesc că Roger o cunoştea. Nu pot să cred că ar fi avut vreo legătură cu oamenii aceia care au fost ucişi. Ce motiv ar fi putut să aibă?

— Nu ştiu. Este Roger implicat în vreun litigiu în momentul de faţă?

— El are mereu probleme de natură juridică. De obicei cu EPA sau cu alte grupuri ecologiste. Din când în când, se mai produc accidente din cauza condiţiilor de lucru sau a neatenţiei oamenilor.

— Şi despre ce fel de procese cu ecologiştii este vorba?

— Nu ştiu prea multe detalii. În general, mineritul de suprafaţă este foarte dăunător pentru mediu. Sper să nu mă dai de gol că am spus un asemenea lucru, dar acesta e adevărul. Oamenii se supără şi dau în judecată companiile miniere. Dacă cei din guvern vor crede că Roger nu şi-a îndeplinit obligaţiile legale sau că a evitat să se conformeze regulilor, atunci vor veni după el. Avocaţii lui au mereu de lucru, iar el îi plăteşte foarte bine. De ce întrebi?

Puller se gândi la raportul privind probele de sol, dar nu avea de gând să-i pomenească ceva despre acesta.

Jean Trent îi zise:

— Bine, am minţit, recunosc. Mai am o întrebare.

— Dă-i drumul.

— De ce te afli aici, de fapt?

— Am crezut că ţi-am explicat cât se poate de clar.

— Din cauza colonelului ucis? De asta te-au detaşat în Drake? Te-am verificat, să ştii. Faci parte din Grupul 701. Puteau să trimită aici o mulţime de agenţi CID de la Fort Campbell. Grupul 701 e special. De ce te-au trimis tocmai pe dumneata?

— Ştii bine cum sunt militarii, nu-i aşa?

— Tatăl meu a fost în marină. Mulţi oameni de aici, din

zonă, au făcut parte din forţele armate. Şi, cum am mai spus, te-am verificat.

— Cu cine ai vorbit?

— Am relaţiile mele. Asta e tot ce trebuie să ştii. Şi, din câte am aflat, faptul că au trimis aici pe cineva ca dumneata transmite un mesaj foarte clar. Nu a fost o crimă obişnuită.

— Nicio crimă nu e ceva obişnuit în opinia mea.

— Deci, nu-mi vei spune nimic?

— Îmi fac doar datoria, Jean. Mai mult de atât nu pot să-ţi spun.

Jean Trent îl lăsă în faţa motelului său. Puller urmări cu privirea Mercedesul acesteia până ce dispăru după colţul străzii. Se întoarse şi se uită spre uşa camerei sale, apoi privirea i se opri asupra maşinii lui. Se îndreptă spre ea, dar se opri la circa 15 metri şi începu să o studieze. Se învârti în jurul vehiculului în sensul acelor de ceasornic. Ceva îi atrase atenţia – capătul unui fir de cupru izolat. Era mic, de numai câţiva centimetri, dar soarele îl făcuse să sclipească la un moment dat, ca pe o bucăţică de aur. Se lăsă în genunchi şi îşi lipi capul de asfalt, ca să se uite dedesubt. Sări imediat în picioare şi se îndepărtă rapid de maşină. Îi telefonă lui Cole.

— Am o bombă sub maşină. Poţi să trimiţi aici pe cineva să încerce să o dezamorseze?

În timp ce Cole se îndrepta într-un suflet către motel cu geniştii urmând-o, Puller se aşeză pe treptele din faţa recepţiei şi analiză calm situaţia.

Celor din partea locului părea să le placă să se joace cu explozibilul.

Iar acum începea să înţeleagă invitaţia la masă.

CAPITOLUL 69

Bomba nu era la fel de sofisticată precum celelalte două de la casa abandonată. Cel puţin aşa se pronunţă agentul ATF ieşit la pensie, care sosi la faţa locului la două minute după Cole. Puller aşteptă în picioare, lângă agentă, în timp ce bomba era extrasă de sub maşină şi preluată pentru verificare.

— Nu au avut prea mult timp, zise el.

— Ce vrei să spui? întrebă Cole.

— Nu a fost la fel de elaborată precum celelalte pentru că nu au avut suficient timp să o asambleze cum trebuie.

— Despre cine vorbeşti?

— Sora ta m-a invitat astăzi la prânz. M-a aşteptat aici. A insistat să conducă. Mi-am lăsat maşina aici, în parcare. Nu prea înţelegeam de ce a vrut atât de mult să o însoţesc la Vera Felicita, dar aşa s-a întâmplat.

— Te-a dus la localul ei B & B?

— Da. Apoi ne-am întors, a plecat foarte grăbită şi, din fericire, am observat o urmă suspectă de picior şi un capăt de fir. Dacă nu aş fi văzut aceste detalii, ai fi identificat acum rămăşiţele mele – asta dacă ar mai fi rămas ceva…

Cole nu zise nimic. Scormonea pământul cu vârful pantofului, având întipărită pe chip o expresie îngrijorată.

— O acuzi pe Jean că ar fi implicată în această tentativă?

— Nu acuz pe nimeni de nimic. Eu îţi prezint faptele, atâta tot.

— Ce motiv ar fi avut să te ucidă?

— Ei bine, dacă soţul ei este implicat în toate acele crime şi va merge la închisoare, compania lui se va închide, iar ea va pierde casa aceea mare şi B & B-ul.

— Ea a construit din temelii clădirea aceea, cu banii şi cu acţiunile ei.

— Aşa spune ea. Dar afacerea asta trebuie să o fi costat

o mulţime de bani ca să fie pusă pe roate. Ce bancă ar fi împrumut-o fără semnătura lui Roger?

— Dar de ce crezi că Roger s-ar afla în spatele acestor crime? El a fost cel care a primit ameninţările cu moartea!

— El *spune* că a fost ameninţat cu moartea. Nu avem nicio dovadă că ar fi adevărat.

— E drept, recunoscu ea.

— Iar eu am fost astăzi la bibliotecă şi am verificat câte ceva în publicaţiile locale. Nu a apărut niciun anunţ public în legătură cu detonaţiile de duminică noaptea. Detonaţiile s-au executat fără a fi anunţate în prealabil.

— Interesant, n-am ce zice, Puller. Bine lucrat.

— Deci ar fi vorba despre focuri de armă şi explozibili detonaţi cam în acelaşi timp. Un zgomot care să acopere un alt zgomot. Iar minele îi aparţin lui Trent. Cine are autoritatea de a executa detonaţiile la mină fără să anunţe în mod public acest lucru?

— Din punct de vedere legal, nimeni. Cine a autorizat această acţiune va avea probleme serioase.

— Cred că trebuie să aflăm. Şi mai trebuie să aflăm dacă a fost văzută vreo persoană suspectă pe lângă maşina mea în această după-amiază.

— O să mă ocup imediat de asta. Dar, Puller, nu pot să cred că sora mea are vreo legătură cu toate astea.

— Nici eu nu aş vrea să cred că este implicată, Cole, dar trebuie să recunoşti că circumstanţele sunt dubioase.

— Aşa este, aprobă ea.

Cole scormoni din nou pământul cu pantoful.

— Nu cred că sunt persoana potrivită pentru a investiga acest caz.

— Dacă eşti de acord, o să mă ocup eu de asta.

— Desigur, Puller. Şi ar mai fi ceva.

— Da?

— Ştii, e sora mea. Vei ţine cont de dovezi înainte să o acuzi, nu-i aşa?

— În regulă.

— Când ai de gând să o faci?

— Chiar acum.

CAPITOLUL 70

Un braţ. Apoi celălalt. Un braţ. Apoi celălalt. Respiraţie. Un braţ. Celălalt. Un braţ. Celălalt. Respiraţie.

Aerul era umed şi se simţea un miros greu. După câteva ture de bazin, erai lac de sudoare.

Încă patru mişcări ample, o singură gură de aer. Apoi încă patru mişcări şi Jean Trent ieşi la suprafaţă ca să respire, după ce atinse marginea piscinei pentru a şaizecea oară.

— Arzi caloriile de după prânz?

Femeia tresări surprinsă şi întoarse capul spre celălalt capăt al bazinului, lung de treizeci de metri. Puller stătea într-un scaun din lemn de tec, iar mâinile lui mari i se odihneau pe coapse.

— Cum ai intrat aici? îl întrebă Jean.

El îi făcu semn spre peretele de sticlă:

— Pe uşa de acolo. Ar trebui să o încui după ce intri.

— Vreau să spun, cum ai reuşit să ajungi neobservat până aici?

Puller se ridică, se apropie de ea şi o privi de sus.

— Mă întrebi cum am reuşit să trec de bătrânul acela gras de la poartă, cel cu uniforma închiriată?

Jean se îndreptă spre scară, ieşi din piscină şi începu să-şi stoarcă părul ud. Avea un costum de baie dintr-o singură piesă, mulat perfect pe trupul său atrăgător şi bine tonifiat.

Era posibil, se gândi el, ca această femeie să fi încercat să-i arunce maşina în aer atunci când avea să se urce la volan?

— Înoţi? îl întrebă ea.

— Numai dacă persoana pe care o urmăresc se aruncă în apă. Am venit să stăm de vorbă.

Femeia se îndreptă spre un şezlong din lemn de tec cu

saltea albastră şi paspoal alb, aşezat lângă perete, pe care se vedea un halat de baie. Se îmbrăcă repede cu halatul şi se aşează pe şezlong.

— Despre ce? Nu ţi-a plăcut prânzul? Pari nemulţumit.

El se cocoţă pe un scaun, lângă ea.

— De fapt, mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să te arestez.

Ea tresări şi-i aruncă o privire mirată.

— Cum aşa? De ce?

— Pentru că ai încercat să ucizi un ofiţer federal.

Ea se aplecă puţin în faţă.

— Şi cum ai ajuns la această concluzie, mai exact?

— Când ne-am întors de la masă, sub maşina mea era o bombă. Încep să mă cam satur de oamenii care încearcă să mă preschimbe în mici bucăţele de carne sângerândă.

— Nu ştiu nimic despre asta. Şi, de vreme ce te-am însoţit la masa de prânz, nu aveam cum să-ţi plantez o bombă sub maşină.

— Puteai să plăteşti pe cineva să facă asta.

— Dar de ce aş fi făcut aşa ceva?

— Asta vreau şi eu să aflu. De aceea am venit.

— Trebuie să mă îmbrac. În seara asta sunt invitată la o cină. Dacă vrei să continuăm conversaţia, va trebui să o lăsăm pe altă dată.

— De fapt, o să vorbim chiar acum.

Jean Trent se ridică brusc şi spuse:

— Vreau să ieşi din casa mea. Imediat!

— Iar eu aştept nişte răspunsuri. Mă aflu aici cu binecuvântarea departamentului de poliţie.

Jean mişcă buzele, dar nu spuse nimic.

— Cu alte cuvinte, sora dumitale ştie că sunt aici, continuă el.

— Eu nu ţi-am pus nicio bombă în maşină.

— *Sub* maşină, vrei să spui.

— Mă rog, nu am făcut-o. Ce motiv aş fi avut să te ucid?

— Nu e prea greu de găsit un motiv. Mă aflu aici pentru a investiga o serie de crime. Dacă dumneata – sau cineva

cu care ai legături – ai fi implicată în aceste crime, ar fi normal să-ţi doreşti să mă dai la o parte. Dumneata m-ai invitat la prânz. Ai insistat să mergem cu maşina dumitale. Ne-am întors şi puţin a lipsit să nu sar în aer! Cred că înţelegi acum de ce sunt suspicios.

Jean Trent se aşeză din nou. Nu mai părea atât de sigură pe ea.

— Eu… eu nu pot să-ţi ofer o explicaţie pentru toate astea. Nu înţeleg ce se petrece.

Când îl privi din nou, ochii ei erau plini de lacrimi.

— Îţi spun adevărul, Puller.

El o privi pătrunzător, încercând să verifice autenticitatea acelor lacrimi. Văzuse mulţi suspecţi plângând la viaţa lui, de la soldaţi duri şi încercaţi până la femei gravide sau adolescenţi – copii ai cadrelor militare în activitate –, oameni care rătăciseră calea cea dreaptă.

— Vorbele dumitale nu mă pot convinge atât de uşor, zise el. Deci, până nu voi afla cine a făcut asta, eşti considerată suspect. Înţelegi?

Ea încuviinţă din cap fără să rostească vreun cuvânt.

— Iar dacă ai vreo informaţie care m-ar putea ajuta la investigaţii, acum ar fi cel mai potrivit moment să mi-o împărtăşeşti.

— Ce fel de informaţie?

— De exemplu: de ce e soţul dumitale atât de neliniştit? Şi să nu-mi spui că e aşa din cauza ameninţărilor cu moartea pe care le-a primit! Am ajuns la concluzia că asta e doar o invenţie a lui. S-a mai întâmplat înainte, cu fratele dumitale, iar acum pretinde că este ameninţat doar ca să-şi asigure o acoperire convenabilă.

— Acoperire pentru ce?

— A avut grijă să-şi întărească securitatea, Jean. Şoferul Escalade-ului său este un fost puşcaş marin.

— De unde ştii?

— Infanteriştii îi pot mirosi pe puşcaşii marini de la o sută de kilometri distanţă. Tipul părea profesionist şi era înarmat, bineînţeles. E nou, nu-i aşa?

— Da.

— A fost o alegere bună. Şi e cu mulţi ani mai tânăr decât boşorogul de la poartă.

— Dar aici nu a schimbat nimic în privinţa securităţii. Domeniul e păzit de acelaşi poliţist ieşit la pensie.

— Asta pentru că Roger nu se află aici în momentul de faţă. Ceea ce înseamnă că e mai puţin preocupat de siguranţa dumitale sau a fiicei sale. Profesionistul îl însoţeşte doar pe el.

— De ce ar trebui să-i fie teamă? întrebă ea.

— Ai spus că are o mulţime de duşmani. De fapt, este vorba despre aceiaşi duşmani dintotdeauna, nu-i aşa? Are vreunul nou? Asta ar justifica noua lui achiziţie plină de muşchi.

— Nu pot să-mi dau seama despre cine ar putea fi vorba. Cum am mai spus, nu mă amestec niciodată în afacerile lui Roger.

— Dacă vei continua să mă minţi, Jean, am să-ţi pun cătuşe şi am să te duc pe sus până la secţie.

Femeia izbucni în plâns.

— Nu vreau să merg la închisoare.

— Atunci, spune-mi adevărul. La B & B-ul dumitale te-ai ocupat de tot până la cele mai mici detalii, ai ales personal până şi ceştile de cafea. Te pricepi să administrezi o afacere. Pot să pun pariu cu oricine că ai supravegheat până şi construcţia acestei case, pentru că, judecând după interioarele birourilor de la Trent Exploration, Roger nu se pricepe prea bine la decoraţiuni. Deci spui că nu ai nicio treabă cu afacerile lui? Nu te cred.

Câteva minute se scurseră în tăcere. Lui Puller umezeala i se părea apăsătoare. În deşert suportase mai uşor căldura aceea uscată. O privi pe Jean. El nu avea de gând să rupă tăcerea. Nu avea de gând să se ridice şi să plece. Avea de gând să aştepte, pentru că era sigur că femeia avea să cedeze în cele din urmă.

— Sunt ceva probleme la Trent Exploration.

— Cum ar fi?

— Lipsesc nişte bani. Retrageri nejustificate din conturi. Afaceri cu firme-fantomă străine. Ceea ce nu ar trebui să se întâmple se întâmplă, iar ceea ce ar trebui să se întâmple nu se întâmplă.

— Şi Roger e la curent cu toate astea?

— Bineînţeles.

— Şi ce face în această privinţă?

— Tot ce poate, dar opţiunile sale sunt limitate. Anul trecut a luat nişte decizii în privinţa afacerilor – decizii care cer o infuzie de capital. O mulţime de bani. Se aştepta la un profit enorm de pe urma acestor afaceri, dar dorinţa lui nu s-a materializat. Datoriile au rămas. A crezut că are suficienţi bani ca să le acopere. Dar, din cauza banilor care au dispărut, are acum o mulţime de probleme cu lichidităţile. De aceea s-a dus Roger la New York. A încercat să găsească acolo sprijin financiar. Dar băncile nu-l mai împrumută. S-au gândit la toate posibilităţile şi au încercat toate variantele.

— Iar acum ameninţările cu moartea. Poate chiar cei care l-au prădat au început să-l ameninţe.

— Nu ştiu, zise Jean. Chiar nu ştiu.

— În regulă. Trent e o companie mare, dar nu e GE[39]. Şi are sediul într-un oraş mic. Vrei să-mi spui că niciunul dintre voi nu are vreun indiciu sau măcar o bănuială cât de mică în privinţa celui care fură cu neruşinare compania? Ce zici de Randy?

— Randy? De ce ar face el asta?

— În primul rând, fiindcă îl consideră vinovat pe Roger pentru moartea părinţilor voştri.

— Chiar dacă ar fi aşa, el nu ar avea cum să-l jefuiască pe Roger. Nu ştie nimic despre computere sau tranzacţii financiare. Lucrurile astea au fost opera unor persoane care se pricep la aşa ceva.

— Poate că a fost cineva cu care se află în tovărăşie.

---

[39] General Electric, conglomerat american, a doua companie din S.U.A. ca valoare de piaţă şi a treia din lume (n.tr.)

— De aici, din Drake? Mă îndoiesc. Dar situaţia devine disperată. Roger şi Bill fac eforturi mari încercând să o schimbe.

Puller o întrebă direct:

— Dar dumneata? Dacă această companie va da faliment, vei pierde totul, inclusiv casa, nu-i aşa?

— Probabil. Tocmai de aceea mi-am construit B & B-ul. Nu pentru că aş fi bănuit problemele financiare ale lui Roger, dar… cred că voiam doar să mă simt mai independentă.

În ciuda suspiciunilor sale, lui Puller îi părea rău pentru ea.

— Deci Roger nu are nicio idee de unde provin toate aceste şicane financiare? Doar e un tip inteligent. Cum de se lasă jefuit şi nu încearcă să găsească făptaşul?

— Asta i-a adus pe el şi pe Bill în pragul disperării. Această companie reprezintă toată viaţa lor. Dacă afacerea dă faliment, ei vor rămâne fără nimic.

Puller nu spuse nimic. O privea indispus pe Jean Trent, aşteptând să termine. Ea observă cicatricea de pe gâtul lui.

— Orientul Mijlociu? întrebă ea.

El încuviinţă cu un semn din cap.

— Îţi aminteşti când ţi-am povestit despre tânărul pe care l-am iubit?

— Cel care nu s-a mai întors din Primul Război din Golf?

— Semăna puţin cu dumneata.

— Încă îl mai aştepţi?

— Încă, spuse ea.

Puller aruncă o privire în jur, apoi zise:

— Nu ai mai fi avut toate acestea.

— Poate că nu le am nici acum.

— Poate că nu.

El se ridică.

— Nu mă arestezi?

— Nu. Ceea ce mi-ai spus mi-a fost totuşi de ajutor. Îţi mulţumesc.

— Eram o persoană foarte sinceră înainte. După ce m-am măritat cu Roger, lucrurile s-au mai schimbat.

Puller se îndreptă spre ieşirea din celălalt capăt al bazinului.

— Ce ai de gând să faci? strigă ea după el.

— Să găsesc un criminal.

CAPITOLUL 71

— Hei, Bill, cum merge?

Bill Strauss tocmai ieşise din clădirea de birouri a companiei Trent şi se îndrepta spre maşina sa. Puller se sprijinea de portiera Malibu-ului său. Aştepta acolo, afară, de mai bine de o oră.

— Puller? Ce faci aici?

Puller plecă de lângă maşină şi se apropie de bărbat.

— Îmi fac meseria. Am câteva întrebări. Dumneata ai ceva timp?

Strauss aruncă o privire la ceas.

— De fapt, trebuie să ajung la o şedinţă. Sunt deja în întârziere.

— Nu o să-ţi răpesc prea mult timp.

— Nu poate suferi amânare?

— Nu prea. Nu.

— În regulă, dă-i drumul.

— E vorba despre detonaţiile de duminică noaptea. Nu a fost făcut niciun anunţ public. Cine le-a autorizat?

Strauss părea uimit.

— Despre ce detonaţii vorbeşti?

— Săptămâna trecută, duminică noaptea, au avut loc nişte operaţiuni de detonare la minele Trent. Trebuie să faceţi un anunţ public atunci când au loc astfel de acţiuni. Iar detonaţiile nu au loc de obicei duminică noaptea. Trebuie să obţineţi un aviz special. Anunţul nu a fost făcut. Există cumva un aviz?

— Trebuie să verific la dosar.

— Roger a spus că nu ştie nimic despre asta. Cine este persoana care supraveghează aceste operaţiuni?

— Tehnic, ar trebui să o fac eu, ca director financiar. Însă am o mulţime de îndatoriri şi trebuie să deleg responsabilităţile. Avem oameni care se ocupă de

autorizaţiile pentru detonaţii şi de anunţurile corespunzătoare.

— În acest caz, cu ei ar trebui să vorbesc, nu-i aşa?

— Aşa e. Din păcate, ei nu lucrează la biroul acesta. Lucrează în Charleston.

— Aş putea să iau legătura cu ei?

— De ce-i atât de important acest lucru? Oamenii aceia nu au fost ucişi din cauza exploziilor de la mină.

— E important, crede-mă. Deci aş putea primi datele de contact?

— În regulă, acceptă Strauss cu o voce domoală.

— Perfect. Le aştept până mâine.

— Nu sunt sigur…

Puller îl întrerupse:

— L-ai mai văzut pe fiul dumitale în ultima vreme?

— Nu, de ce?

— Mă întrebam doar. Dumneata eşti membru al clubului Xanadu?

— Cum? Nu, nu sunt.

— Eşti liber să te duci la şedinţă, îi spuse el lui Strauss.

Puller se urcă în Malibu şi demară. Pe drum îl sună pe Dickie şi aranjă să se întâlnească cu el în noaptea aceea.

Când Puller se întoarse la motel, în faţa acestuia era parcat un Bentley albastru foarte lucios, iar Roger Trent era la volan.

CAPITOLUL 72

— Presupun că pe mine mă cauţi din moment ce nu mai locuieşte nimeni aici, îi spuse Puller.

Trent purta o pereche de pantaloni negri din stofă şi o cămaşă albă, descheiată la gât. Într-o mână ţinea o ţigară. Avea faţa roşie, iar excrescenţele din jurul nasului său borcănat erau mai umflate decât de obicei. Când ajunse mai aproape, Puller simţi mirosul de alcool din respiraţia bărbatului.

— Eşti sigur că poţi conduce maşina asta în starea în care te afli?

— La ce stare te referi?

— La starea de „ebrietate“.

— Nu sunt deloc beat. Am un apetit enorm pentru orice.

Privirea lui Puller se opri asupra burţii proeminente a bărbatului.

— Îmi dau seama de asta. Nu ai încercat niciodată dieta Weight Watchers[40]?

— Mă calci pe bătături încă de când ne-am întâlnit prima dată.

— E cam greu să prindă cineva drag de tine, Roger.

Spre surprinderea lui Puller, celălalt bărbat începu să râdă.

— Ei bine, măcar eşti sincer. Înţeleg că dumneata şi încântătoarea mea soţie aţi luat prânzul împreună astăzi. La Vera Felicita.

— Ea m-a invitat, nu eu.

— Nu te contrazic. Dar dumneata ai acceptat.

— Da, aşa este.

— Şi te-ai simţit bine?

— E o companie plăcută, trebuie să recunosc. Nu ţi-a spus ce s-a întâmplat după aceea?

[40] Supraveghetorii greutăţii (n.tr.)

— Mi-a spus că cineva a pus o bombă sub maşina dumitale. Da, da, a menţionat ceva. De aceea am trecut pe aici, ca să-ţi spun că ea nu are nicio legătură cu asta.

— Mulţumesc, acum mă simt mai uşurat.

— Mă gândeam chiar că noi doi avem foarte multe în comun.

— Da? Ce anume?

— Este evident că cineva vrea cu tot dinadinsul să ne omoare.

— Dumneata ai primit doar ameninţări prin telefon. Eu m-am ales cu bombele.

Trent se rezemă de portiera Bentley-ului său.

— Te-ai întrebat vreodată de ce nu m-am mutat de aici? Puteam locui oriunde în lume, ştii?

— Soţia dumitale preferă Italia, sunt sigur de asta.

— Las-o pe soţia mea. Vorbesc despre mine acum.

— Înţeleg, da. M-am întrebat, ce-i drept. Şi sunt sigur că arzi de nerăbdare să-mi spui. Suferi de sindromul peştelui mare într-un iaz prea mic?

— Nu e chiar atât de simplu. Vezi, dumneata, Puller, eu nu simt nevoia să fiu iubit. Departe de mine această dorinţă. Nu porneşti o afacere bazată pe exploatarea cărbunelui ca să fii iubit. Prefer să fiu urât. Asta îmi stimulează secreţia de adrenalină. Chiar îmi place. Toată lumea e împotriva mea. Vezi dumneata, în Drake, eu sunt ratatul numărul unu. Un ratat bogat, ce-i drept – de fapt, chiar cel mai bogat din ţinut. Dar totuşi un ratat.

— Te-ai gândit vreodată să ceri consiliere?

Trent începu din nou să râdă.

— Îmi placi, zise el. Nu ştiu de ce. La naiba, poate că ştiu, totuşi. Şi dumneata mă urăşti, la fel ca ceilalţi, dar într-un mod diferit. Dumneata o faci pe faţă, nu pe la spatele meu, ca toţi cei din zonă.

— În această categorie intră şi cei din familia dumitale?

Trent scoase tacticos un rotocol de fum şi îl urmări până când se destrămă în aer. În pădurea alăturată, greierii îşi începuseră concertul.

— Probabil. Sam nu mă poate suferi. Randy este un psihopat, iar Jean iubeşte doar banii mei.

— O familie mare şi fericită.

— Oricum, pe oameni nu-i pot învinui. Am spus cumva că e vorba de gelozie? E adevărat. Pariez că eşti un soldat al naibii de bun. Probabil că ai luptat în Orientul Mijlociu. Ai primit o mulţime de medalii.

— E doar o presupunere sau ai aflat asta pe cont propriu?

— Te-am verificat, să ştii. Da, da, pariez că ţi-a fost al naibii de greu acolo. Dar lasă-mă să-ţi spun eu ce înseamnă o adevărată luptă! Afacerile sunt o luptă. Iar în afaceri trebuie să fii un adevărat ticălos ca să câştigi. Niciun fricos nu ajunge vreodată în vârf. Ucizi sau eşti ucis. Ori ajungi în vârf, ori eşti jos de tot. Acolo, jos, îşi trăiesc viaţa cei mai mulţi dintre noi.

Scutură scrumul din capătul ţigării, apoi o duse din nou la buze.

— Mulţumesc pentru scurta prezentare a ghidului *Business 101*, Roger. Acum, ce-ar fi să-mi vorbeşti despre problemele financiare ale companiei?

Ţigara îi rămase atârnată între buze, iar sclipirea veselă din ochi îi dispăru într-o clipă.

— Ce probleme financiare?

— Dumneata m-ai verificat pe mine, iar eu te-am verificat pe dumneata.

— Atunci, trebuie să te anunţ că ai fost informat greşit.

— Văd că ai un nou bodyguard. Un puşcaş marin cu înfăţişare dură. Apropo, unde este acum? După atâtea ameninţări cu moartea, eu nu aş ieşi singur din casă.

— Preocupările dumitale în ceea ce priveşte siguranţa mea mă înduioşează, n-am ce spune.

— Să înţeleg că bancherii din New York nu au fost receptivi la problemele cu lichidităţile?

Trent îşi aruncă ţigara în ţărână şi o strivi cu piciorul.

— Ce naiba ţi-a spus Jean? Târfa proastă!

Mai puţin de trei zile. Atât mai avea la dispoziţie. Decise

să rişte.

— Ţi-ai băgat degetele în mai multe plăcinte deodată, Roger. Cărbuni, ştiu. Dar operezi şi conducte de gaz, nu-i aşa?

— Ce legătură are chestia asta cu restul?

— Dumneata să-mi spui.

— Nu e nimic de spus.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— E rău să ai datorii. Dar e şi mai rău să comiţi un act de trădare.

— Eşti drogat sau ce ai?

— Îţi dau un sfat, atâta tot.

— De ce ar trebui să accept sfaturi de la dumneata?

— Pentru că sunt oferite cu intenţii bune.

Trent izbucni în râs.

— Eşti un tip foarte amuzant.

— Nu chiar. Iar dacă lucrurile vor evolua aşa cum cred eu, vei avea nevoie de mult mai mulţi puşcaşi marini care să-ţi asigure protecţia.

— Mă ameninţi? strigă iritat Trent.

— Eşti destul de isteţ ca să-ţi dai seama că ameninţările nu vor veni din partea mea, Roger.

Trent se urcă în Bentley şi plecă imediat.

În aparenţă, Puller ratase din nou. Nu-i mai rămânea decât să spere că Dickie avea să-i raporteze informaţii mai utile pentru anchetă.

CAPITOLUL 73

Era aproape zece când ajunse.

Cartierul era cufundat în linişte. Nu se vedea nimeni pe străzi. Puller nu-i putea condamna pentru asta. Era cald, umezeală, iar ţânţarii ieşiseră la vânătoare cu miile – o noapte numai bună de stat în casă; nimeni nu ar fi fost tentat să se aventureze pe afară.

Intră cu Malibu-ul său pe reţeaua de străduţe, urmând acelaşi drum pe care el şi Cole îl străbătuseră ceva mai devreme. Făcu un ultim viraj şi văzu staţia de pompieri la câteva zeci de metri în faţă. Luminile nu erau aprinse, dar nici nu se aştepta să fie. Acolo nu era electricitate. Probabil că din acest motiv se retrăgeau toţi în casele lor odată cu lăsarea întunericului. Uşile secţionale ale staţiei de pompieri fuseseră trase în jos. Puller se întrebă dacă erau încuiate. Opri maşina, coborî pe trotuar, privi în jur şi inspiră adânc. Un ţânţar îi intră în ochi, bâzâind. Îl alungă cu mâna; asta însemna că mai mulţi camarazi ai insectei aveau să năvălească imediat asupra lui – ştia foarte bine acest lucru. Se antrenase în multe mlaştini şi cunoştea comportamentul ţânţarilor.

Îşi încuie maşina folosind telecomanda. O parcase în imediata apropiere a clădirii. Decisese să-şi ţină Malibu-ul cât mai la îndemână. Se apropie de una dintre uşile secţionale ale clădirii, întinse mâna şi trase cu putere.

Uşa glisă uşor pe şinele metalice bine lubrifiate. Se uită încă o dată în jur, dar nu văzu pe nimeni. Şi totuşi, mâna sa dreaptă rămase neclintită pe patul pistolului M11 din tocul frontal de la centură.

În cealaltă mână ţinea lanterna pe care şi-o luase din portbagaj. O deschise, iar raza acesteia spintecă întunericul, luminându-i calea. Intră în clădire.

În timp ce-l aştepta pe Dickie, avea de gând să verifice o

ipoteză.

Două motociclete Harley erau parcate una lângă alta în dreapta lui, iar roţile din faţă ale vehiculelor erau legate cu acelaşi lanţ.

În stânga sa văzu o cutie de scule pe role, încuiată cu un lacăt mare. Probabil că membrii clubului Harley nu aveau încredere deplină în vecinii lor. Genţi mari de scule, de asemenea încuiate, erau prinse de şaua fiecărei motociclete. Era ceva normal – de fapt, Puller se aşteptase să le găsească încuiate.

Deschise lacătele şi verifică interioarele genţilor cu lanterna sa. În cea de-a treia geantă găsi ceea ce căuta: o bucată de plastic, o rolă de bandă adezivă şi nişte fulgi lucioşi, aproape transparenţi. Într-o altă geantă găsi câteva granule maronii sfărâmicioase.

Fulgii lucioşi erau cristale de metamfetamină de mare puritate. Granulele maronii erau o versiune impură a metamfetaminei, numită „unt de arahide“. Drogurile ilegale erau o problemă gravă în armată şi superiorii preferau să o treacă sub tăcere. Puller văzuse de-a lungul timpului cam toate tipurile de droguri ilicite care existau.

Putea spune deci că descoperise reţeaua de distribuţie a metamfetaminei fabricate în modestul laborator al lui Eric Treadwell.

Xanadu, clubul motocicliştilor, se ocupa de plasarea drogurilor în genţile de la şaua motocicletelor, pentru a fi livrate ulterior clienţilor amatori. Iar în zonele sărace, în care oamenii îşi doreau să uite cruda lor realitate, atât de greu de suportat, traficanţii de droguri aveau o pradă uşoară. Deci Treadwell şi Bitner nu fuseseră decât nişte mărunţi traficanţi de droguri.

Dar nu din această cauză fuseseră ucişi – de asta era sigur. Avea să-i spună şi lui Cole concluziile lui, deşi asta nu-l ajuta în niciun fel să-i prindă pe terorişti.

Începu să caute în dulapurile de pe partea stângă a peretelui. Nimic. Majoritatea erau pline cu obiecte care le aparţineau motocicliştilor. Când încercă să deschidă

dulapurile de pe partea dreaptă, constată că acestea erau încuiate. Scoase lacătul unuia dintre ele, dar nu găsi nimic. Procedă la fel cu alte două lacăte, dar avu parte de acelaşi rezultat: nimic. Decise să nu mai piardă timpul cu celelalte.

Se uită la ceas. Intenţionase să ajungă acolo ceva mai devreme – pentru orice eventualitate în caz că Dickie nu ar fi jucat cinstit cu el, dar şi pentru a nu fi luat prin surprindere dacă cineva ar fi pregătit o ambuscadă. Mai avea ceva timp la dispoziţie. Se hotărî să-l folosească în mod eficient, verificând interiorul clădirii. Nu ar fi fost exclus ca persoanele care distribuiau metamfetamina să poată fi convinse să facă ceva mult mai scandalos, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi trădeze ţara. Dar poate că oamenii din zonă simţeau că ţara îi abandonase pe ei, aşa că nu ar mai fi contat. În stânga lui mai era o încăpere. Intră acolo, luminând cu raza lanternei camera ce părea mai întunecoasă decât o peşteră. Încăperea nu avea ferestre şi era goală.

Apoi ieşi, atent la cel mai mic zgomot. Nu voia să fie luat pe surprindere. Se aventură sus, pe scări. La etaj descoperi o bucătărie, care părea să fie folosită în mod curent de membrii clubului.

Deschise câteva dulapuri şi găsi nişte conserve de supă şi câteva cutii de cereale.

Lângă bucătărie mai era o încăpere. Deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru, în timp ce raza lanternei spulbera întunericul. Acolo fusese pe vremuri biroul şefului pompierilor, îşi spuse el – un pupitru vechi, nişte fişete metalice ruginite, câteva rafturi şi două scaune uzate.

Deschise sertarele fişetelor, dar acestea erau goale; la fel şi rafturile. Se aşeză pe scaun, la birou, şi începu să caute prin sertarele acestuia. Nu găsi nimic, dar la un moment dat raza lanternei sale identifică ceva interesant, iar el întinse mâna pe fundul unuia dintre sertare ca să apuce acel obiect. Privi cu atenţie bucata de hârtie îngălbenită de vreme. Citi anul trecut pe aceasta: 1964.

Avea şi un titlu mare: „FIA“. Nu ştia însă ce putea însemna acesta.

Citi documentul în întregime. Era o listă cu proceduri în caz de incendiu pentru o anumită facilitate. Puller nu găsi însă niciun indiciu care să-l lămurească despre ce facilitate era vorba. Poate că asta avea vreo legătură cu ceea ce-i spusese Mason despre componentele pentru fabricarea bombelor. Observă ceva scris pe marginea foii.

Cerneala se decolorase, dar încă se mai putea distinge scrisul. Erau două numere: 92 şi 94.

Puse hârtia în buzunar şi se ridică. Auzi zgomotul imediat ce ieşi din micul birou – era o motocicletă care se apropia în viteză. Motorul acesteia făcea un zgomot infernal.

Se apropie cu paşi mari de ferestrele de la cel de-al doilea nivel al clădirii – cele cu vedere spre partea din faţă a staţiei de pompieri.

Trebuia să fie Dickie. Îşi lumină ceasul cu lanterna – era ora stabilită.

Unicul far al motocicletei care se apropia de clădire străpunse întunericul. Vehiculul rula pe asfaltul crăpat din faţa incintei. Puller putea distinge acum silueta bărbatului. Umerii laţi ai acestuia. Trupul său solid şi îndesat. Era Dickie.

Sunetul asurzitor al împuşcăturii îl făcu pe Puller să facă un salt înapoi şi să se ghemuiască instinctiv. Cu câteva secunde mai devreme, pe când privea pe geam, glonţul îl lovise pe bărbatul de pe motocicletă direct în cap. Proiectilul penetrase casca de protecţie, trecuse prin craniu şi prin creier, apoi explodase, ieşind pe cealaltă parte a capului.

Motocicleta alunecă într-o parte, spre dreapta, întrucât motociclistul nu mai ţinea mâinile pe ghidon. Bărbatul căzu inert pe partea stângă şi se izbi de beton. Trupul său mai zvâcni o dată, apoi rămase nemişcat.

Motocicleta continuă să ruleze până când se ciocni de peretele clădirii, apoi căzu într-o parte, cu motorul încă în

funcţiune.

Puller nu mai văzu însă această ultimă parte – se repezise spre stâlpul pompierilor şi coborâse rapid până la parterul clădirii. Focul de armă venise din stânga. Fusese un glonţ cu razanţă mare. Puller era sigur că lunetistul se afla undeva prin preajmă. În zonă nu exista nicio ridicătură de pământ, ci doar case – lunetistul putea fi în oricare dintre acestea. Şi erau multe în apropiere – toate pustii. Ei bine, poate că nu era chiar aşa.

Se strecură pe uşa principală şi trecu pe lângă motocicleta care încă mai bâzâia. Se aplecă şi opri motorul, având în mână pistolul M11 pe care-l mişca defensiv în faţa lui, descriind arce de cerc. Tastă rapid numărul.

Cole răspunse după al doilea apel. El îi explică totul în numai trei propoziţii concise. Ea trebuia să-i trimită în ajutor cavaleria pentru a doua oară în aceeaşi zi.

Puller numără până la trei şi apoi începu să alerge în zigzag spre Malibu. Încercând să-şi ferească trupul de o eventuală împuşcătură din partea stângă, deschise repede portbagajul maşinii şi alese de acolo toate lucrurile de care avea nevoie.

Ochelarii pentru vedere nocturnă. Costumul antiglonţ. Vesta tactică de protecţie era compatibilă cu o armură modulară uşoară ce putea opri un glonţ de calibrul 9 milimetri.

Numai că aceasta nu era de ajuns în noaptea aceea. În doar câteva secunde, Puller îşi introduse în buzunarele frontale şi dorsale ale vestei plăcile ceramice suplimentare, pentru o mai bună protecţie balistică. Deschise ochelarii cu infraroşu şi, dintr-odată, lumea i se înfăţişă într-un verde intens.

Se uită apoi la cadavru. Capul bărbatului era acoperit de cască, aşa că nu îi putea vedea faţa. Ultimul obiect pe care Puller îl luă din portbagaj era probabil cel mai important: pistolul-mitralieră H & K MP5. Era arma preferată de Forţele Speciale pentru luptele la mică distanţă. Arma era

eficientă pentru o distanţă de maximum 100 de metri, ceea ce însemna că Puller era nevoit să se apropie foarte mult de ţinta sa.

O puşcă cu lunetă împotriva unui pistol-mitralieră de dimensiuni reduse. Cel din urmă era în dezavantaj. În plus, Puller era sigur că lunetistul avea un dispozitiv pentru vedere nocturnă, altminteri nu ar fi putut trage cu atâta precizie – aşa cum tocmai făcuse. Ar fi preferat să aibă la el puşca sa cu lunetă – cea cu sistem de operare „bolt-action“. Însă pistolul H & K trebuia să-i fie de ajuns.

Îşi fixă pistolul-mitralieră MP5 pe tragere automată – modul „burst“ cu două focuri – şi închise portbagajul.

Trebuia să mai verifice un lucru. Se urcă în maşină, porni motorul, băgă în marşarier şi se apropie încet de trupul care zăcea pe asfalt. Folosi maşina drept scut în timp ce cobora.

Casca motociclistului era găurită în două locuri – cel pe unde intrase şi cel prin care ieşise glonţul. Ridică vizorul căştii şi văzu ochii lui Dickie Strauss fixându-l sticloşi.

Se întoarse spre stânga şi-l văzu. Glonţul era pe asfalt. Îl studie cu atenţie fără să-l atingă.

Era un Lapua Magnum de calibrul 338, iar armura de protecţie balistică a lui Puller nu avea cum să-l oprească. Cu Lapua se putea trage până la o distanţă de 1 500 de metri.

Şi, cu puţin noroc, în condiţii normale, un lunetist talentat ar fi putut nimeri ţinta de la o distanţă şi mai mare. Puller încălcă toate procedurile care trebuiau respectate de obicei la scena unei crime verificând rapid buzunarele mortului. Găsi telefonul mobil şi portofelul lui Dickie. Le strecură rapid în buzunarul său. Se urcă din nou în maşină, apoi, ferindu-şi capul, porni înainte, apropiindu-se de staţia de pompieri. Coborî din maşină pe portiera din dreapta şi îşi trecu peste cap banduliera pistolului-mitralieră MP5.

Era timpul să pornească la vânătoare.

CAPITOLUL 74

Luminile girofarului maşinii lui Sam Cole străpunseră întunericul, iar sirenele începură să urle asurzitor, tulburând liniştea apăsătoare. Ea cunoştea străzile acelea mai bine decât oricine, dar de câteva ori, din cauza vitezei, fusese pe punctul de a pierde controlul volanului. Dacă ar fi ieşit de pe drum, cu siguranţă s-ar fi rostogolit şi ar fi putut avea parte de o moarte timpurie.

Luă în viteză şi ultima curbă, apoi apăsă acceleraţia când ajunse pe drum drept. Câteva secunde mai târziu, văzu staţia de pompieri. Opri maşina, iar la lumina farurilor zări corpul care zăcea pe asfalt. Cole îşi scoase arma şi deschise portiera. Îl sună pe Puller pe mobil, dar acesta nu răspunse.

Se strecură afară din maşină, folosind portiera ca scut împotriva unui eventual ţintaş. Zări motocicleta distrusă de lângă peretele staţiei de pompieri, apoi privirea ei se opri asupra Malibu-ului. Auzi sirenele poliţiei undeva în apropiere. Un minut mai târziu, două maşini de patrulare se opriră lângă maşina ei.

Ea strigă spre ceilalţi:

— E un lunetist undeva în zonă.

Subalternii ei deschiseră portierele maşinilor şi se ghemuiră în spatele acestora.

— Acoperiţi-mă, le strigă ea.

Cole purta o vestă antiglonţ, sperând că aceasta era de ajuns pentru a-i asigura protecţia. Alergă spre corpul de pe asfalt. Ridică vizorul căştii şi privi faţa mortului. Dickie Strauss nu arăta ca şi cum ar fi dormit. Arăta ca un om în capul căruia cineva golise un pistol.

Cole le strigă poliţiştilor:

— E mort. Văzu orificiile din părţile laterale ale căştii şi zise: Rană de glonţ la cap. Muniţie de calibru mare.

— Mai bine vă puneţi la adăpost, sergent, îi zise unul dintre poliţişti.

Cole se înapoie alergând la maşină şi rămase în spatele portierei. Întoarse capul spre poliţişti şi le spuse:

— Chemaţi întăriri. Vreau să fie blocate toate drumurile din zonă. Oricine ar fi aceşti oameni, nu am de gând să-i las să scape atât de uşor.

— Dar amicul de la armată? o întrebă unul dintre subalterni.

Cole scrută întunericul.

Haide, Puller. Sper că nu eşti mort. Nu vreau să fii mort.

Puller găsise un loc potrivit – lângă o casă abandonată, aflată la circa 450 de metri de staţia de pompieri – de unde putea să supravegheze o mare parte din zonă. Urmase direcţia respectivă presupunând că aceea fusese traiectoria glonţului. Până şi un lunetist mai puţin talentat ar fi putut nimeri cu uşurinţă o ţintă – de la 500 de metri până la 1 000 de metri depărtare – dacă ar fi avut echipamentul corespunzător. Iar glonţul Lapua identificat de Puller era o dovadă că ţintaşul avea într-adevăr echipamentul potrivit. Lunetiştii de la poliţia urbană trăgeau de obicei de la maximum treizeci de metri distanţă.

Trăgătorii de elită din armată operau la distanţe mult mai mari, căci războiul era un monstru mult mai periculos. Când Puller auzise împuşcătura, fusese sigur că ţintaşul trăsese de la circa un kilometru distanţă. Puştile folosite în armată erau în general mai lungi decât cele folosite în poliţie – pentru a permite propelantului să ardă complet încărcătura combustibilă, ceea ce reducea scânteia de la gura ţevii şi mărea semnificativ velocitatea glonţului. Din cauza acestui aspect, poziţia ţintaşului era mai greu de identificat, crescând astfel şansele unei împuşcături mortale.

Puller se gândi la posibilitatea ca ţintaşul să fi avut cu el un observator.

În acest caz, ar fi fost doi contra unu. Auzi sirenele poliţiei. Cole şi echipa sa erau aproape. Acest lucru avea atât avantaje, cât şi dezavantaje. Avantajul consta în faptul că întăririle erau întotdeauna oportune. Însă exista şi un dezavantaj: ţintaşul avea mai multe motive ca oricând să-şi ia tălpăşiţa. Scrută întunericul din faţa lui, căutând din ochi raza unui dispozitiv laser de identificare a ţintei, care să-i dezvăluie poziţia trăgătorului. Aceste dispozitive erau foarte eficiente pentru marcarea ţintei, însă pe câmpul de luptă nu prea erau folosite, din simplul motiv că dădeau de gol poziţia trăgătorului.

Puller se bazase mereu pe aparatul său optic şi pe observator, comparând înălţimea ţintelor cu imaginile acestora prin dispozitivul de ochire.

De obicei, capul unui om, lăţimea umerilor şi distanţa de la şold până în creştetul capului puteau fi apreciate cu aproximaţie.

Dacă aveai un asemenea dispozitiv, puteai folosi aparatul optic pentru a stabili distanţa optimă de tragere. Poliţiştii ţinteau de regulă „medulla oblongata”, adică bulbul rahidian sau „caisa“ – porţiunea inferioară a trunchiului cerebral, de numai şapte centimetri lungime, care controlează mişcările involuntare.

Dacă nimereai această parte a creierului, moartea era instantanee. Întrucât trăgătorii de elită din armată nu puteau nimeri cu foarte mare precizie de la distanţe mai mari de 300 de metri, ţinteau de obicei spre corp, pentru că trunchiul era o ţintă mai mare.

Trăgătorul urmărit de Puller făcea excepţie de la această regulă. Acesta împuşcase victima în cap de la peste trei sute de metri.

Era poliţist ori militar?

Sau ambele?

Dacă ţintaşul ar fi tras din nou, Puller i-ar fi putut descoperi poziţia prin triangulaţie. Iar dacă trăgătorul ar fi tras şi l-ar fi lovit pe Puller în cap sau în trunchi, glonţul Lapua l-ar fi rănit, cu siguranţă, sau cel mai probabil l-ar fi

ucis.

Privi în faţă. Case goale şi străzi pustii. Însă nu toate casele erau abandonate. În faţa unora dintre ele erau parcate maşini. Lumini slabe pâlpâiau la câteva ferestre. Nu erau conştienţi oare că printre ei se ascundea un trăgător? Nu auziseră împuşcătura?

Întoarse capul în direcţia staţiei de pompieri, mai exact spre locul în care se prăbuşise Dickie Strauss. După împuşcătură, motocicleta acestuia continuase să ruleze pe asfalt. Bărbatul căzuse de pe motocicletă la trei secunde după impact. Imaginile i se derulară din nou în minte. Refăcu traiectoria glonţului. Privi în direcţia opusă. Verifică încă o dată posibila linie de tragere.

Singura linie dreaptă până la staţia de pompieri.

Casa din fundătură. Era cufundată în întuneric şi în faţa ei nu era parcată nicio maşină. În spatele acesteia se aflau mai multe case, toate cu vedere în direcţia opusă.

Se concentră şi ascultă cu atenţie, încercând să ignore sirenele maşinilor de poliţie. Nu se auzea niciun zgomot. Nici paşi grăbiţi, nimic.

Se gândi puţin şi luă o decizie. Un minut mai târziu, se puse în mişcare. Deşi era atât de înalt, se putea mişca fără să facă zgomot. Deşi era un lucru destul de complicat, lui i se părea uşor. Având picioare lungi, făcea mai puţine mişcări în timp ce păşea, acoperind o suprafaţă mai mare.

Dar, cum de obicei oamenii înalţi au o greutate pe măsură, mulţi s-ar fi aşteptat ca la înălţimea lui să calce precum un elefant.

Unii se gândiseră la asta exact înainte de a-şi da ultima suflare. Puller spera ca în noaptea aceea să se întâmple la fel.

CAPITOLUL 75

Puşca lunetistului cântărea vreo şase kilograme şi avea un metru lungime, fiind asemănătoare cu bara unei haltere. Puteai trage cu ea doar dacă stăteai aplecat.

Bărbatul o purta în mâna dreaptă. Trepiedul metalic pe care se sprijinea de obicei ţeava puştii era acum strâns. Lunetistul se mişca repede, dar nu şi sistematic. Un singur foc în noaptea aceea – o singură victimă. Nu avea chef să mai omoare pe nimeni. Nu în noaptea aceea.

Aruncă o privire peste umăr. Nu văzu pe nimeni în spatele lui – doar întuneric. Mai erau vreo şase metri până la margini pădurii. De acolo mai avea de mers cinci minute printre copaci. Maşina îl aştepta. Avea de gând să se îndepărteze cât mai repede de locul acela, înainte ca poliţia să blocheze drumurile. Îi plăcea zona aceea – suprafeţe mari de teren şi foarte puţini poliţişti care să asigure securitatea cetăţenilor.

Se opri şi întoarse capul.

Se auzeau sirenele, da, dar şi ceva ciudat, neaşteptat.

Mâna stângă i se îndreptă spre centură.

— O singură mişcare şi îţi vei putea vedea intestinele.

Mâna bărbatului încremeni în locul în care era.

Puller nu ieşi din spatele copacilor – nu ştia încă dacă bărbatul era singur sau nu. Ţinea pistolul automat îndreptat asupra ţintei.

— Unu: apucă arma de ţeavă şi arunc-o departe de tine. Doi: întinde-te pe pământ cu faţa în jos, cu mâinile încrucişate la ceafă şi cu picioarele depărtate.

Bărbatul lăsă arma jos, o apucă de ţeavă şi o aruncă. Arma ateriză cu un zgomot înfundat la vreo doi metri de el, împrăştiind în jur iarbă şi praf.

— Prima parte a trecut cu bine. Acum execută pasul doi, îi zise Puller.

— Cum ai reuşit să ajungi aici înaintea mea? întrebă omul.

Lui Puller nu-i plăcea deloc întrebarea, iar tonul folosit de bărbat îl îngrijora de-a dreptul. Omul era calm, foarte curios şi părea să nu-i pese că fusese prins.

Puller cercetă cu privirea câmpul din faţa lui. Să fi fost vreun observator în zona aceea? O echipă de rezervă care să-l ajute pe ţintaş să dispară?

— Triangulaţia, din fericire, zise el. Am tras nişte concluzii logice şi am ajuns aici mai repede.

— Nu te-am auzit.

— Aşa e. De ce l-ai eliminat pe Dickie?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Gloanţele Lapua nu se prea găsesc pe aici, prin zonă, pot să pariez.

— Poţi renunţa la cazul ăsta, Puller. Poţi pleca liniştit. Chiar acum. Aşa ar fi cel mai bine.

Lui Puller îi plăcu şi mai puţin această schimbare tactică. Era ca şi cum bărbatul era cel care ţinea arma îndreptată asupra lui, şi nu invers. Acesta îl îndemna să plece liniştit.

— Te ascult, zise el.

— Sunt sigur că te-ai gândit deja la această posibilitate. Nu vei afla mai multe de la mine. Nu e responsabilitatea mea să-ţi fac treaba.

— Au murit opt oameni până acum. Ar trebui să existe un motiv serios.

Degetul lui Puller alunecă spre garda trăgaciului. Odată ce ar fi acţionat-o, pistolul-mitralieră MP5 ar fi început să tragă.

— Ar trebui.

— Dacă te hotărăşti să vorbeşti, am putea face un târg.

— Nu prea cred.

— Eşti chiar atât de loial?

— Dacă preferi să o numeşti loialitate. M-am lăsat prins. E greşeala mea. Responsabilitatea mea.

— Cu faţa în jos. E ultima dată când îţi spun.

Puller ridică puţin ţeava armei. De la distanţa aceea, l-ar fi omorât pe loc pe cel din faţa sa. Îşi lipi pistolul-mitralieră de pectoralul drept. Cu mâna stângă îşi scoase pistolul M11 din tocul frontal de la centură, descriind un arc de cerc de treizeci de grade.

Bărbatul se lăsă în genunchi. Apoi pe burtă. Începu să-şi încrucişeze degetele la ceafă. Dar, într-o clipă, mâna lui alunecă spre centură.

Puller trase cu pistolul lui M11 câte un glonţ în fiecare braţ al bărbatului, apoi făcu un pas spre stânga şi se ascunse după un copac. Scânteia provocată de pistol îi dezvăluise poziţia. Nu avea intenţia să-l omoare pe bărbat, pentru că asta nu i-ar fi folosit la nimic. Bărbatul nu avea cum să tragă în el. Iar acum, cu braţele inerte, nu ar mai fi fost capabil nici măcar să-şi îndrepte pistolul spre Puller.

Bărbatul întinsese mâna după armă din două motive posibile.

Unu: probabil că voia ca Puller să-l ucidă.

Agentul hotărâse să nu fie prea grijuliu cu bărbatul. Voia doar un martor pe care să-l poată interoga.

Doi: bărbatul îşi propusese să-l determine pe Puller să tragă pentru a-şi trăda poziţia; de aceea agentul se ascunsese rapid în spatele copacilor.

Se aştepta acum la alte focuri de armă, dintr-o altă zonă.

Acestea însă nu veniră.

Se uită din nou la bărbatul împuşcat, care zăcea în acelaşi loc, cu braţele rănite. Sângele nu ţâşnea din artere, pentru că Puller nu ţintise niciun punct vital. Observă prea târziu că mâna acestuia era sub el. Împuşcătura sfâşie liniştea nopţii.

— La naiba, strecură printre dinţi Puller, în timp ce trunchiul bărbatului zvâcni violent, pentru a rămâne apoi nemişcat pe pământ.

Glonţul ieşise prin spatele bărbatului. Un punct vital. O rană mortală din faţă în spate. Autoprovocată.

Puller tocmai îşi pierduse un potenţial martor. Oricine ar fi fost aceşti oameni, aveau un ţel suprem. Nu era uşor să

alegi moartea în loc să-ţi trăieşti viaţa. Probabil că bărbatul intenţionase asta de la bun început. Luase această decizie de când fusese capturat, ştiind că fusese compromis.

Puller se relaxase doar o secundă – şi fu o greşeală fatală.

Blocă traiectoria cuţitului cu ţeava pistolului său automat, dar bărbatul îl lovi în braţ cu cealaltă mână, iar impactul îi trimise MP5-ul la pământ.

Puller ridică rapid pistolul M11, dar o lovitură laterală de picior din partea adversarului său trimise în ţărână şi această armă. Bărbatul se repezi din nou asupra lui, atacându-l cu cuţitul şi încercând mai multe lovituri frontale, pentru a-l încurca pe Puller.

Era înalt de un metru optzeci şi şapte şi cântărea circa optzeci şi cinci de kilograme. Avea părul negru şi des, o faţă bronzată, obraji scofâlciţi şi privirea calmă a unui criminal obişnuit să ucidă cu sânge-rece alţi semeni de-ai săi.

Dar Puller era la fel de calm.

Imobiliză mâna în care bărbatul ţinea cuţitul, lipind braţul acestuia de trup, se lăsă pe vine şi, după ce-şi luă avânt, îl lovi cu capul în gât. Cuţitul căzu pe pământ. Puller pivotă, îl prinse pe bărbat de păr cu mâna dreaptă şi-l trase cu putere spre dreapta, administrându-i în acelaşi timp o lovitură de cot în partea stângă a gâtului.

Bărbatul horcăi. Sângele începu să-i curgă abundent din nas şi din gură.

— Predă-te şi vei trăi, tâmpitule, îi spuse Puller.

Bărbatul însă nu renunţă. Îl lovi pe Puller cu piciorul în vintre şi încercă să-i bage degetele în ochi. Era enervant, dar suportabil. Puller îl voia în viaţă. Dar când bărbatul încercă să-i scoată pistolul M11 din tocul de la spate, Puller decise că era mai bine să scape cu viaţă, chiar dacă rămânea fără un prizonier preţios pe care să-l poată interoga. Se mută dintr-o mişcare în spatele bărbatului şi îşi trecu fulgerător braţul său lung pe după gâtul rănit al

acestuia, ţinând cotul ridicat. Cu celălalt braţ îl apucă pe bărbat de torace şi trase cu putere în direcţii opuse.

Bărbatul începu să urle, iar Puller îl ridică în aer, deasupra capului său, şi îl izbi cu toată forţa de cel mai apropiat copac. Coloana bărbatului se rupse pe loc, cu un pârâit. Puller aruncă la pământ trupul inert. Gâfâind din cauza efortului, se uită în jos, spre grămada umană de la picioarele sale. Văzu cuţitul – avea lama zimţată şi mânerul uzat de atâta folosinţă.

Dacă deznodământul ar fi fost altul, lama aceea putea fi acum murdară de sângele lui, îşi spuse el. Nu simţea nici cea mai mică urmă de regret.

— Puller!

Întoarse capul spre dreapta. Recunoscuse vocea lui Cole.

— Aici! Nu vă apropiaţi, o avertiză el. Avem un lunetist mort şi ajutorul acestuia. S-ar putea să mai fie câţiva prin zonă. Eu sunt în regulă.

După zece minute, o auzi din nou pe Cole.

— Putem veni? strigă ea.

Puller mai scană o dată marginea pădurii.

— În regulă.

Câteva minute mai târziu, îi zări pe Cole şi pe cei doi subalterni ai acesteia.

— Puller?

— În dreapta ta.

Făcu un pas în faţă ca să fie văzut.

Agenta şi poliţiştii alergară spre el.

Puller îngenunche lângă cele două cadavre şi îl întoarse pe lunetist cu faţa în sus.

— Luminează-i faţa cu lanterna, zise el.

Cole făcu întocmai şi poliţistul pe nume Lou exclamă surprins:

— E tipul care s-a dat drept Treadwell atunci când am fost la locuinţa acestuia!

Puller se ridică.

— Mi-a trecut prin minte că ar fi posibil.

— Cum aşa?

— Se potrivea descrierii făcute de tine. Acum ştim că se pricepea al naibii de bine să tragă şi de aproape, şi de departe.

Privirea lui Lou se opri asupra celuilalt cadavru, contorsionat îngrozitor.

— Ce naiba i-ai făcut ăstuia?

— L-am omorât, răspunse simplu Puller. Înainte de a mă omorî el pe mine.

— Bărbatul ucis la staţia de pompieri era Dickie Strauss, zise Cole.

— Ştiu.

— Ce făcea el aici?

— Stabilisem cu el să ne întâlnim în noaptea asta.

Cole studie rănile de glonţ din braţele lunetistului.

— Sunt gloanţele tale?

Puller încuviinţă.

— Tipul a întins mâna după arma lui. M-am gândit că vrea să-l împuşc. Nu am făcut-o. Apoi s-a împuşcat singur. Ar fi trebuit să-mi imaginez ce avea de gând. Dar dacă un om chiar vrea să se sinucidă şi are şi o armă la îndemână, chiar nu poţi să faci mare lucru.

— Bănuiesc că nu, zise Cole.

Puller aruncă o privire în jur, apoi spuse:

— Să izolăm scena crimei. Cheamă-l pe Lan Monroe şi pe toţi cei de care mai ai nevoie. După aceea o să stăm puţin de vorbă.

— Despre ce?

— Despre multe.

CAPITOLUL 76

Cole îl aşteptă la ea acasă. Puller se oprise rapid la motel, apoi plecase spre locuinţa ei. Poliţista îl întâmpină în pragul uşii, iar el o urmă pe hol până în bucătărie.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă ea. Eu o să beau o bere.

— Nu vreau nimic, zise el.

Se aşezară în ultima cameră, cea cu vedere spre curtea din spate. Afară era cald, iar în aer se simţea o umezeală persistentă. Aparatul de aer condiţionat din camera lui Cole era mult mai eficient decât cel de la motel. Puller simţea în aer gust de cărbune şi avea senzaţia că pielea îi devine unsuroasă şi neagră doar stând acolo.

Ea se aşeză în faţa lui, ţinând în mână o sticlă de bere Michelob.

— În timp ce tu verificai eventualele piste ale anchetei, începu ea, eu am verificat firma la care lucra Treadwell. Singura informaţie folositoare pe care am aflat-o a fost că nu lipsea nimic în urma inventarului pe care l-au făcut. Cei de acolo nu aveau idee de ce Treadwell ar fi putut avea carbid tungsten în casă. Ei nu ţin la firmă o astfel de substanţă.

— Deci carbidul nu provenea de la locul său de muncă.

— Nu.

— Eu am găsit în schimb un indiciu referitor la laboratorul de metamfetamină.

— Mai exact?

Puller îi povesti tot ce descoperise la staţia de pompieri.

— La naiba! Clubul Xanadu intermedia distribuţia de metamfetamină?

— Aşa se pare, spuse Puller. Dar asta nu ne ajută prea mult. Şi suntem în criză de timp.

— Ce vrei să spui?

Îi povesti tot ce discutase cu Joe Mason despre conducta

de gaz operată de Trent. Şi despre reactorul nuclear care, în aparenţă, reprezenta ţinta reală. Şi, în cele din urmă, îi spuse despre problemele financiare ale lui Roger Trent.

Când Puller termină de vorbit, Cole puse pe podea sticla de bere şi se lăsă pe spate în scaun.

— Nu prea ştiu de unde ar trebui să încep, zise ea. Jean nu mi-a pomenit niciodată despre problemele cu banii. Mă mir că ţi-a spus ţie!

— Cred că am prins-o într-un moment vulnerabil. Iar eu nu fac parte din familie. Poate că nu a vrut să afli. Probabil că s-a simţit stânjenită la gândul că ar putea fi din nou săracă.

— Ţi-e foame? Dintr-odată mi s-a făcut o foame de lup.

— Cole, uită de asta! Ne-au rămas mai puţin de două…

Ea îl întrerupse cu o voce tremurătoare:

— Trebuie să fac nişte sandviciuri, Puller. Eu… eu simt nevoia să fac ceva normal. Sau o voi lua razna. Vorbesc serios. Nu am ales meseria asta pentru astfel de cazuri. Aşa ceva nu ar trebui să aibă loc în oraşe precum Drake.

Puller o linişti înţelegător:

— Bine, bine. Nu vrei să te ajut?

Merseră la bucătărie şi pregătiră câteva sandviciuri cu carne de curcan şi felii de castraveţi muraţi deasupra, împreună cu o garnitură de cartofi prăjiţi. Mâncară stând în picioare lângă chiuveta din bucătărie.

— Tu ce crezi? întrebă ea încet.

Puller muşcă o bucată din sandvici, apoi băgă în gură câţiva cartofi prăjiţi.

— Lunetistul era un profesionist. Arma era de ultimă tehnologie, la fel şi muniţia. Şi-a ales corect poziţia, şi-a executat misiunea şi aproape că a reuşit să scape. A fost destul de greu să-l înving şi am avut nevoie şi de ceva noroc pentru asta. Iar eu mă pricep să vânez lunetişti aproape în orice mediu. Se opri câteva secunde, apoi continuă: Aproape că mi-a scăpat, ştii? Iar partenerul lui a fost bun, nu glumă! Nu la fel de bun ca mine, dar bun.

— Ce modest eşti, zise Cole.

— Sunt realist, răspunse Puller. Pentru oricine poate fi fatal să se considere mai puţin sau mai bine pregătit decât este în realitate. Există oameni mult mai antrenaţi decât mine. El nu se număra însă printre aceştia.

— Am înţeles.

— Să presupunem că Dickie, Treadwell şi Molly erau traficanţi de metamfetamină. Ţi-am spus că Dickie mi-a făcut impresia unui om strâns între ciocan şi nicovală. El se ocupa cu traficul de metamfetamină – lucru pe care voia să-l ţină secret, evident –, dar descoperise probabil ceva mult mai grav.

— Ai spus că trebuia să se întâlnească cu tine în noaptea asta! Ai idee ce voia să-ţi spună?

— Nu. Probabil că nimic important. Eu am fost cel care a propus să ne vedem.

Cole deschise frigiderul şi scoase două sticle de Deer Park, apoi îi întinse una lui Puller.

— O conductă de gaz şi un reactor nuclear, zise ea. Şi zici că avem doar două zile. E o nebunie, Puller. O adevărată nebunie.

— Aşa e, dar nu avem ce face.

— Va trebui să chemi artileria grea.

— Am încercat, Cole. Cei de sus nu cedează în această privinţă.

— Vrei să spui că ne vor lăsa aici de izbelişte?

Stăteau faţă în faţă privindu-se, la doar câţiva centimetri unul de altul, dar lui Puller i se părea că între ei erau kilometri întregi. Îşi irosise o mare parte din viaţa sa de adult servindu-şi ţara. Să fie în slujba ţării însemna, în esenţă, să fie în slujba concetăţenilor săi. În slujba femeii din faţa lui – cea care-l privea disperată chiar în acel moment. Nu se mai simţise niciodată atât de confuz.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Cole. Chiar nu ştiu.

Ea îi răspunse:

— Ei bine, acum am de făcut un lucru.

— Ce anume? întrebă prudent Puller.

— Trebuie să-l anunţ pe Bill Strauss că şi-a pierdut fiul.

— O să merg cu tine.
— Nu este nevoie.
— Ba da. Vreau să fac asta.
Plecară împreună.

CAPITOLUL 77

Ajunseră la locuinţa lui Strauss cu Malibu-ul lui Puller. Aerul nopţii părea chiar mai înăbuşitor decât pe timpul zilei, când temperatura urcase până la 32°C, iar umiditatea fusese pe măsură.

La lumina farurilor se vedeau roiuri uriaşe de ţânţari care îşi aşteptau victimele. O căprioară ţâşni dintre copaci pe partea stângă a drumului, la vreo cincisprezece metri în faţa lor.

Puller puse piciorul pe frână. Câteva secunde mai târziu, dintre tufişuri sări un animal ciudat, care semăna cu un mic leu de munte. Animalul făcu două salturi pe asfalt, apoi dispăru printre copacii de pe cealaltă parte a drumului.

Părea că prădătorii ieşiseră în forţă în noaptea aceea.

— În Orientul Mijlociu era mult mai cald decât aici, doar că nu era atâta umiditate în aer. Clima asta îmi aminteşte de Florida, zise Puller în timp ce conducea maşina pe drumurile sinuoase.

Probabil că în Drake nici nu existau, de fapt, altfel de drumuri.

— Nu am fost niciodată în Florida, zise Cole. Virginia de Vest este singurul loc în care am trăit. Aici e *casa mea.*

Puller deschise la maximum aerul condiţionat şi îşi şterse de pe frunte o dungă de sudoare, de parcă vorbele ei i-ar fi provocat fierbinţeală.

— Să vorbim, zise el.

— Asta mă pune în cea mai incomodă postură, Puller.

El îi aruncă o privire.

— Ştiu. Eşti un ofiţer al păcii. Un poliţist la dispoziţia cetăţenilor. Care protejează şi apără.

— Exact. Ce ar trebui să fac acum? Să evacuez ţinutul?

Puller strânse mai tare volanul şi privi înainte, încercând

să distingă ceva în întuneric. Agenta îi spusese pe ce drum să meargă pentru a ajunge la locuinţa lui Strauss, dar probabil că se aflau pe o şosea al naibii de lungă – cel puţin după standardele locale – şi, în mod evident, Cole profitase de ocazie pentru a da glas preocupărilor ei.

— Cred că ai putea încerca. Dar, fără susţinere, nu pot estima cât de eficientă ar fi această soluţie.

— Dar tu nu mă vei susţine? Sau cei de sus, de la D.C.?

— Asta nu se va întâmpla, rosti hotărât Puller.

— La naiba, de ce nu?

Puller decise să-i spună adevărul.

— Ei vă consideră pe toţi cei din zonă doar o oportunitate de a scrie o nouă pagină în manualul de strategie politică şi de a aresta câţiva băieţi răi în urma acestui proces.

— Vrei să spui că suntem doar nişte cobai? izbucni ea.

— Da, chiar aşa. Nişte cobai. Federalii îşi închipuie că, dacă noi vom apăsa butonul de panică, băieţii răi îşi vor strânge catrafusele şi vor pleca în alt loc, ca să facă acolo ce au plănuit.

— Dar acesta e oraşul meu natal! Aici m-am născut. Îi cunosc pe oamenii ăştia. Nu pot să stau cu mâinile în sân aşteptând să fie raşi de pe faţa pământului.

Puller o privise cu atenţie în timp ce vorbea, însă acum întoarse capul.

— Puller? Tu înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg foarte bine. Iar asta înseamnă probabil că nu trebuia să-ţi spun.

— Ba sigur că trebuia să-mi spui!

— Pe scurt: federalii nu au de gând să facă nimic ca să accelereze lucrurile. Ei vor să vadă ce se petrece. Vor chema trupele în ultimul moment. Ar trebui să fie suficient timp pentru asigurarea unor pagube colaterale minime.

— *Ar trebui* să fie suficient timp? Pagube colaterale *minime*?

Puller o întrerupse:

— Dar asta nu înseamnă că noi trebuie să stăm aici cu

coada între picioare. Am putea încerca să rezolvăm problema asta înainte să se apese pe trăgaci.

— Iar dacă nu vom putea?

— E cel mai bun plan pe care-l am.

— Îmi ceri să aleg între ţară şi oamenii mei de aici.

— Nu-ţi cer să faci nimic, Cole. Eu îţi spun doar ce mi-au spus cei de sus. Nu-mi place mai mult decât îţi place ţie.

— Şi atunci, ce vrei să faci?

— Eu sunt soldat. E simplu pentru mine. Fac doar ce mi se ordonă.

— Asta-i o prostie.

— Da, ai dreptate, e o prostie.

— Şi atunci?

Puller strânse din nou volanul. I se părea fragil în mâinile sale.

— Chiar nu ştiu, răspunse el.

Maşina rulă mai departe pe drumul accidentat, dar niciunul dintre ei nu mai spuse nimic o bună bucată de vreme. Cole se limită să-i explice pe unde trebuia să o ia ca să ajungă la locuinţa lui Strauss. În timp ce se apropiau, ea îl întrebă:

— Ce-ar fi dacă aş decide eu să dau alarma?

— Tu hotărăşti.

— Nu o să mă împuşti?

— Tu hotărăşti, spuse din nou Puller. Dar, dacă vrei să ştii, răspunsul e nu. Nu te voi împuşca. Inspiră îndelung şi zise: De fapt, chiar am să te acopăr.

— Ai face asta? De ce?

El întoarse capul spre Cole, care îl privea cu ochii mari de uimire.

— Aşa, pur şi simplu, îi răspunse el. Consider că aşa este corect. Uneori, gradaţii uită aceste mici detalii. Aşa e corect, repetă el.

Văzură în faţă luminile casei lui Strauss. În timp ce vira pe aleea din faţa clădirii, Puller spuse:

— Putem ieşi cu bine din asta dacă vom lucra în continuare împreună.

Ea îşi lipi palmele de bordul maşinii, de parcă ar fi vrut să oprească gândurile care i se învălmăşeau în minte cu o viteză ameţitoare, ca într-o încercare de evadare.

Puller îi puse mâna pe umăr şi o strânse uşor.

— Nu eşti singură, Sam. Sunt chiar aici, lângă tine.

Ea întoarse capul spre el.

— E prima dată când mi-ai spus pe numele mic. Sam.

— Sunt soldat, ce vrei? Suntem o specie formală şi rece.

Un zâmbet minunat se ivi pe buzele ei. Cole îl bătu uşurel pe mână.

— Sunt bine… John, zise ea privindu-l. Eşti de acord să-ţi spun John din când în când? Probabil că sună stupid că-mi fac griji din cauza asta, în timp ce în jur se petrec atâtea nenorociri.

— E în regulă. Şi, oricum, mi se pare mai drăguţ decât Romeo.

— Sau Julieta, adăugă ea.

CAPITOLUL 78

Casa lui Strauss era ceva mai mare decât jumătate din reşedinţa lui Trent – ceea ce înseamnă că era enormă după standardele celor din Drake. Şi după standardele americane în general, îşi spuse Puller.

Clădirea se ridica în mijlocul unei suprafeţe de două hectare – un teren îngrădit, având o mică poartă la intrare –, nefiind păzită de niciun gardian, ca în cazul proprietăţii lui Trent.

Cole îşi anunţase vizita prin telefon cu puţin timp în urmă şi îi ridicase din pat pe Strauss şi pe soţia acestuia. Cei doi îi aşteptau atunci când sunară la uşă. Doamna Strauss era o femeie grasă, cu oasele mari, care avusese grijă să-şi aranjeze părul după ce fusese trezită în mijlocul nopţii. Purta nişte pantaloni de stofa şi o bluză largă. Expresia întipărită pe faţa ei spunea totul. Femeia era devastată.

Bill Strauss purta blugi şi un tricou polo. O ţigară încă neaprinsă îi atârna între degete. Poate că doamna Strauss, la fel ca Rhonda Dougett, nu permitea să se fumeze în casă.

Se aşezară unul lângă altul pe o canapea, în timp ce Cole le explica ce se întâmplase. Când ajunse la focul de armă, Bill Strauss ridică privirea.

— Deci spui că a fost ucis? Cineva l-a ucis pe Dickie intenţionat?

Puller interveni:

— Am fost acolo. Aşa s-au petrecut lucrurile.

Strauss întoarse capul spre el.

— Dumneata ai fost acolo? La staţia de pompieri? De ce?

Cole interveni:

— Nu e relevant, domnule Strauss.

— Aveţi idee cine ar putea fi ucigaşul?

— Avem mai mult de atât. Îl avem pe criminal, zise Puller.

Cei doi Strauss îl priviră uluiţi.

— L-aţi prins? Cine e? De ce ne-a ucis fiul? întrebă precipitat Bill Strauss.

— Nu ştim cine e şi nu-l putem întreba de ce l-a ucis pe Dickie, pentru că s-a sinucis la scurt timp după ce l-a împuşcat pe fiul vostru.

Doamna Strauss începu să plângă încetişor cu faţa îngropată în palme, iar soţul ei o cuprinse pe după umeri.

Câteva minute mai târziu femeia îşi pierdu controlul şi izbucni în hohote de plâns, iar bărbatul o conduse încetişor pe hol până în camera ei.

Puller şi Cole rămaseră în încăpere, aşteptându-l pe Bill Strauss să revină. Puller se ridică după două minute şi începu să se plimbe prin cameră.

Strauss se întoarse un minut mai târziu.

— Îmi pare rău, dar cred că înţelegeţi cât de supăraţi suntem în aceste momente, zise el.

— Absolut, îl linişti Cole. Putem reveni cu altă ocazie, dacă doriţi. Ştiu că vă este foarte greu.

Strauss se aşeză clătinând din cap.

— Nu, mai bine să terminăm cu asta acum.

De această dată îşi aprinse ţigara şi suflă fumul într-o parte.

— Încercăm să aflăm cine este bărbatul care s-a sinucis. Dacă am şti, ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul.

— Dar sunteţi siguri că nu e de prin partea locului? întrebă Strauss.

— Nu ştim încă, dar aşteptăm confirmarea.

— Aveţi vreo bănuială? Ce motiv ar fi putut avea cineva să-l ucidă pe fiul vostru? întrebă Cole.

— Niciuna. Dickie nu avea duşmani. El avea prieteni. Îi avea pe amicii lui de la clubul motocicliştilor.

— Dar unde lucra? întrebă Puller.

— El… hm, nu avea un serviciu stabil, zise Strauss.

— Bine, dar unde a lucrat ultima dată?

— Nu prea este de lucru în Drake.

— Ei, bine, există Trent Exploration, zise Puller. Iar dumneata eşti director executiv acolo.

— Desigur. Aşa este. Dar Dickie nu voia să lucreze la Trent.

— De ce nu?

— Nu prezenta interes pentru el, atâta tot.

— Deci dumneata l-ai întreţinut până acum? întrebă Puller.

— Cum? întrebă zăpăcit Strauss. Noi, mai bine spus. Eu îi dădeam bani din când în când, iar el locuia la noi acasă. Era singurul nostru copil. Poate că l-am cam răsfăţat, ce-i drept.

Bărbatul tăcu, inspiră adânc şi, odată cu aerul, trase în plămâni şi o doză de nicotină.

— Dar nu merita să fie omorât, continuă el în cele din urmă.

— Sigur că nu, zise Cole.

— Dacă Dickie locuia aici, spuse Puller, va trebui să-i verificăm camera.

— Dar nu în noaptea asta, zise Cole.

— Mi-a spus de ce a fost eliminat din armată, spuse Puller.

Acest comentariu atrase o privire încruntată din partea lui Strauss.

— A fost… un incident nefericit, zise Strauss.

— Faptul că era gay sau eliminarea din armată? întrebă Puller.

— Ambele, zise Strauss cu francheţe. Nu sunt un homofob, agent Puller. Ai putea crede că oamenii care trăiesc într-un orăşel ca acesta nu sunt foarte receptivi la astfel de lucruri, dar eu mi-am iubit mult fiul.

— În regulă, zise Puller. Era un om bun. Voia să facă ceea ce trebuie.

— La ce te referi?

— Ne ajuta la investigaţii, interveni Cole.

— Vă ajuta? În ce fel?

— Ne ajuta, atâta tot.

— Şi credeţi că de aceea a fost ucis?

— Nu ştim.

— Dumnezeule, exclamă Strauss. Atâţia oameni ucişi în Drake în numai câteva zile! Credeţi că există vreo legătură între aceste crime?

— Da, răspunse Cole.

— De ce?

— Nu vă pot spune mai multe, îi explică ea.

Puller se aşează, fixându-l câteva secunde cu privirea pe Strauss şi întrebându-se în acelaşi timp dacă nu ar fi trebuit să aplice o nouă strategie. În cele din urmă, se hotărî. Nu avea prea mult timp la dispoziţie.

— Aţi mai aflat ceva despre aprobările detonaţiilor?

Pe un ton indiferent, Strauss răspunse:

— Am sunat la biroul care se ocupă de asta. Au verificat. Supraveghetorul care răspundea de această operaţiune a cerut un permis special, care a fost primit. Dar a existat o eroare în legătură cu publicarea anunţului. De fapt, detonaţiile nu au fost anunţate la timp. Supraveghetorul nu a primit această informaţie, aşa că a executat oricum detonaţiile. Nu se întâmplă prea des asemenea lucruri, dar se întâmplă.

— Cine ar fi putut afla ora detonaţiilor?

— Eu o ştiam, la fel şi supraveghetorul. Mulţi dintre cei care lucrează la Trent Exploration.

— Roger Trent? întrebă Puller.

— Nu ştiu precis, dar dacă ar fi avut vreun interes, ar fi putut să afle destul de uşor.

Cole se ridică şi îi întinse bărbatului cartea ei de vizită.

— Dacă-ţi mai aduci aminte ceva, dă-mi un telefon. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Bill Strauss păru derutat de finalul brusc al întâlnirii, dar se ridică. Părea că se clatină pe picioare.

— Îţi mulţumesc, sergent Cole.

Puller fu ultimul care se ridică. Se apropie de Strauss şi spuse:

— Au murit prea mulţi oameni, domnule Strauss. Nu vrem să mai vedem şi alte cadavre.

— Bineînţeles, zise el făcându-se roşu la faţă. Sugeraţi cumva că aş avea vreo legătură cu…

— Nu, nu sugerez nimic.

— Tu crezi că minte, nu-i aşa? îl întrebă Cole în timp ce se întorceau la maşină.

— Cred că ştie mai multe decât ne-a spus până acum.

— Vrei să spui că a contribuit indirect la uciderea propriului fiu? Părea devastat de această veste.

— Poate că nu se aştepta ca fiul lui să fie implicat în afacerea asta.

Se urcară în maşină, iar Puller demară, îndepărtându-se de casa familiei Strauss. Cole privi în urmă prin oglinda retrovizoare.

— Nu-mi pot imagina o astfel de durere, să-mi pierd copilul…

— De fapt, oricine îşi poate imagina cum este. Dar nimeni nu vrea să treacă prin aşa ceva.

— Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

Sunt căsătorit. Soţia mea se numeşte Armata Statelor Unite, îşi spuse Puller. *Şi această soţie poate fi uneori o adevărată căţea.*

— Cred că toţi oamenii se gândesc la căsătorie, zise el. La un moment dat.

— E greu să fii poliţist şi căsătorit pe deasupra.

— Oamenii o fac mereu.

— Să fii femeie-poliţist şi să ai un soţ, asta vreau să spun.

— Oamenii o fac totuşi.

— Cred că da. Ştii, dacă tu crezi că Strauss ascunde ceva, probabil că nu ar fi trebuit să amân verificarea camerei fiului său.

— O s-o facem şi pe asta, dar nu cred că Dickie ar fi ţinut ceva de importanţă majoră în propria cameră.

— Şi unde crezi că ar fi păstrat lucrurile de importanţă

majoră?

— Poate în acelaşi loc în care Eric Treadwell îşi păstra carbidul tungsten.

— Chiar crezi că acest carbid este atât de important?

— E important tocmai pentru că prezenţa lui este inexplicabilă. Se uită la ceas, apoi o întrebă: Ţi-e somn?

— Nu. Am senzaţia că m-a curentat cineva cu un fir electric. Dar ai putea rămâne la mine în noaptea asta.

— De ce? Am o cameră la motel.

— Şi cineva a încercat să te arunce în aer. De două ori.

— În regulă. Poate că ai dreptate.

Recuperară împreună maşina lui Cole, apoi el o urmă până la locuinţa ei. Ea îl conduse până în camera în care avea să doarmă, asigurându-se că are tot ce-i trebuie.

Apoi se opri în uşă în timp ce el se aşeză pe pat şi începu să se descalţe.

Puller ridică privirea.

— Ce e? o întrebă el.

— De ce tocmai Drake? Doar pentru că acea conductă de gaz şi reactorul nuclear se află în apropiere?

— Cred că pentru unii asta e singura explicaţie.

Lăsă şi cel de-al doilea bocanc să cadă pe podea, apoi îşi scoase din tocul frontal de la centură pistolul M11.

— Vrei să trăieşti toată viaţa cu o armă în mână? îl întrebă ea.

— Dar tu?

— Nu ştiu. În momentul de faţă, mi se pare o idee bună.

— Da. Sunt de aceeaşi părere.

— Puller, dacă vom scăpa cu viaţă din încercarea asta… începu ea. Apoi continuă: Poate am putea…

El ridică ochii spre ea.

— Da. Şi eu m-am gândit la asta.

CAPITOLUL 79

Era ora unu noaptea când Puller se visă din nou în Afganistan, în mijlocul unui schimb de focuri pe care-l câştiga de fiecare dată, chiar dacă nu putea să-i aducă acasă pe cei pe care-i pierduse. Destul de liniştit, se dezmetici treptat din vis. Dar se trezi cu altceva.

Cu o idee.

Exista o lacună. O pistă pe care nu se gândise să o urmeze. Şi în timp ce împuşca de zor talibani în deşert, mintea lui se fixă treptat asupra acestei lacune. Nu avea mult timp la dispoziţie. Sări din pat, se îmbrăcă repede, apoi părăsi casa la fel de încet precum se mişcase printre patrulele din Orientul Mijlociu. Înainte de a pleca, trecuse să o verifice pe Cole. Aceasta dormea în patul din camera ei, învelită cu un singur cearşaf din cauza căldurii înăbuşitoare. Îi lăsă un bilet pe frigider, se asigură că uşa din faţă este bine încuiată, apoi ieşi încetişor cu maşina de pe aleea din faţa casei şi rulă până în capătul străzii.

Treizeci de minute mai târziu, zări clădirea sinistră de beton. Nu exista niciun sistem de securitate. Observase deja acest lucru în timpul ultimei sale vizite. Scană încă o dată zona, apoi continuă să înainteze. Descuie lacătul de la uşa principală în treizeci de secunde, apoi pătrunse în interior. Decise să nu folosească lanterna pentru început, căci memorase interiorul de la ultima sa vizită. Cincisprezece paşi pe hol, uşa din stânga. Folosi o lanternă-creion pentru a lumina lacătul, în timp ce-şi folosea sculele ca să-l descuie.

Douăzeci de secunde mai târziu se afla de cealaltă parte a uşii, închizând-o după el. Se uită apoi la cealaltă uşă. Încercă mânerul sferic. În mod surprinzător, uşa nu era încuiată. O deschise cu mâna acoperită de mănuşă. Un seif masiv părea să se zgâiască la el. Asta avea să fie partea

cea mai grea. Seiful putea fi înşelător. Dar avea la el câteva elemente cu care îl putea învinge.

Îndreptă lanterna către faţa metalică a seifului. Era veche, dar rezistentă. Introduse sculele în încuietoare. Lucră cu o mână sigură timp de cinci minute, apoi se auzi un clic slab. Trase de braţul mecanismului de închidere şi uşa seifului se deschise. Îi luă zece minute ca să găsească ceea ce căuta. Desfăşură schiţele şi le puse pe birou, îndreptă raza lanternei deasupra lor, luminându-le pagină cu pagină. Apoi fotografie fiecare pagină, împături din nou planurile, le puse în seif, închise cu putere uşa şi verifică dacă este bine încuiată.

Cinci minute mai târziu, se îndepărta de clădire în Malibu-ul său. Ajunse acasă la Cole, luă cu el aparatul foto şi se aşeză pe patul lui, studiind fiecare cadru.

După ce termină, încercă să analizeze în mod logic situaţia, străduindu-se să pună lucrurile în ordine. Strauss ţinuse acele schiţe în seiful său. Eric Treadwell şi Molly Bitner concepuseră un plan pentru a le scoate din seif şi făcuseră apoi copii. Avea acum confirmarea că aşa se petrecuseră lucrurile.

Avea la el fişele cu amprentele digitale ale celor doi, Treadwell şi Bitner. Amândoi transpiraseră probabil după micul raid în biroul lui Strauss, pentru că umezeala contribuise la imprimarea perfectă pe hârtie a amprentelor. Mai mult, era un tip de hârtie pe care amprentele latente rămâneau imprimate permanent. Aşa cum era de aşteptat, urmele prelevate se potriveau perfect cu amprentele digitale ale celor doi.

Schiţele din seif erau motivul pentru care riscaseră atât de mult. Pentru acele schiţe fuseseră ucişi. Era singura pistă pe care nu o urmase.

Până acum.

Mai exista însă o problemă: să-i spună sau nu lui Cole?

Răspunsul i se contură în minte mai clar şi mai rapid decât se aşteptase.

Se uită la ceas: era patru.

Ce ironie! Din nou trebuia să o trezească devreme.

CAPITOLUL 80

Sam Cole se întoarse pe partea cealaltă, deschise ochii şi îşi înăbuşi un strigăt.

Puller stătea pe un scaun, exact lângă pat.

— Ce naiba faci aici? îl întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Aştept să te trezeşti.

— De ce nu m-ai trezit, pur şi simplu?

— Dormeai atât de profund!

— Nu cred că are vreo importanţă pentru tine! M-ai mai trezit şi înainte dintr-un somn adânc.

— Mi-a plăcut să te privesc în timp ce dormeai.

Cole încercă să spună ceva, apoi se opri.

— Oh, zise ea în cele din urmă, vizibil tulburată.

Puller îşi plecă privirea.

— Deci ai decis să aştepţi până aveam să mă trezesc, ca să mă sperii zdravăn, zise ea apoi.

— Nu asta a fost intenţia mea, dar se vede că a funcţionat, înainte ca ea să mai poată adăuga ceva, el îi arătă aparatul foto pe care-l avea în mână.

— Vrei să-mi faci o poză? întrebă ea derutată.

— Vreau să te uiţi la câteva fotografii.

— Ce fel de fotografii?

— Rămâi aici. O să fac nişte cafea şi ne putem uita împreună. După treizeci de minute şi două căni de cafea, Cole se rezemă din nou pe pernă.

— În regulă. Acum, explică-mi ce înseamnă toate astea!

— Înseamnă că mai avem mult de săpat. Şi suntem în criză de timp.

— Eşti sigur că e ceva important?

— Pentru schiţele acestea au spart seiful lui Strauss. Şi cred că este totodată motivul pentru care au fost ucişi cei patru Reynolds, Treadwell şi Bitner. Deci, aş spune că da,

e foarte important.

— Eu credeam că au fost uciși din cauza raportului cu probele de sol.

— Şi eu am crezut la fel. Dar raportul nu semnala nimic alarmant. Au fost eliminaţi pentru că s-a aflat cumva că planurile acelea au fost sustrase din seiful lui Strauss. Şi s-a descoperit, de asemenea, că Treadwell şi Bitner i-au spus lui Reynolds despre afacerea asta. Şi atunci au fost uciși şi ceilalţi, la rândul lor.

— Şi ce s-a întâmplat cu raportul?

— Îţi aminteşti bucăţelele de hârtie pe care le-am găsit sub canapea, presupusa recipisă de însoţire a coletului?

— Da.

— Cred că asasinii le-au lăsat acolo. Ca să ne inducă în eroare.

— Dar de ce? De ce nu au lăsat, pur şi simplu, lucrurile la voia întâmplării, ca să descoperim noi eventualele indicii?

— Pentru că atunci nu am mai fi pierdut timpul urmărind această pistă. Dar, dacă stai să te gândeşti puţin, a fost destul de convenabil pentru ei să lase bucăţelele de hârtie verde ale avizului sub canapea, ca să le găsim noi.

— Şi Larry Wellman?

— Era de serviciu când s-au întors ei acolo. Au fost nevoiţi să-l elimine.

— La naiba, Puller, toate se leagă acum.

Pe faţa ei se citea îngrijorarea.

— Deci l-au ucis pe Larry doar pentru a planta acele bucăţi de hârtie care să ne inducă în eroare?

— Aşa cred.

— Şi Dickie?

— A fost depăşit de situaţie. Nu cred că ştia ceva despre crime. Iar când a aflat, a fost doar o problemă de timp. În momentul în care i-am cerut ajutorul, i-am semnat, practic, condamnarea la moarte.

Ea îl privi nedumerită.

— Când ai avut timp să te gândeşti la toate astea?

— Când eram pe câmpul de luptă din Afganistan.

— Adică?

— Doar în mintea mea. Creierul meu are tendinţa să lucreze mai repede atunci când sunt acolo, adăugă el cu voce scăzută.

— Cred că pot să înţeleg asta, zise încet Cole.

Ea se mai uită o dată la pozele din aparat.

— Deci, ce facem cu astea?

— O să le descarc în computerul meu şi o să le printez. Dar ideea este că trebuie să mergem acolo.

— Să mergem acolo? Să aruncăm o privire, asta vrei să spui?

— Nu, mai mult de atât. Puller îşi verifică ceasul şi spuse: E încă întuneric afară. Eşti pregătită?

— Nu cred că mai contează dacă sunt sau nu pregătită. Nu avem timp de pierdut. Acum, ieşi afară din dormitorul meu ca să mă pot schimba.

CAPITOLUL 81

Puller şi Cole se apropiară de marginea pădurii, îngenunchează şi scanară rapid ceea ce se ridica în faţa lor. Puller îşi mută rucsacul de pe umărul stâng pe cel drept şi se mai uită o dată în jur.

Nu exista nicio marjă de eroare în această operaţiune, aşa că nu-şi putea permite nicio greşeală. Începea să se lumineze.

Cole îl urma îndeaproape, privind cu prudenţă în toate părţile.

Nu se vedea nicio lumină.

Toate casele erau întunecate.

Nicio maşină nu trecea pe drum.

Păreau a fi ultimii oameni rămaşi pe planetă.

Puller privi în stânga şi în dreapta, apoi spre obiectivul său. Îi făcu un semn din cap lui Cole şi ieşiră dintre copaci.

Puller îşi îmbrăcase costumul de camuflaj şi avea faţa înnegrită. Cele două pistoale M11 erau, ca de obicei, în tocurile de la centură. Pistolul automat MP5 se rezema de pieptul său, prins în bandulieră.

Cole era îmbrăcată în pantaloni şi o cămaşă neagră. Faţa ei, la fel ca a lui Puller, era înnegrită. Avea în mână pistolul Cobra şi încă o armă de rezervă în tocul de la centură. Maioul lui Puller era ud de sudoare. Nivelul de umiditate depăşise cu mult limitele suportabile. Arşiţa excesivă combinată cu umezeala din aer era epuizantă. Încerca să îşi imagineze cum trăiau oamenii în casele acelea dărăpănate, fără electricitate, sufocându-se din cauza caniculei.

Dar poate că se considerau norocoşi doar fiindcă aveau un acoperiş deasupra capului.

Îşi îndreptă privirea către domul din beton. Construcţia se profila mătăhăloasă pe cerul întunecat, ca o tumoare

enormă în mijlocul unor organe sănătoase. Folosi un cleşte metalic pentru a tăia gardul de sârmă – câteva minute mai târziu, el şi Cole se aflau în imediata vecinătate a clădirii.

Cole scoase câteva coli de hârtie din rucsacul pe care-l căra în spate şi începură să le studieze la lumina unei lanterne-creion, pe care Puller o păstra întotdeauna într-un buzunar de la pantaloni.

— Trebuie să aflăm mărimea aproximativă a acestei clădiri, zise el, iar ea încuviinţă cu un semn din cap.

Cole rămase pe loc, iar el se întoarse spre vest un metru douăzeci. După o sută de paşi mari, se opri. Paşii lui măsurau aproximativ un metru douăzeci lungime. Deplasarea era dificilă pe un teren plin de arbuşti, dar se strădui să măsoare distanţa cât mai corect. O sută douăzeci de metri. Mai mult decât lungimea unui teren de fotbal.

Măsură apoi în paşi lăţimea domului. După două sute de paşi, se opri. Lăţimea clădirii era de două sute patruzeci de metri. Aproximativ un sfert de kilometru. Calculă estimativ suprafaţa clădirii şi se declară impresionat. Guvernul federal rareori făcea ceva la scară redusă – mai cu seamă în trecut, când avusese la dispoziţie o mulţime de bani pentru astfel de proiecte.

O facilitate enormă. Suficient de mare pentru ce?

Planurile pe care le descoperise în seiful lui Strauss nu-i spuneau nimic în legătură cu asta.

Acestea conţineau un avertisment din partea guvernului federal: nicio detonaţie nu putea avea loc pe o rază mai mică de trei kilometri de dom.

În plus, pe schiţele din seif, mai multe zone fuseseră marcate cu simbolul „pericol de moarte“. Pe document nu era trecută nicio dată şi nici nu conţinea note explicative. Puller şi Cole scanaseră fiecare centimetru al planurilor şi tot nu ajunseseră să înţeleagă ce reprezentau acestea şi unde puteau fi folosite.

Erau clandestine. Top secret. Poate de aceea aleseseră oraşul Drake. Iar acum se aflau lângă acel colos de beton,

în mijlocul unui ţinut uitat de lume.

Puller se întoarse lângă Cole.

— Cât de mare e? îl întrebă ea scurt.

— Mai mare decât pare, răspunse el în şoaptă.

Privi apoi în spate. Printre copaci se întrevedea cartierul de case dărăpănate. Stilul anilor ’50. Vechi de peste jumătate de secol. Multe se petrecuseră de atunci în lume. Se întoarse spre ea şi o întrebă:

— Ce ţi-au mai povestit părinţii tăi despre locul acesta?

— Nu foarte multe. Cu ceva vreme în urmă, exista o sirenă, dar nu a mai fost folosită. Nimeni nu a aflat vreodată ce se întâmpla aici, aşa mi-a spus tata. Poliţia nu era chemată niciodată în acest loc, asta ştiu sigur. Pe vremea aceea, era şerif predecesorul şerifului Lindemann. Am vorbit cu el despre clădirea asta după ce a ieşit la pensie. Mi-a spus că nu era jurisdicţia lui.

Puller scoase din buzunar hârtia pe care o luase din sertarul biroului de la staţia de pompieri. Un plan de evacuare în caz de incendiu. Pe marginea acestuia erau trecute două numere: 92 şi 94.

— Ai reuşit să-ţi dai seama ce reprezintă numerele astea? întrebă Cole.

— Am o vagă idee.

— Şi care ar fi aceea?

Dacă numerele respective ar fi semnificat, într-adevăr, ceea ce credea el, cazul ar fi luat o întorsătură nespus de gravă, indicând chiar o potenţială catastrofă.

— O să-ţi spun când voi fi sigur de asta.

— De ce nu acum? Mi-ai mai împărtăşit şi înainte bănuielile tale.

— Nu erau lucruri de o asemenea importanţă. Vreau doar să fiu sigur. Nu intenţionez să provoc panică, mai ales dacă se va dovedi că mă înşel.

Cole îşi umezi buzele uscate.

— Eu sunt deja panicată, Puller. Mă refer la conducta de gaz şi la reactorul nuclear. Ce poate fi mai rău de atât?

— Poate fi cu mult mai rău, te asigur.

— În regulă, ai reuşit să mă panichezi peste nivelul maxim suportabil.

Puller îngenunche printre copaci fără să facă vreun zgomot, ascultând sunetele animalelor sălbatice din pădure. Se iviseră zorii. Auzi zgomotul caracteristic al unui şarpe cu clopoţei. Ştia că în zonă trăiau şi şerpi-mocasin – mlaştinile din Florida erau pline de şerpi-mocasin de apă. În timpul ultimului stagiu de antrenament al rangerilor, rămăsese cu răni serioase din cauza muşcăturilor de şarpe. Câţiva dintre colegii săi rangeri se temeau de şerpi, dar nu le era permis să-şi arate frica. Unul aproape că murise din cauza muşcăturii provocate de un şarpe coral, dar reuşise în cele din urmă să scape cu viaţă – pentru a muri patru ani mai târziu în Afganistan, când o mină explodase sub picioarele lui.

Muşcăturile de şarpe erau periculoase, dar minele erau cu mult mai rele.

Puller ascultă câteva clipe, gândindu-se la ce ar trebui să facă.

Se hotărî repede – nu avea prea multe opţiuni. Se apropie de zidul de beton din spatele clădirii şi strecură mâna printre lujerii groşi şi crengile plantelor agăţătoare care acopereau peretele. Atinse crusta aspră a monstrului.

— Eşti sigură că ai reţinut bine ce ţi-a spus tatăl tău? Că peretele are un metru grosime?

— Da. A asistat la construcţia domului.

Într-o construcţie de o asemenea mărime, probabil că intrase un ocean de ciment. Numai guvernul federal ar fi putut realiza o astfel de lucrare. Era la fel de mare precum barajul Hoover.

Şi pentru ce?

— Trebuie să intrăm în clădire, zise el.

— Bine, dar cum?

Puller atinse suprafaţa plană a zidului. Betonul, spre deosebire de lemn, se degrada destul de repede odată cu trecerea timpului, mai ales când era vorba de astfel de structuri. Dar o grosime de un metru a peretelui permitea

o marjă mare de eroare în cazul degradării materialului. Ridică ochii. Clădirea avea pe puţin zece niveluri. Câţiva copaci se înălţau ceva mai sus de vârful domului, dar nu prea mulţi la număr. Ar fi putut să se caţere până în vârf pe crengile lipite de zid, dar după aceea?

Un metru grosime. Nu putea să găurească zidul. Nu avea cum să facă acest lucru fără să provoace zgomot. Ar fi avut nevoie de un ciocan pneumatic şi de dinamită. Privi în jos, acolo unde betonul se unea cu pământul. Să încerce pe dedesubt?

Scoase din rucsac un hârleţ cu mâner demontabil şi începu să sape. După vreo jumătate de metru, hârleţul lovi ceva dur. Scoase pământul şi îndreptă lanterna spre groapă.

— Pare o bucată de fier, zise Cole.

— Aşa cred şi eu. E ruginită, dar aproape intactă.

Puller se întreba până unde – în afara perimetrului – se întindea acea structură. Probabil câţiva metri în exterior. Oamenii care proiectau domuri gigantice nu se mai zgârceau când venea vorba de astfel de detalii.

Nu puteau intra pe dedesubt. Nu puteau intra nici pe deasupra.

Şi totuşi, trebuia să existe o cale de acces. Nu puteai construi o astfel de facilitate fără să asiguri o uşă de rezervă în caz de urgenţă, dacă ar fi fost necesar să intri în clădire în cel mai scurt timp.

Îi veni apoi o idee.

— Dă-mi planurile, zise el. Vreau să văd ceva.

Cole îi întinse hârtiile. Puller le răsfoi până când găsi ceea ce căuta. Citi câteva rânduri pe una dintre pagini. Era clar – doar că nu realizase înainte. Asta era.

Întoarse capul spre Cole.

— Avem nevoie de fratele tău!

— Randy? Ce legătură are el cu toate astea? Îl privi încruntată şi adăugă: Doar nu vrei să spui că este şi el implicat! Mai întâi bănuieşti că sora mea a încercat să te arunce în aer, apoi…

O apucă de braţ.

— Nu, nu cred că fratele tău e implicat, dar cred că ne poate ajuta. Trebuie să-l găsim urgent.

CAPITOLUL 82

Se întoarseră împreună acasă la Sam şi începură căutarea. Dar să-l găsească pe Randy Cole se dovedi mai greu decât ar fi fost normal într-un oraş atât de mic.

Cole verifică în mai puţin de o oră toate posibilele locaţii. O sună pe sora ei, dar Jean nu avea idee unde putea fi Randy. Verificară la Refugiu, apoi cercetară zona din centrul oraşului, stradă cu stradă. Nimic.

— Stai puţin, zise în cele din urmă Puller.

Urmat de Cole, plecă în viteză spre Annie's Motel. Se îndreptă spre zona camerelor şi începu să deschidă uşile, una după alta, cu piciorul. Ajunşi la a cincea uşă, Cole aruncă o privire în încăpere şi strigă:

— Randy!

Îl zări pe fratele ei zăcând îmbrăcat pe un pat.

Cei doi intrară repede în cameră – Puller închise uşa în urma lor, apoi aprinse lumina.

— Randy? Trezeşte-te!

Tânărul nu se mişcă.

Cole se apropie mai mult şi se uită la el.

— E teafăr? Randy!

— E bine. Pieptul lui se mişcă regulat în sus şi în jos.

Agentul privi în jur, apoi zise:

— Aşteaptă o secundă.

Luă un bol de pe un birou vechi şi crăpat şi intră în baie. Cole auzi zgomotul apei. Puller ieşi din baie cu bolul plin cu apă, apoi îl goli pe faţa lui Randy.

Acesta sări ca ars, se rostogoli şi căzu din pat.

— Ce dracu! urlă Randy după ce se izbi de podea.

Puller îl apucă de tricou, îl ridică de pe podea şi îl împinse din nou pe pat.

Trezindu-se brusc, bărbatul îl zări mai întâi pe Puller, apoi o văzu pe sora lui, care-l privea uimită.

— Sam? Ce naiba se petrece aici?

Puller se aşează lângă el.

— Paturile sunt mai bune acum decât tufişurile, nu-i aşa? zise el.

Randy îl privi nedumerit.

— De ce m-ai udat?

— Cât de beat eşti?

— Nu prea tare. Nu sunt beat în momentul de faţă.

— Avem nevoie de tine.

— Pentru ce?

— E vorba de Buncăr, zise Puller.

Randy se frecă la ochi de câteva ori, apoi întrebă:

— Ce-i cu Buncărul?

— Tu ştii cum să intri acolo, nu?

— Poftim?

Puller îl apucă de braţ.

— Randy, nu avem timp deloc şi nu pot irosi orele care ne-au mai rămas încercând să-ţi explic. Am găsit un plan al Buncărului. Acolo scrie că nu este permisă nicio detonaţie la o distanţă mai mică de trei kilometri de Buncăr. Singurul motiv pentru care cineva ar fi menţionat acolo acest avertisment ar fi existenţa unui puţ de mină sub această facilitate. Probabil că voiau să se asigure astfel că nimeni nu va executa detonaţii în apropiere. Tatăl tău era cel mai bun căutător de cărbune din partea locului. Iar tu ai lucrat cu el. Probabil că ai ajuns să cunoşti acest ţinut mai bine decât oricine. Deci, există sau nu un puţ de mină prin care se poate ajunge în Buncăr?

Randy îşi frecă creştetul capului şi căscă.

— Da, există. Într-o zi, când eram cu tata, am descoperit puţul. Fusese deja construit, desigur. Noi căutam atunci cu totul altceva. De fapt, erau două puţuri, nu unul singur. L-am urmat mai întâi pe primul şi l-am descoperit şi pe al doilea, care se îndrepta în direcţia aceea. Am mers o vreme pe acolo. Tata a bănuit, la un moment dat, că ne aflăm sub Buncăr. Şi avea dreptate. Probabil că puţul acela era acolo de prin 1940 – aşa credea el.

— Dar aţi intrat în el? întrebă Puller.

Randy părea din nou somnoros.

— Cum? Nu, nu am intrat. Nu atunci. Cred că tata ar fi vrut să-l exploreze, pentru că era curios. El ne-a spus întotdeauna tot felul de poveşti despre Buncăr. Am continuat să vorbim despre posibilitatea de a explora puţul. Însă apoi a fost ucis.

Randy inspiră adânc. Nu părea să se simtă prea bine.

— Încearcă să te concentrezi, Randy, insistă Puller. Fă un efort. Este foarte important.

— După moartea tatălui meu, m-am dus din nou acolo şi am mai săpat. Am găsit un puţ lateral. Apoi am renunţat pentru o bună bucată de vreme. Mi-am făcut de cap. Chefuri şi orgii la care mă îmbătăm criţă. Am început apoi să-l ameninţ pe ticălosul de Roger. După aceea, acum un an şi jumătate, m-am dus acolo din nou. Nu ştiu de ce. Poate că încercam să termin ceva ce începuse tatăl meu. Atunci am găsit o cale de acces. A fost nevoie de ceva efort pentru asta, dar în mai puţin de două luni am reuşit să intru. Au pus domul deasupra construcţiei şi exista un planşeu de beton, dar acesta crăpase în unele locuri – probabil unde se surpase pământul sau din cauza dinamitărilor zăcămintelor de cărbune care aveau loc la o distanţă destul de mare.

— Deci ai reuşit să intri. Şi ce ai găsit acolo? întrebă Puller.

— Un loc al naibii de mare. Întunecat ca o peşteră, desigur. M-am uitat bine peste tot. Am văzut nişte chestii: mese de montaj, mai multe obiecte pe pardoseală, câteva butoaie.

— Butoaie cu ce?

— Nu ştiu. Nu m-am apropiat atât de mult.

Cole interveni:

— Randy, te-ai băgat într-o chestie al naibii de periculoasă. Substanţele cu care umblau în locul acela puteau fi toxice. Puteau fi radioactive. Poate de aceea te-ai simţit atât de rău în ultima vreme. Durerile de cap şi

indispoziţia.

— S-ar putea.

— Ce-ai mai văzut acolo? întrebă nerăbdător Puller.

— Nimic, am ieşit cât de repede am putut. Locul acela îmi dădea fiori.

— În regulă, acum următoarea întrebare importantă: ai spus cuiva ce ai descoperit? întrebă Puller.

— Nu. De ce aş fi spus?

— Nimănui? insistă Puller. Eşti sigur?

Randy se gândi câteva clipe.

— S-ar putea să fi spus cuiva, dacă stau să mă gândesc mai bine.

— Lui Dickie Strauss?

Randy îl privi surprins.

— De unde naiba ştii asta? Am jucat fotbal împreună. Ieşeam des cu el în oraş. Am făcut parte din clubul Xanadu o vreme, până când mi-am pierdut motocicleta din cauza datoriilor. Da, lui i-am spus. Şi ce-i cu asta? Ce importanţă are?

— Dickie e mort, Randy, îi spuse Cole. Cineva l-a ucis. Iar noi credem că asta are legătură cu Buncărul.

Randy se ridică în capul oaselor, cu o expresie îngrijorată.

— Cineva l-a omorât pe Dickie? De ce?

— Pentru că a mai spus cuiva despre Buncăr, zise Puller. Şi acel cineva a intrat acolo, la fel ca tine. Iar ceea ce a fost găsit acolo reprezintă motivul pentru care au fost ucişi toţi acei oameni.

— Dar ce naiba este acolo? întrebă Randy.

— Asta am de gând să aflu, răspunse Puller.

— Despre ce poate fi vorba? interveni Cole. Ai vreo bănuială?

— Da, am, răspunse Puller.

— Şi ce crezi că este? insistă Cole. Spune-mi!

Puller nu spuse nimic, ci doar o privi, în timp ce inima începea să-i bată mult mai tare.

CAPITOLUL 83

Chiar dacă era încă foarte devreme în Kansas, Robert Puller nu părea deloc somnoros. Mai tânărul Puller nici nu credea că fratele său dormea prea mult la USDB. Era un tip extrem de inteligent. Iar bărbaţii inteligenţi nu dormeau prea mult nici în lumea de afară, care le solicita atât timpul, cât şi capacităţile intelectuale. Puller îşi imagina că nu dormeau mai mult nici atunci când erau nevoiţi să privească doar trei pereţi de beton şi o uşă de metal, care rămânea închisă douăzeci şi trei de ore din cele douăzeci şi patru, în fiecare zi.

— Ce mai faci, frăţioare? îl întrebă Robert.

— Aşa şi aşa.

— Echilibrul este un lucru bun în viaţă.

— 92 şi 94. Ce înseamnă numerele astea pentru tine?

— Sunt numere pare.

— Şi altceva?

— Spune-mi mai multe.

Fratele său părea de-a dreptul interesat, nu doar curios.

— Ştiinţă pură. Aria ta de experienţă.

Trecură două secunde.

— 92 este numărul atomic al uraniului. 94 este numărul atomic al plutoniului.

— Aşa îmi aminteam şi eu.

— De ce mă întrebi?

— Aşa, ipotetic.

— În regulă.

— Ce fel de uraniu şi de plutoniu ţi-ar trebui ca să fabrici o bombă nucleară?

— Cum?

— Răspunde la întrebare, te rog.

— În ce naiba te-ai băgat, John?

Robert nu-i spunea prea des pe nume. Pentru fratele său

mai mare, Puller era ori „frăţioare“, ori „Junior”, câteodată – deşi, în ultima vreme, cel din urmă apelativ era evitat pentru că le amintea de tatăl lor.

— Te rog doar să-mi dai cel mai detaliat răspuns la întrebarea asta.

— Ai nevoie de multe. Pe unele le poţi obţine. Pe altele le poţi construi. Dacă ai timp şi ceva experienţă în domeniu, nu e chiar atât de greu. Mai dificil de obţinut ar fi combustibilul nuclear pentru fabricarea bombei. Există doar două tipuri.

— Uraniul şi plutoniul.

— Exact. Şi ai nevoie de uraniu înalt îmbogăţit, U-235 sau HEU, ca să poţi fabrica o bombă nucleară. Pentru a face asta, ai avea nevoie de o facilitate spaţioasă, o căruţă de bani, mulţi oameni de ştiinţă şi câţiva ani de zile.

— Şi plutoniul?

— De ce trebuie să vorbim despre asta? Convorbirea este monitorizată.

— Nu ne ascultă nimeni acum, Bobby. Am făcut toate aranjamentele pentru ca această convorbire să fie privată.

Fratele său nu spuse nimic preţ de câteva secunde.

— În acest caz, aş spune că afacerea asta în care eşti implicat nu e deloc ipotetică.

— Şi plutoniul?

— Îţi trebuie plutoniu-239, obţinut mai ales prin iradierea uraniului într-un reactor nuclear regenerator. Ceea ce faci în realitate este separarea plutoniului-240, care se găseşte din abundenţă în reactorul nuclear, dar care poate fi folosit ineficient ca armă nucleară.

— Dar şi acesta este greu de obţinut.

— Chiar imposibil de obţinut pentru un om oarecare. Cine are un reactor nuclear regenerator în curtea din spate?

— Dar ai putea face rost?

— Presupun că l-ai putea fura sau l-ai putea cumpăra de pe piaţa neagră.

— Dar în Statele Unite? Cum se fabrică aşa ceva?

— Singura fabrică de îmbogăţire prin difuzie gazoasă din Statele Unite se află în Paducah, Kentucky. Dar foloseşte doar la îmbogăţirea uraniului pentru combustibilul reactoarelor nucleare – un proces total diferit.

— Dar ar putea fi *înalt* îmbogăţit prin acest proces? Pentru a putea fi folosit drept combustibil pentru o armă nucleară?

— La uzina din Paducah, uraniul este îmbogăţit pentru a fi utilizat în reactoarele nucleare şi nu drept combustibil pentru bombe.

— Dar o uzină precum cea din Paducah ar putea produce uraniu înalt îmbogăţit? insistă Puller.

— Teoretic, da. Se opri, apoi continuă: Unde vrei să ajungi?

— Cât uraniu U-235 ţi-ar trebui ca să fabrici o bombă?

— Depinde de tipul bombei şi de metoda folosită.

— Cu aproximaţie, zise Puller.

— Pentru o bombă cu design simplu şi putere Nagasaki, ai avea nevoie de 15 până la 50 de kilograme de HEU[41] sau de la şase până la nouă kilograme de plutoniu. Dacă programul de fabricaţie e suficient de sofisticat, iar designul bombei tale este perfect, ai putea obţine acelaşi efect cu aproximativ nouă kilograme de HEU sau cu vreo două kilograme de plutoniu.

— Şi ce-i cu Nagasaki?

— E vorba de puterea echivalentă cu peste 21 000 de tone de dinamită, plus cantitatea de precipitaţii radioactive. Echivalentul a 19 kilotone de TNT. Distrugere în masă, cu alte cuvinte.

— Mai mult HEU sau mai mult plutoniu?

— Rezultatele cresc exponenţial. Tot secretul stă în designul bombei. Poţi folosi metoda proiectilului, care nu e bună deloc, cu toate că pentru prima bombă atomică lansată deasupra Japoniei s-a folosit acest design. De fapt, e vorba de un tub lung – jumătate din încărcătura ta

[41] Highly Enriched Uranium - uraniu înalt îmbogăţit (n.tr.)

nucleară se află la un capăt al tubului, comprimată de un explozibil convenţional, iar cealaltă jumătate de combustibil nuclear se află la celălalt capăt. Explozibilii convenţionali sunt detonaţi, împing combustibilul pe tub, iar acesta aprinde cealaltă jumătate de combustibil nuclear aflat în celălalt capăt. Vei avea astfel o reacţie în lanţ. E rudimentar, total ineficient, iar puterea explozibilului e mult limitată. Ţi-ar trebui un tub de lungime infinită pentru a susţine reacţia de fisiune în lanţ. Şi poţi folosi doar uraniu, nu şi plutoniu, din cauza impurităţilor. De aceea industria preferă metoda imploziei.

Puller îl întrerupse:

— Fă-mi o scurtă descriere a acestei metode.

— Poţi folosi atât uraniu, cât şi plutoniu. Practic, foloseşti explozibili convenţionali, numiţi explozibili-lentilă, care comprimă miezul unei sfere în locul în care se află combustibilul nuclear până la o masă supercritică. Unda de *şoc* care comprimă uraniul şi plutoniul trebuie să fie perfect sferică, altfel materialul din interior va putea ieşi printr-o gaură, iar tu te vei alege cu un rateu. Ai nevoie, de asemenea, de un „iniţiator”, de reflector-împingător şi – în mod ideal – de un reflector de neutroni care să împingă neutronii înapoi în miez. Trucul este să eviţi distrugerea miezului înainte de a atinge masa supercritică optimă. Cu cât fisiunea materialului va dura mai mult, cu atât se vor diviza mai mulţi atomi, iar explozia va fi mai puternică. Ai putea tripla puterea explozibilului fără a folosi nici măcar un gram de combustibil în plus, dacă designul tău ar fi bun.

— De ce elemente ai avea nevoie?

— La ce te referi, mai exact?

— Spune-mi mai multe despre foiţa de aur şi despre carbidul tungsten.

Robert rămas tăcut preţ de câteva secunde, apoi spuse:

— De ce tocmai despre aceste elemente? Sunt prezente în cazul tău?

— Da.

— Iisuse!

— Spune mai repede, Bobby. Sunt în mare criză de timp.

— Foiţa de aur poate fi folosită ca parte a componentului iniţiator. Foloseşti o mică sferă cu straturi de beriliu şi poloniu separate prin foiţă de aur. Aceasta e plasată în centrul adânciturii şi este – evident – o parte esenţială a designului.

— Şi carbidul tungsten?

— E de trei ori mai dur decât oţelul şi are o densitate extraordinară, iar din acest motiv funcţionează foarte bine ca reflector de neutroni. Asta înseamnă că neutronii sunt dirijaţi înapoi în miez pentru a maximiza stagiul supercritic. Vrei să spui că… Unde naiba te afli?

— În Statele Unite.

— Cum au făcut rost de combustibil?

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că este vorba despre o facilitate secretă a guvernului, care a funcţionat în anii ’60 şi care a fost închisă cu mult timp în urmă? Deasupra acesteia a fost „plantat” un dom uriaş din beton, cu ziduri de un metru grosime, iar mastodontul este acolo şi în ziua de astăzi! Toţi muncitorii de la fabrica aceasta au fost recrutaţi din alte părţi şi locuiau într-un cartier din apropierea construcţiei. Muncitorilor nu le era permis să vorbească ceva cu localnicii, iar atunci când uzina s-a închis, au fost expediaţi de acolo. Asta nu îţi spune nimic? Când făceai parte din Forţele Aeriene, ai avut deseori de-a face cu astfel de lucruri.

— Un zid de beton de un metru grosime?

— În formă de dom.

— Într-un loc izolat?

— Se află într-o zonă rurală. În localitatea aceasta trăiesc mai puţini oameni decât într-un bloc din Brooklyn. Facilitatea a avut propriul departament de pompieri, iar la staţia aceea părăsită am găsit o coală de hârtie pe care erau trecute numerele 92 şi 94. Şi am mai aflat, de asemenea, că detonaţiile pentru extragerea cărbunelui nu trebuiau să aibă loc la mai puţin de trei kilometri de dom.

— În apropiere au loc detonaţii? Vorbeşti serios?

— Da.

— E incredibil. Chiar dacă exploziile ar avea loc la distanţe de kilometri întregi, în straturile de rocă există fisuri care s-ar putea mări. Ar putea fi catastrofal.

— Ce spui de această facilitate?

— Nu ştiu nimic despre ea. Nici măcar nu mă născusem în 1960.

— Dar dacă ar trebui să ghiceşti, bazându-te pe experienţa ta?

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat prelung.

— Dacă încă aş mai purta uniforma, nu ţi-aş putea spune aşa ceva. Tăcu, apoi adăugă: Aş putea fi acuzat de trădare. Dar, ţinând cont că deja am fost acuzat de trădare, la naiba cu asta! Făcu o pauză, apoi zise: Cu ceva vreme în urmă, am auzit diverse lucruri despre fabricile de procesare şi de îmbogăţire a uraniului în stadiu incipient care fuseseră construite în zonele rurale ale Americii. Asta se întâmpla după cel de-al Doilea Război Mondial, când singurul lucru care conta pentru americani era să-i bată pe cei din Uniunea Sovietică. Aceste facilităţi au fost construite pentru îmbogăţirea uraniului şi au lucrat, de asemenea, cu plutoniul folosit pentru armele nucleare. Cele mai multe fabrici de acest gen – dacă nu chiar toate – au fost închise.

— De ce?

— Tehnicile folosite erau nesigure sau costau prea mult. Era o ştiinţă cu totul nouă. Oamenii căutau soluţii noi, încercau şi dădeau greş. Mai mult dădeau greş.

— În regulă. Au închis-o. Şi şi-au luat cu ei tot ce era acolo, nu-i aşa?

Fratele său nu răspunse.

— Bobby? insistă agentul. Nu-i aşa?

— Dacă ţi-ai fi luat cu tine tot ce aveai acolo, ai mai fi construit un dom cu zidul gros de un metru ca să acoperi facilitatea?

— Cum, şi nimeni nu s-a sesizat? Nimeni nu a reclamat

acest lucru? Autorităţile locale? Oamenii din guvern?

— Ar trebui să te gândeşti la perioada aceea, John. Anii ’60. Sovieticii cei mari şi răi. Nu vedeai totul la ştiri, ca acum. Oamenii aveau încredere în guvern, chiar dacă Vietnam şi Watergate erau pe cale de a schimba acest lucru. Şi, din moment ce în perioada interimatului nu se întâmplase nimic, cred că autorităţile locale au presupus că totul este în regulă. Bărbatul tăcu vreo câteva secunde, apoi întrebă: Şi zici că e chiar acolo, la vedere?

— Nimic nu e la vedere aici. Iar pădurea acoperă cea mai mare parte din construcţie.

— Ce crezi că se petrece de fapt?

— Acelaşi lucru la care te gândeşti şi tu, probabil.

— Trebuie să le raportezi urgent superiorilor acest lucru.

— Aş vrea să fac asta, doar că este o mică problemă.

— Care?

— Nu sunt sigur că pot avea încredere în superiorii mei.

— Există cineva în poţi avea încredere?

— Da. Dar am nevoie de tine. Vreau să-mi mai faci o favoare.

— Eu? Să te ajut? Sunt în închisoare, John.

— Nu are importanţă. Poţi să mă ajuţi şi de acolo. CID mă sprijină în acest caz. Ei ne vor putea înlesni comunicarea chiar dacă eşti acolo. Am mare nevoie de tine, Bobby.

Răspunsul fratelui său veni prompt:

— Spune-mi doar de ce anume ai nevoie.

CAPITOLUL 84

Puller ajunse cu maşina acasă la Cole şi rămase în aşteptare. Două ore mai târziu, primi un telefon. Abia după aceea veni telefonul pe care-l aştepta de fapt. Atunci când armata voia un anumit lucru, gradaţii se puteau mişca cu o viteză incredibilă. Din fericire, ministrul apărării intervenise cu toată autoritatea.

Cole stătea în faţa lui, în livingul casei sale, privindu-l îngrijorată.

Puller răspunse la telefon – la celălalt capăt al firului era David Larrimore, un colonel trecut de optzeci de ani, care ieşise de mult la pensie. Acesta locuia în Sarasota, Florida. Bărbatul era ultima speranţă a lui Puller, pentru că fusese inginer şi supervizor pe partea de producţie militară la facilitatea din Drake în anii ’60. Conform arhivelor DoD, era singurul care mai rămăsese în viaţă dintre toţi cei care lucraseră acolo.

Vocea lui Larrimore era slăbită, dar fermă; bărbatul părea a fi extrem de coerent. Puller spera ca memoria sa să fie intactă – avea nevoie de orice informaţie, oricât de neînsemnată.

Larrimore începu:

— Cred că nu se poate spune că ieşi vreodată la pensie atunci când porţi uniformă.

— Cred că nu.

— Eşti rudă cu Luptătorul John, din întâmplare?

— E tatăl meu.

— Nu am avut niciodată plăcerea să-i fiu subaltern, dar ştiu că a făcut multe pentru ţară şi pentru armată, agent Puller.

— Mulţumesc. O să-i comunic.

— Am primit un telefon de la un general cu două stele. Am purtat uniformă aproape treizeci de ani şi totuşi

telefonul lui m-a speriat de moarte. Mi-a comunicat că trebuie să-ţi spun tot ce vei vrea să afli. Nu mi-a explicat de ce.

— E foarte complicat, dar avem mare nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Despre Drake? Asta vrei să afli?

— Tot ce-mi puteţi spune.

— E o chestiune delicată, fiule, cel puţin aşa a rămas în memoria mea.

— Nu vreţi să-mi spuneţi de ce?

Puller se uită la Cole, care îl privea cu o asemenea intensitate, încât părea pe punctul de a ceda nervos. El apăsă butonul speakerului de la telefonul său, apoi puse mobilul pe masa dintre ei.

Vocea lui Larrimore răsună în încăpere:

— Am fost trimis în Drake pentru că era ultima facilitate pe care guvernul o indusese în programul de dezvoltare a armelor nucleare. Eram inginer specializat în energie nucleară şi am lucrat un timp la Los Alamos. De asemenea, am contribuit la fabricarea bombelor de la Hiroshima şi Nagasaki. În 1960, deci la mulţi ani după ce americanii au lansat cele două bombe atomice deasupra Japoniei, în ’45, erau încă multe lucruri pe care nu le ştiam despre armele termonucleare. În cazul bombei atomice de la Hiroshima, s-a folosit metoda proiectilului. În comparaţie cu ceea ce se fabrică astăzi, aceea era o treabă de grădiniţă. Puterea echivalentă maximă a bombei atomice era pe vremea aceea de numai 0,7 megatone. Sovieticii au lansat o bombă cu hidrogen în Antarctica, numită Tsar. Intensitatea exploziei a fost de 50 de megatone, cea mai mare din toate timpurile. Ai putea şterge de pe faţa pământului o ţară întreagă cu o astfel de bombă.

Cole se lăsă pe spătarul scaunului, apăsându-şi o mână pe piept.

— Am văzut un dosar clasificat în care este scris că facilitatea a fost folosită pentru fabricarea componentelor de bombe nucleare. S-ar putea să mai fi rămas urme de

radioactivitate, dar asta e.

— Nu e chiar aşa. Dar nu mă surprinde că există un raport oficial în care este specificat acest lucru. Armata îşi acoperă de obicei urmele. Iar în vremurile acelea, regulile jocului erau mult mai liberale, zise Larrimore.

— Deci aţi produs combustibil nuclear pentru focoase, spuse Puller. Pentru a fi folosit în metoda imploziei?

— Eşti cumva un „cap“ nuclear?

— Cum?

— Aşa obişnuiam să le spunem specialiştilor în energie nucleară. Cap nuclear.

— Nu, dar am prieteni care sunt.

— Am lucrat cu un contractor din industria apărării. Numele lui nu ţi-ar spune nimic. A trecut foarte mult timp de când a cumpărat compania, iar aceasta a fost vândută şi revândută după aceea.

Puller simţea că Larrimore se îndepărtează de la subiectul lor de discuţie şi nu avea timp pentru astfel de amintiri.

— Aţi spus că era o chestiune delicată. De ce?

— Felul în care am ocupat zona aceea şi am construit acea monstruozitate fără să spunem nimănui ce era de fapt. Am angajat personal din afara zonei. Nu am încurajat niciodată legăturile personalului cu localnicii. Atunci când se duceau în orăşelul de acolo, noi îi urmăream. Aşa era pe atunci. Toată lumea suferea de paranoia.

— Nu cred că lucrurile s-au schimbat prea mult, comentă Puller. Acesta era singurul motiv pentru care vă simţeaţi stânjenit?

— Nu, am fost foarte afectat de felul în care am lăsat lucrurile acolo.

— Vă referiţi la domul din beton? Cel cu ziduri de un metru grosime?

— Ce Dumnezeu spui acolo?

— Nu ştiaţi asta?

— Nu. Facilitatea trebuia să fie dezmembrată şi transportată de acolo – bucată cu bucată, până la ultima

moleculă. Era obligatoriu să se procedeze astfel, ţinând cont de ceea ce aveam acolo.

— Totul a rămas pe loc. Cel puţin aşa cred. Sub un dom uriaş din beton. Nu ştiu pe ce suprafaţă se întinde, dar este enorm.

— Ce naiba au crezut că fac?

— Cum de nu aţi ştiut nimic despre asta? întrebă Puller.

— Mi-am făcut datoria până înainte de închiderea facilităţii. Apoi, am fost trimis la o alta, mult mai în sud. Eram supervizor pe partea militară, desigur, dar băieţii din sectorul privat erau cei care conduceau totul, iar generalii semnau tot ce voiau.

— Ei bine, se pare că ei voiau să acopere totul cu beton fără să dezmembreze facilitatea. De ce credeţi că au ales această soluţie?

Larrimore nu spuse nimic.

— Domnule Larrimore?

— Sunt aici.

— Aş vrea să-mi răspundeţi.

— Agent Puller, m-am pensionat de mult timp. Am fost şocat când am primit telefonul de astăzi. Am obţinut o pensie bună şi mi-au mai rămas câţiva ani în care să mă prăjesc la soare aici, în Florida. Nu vreau să pierd aceste privilegii.

— Nu veţi pierde nimic. Dar, dacă nu mă ajutaţi, o mulţime de americani şi-ar putea pierde vieţile.

Larrimore începu să vorbească, de această dată cu o voce mai fermă:

— Ar putea avea legătură cu motivul închiderii facilităţii. La asta m-am referit atunci când am spus că nu mi-a plăcut felul în care am lăsat lucrurile.

— Şi care a fost motivul?

— Am dat greş.

— Cum? Procesul de difuzie nu a decurs cum trebuia?

— Noi nu făceam difuzie gazoasă.

— Credeam că despre asta era vorba. Cel puţin, aşa se procedează la uzina din Paducah.

— Ai fost vreodată la uzina din Paducah, fiule?

— Nu.

— E imensă. Aşa şi trebuie să fie pentru difuzia gazoasă. E mult mai mare decât ceea ce am construit noi în Drake.

Puller o privi derutat pe Cole.

— Atunci, ce făceaţi în Drake?

— Experimentam.

— Ce anume?

— Încercam, în primul rând, să fabricăm un combustibil nuclear superior pentru focoasele noastre. Obiectivul nostru, presupun, era să distrugem Uniunea Sovietică înainte să ne distrugă ea pe noi.

CAPITOLUL 85

Combustibil nuclear superior.

Puller se uită surprins spre Cole. De această dată, ea nu-i întâlni privirea. Se uita îngândurată în podea.

Puller continuă:

— Domnule Larrimore, am găsit o coală de hârtie la o staţie de pompieri de lângă facilitatea din Drake.

— Ştiu bine staţia aceea. Am avut o serie de incidente în cazul cărora a fost necesară intervenţia pompierilor.

— Pe hârtie sunt trecute două numere: 92 şi 94.

— Numerele atomice ale uraniului şi plutoniului.

— Exact. Dar metoda difuziei gazoase e folosită doar pentru îmbogăţirea uraniului, zise Puller. Nu se poate folosi această metodă în cazul plutoniului. Acesta se obţine din reactoarele de regenerare.

— Aşa e. Preluăm un neotron. Izotopul P-239.

— Dar, dacă pe documentul acela sunt trecute ambele numere, asta înseamnă…

— Că foloseam atât uraniu, *cât şi* plutoniu în Drake.

— De ce?

— Aşa cum am mai spus, pentru că încercam să fabricăm un combustibil nuclear superior pentru bombe. Nu ştiam dacă avea să funcţioneze sau nu. Obiectivul nostru era să folosim uraniu şi plutoniu într-un nou design. Am experimentat fel de fel de combinaţii şi de concentraţii din fiecare în parte, pentru a descoperi care dintre configuraţii avea să producă explozia cu cea mai mare putere. În termeni profani, un soi de hibrid între metoda proiectilului şi metoda imploziei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Mi s-a spus că metoda proiectilului s-a dovedit complet ineficientă şi că plutoniul nu putea fi folosit în acel design.

— Tocmai acestea erau obstacolele pe care încercam să le depăşim. Ne străduiam să-i învingem pe comunişti cu propriile lor arme. Iar acele arme se numeau explozivi de mare putere.

— Parcă spuneaţi că aţi dat greş.

— Ei bine, să zicem doar că eficienţa şi logica acelui design lăsau de dorit. Pe scurt, nu a funcţionat. De aceea a fost închisă facilitatea.

— Dar, dacă au închis uzina, nu ar fi trebuit să plece cu tot cu materialul nuclear?

— Faptul că au acoperit-o cu beton de un metru grosime îmi spune că nu au făcut acest lucru.

— De ce ar fi lăsat în urmă ceva atât de periculos?

Trecură câteva secunde înainte ca Larrimore să răspundă.

— Nu pot să ştiu, pot doar să fac o presupunere.

— O accept.

— Probabil că s-au temut să nu le explodeze în faţă şi să nu iradieze o mare parte a ţării. Nu m-a surprins când ai menţionat că au turnat beton deasupra uzinei. Pe atunci aveau obiceiul să acopere o mulţime de chestii, sincer să fiu. Să lase totul acolo unde era. Probabil au considerat că era o soluţie mai sigură decât să încerce să transporte materialul în altă parte. Eşti mult prea tânăr ca să-ţi aminteşti aşa ceva, dar pe vremea aceea au avut loc o mulţime de incidente care au speriat de moarte o ţară întreagă. Un avion B-52 care transporta o bombă cu hidrogen într-una dintre aripi s-a prăbuşit undeva în Kansas. Bomba nu a explodat în timpul prăbuşirii, desigur, pentru că bombele atomice nu sunt detonate în acest fel. Şi apoi, a mai fost cazul trenului cu plutoniu.

— Trenul cu plutoniu?

— Da. Armata voia să mute câteva rezerve de plutoniu dintr-un punct A într-un punct B. Practic, să traverseze toată ţara. Trenul a trecut prin oraşele cele mai importante ale ţării. Nu s-a întâmplat nimic, dar reporterii au răspândit tot felul de zvonuri atât despre avion, cât şi

despre tren. Nu au fost vremuri bune pentru armată. Au avut loc o mulţime de audieri pe dealul Capitoliului şi câţiva băieţi au rămas fără stele. Vă puteţi imagina ce s-ar întâmpla în ziua de azi, când presa e la curent cu toate şi se difuzează ştiri non-stop? Oricum, aceste incidente au rămas vii în memoria celor de atunci, mai ales în memoria gradaţilor din armată. Aşadar, asta e presupunerea mea. Cred că au zis: „La naiba! Să lăsăm totul aici şi să plecăm”.

— Iar locul în care au lăsat materialul nuclear era o zonă rurală fără prea mulţi localnici.

— Nu a fost decizia mea. Dacă ar fi depins de mine, aş fi procedat cu totul altfel.

— Şi credeţi că a mai vizitat cineva facilitatea în acest interval de timp?

— Nu neapărat. Dacă veţi vorbi despre asta în stânga şi-n dreapta, cei din mass-media vor împrăştia imediat zvonul. Apoi, guvernul va avea de dat nişte explicaţii. Poate că cei din guvern s-au temut să redeschidă mastodontul pentru că le era groază de ceea ce puteau găsi înăuntru.

— Au trecut cincizeci de ani de atunci, zise Puller. Credeţi că marfa aceea, dacă se mai află încă acolo, e tot atât de periculoasă?

— Plutoniul-239 are o perioadă de înjumătăţire de 24 000 de ani. Deci aş spune că nu poţi fi în siguranţă în locul acela.

Puller inspiră adânc şi îi aruncă o privire lui Cole.

— Şi ce cantitate a mai rămas înăuntru?

— Nu pot să-ţi spun cu certitudine. Dar hai să o luăm altfel! Dacă ei ar fi păstrat acolo aceeaşi cantitate pe care o primeam de obicei, aceasta ar fi putut provoca o catastrofa de proporţii. Ce le-am făcut japonezilor a fost mai nimic în comparaţie cu posibila deflagraţie. Să-ţi spun ceva: cel responsabil cu decizia de a îngropa totul acolo ar trebui să meargă la puşcărie. Dar probabil că toţi cei răspunzători sunt deja morţi.

— Ce noroc pe ei, comentă Puller.

Larrimore continuă:

— Şi ce aveţi de gând să faceţi în situaţia asta?

— Trebuie să intrăm în facilitate. Aveţi idee cum am putea face asta?

Cole îl bătu uşurel pe braţ, iar el îi citi cuvintele pe buze: „Puţul de mină”.

El clătină din cap şi întrebă din nou la telefon:

— Aveţi vreo idee?

— E vorba de un metru de beton, fiule. Ai cumva un ciocan pneumatic?

— Va trebui să intrăm pe ascuns, fără prea mult zgomot.

Puller îl auzi pe Larrimore inspirând adânc de câteva ori. În cele din urmă, bătrânul zise:

— Crezi că este cineva care încearcă să…?

Vocea bătrânului se stinse.

— Nu ne putem permite să nu luăm în considerare această ipoteză, nu-i aşa? Probabil că ştiţi locul acela mai bine decât oricine. Orice informaţie ne-aţi putea oferi ar fi mai mult decât ceea ce ştim până acum.

— Ai putea săpa de-a lungul perimetrului?

— Este prea mult fier în fundaţie ca să pot face asta.

Bătrânul mai inspiră zgomotos de câteva ori. Puller se uită spre Cole, iar femeia îi întoarse privirea. În cameră nu era foarte cald, dar el zări broboane de sudoare pe fruntea ei.

Un strop de transpiraţie i se prelinse pe faţă. Ea nu făcu niciun gest ca să-şi şteargă obrazul. Puller îşi simţea propria faţă asudată, în cele din urmă, Larrimore zise:

— Canalele de ventilaţie.

Puller se îndreptă dintr-odată în scaun.

— În regulă.

— În interiorul facilităţii nu era permis să se adune praf sau alte particule şi, de asemenea, în aer erau multe impurităţi care trebuiau evacuate. Aveam cele mai bune sisteme de ventilaţie şi filtrare pe care le puteai găsi în vremea aceea. Existau canale de ventilaţie atât pe partea de est a clădirii, cât şi pe cea de vest. Sistemul de filtrare

era masiv. Nu era păstrat în interiorul facilităţii din mai multe motive. Aerul trebuia direcţionat în interior, filtrat şi recirculat în interiorul facilităţii. Nu existau ferestre, evident. Locul era complet izolat. Se putea face foarte cald înăuntru – mai ales în această perioadă a anului.

— Trebuie să ştiu cu exactitate unde sunt amplasate acele canale şi unde era păstrat sistemul de filtrare.

— Îţi pot spune cu aproximaţie unde se află canalele de ventilaţie. Au trecut mai bine de patruzeci de ani de când am lucrat acolo, fiule. Nu-mi amintesc prea bine. Dar ştiu cu exactitate unde era amplasat sistemul de filtrare. Şi ambele canale de ventilaţie intrau direct în acesta. Canalele acelea sunt mari. Suficient de mari pentru ca un bărbat înalt să poată sta în picioare în interiorul lor.

— Unde se află sistemul de filtrare? întrebă nerăbdător Puller.

— Exact sub staţia de pompieri.

Puller şi Cole schimbară câteva priviri.

Larrimore continuă:

— Ne-am gândit că acela era cel mai potrivit loc în care să-l amplasăm. Întotdeauna există pericol de incendiu în cazul sistemelor de filtrare. Dacă ceva nu merge bine, pompierii sunt aproape şi pot stinge incendiul în cel mai scurt timp. Staţia de pompieri era pregătită zi şi noapte pentru intervenţii. Sistemul de filtrare era dotat cu alarmă, astfel încât pompierii să afle imediat în caz că apărea vreo problemă.

— Şi cum pot ajunge la sistemul de filtrare de sub staţia de pompieri?

— Ai fost acolo?

— Da.

— Ai văzut dulapurile acelea din lemn aliniate la perete? Vorbesc despre dulapurile de pe partea dreaptă, la nivelul principal.

— Da.

— Există un dispozitiv de acţionare în spatele unui panou, în interiorul ultimului dulap din stânga. Dacă nu ştii

unde să cauţi, dispozitivul nu se observă. În interiorul acelui dulap ai să găseşti o plăcuţă de presiune – în stânga, colţul de sus. Trebuie să apeşi exact în colţ şi panoul de care ţi-am spus se va deschide ca o uşă rabatabilă. În spatele panoului vei vedea un mâner. Dacă tragi de mâner, toate dulapurile din rând se vor deplasa spre dreapta şi vei vedea nişte trepte care coboară. O invenţie de primă clasă. Treptele acelea te vor duce la sistemul de filtrare. Iar de acolo, poţi intra pe canalele de ventilaţie.

— Vă mulţumesc, domnule Larrimore, zise Puller.

— Agent Puller, dacă te vei duce acolo, vreau să ţii cont de câteva lucruri. Trebuie să porţi un costum special de protecţie cu cel mai performant filtru pe care-l găseşti. Să-ţi iei cu tine o lanternă mare, pentru că acolo nu este lumină. Pastilele de plutoniu şi de uraniu se află în butoaie cu căptuşeală de plumb închise ermetic. Butoaiele cu plutoniu sunt marcate cu roşu şi au pe ele semnul cu craniul şi cele două oase încrucişate. Butoaiele cu uraniu sunt albastre şi au acelaşi semn cu craniul. Lucram într-un domeniu cu totul nou pe vremea aceea şi foloseam propriul nostru sistem de marcare.

— Deci este vorba de *pastile*?

— Da. Termenul de „combustibil” te duce cumva în eroare. Uraniul şi plutoniul arată ca nişte pastile rotunde. Ambele sunt înalt îmbogăţite şi au o radioactivitate mare. Plutoniul este extrem de radioactiv. Muncitorii din uzină manipulau aceste elemente folosind braţe robotice din spatele unor scuturi protectoare. Probabil că nici costumul pe care-l vei îmbrăca nu te va putea proteja complet împotriva expunerii directe la radiaţii. Şi încă un lucru, agent Puller.

— Da?

— Îţi urez noroc, fiule. Sunt al naibii de sigur că vei avea nevoie.

CAPITOLUL 86

Puller stătea în faţa oglinzii crăpate din baia camerei sale de motel. Avea pe el costumul de camuflaj, iar faţa lui era mânjită cu negru şi verde. Cele două pistoale M11 se aflau în tocurile de la centură, gata de tragere. Pistolul-mitralieră MP5 era încărcat şi fixat pe modul „burst” cu două focuri. În buzunarele pantalonilor avea patru încărcătoare de rezervă. Trebuia să se aplece puţin în faţă pentru a se putea vedea în oglinda argintie.

În Orientul Mijlociu era greu să faci rost de o oglindă atunci când erai pe câmpul de luptă. Puller folosea un dispozitiv improvizat, pe care-l confecţionase dintr-o bucată de sticlă acoperită pe dos cu un adeziv, pentru a capta lumina şi pentru a-i putea reflecta imaginea. Unii dintre oamenii săi îl considerau un ciudat, pentru că avea obiceiul să se privească în oglindă înainte de a porni la luptă. Lui Puller nu-i păsa ce credeau ei. El făcea asta dintr-un singur motiv.

Dacă era să moară, voia ca ultima sa imagine să fie cea a unui bărbat în uniformă care se ducea să lupte pentru ceva cu adevărat valoros. În Irak şi în Afganistan îi fusese uşor să se motiveze. Mai ales datorită oamenilor care luptau alături de el. Lupta ca să-i ţină în viaţă pe oamenii aceia. În plus, motivaţia venea din faptul că el reprezenta echipa din care făcea parte, reprezenta Armata Statelor Unite în general, având pregătire specială de ranger.

Apoi, mai era vorba de ţara sa. Unui civil i s-ar fi părut poate ceva neobişnuit, ca şi cum priorităţile se schimbaseră într-un fel. Dar Puller ştia mai bine. Priorităţile sale coincideau cu cele ale oamenilor care purtau uniformă şi erau catapultaţi în mod curent în calea primejdiei.

Odată ce ritualul său luă sfârşit, Puller închise lumina,

încuie uşa camerei – probabil pentru ultima oară – şi se îndreptă spre maşină. Verifică echipamentul şi se asigură că are în maşină absolut tot ce-i era necesar – inclusiv cele câteva lucruri de care îi făcuse rost Cole.

În timp ce ieşea cu maşina din parcarea motelului, îşi aminti dimineaţa în care sosise în Drake. Trecuseră de atunci doar câteva zile, dar lui i se păruseră luni. Era foarte cald în ziua aceea, aşa cum era şi acum. Pielea lui era fierbinte şi asudată sub ţesătura costumului de luptă.

Aruncă o privire spre recepţia motelului şi se gândi la încăperea strâmtă în care femeia aceea micuţă trăise atâţia ani. De la fustele cloş, părul tapat şi visurile care o purtaseră dincolo de graniţele oraşului Drake, Virginia de Vest, până la moartea din cauza unui trup şubrezit, şaizeci de ani mai târziu. O întâlnise pe femeia aceea doar de două ori. Nici măcar nu-i ştia numele de familie. Dar, dintr-un anumit motiv, nu credea că avea să o uite vreodată pe Louisa – poate pentru că nu reuşise să o salveze de la moarte. Spera să aibă mai mult noroc în operaţiunea de salvare a celor care mai rămăseseră în Drake.

Vorbise la telefon ore în şir cu diverşi gradaţi cu răspundere din cadrul armatei. Ceea ce le ceruse acestora era ceva cu totul neobişnuit. Iar când le cereai celor din armată ceva neobişnuit, întâmpinai mereu rezistenţă. Dar Puller insistase, iar gradaţii se împotriviseră şi mai tare.

Apoi, Puller pretinsese. Şi în sprijinul cererii sale aduse argumentul perfect logic. Dacă atâţia oameni nevinovaţi aveau să moară pentru că armata refuzase să ia măsuri, multe cariere urmau a fi ruinate. Şi nu doar a lui.

Acest lucru le atrăsese atenţia celor sus-puşi, iar planul lui Puller putea fi pus acum în aplicare.

Conducea fără să depăşească limita de viteză, cu ochii la drum. După mai multe viraje, se opri la locul de întâlnire şi aşteptă ca farurile maşinii lui Cole să străpungă întunericul. Era unsprezece şi douăzeci de minute şi începu să se întrebe dacă nu cumva poliţista se răzgândise. Apoi camioneta ei de culoare bleu apăru exact lângă

maşina lui.

Ea coborî din maşină, se duse în spate şi luă din remorcă un colac mare de cablu telefonic rulat pe o bobină din plastic, apoi bătu cu palma în portbagajul maşinii lui Puller. Acesta ridică uşa portbagajului, iar Cole aşeză înăuntru rola de cablu, după care se urcă în Malibu, lângă Puller.

Era îmbrăcată cu un tricou negru şi o jachetă din piele, iar în picioare purta bocanci. Puller văzu pistolul Cobra în tocul ei de la centură. Privi apoi în jos şi zări forma pistolului ei de rezervă în tocul de la gleznă.

— Calibrul? întrebă el.

— Treizeci şi opt, ţeavă scurtă. Cartuşe cu vârf de argint.

Îşi deschise puţin jacheta, iar Puller îi zări cuţitul de vânătoare într-o teacă din piele.

— Iar acesta e pentru cazuri de urgenţă, îi explică ea.

El încuviinţă din cap.

— Pari gata de luptă, zise ea aruncându-i o privire.

— *Sunt* gata de luptă.

— Chiar crezi că vom găsi pe cineva acolo?

— Nu vreau să risc. Îmi iau toate măsurile de precauţie.

— Nu-mi vine să cred că fratele meu i-a spus lui Dickie Strauss despre puţul acela de mină şi că din cauza asta s-a stârnit toată tevatura.

— Tocmai de aceea trebuie să intrăm în Buncăr folosind o altă cale de acces.

— Altfel am putea nimeri într-o ambuscadă.

— Exact.

Ajunseră la locul stabilit, la vreo patru sute de metri de latura estică a Buncărului. Puller îşi luă rucsacul de pe umăr. Acesta era plin cu tot felul de echipamente. Îşi trecu peste celălalt umăr colacul de cablu, apoi scoase din rucsac o vestă antiglonţ.

— Pune asta pe tine. Va trebui să strângi tare curelele ca să ţi se potrivească. Chiar şi aşa, tot îţi va fi mare, dar e mult mai bine decât să fii expusă în faţa gloanţelor.

— E grea?

— Nici pe departe la fel de grea ca trupul tău, pe care va trebui să-l car după mine.

— Mulţumesc, am înţeles aluzia. Dar tu?

— Am deja pe mine echipamentul de protecţie.

Puller o ajută să-şi pună vesta şi, după ce o verifică din toate unghiurile, făcând câteva mici ajustări, porniră prin pădure. Cole mergea în urma agentului, care păşea sigur pe el printre copacii deşi, găsind poteci şi urme – acestea păreau invizibile pentru Cole până când le descoperea el.

Agenta îi spuse în şoaptă:

— Deşi am trăit aici o viaţă întreagă, m-aş rătăci în zece secunde printre copaci.

Puller ocoli zidul Buncărului, mergând spre nord până ajunseră la un capăt al facilităţii, apoi se îndreptă din nou spre vest. Îşi verifică ceasul cu leduri. Erau cu două minute înaintea programului. Uneori, pe câmpul de luptă, a fi înaintea programului putea fi la fel de rău ca atunci când erai în întârziere. Încetini puţin pasul. Când ajunseră în cele din urmă la marginea pădurii, Puller se aşeză pe vine, iar Cole făcu la fel, oprindu-se în dreapta lui.

În faţa lor era staţia de pompieri.

Puller îşi îndreptă degetul arătător spre partea dreaptă a staţiei.

— Linia telefonică intră pe partea aceea. Am văzut un jac în biroul de la ultimul nivel.

Cole se gândi puţin, apoi spuse:

— Pasajul subteran de la staţia de pompieri până la Buncăr nu era trecut în planurile acelea.

— Ai dreptate, zise el. Nu era.

— Dar de ce?

— Dintr-un motiv întemeiat. Era intrarea de rezervă, pe care voiau să o păstreze secretă. Se ridică din nou şi adăugă: Eşti gata? Pentru că a venit timpul să trecem la acţiune.

Cole se ridică, clătinându-se puţin pe picioare; după câteva secunde, îşi recăpătă echilibrul. Simţea în gât un

nod mare cât un pumn. Înghiţi în sec, apoi spuse:

— Să-i dăm drumul!

CAPITOLUL 87

Prima parte a misiunii decurse extraordinar de uşor. Intrară în staţia de pompieri folosind o uşă din spate. Puller atacă în linişte lacătul, iar uşa din lemn se deschise în cel mai scurt timp.

— În armată te-au învăţat cum să spargi încuietorile uşilor? îl întrebă Cole cu voce scăzută.

— Se numeşte tehnică de război urban, replică el.

Urcară scările până la cel de-al doilea nivel, convingându-se mai întâi că la primul nivel al clădirii nu exista nicio fiinţă vie. Puller pierdu zece minute cu instalarea cablului telefonic într-un jac montat pe perete. Scoase din rucsacul lui ceva ce semăna cu un vechi telefon prin satelit, de mărimea unei cărămizi.

— De unde ai făcut rost de aşa ceva? întrebă Cole.

— De la armată. Ei nu aruncă nimic, niciodată.

Puller ataşă cablul la unul dintre porturile telefonului. Apăsă un buton al aparatului şi îl ridică la ureche.

— Are ton, anunţă el.

— Vrei să dai un telefon la distanţă? întrebă ea, reuşind să schiţeze un zâmbet.

— La cea mai mare distanţă, replică el.

Coborâră din nou scările şi ajunseră la dulapurile de care pomenise David Larrimore. Acestea erau încuiate şi păreau neatinse de la închiderea staţiei. Puller îşi lăsă jos rucsacul şi spuse:

— E timpul să ne îmbrăcăm pentru show.

Scoase două costume de protecţie împotriva materialelor periculoase, precum şi echipamentele de filtrare cu care erau dotate acestea.

— Tipul ne-a spus că plutoniul are o perioadă de înjumătăţire de 24 000 de ani, zise Cole.

— Aşa e.

El îi întinse costumul. Cole îl privi îndelung, apoi spuse:

— El a mai spus că aceste costume nu ne vor proteja probabil împotriva expunerii directe la radiaţii.

— Aceste costume sunt mult mai bune decât echipamentul folosit în anii ’60. Dar poţi să rămâi aici dacă vrei şi îmi vei acoperi spatele. S-ar putea să fie chiar mai bine decât să vii cu mine înăuntru.

— E o tâmpenie şi tu ştii asta foarte bine.

Cole începu să-şi îmbrace costumul de protecţie. Când termină, ridică privirea spre el.

— Parcă suntem doi astronauţi gata de o plimbare pe lună.

— Poate că nu eşti prea departe de adevăr.

Puller deschise ultimul dulap, găsi plăcuţa de presiune care acţiona panoul, o apăsă, iar mica uşă mascată se deschise imediat. Căută mânerul. Deşi trecuseră atâtea decenii, spera ca mecanismul să mai funcţioneze.

Oftă uşurat când auzi un clinchet şi simţi o boare de aer în timp ce întregul rând de dulapuri se deplasă de-a lungul peretelui cu un scârţâit prelung. Mecanismul nu mai fusese acţionat probabil de prin anii ’60. Asta îl făcu să zâmbească. Oricine ar fi fost cel împotriva căruia luptau, era clar că nu folosise niciodată calea aceea de acces pentru a intra în Buncăr. Ei aveau să treacă prin galeriile de ventilaţie. Cole lumină deschiderea cu raza lanternei sale. Văzură un rând de trepte.

— Pari dezamăgită, rosti Puller din spatele măştii sale.

Ea tresări şi ridică privirea spre el.

— Sperai să nu putem intra? o întrebă el.

— Poate, recunoscu ea.

— Să înfrunţi teama e mai bine decât să fugi de ea, îi spuse el.

— Şi dacă nu-ţi poţi învinge teama?

— Atunci e mai bine să fii mort, răspunse el.

Puller scoase din buzunar două perechi de ochelari pentru vedere nocturnă.

— Probabil că locul e cufundat în întuneric, aşa că există

o singură cale ca să putem vedea ceva. Odată ce ne vom convinge că suntem singuri acolo, o să deschidem lanternele. Îţi voi arăta cum să foloseşti ochelarii. O să-ţi ia ceva timp până te vei obişnui cu ei. Dar, dacă mi se întâmplă ceva, vei avea nevoie de ei ca să ieşi de aici cât vei putea de repede.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, probabil că acelaşi lucru mi se va întâmpla şi mie.

El clătină din cap.

— Nu neapărat. Trebuie să avem convingerea că măcar unul dintre noi va scăpa cu viaţă.

Puller îi explică principiul de funcţionare al ochelarilor, apoi îi aranjă pe capul lui Cole şi lăsă în jos lentilele, deasupra vizorului transparent de la costumul acesteia. Îi puse în funcţiune şi ea îi explică ce anume vedea.

— În regulă, îi spuse el în cele din urmă. Eşti declarată oficial purtătoare de ochelari pentru vedere nocturnă.

Puse în funcţiune şi ochelarii săi, fixându-i în faţa ochilor. Îi încinse apoi lui Cole rola de cablu.

— Derulează asta în timp ce mergem.

— Am luat cel mai lung cablu pe care l-am găsit. Crezi că o să ne ajungă?

— Trebuie să ne descurcăm cu echipamentul pe care-l avem la dispoziţie. Dacă nu e destul de lung, vom găsi noi o soluţie.

Ea încuviinţă din cap. Puller începu să coboare treptele, iar Cole îl urmă. Câmpul lui vizual era redus într-o anumită măsură din cauza culorii verzi ce îi dădea senzaţia că se află într-un acvariu cu apă tulbure. Dar anumite detalii ieşeau mult în evidenţă – detalii pe care nu le-ar fi putut vedea cu ochiul liber. Lui Puller îi plăceau detaliile. Acestea făceau deseori diferenţa dintre „a ieşi“ dintr-o situaţie şi „a fi eliminat“ din acea situaţie.

Ajunseră la ultima treaptă. Se aflau acum într-un hol lung, cu pereţii din beton zugrăviţi în galben. Parcurseseră jumătate din coridor când Puller zări echipamentul de filtrare. O bătu pe umăr pe Cole şi-i făcu semn în faţă.

— Staţia de filtrare.

Ea îl bătu la rândul ei pe spate, în semn că o zărise şi ea. Maşinăria pe care o descoperiră era mare, elaborată şi probabil că reprezenta o adevărată capodoperă a vremii. Puller observă apoi ceea ce se aştepta să găsească, chiar dacă staţia de filtrare nu apărea pe planurile facilităţii: un ventilator imens. Diametrul acestuia avea de două ori înălţimea lui. Aceasta urma să fie partea grea. Cel puţin nu mai aveau de ce să-şi facă griji că ventilatorul putea să pornească. Se furişă printre paletele acestuia, apoi o ajută şi pe Cole să facă acelaşi lucru.

Întinseră cu grijă cablul telefonic, pentru a nu bloca paletele. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie în acel moment ar fi fost o secţionare a cablului care să-i lase fără mijloace de comunicare. Niciun telefon mobil nu avea semnal sub un zid de beton cu grosimea de un metru.

Puller întinse cablul pe pardoseală, astfel încât să nu atingă decât baza ventilatorului, care era din metal neted, cu profil rotund.

Continuară să întindă cablul încă vreo treizeci de metri. Puller calculă în minte diverse distanţe şi trase concluzia că se aflau aproape. Îşi aruncă rucsacul pe celălalt umăr şi îşi scoase din tocul frontal pistolul M11. Ţinea pistolul-mitralieră MP5 lipit de piept – l-ar fi putut îndrepta asupra ţintei în doar o secundă. Se uită în spate şi o văzu pe Cole ţinând în mână pistolul ei Cobra.

Incinta facilităţii era suficient de mare ca să nu fie nevoit să tragă de la distanţă mică, dar o armă MP5 era devastatoare în toate confruntările care nu presupuneau eliminarea de la distanţă.

Dacă ar fi întâlnit un lunetist dotat cu aceiaşi ochelari verzi pe care-i purta şi Puller, el şi Cole ar fi fost probabil morţi. Reuşiră să treacă peste încă două bariere, iar Puller fu nevoit să distrugă una dintre ele; apoi ajunseră într-un spaţiu larg – enorm după majoritatea standardelor. Incinta era cufundată într-un întuneric deplin. Fără ochelari, cu siguranţă ar fi orbecăit neputincioşi. Mai aveau vreo

nouăzeci de metri de cablu şi Puller spera să le ajungă. Făcu un pas spre dreapta şi se ascunse în spatele unei bănci lungi de metal. Cole fugi în spatele lui.

Locul acela mirosea a rugină şi a putregai. Buncărul de beton de deasupra nu putea proteja interiorul de umezeala de dedesubt.

Puller se uită în jur, spre pereţii clădirii. Construiţi din cărămidă, aceştia erau foarte înalţi şi nu aveau ferestre. Tavanul se afla la zece metri deasupra lor. Părea solid, cu lămpi fluorescente agăţate de suporţi. Deasupra acestui tavan, se mai aflau câteva niveluri adiţionale. Aşa arătau planurile. Probabil administraţia sau alte birouri. După toate aparenţele, ei se aflau în zona de lucru principală a facilităţii. Iar deasupra întregii clădiri fusese turnat domul din beton.

Lui Puller i se părea că se află în interiorul unei clădiri dintr-un ou.

— Trebuie să verificăm locul acesta centimetru cu centimetru, rosti el prin mască.

— Ce anume căutăm de fapt?

— Fiinţe vii, mai multe butoaie de 200 de litri cu căptuşeală de plumb şi ceva care nu ar trebui să fie aici.

— La ce te referi, mai exact? întrebă exasperată Cole.

— Orice lucru *nou*, răspunse el. Tu mergi spre stânga, iar eu spre dreapta. Ne vom întâlni în mijloc. Îi întinse poliţistei un walkie-talkie şi adăugă: Aici putem folosi aparatul ăsta. Semnalele prin satelit nu sunt bruiate. Dar nici nu sunt prea sigure, aşa că cineva ne-ar putea asculta.

Treizeci de minute mai târziu, Puller le descoperi. Numără butoaiele. Erau doar cinci. Nu putea să-şi dea seama dacă erau închise ermetic, dar spera să fie astfel. Pe măsură ce se apropia, reuşea să distingă stratul de mâzgă şi de rugină care acoperea suprafaţa metalică a butoaielor. Spera să nu fie găurite. Dacă ar fi fost găurite, probabil că ar fi fost deja mort.

Se apropie mai mult şi, cu mâna acoperită de mănuşă,

şterse puţin mâzga de pe suprafaţa unui butoi. Văzu o etichetă albastră, craniul şi oasele încrucişate.

Cu albastru era marcat uraniul.

Următorul butoi era identic cu primul. Încercă să le împingă pe fiecare în parte. Erau pline – sau cel puţin aşa păreau. Greutatea lor se datora în special căptuşelii de plumb. Şi totuşi, gurile butoaielor păreau sigilate şi aveau o crustă groasă în jurul capacului, ceea ce îl asigura pe Puller că nu fuseseră deschise de zeci de ani. Alte două butoaie aveau etichete roşii şi avertismentul cu craniul. Pastile de plutoniu. Împinse celelalte două butoaie – şi acestea erau pline. Ultimul butoi avea aceeaşi etichetă roşie. Plutoniu. Dar nu asta îi atrase atenţia.

Butoiul nu avea capac. Se mai apropie câţiva paşi. Apoi decise să rişte şi se apropie atât de mult, încât reuşi să privească până în fundul butoiului. Căptuşeală de plumb, da. Asta era bine. Nu se vedea nicio gaură provocată de vreun factor extern în stratul de plumb. Excelent, dar butoiul era gol. Plutoniul dispăruse. Era o catastrofă.

Apoi observă altceva. Pe pardoseala de beton se vedeau şase inele identice, aliniate în continuarea butoaielor. Puller ştia exact ce însemna acest lucru: acolo mai fuseseră încă şase butoaie. Uraniu şi/sau plutoniu. Iar acum dispăruseră.

Deschise aparatul walkie-talkie şi zise:

— Am găsit marfa. Şi ne-am ales cu un butoi gol. A fost plin cu plutoniu. Şi mai lipsesc încă şase butoaie.

Walkie-talkie-ul pârâi de câteva ori, apoi se auzi vocea nesigură a lui Cole:

— Şi eu am găsit ceva.

— Cole, eşti bine?

— Eu… abia am ajuns aici. Sunt în partea de est, cam la vreo sută de metri de intrarea în incintă.

— Ce este? Ce-ai descoperit?

— Roger. L-am găsit pe Roger Trent.

CAPITOLUL 88

Se uitară îndelung la bărbatul care stătea întins cu faţa în jos. Puller nu credea că Trent este mort, pentru că era legat cu mâinile la spate. Nimeni nu ar fi legat mâinile unui mort. Ca să se asigure, îngenunche lângă bărbat, îşi scoase mănuşa şi puse degetele pe gâtul acestuia, ca să-i simtă pulsul. Ridică ochii spre Cole.

— E foarte slab, dar regulat. A fost drogat.

Cole îi spuse:

— Am mai găsit şi asta.

Puller se uită în direcţia indicată de poliţistă. Acela era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat într-un asemenea loc. Cutii cu dosare. Deschise o cutie. Era plină cu dosare şi înregistrări financiare.

Puller răsfoi câteva dosare, apoi descoperi o pungă de plastic plină cu stickuri USB etichetate.

— Ce sunt astea? întrebă Cole.

— Par nişte înregistrări financiare. Aşa cum ţi-am mai spus, sora ta mi-a mărturisit că Roger are probleme. Poate că aceste înregistrări spun o poveste pe care cineva nu vrea să o descoperim. În primul rând, Roger.

— Dar cine ar face asta?

— Am bănuielile mele.

— Cine? Vreau să spun…

Cole se opri, pentru că Puller privea fix peste umărul ei.

— Ai verificat toată partea asta a incintei? o întrebă el.

— Nu. Tocmai cercetam zona când l-am găsit pe Roger zăcând pe pardoseală. De ce?

El îndreptă arătătorul în faţă, spunându-i:

— Iată de ce!

Cole se întoarse şi văzu ce anume îi atrăsese atenţia lui Puller. În partea opusă se zărea o lumină. O licărire slabă, de culoare verde. Abia apăruse. În întunericul acela deplin,

el ar fi observat-o imediat. Cole îl urmă grăbită, cu pistolul în mână. Puller se opri, la fel şi femeia. Privi în direcţia în care se uita el. Cutia avea un metru douăzeci lungime şi cam aceeaşi lăţime. Părea a fi construită din oţel inoxidabil. Era o piesă bine executată, cu îmbinări perfecte, care părea a fi turnată dintr-o singură bucată – o piesă de primă clasă, opera unui specialist. Puller îngenunche lângă cutie şi puse mâna acoperită de mănuşă pe suprafaţa acesteia, apoi o ridică imediat.

Ridică privirea spre Cole, spunându-i:

— E caldă.

— Ce sursă de energie are chestia asta? întrebă ea. Nu există nicio sursă electrică aici.

— Este o energie imensă în acest loc, Cole. În butoaiele acelea se află suficientă energie pentru a alimenta tot New Yorkul pentru o mie de ani, dacă ai folosi tot materialul acela radioactiv într-un reactor nuclear.

Cole rămase cu privirea la cutia metalică.

— Este… este ceea ce cred eu? E o bombă? Nu arată ca o bombă.

— Ai văzut vreodată o bombă nucleară atât de aproape?

— Am văzut cum erau transportate bombele în aripile avioanelor. Am urmărit un reportaj pe History Channel despre bombele lansate deasupra Japoniei. Nu arătau ca o cutie.

— Ei bine, aspectul exterior poate induce în eroare.

— Chestia asta s-a aprins dintr-odată? Nu am văzut lumina asta înainte.

— Nici eu, ceea ce înseamnă că tâmpenia asta tocmai s-a trezit la viaţă.

Cole inspiră adânc.

— Nu are niciun cronometru? Nu ticăie?

— Ai văzut prea multe filme.

Puller cercetă fiecare centimetru al cutiei, încercând să găsească o îmbinare, vreun semn care să indice un sistem de prindere, o crăpătură în metal. Îşi plimbă degetele pe deasupra cutiei, încercând să simtă tot ceea ce nu putea

vedea cu dispozitivul electronic.

— Deci nu are un cronometru?

Puller izbucni:

— Cole, nu ştiu asta, înţelegi? Nu am mai văzut în viaţa mea o bombă nucleară.

— Dar eşti în armată.

— Nu mă ocup cu aşa ceva. Marina Militară şi Forţele Aeriene controlează majoritatea bombelor nucleare. Infanteria înseamnă cu totul altceva. Infanteriştii sunt doar carnea de tun care trage în inamic şi în care se trage, indiferent de vreme, la fel ca acum două sute de ani. Cea mai mare armă cu care am avut de-a face a fost mitraliera de calibrul 50. Poţi ucide sute de oameni cu o asemenea armă, dar bomba asta poate ucide zeci de mii de persoane, poate chiar mai mulţi.

— Puller, nu e periculos dacă deschizi cutia asta? Ceea ce se află în interiorul ei nu ne poate ucide?

— S-ar putea. Dar, dacă nu o deschid, ceea ce se află în interiorul ei probabil că ne va ucide oricum. Pe noi şi alte mii de oameni.

Degetele sale se opriră deasupra unui loc ieşit în relief, la 15 centimetri de muchia din dreapta a cutiei din oţel inoxidabil.

— Ai găsit ceva? întrebă Cole cu sufletul la gură.

În loc de răspuns, el ridică telefonul enorm cu aspect ridicol şi formă un număr.

— E timpul să intervină divizia grea.

— Şi dacă nu poţi prinde legătura?

— Atunci, suntem pierduţi, înţelegi?

Ea încercă să spună ceva, dar el ridică un deget şi i-o luă înainte:

— Telefonul funcţionează.

Vorbi în receptor:

— Hei, Bobby! Ai puţin timp ca să-i vinzi frăţiorului tău nişte trucuri despre dezamorsarea unei bombe nucleare?

CAPITOLUL 89

În ultimele două ore, Rober Puller aşteptase acest telefon la USDB – aşa cum ordonase ministrul apărării în persoană. Cu toate că armata avea mulţi specialişti în armament nuclear, John Puller repetase insistent că singurul în care avea încredere şi cu care voia să colaboreze era fratele său mai mare. Faptul că bărbatul fusese condamnat pentru trădare la închisoare pe viaţă făcea problematic acest lucru. Dar, după ce Puller îşi apărase vehement punctul de vedere în faţa unor generali de patru stele, ministrul apărării intervenise şi aprobase planul său. Chiar şi cei din armată fuseseră nevoiţi să recunoască până la urmă că erau puţini oameni pe lume care să ştie mai multe despre bombele nucleare decât Robert Puller.

Robert era atent şi în acelaşi timp nerăbdător. La urma urmei, fratele lui se afla lângă o bombă nucleară. Ceva mai devreme, Puller îl pusese la curent cu tot ce aflase de la David Larrimore.

— Descrie-mi cutia, zise Robert.

— Cub cu latura de un metru douăzeci. Oţel inoxidabil. E prins de podea.

— Vorbeşte mai tare. Nu te aud clar.

— Îmi pare rău, vorbesc printr-o mască.

Repetă apoi informaţiile ceva mai tare.

— În regulă. E vorba de metoda imploziei, nu de cea a proiectilului.

— Înţeleg.

— Spune-mi ceva despre butoaie. Cel gol era cumva de plutoniu?

— Exact. Cel puţin aşa arată marcajul.

— Tipul ăsta, Larrimore, avea idee cât plutoniu conţinea fiecare butoi?

— Nu a menționat acest lucru. Nu cred că s-a gândit vreodată că aveau să lase marfa pe loc. Şi îi dau dreptate în această privinţă.

— O să pornesc de la ideea că acest design nu e unul supersofisticat, deci vorbim de cel puţin şase kilograme sau chiar ceva mai mult.

— Butoiul acela putea conţine mai mult de şase kilograme, exceptând căptuşeala de plumb.

— Înţeleg, dar mărimea cutiei despre care vorbeşti arată clar că nu au pus acolo echivalentul de 200 de litri al unui butoi. Ar fi un exces, o catastrofă.

— Poate că sunt nebuni de legat, te-ai gândit la acest aspect?

— Poate că-i adevărat, dar pe mine mă preocupă acum doar partea ştiinţifică.

— Aş putea să-i ridic capacul sau voi exploda din cauza radiaţiei emise de plutoniu?

— Cât de greu e capacul?

Puller încercă să tragă partea de sus a cutiei, apoi ciocăni capacul şi spuse:

— Nu pare chiar atât de greu.

— Deci, probabil că nu există căptuşeală de plumb sau un alt material de protecţie. Plutoniul ar trebui să fie complet înconjurat de explozibili, de reflector-împingător şi probabil de încă un strat sau două care te-ar putea proteja. Şi ştim că există în interior şi carbid tungsten, reflectorul de neutroni. Chestia aia e foarte densă. Ar trebui să fii în regulă.

— Ar trebui?

— E tot ce pot să-ţi spun, frăţioare.

Puller inspiră adânc şi îi făcu semn lui Cole să facă vreo câţiva paşi în spate. Ea se conformă. Puller trase, apoi ridică capacul. Nu fu secerat de o lumină albastră orbitoare, aşa cum s-ar fi aşteptat.

— John?

— Sunt bine. Nu strălucesc încă. Am să iau asta drept un semn bun.

— Vezi vreun cronometru?

Puller se uită la Cole, care ridică din umeri şi zâmbi în spatele măştii de protecţie.

— Chiar folosesc cronometre pentru chestiile astea?

— Nu pentru un efect melodramatic, ca în filme. De fapt, au un scop foarte precis. Exploziile convenţionale trebuie să aibă loc exact în secunda indicată de cronometru, altfel se va crea o gaură în unda de şoc, iar conţinutul din interior va ieşi pe acolo. Atunci vei avea parte de rateul despre care am mai vorbit, frăţioare.

Puller se învârti de câteva ori în jurul cutiei. Ridică un mănunchi de fire şi atunci îl văzu.

— În regulă. L-am găsit. De la el trebuie să fi fost lumina pe care am văzut-o mai devreme. Nenorocitul ăsta de cronometru trebuie să aibă o sursă internă de energie, pentru că aici nu este curent electric.

— Ce indică cronometrul?

— Şaizeci şi două de minute, iar numărătoarea inversă continuă.

— În regulă, zise Robert. Ceva fire?

Cole ţinea lanterna îndreptată spre cutie, luminând-o puternic pentru Puller. Ochelarii lui de ultimă generaţie îi permiteau să vadă clar chiar şi în condiţii de luminozitate maximă.

— Un mănunchi de fire, zise Puller. Acestea acopereau cronometrul. Să încerc să tai câteva dintre ele? Poate reuşesc să opresc numărătoarea inversă.

— Nu. S-ar putea să fie nişte capcane. Din douăzeci de fire, doar trei sunt importante. E un truc foarte comun în fabricarea bombelor convenţionale şi aceeaşi regulă – putem bănui – se dovedeşte adevărată pentru aşa-zişii specialişti în energie nucleară. Dacă vei tăia vreun fir fals, probabil că nu vei reuşi decât să accelerezi cronometrul, care va ajunge imediat la zero, şi atunci poţi să-ţi iei adio de la viaţă.

— În regulă, nu vom tăia niciun fir, zise Puller cu fermitate.

Era îngrozitor de cald în incintă, iar costumul său de protecţie îl încingea şi mai rău. Masca i se aburea mereu, iar el încerca să o şteargă cu fruntea – lucru care nu dădea rezultate prea bune, ţinând cont că fruntea îi transpira cel mai tare. În cele din urmă îşi smulse masca de pe faţă, îşi şterse ochii cu mâinile şi îşi puse din nou ochelarii la ochi.

— Iniţiatorul trebuie să fie în centrul sferei, zise Robert. E ceea ce umple sfera cu neutroni în timpul detonaţiei. Foiţa de aur care a fost descoperită la scena crimei a fost folosită probabil ca strat intermediar între beriliu şi poloniu, aşa cum am presupus şi înainte. Plutoniul va lua o formă sferică în jurul foiţei de aur. Stratul intermediar şi împingătorul se vor concentra în jurul plutoniului. Împingătorul sporeşte unda de şoc care loveşte miezul. Iar stratul intermediar ajută la prevenirea exploziei prea rapide a miezului, pentru a mări puterea exploziei.

— În regulă, Bobby. Nu-i nevoie să-mi ţii o prelegere pentru toate micile detalii.

— Cred că încerc doar să mă asigur că mai ştiu despre ce vorbesc, zise încet fratele său.

— Nu te mai îndoi de capacităţile tale. Tu te pricepi la lucrurile astea. Eşti un geniu. Întotdeauna ai fost.

— În regulă. Să vorbim despre explozibilii tip lentilă din stratul exterior. Ar trebui să vezi lentilele cu ochiul liber. Ca şi cum ai urmări un meci de fotbal. Sunt încărcături explozibile cu forme atent prelucrate. Aproape ca o artă geometrică. Le vezi?

— Le văd acum.

— Câte sunt?

— Multe.

— Cum sunt aranjate?

— Aproape perfect.

— Nu vezi goluri între ele?

— Nu.

Puller îl auzi pe fratele său oftând.

— Cei care au construit-o ştiau foarte bine ce fac.

— Şi cu ce mă încălzeşte pe mine acest lucru?

— Dacă reuşesc să amâne destul de mult reacţia în lanţ, puterea bombei va creşte exponenţial, aşa cum am discutat. Şi, din descrierea ta, se pare că au folosit un design destul de sofisticat.

Puller verifică cronometrul. Ajunsese la cincizeci şi nouă de minute, douăzeci şi şapte de secunde.

— Cum pot opri chestia asta, Bobby?

— John, de fapt nu o poţi opri.

— Atunci, ce naiba fac aici?

Puller strigase atât de tare, încât Cole făcu un salt şi aproape că scăpă lanterna din mână.

— Există o singură cale, zise Robert pe un ton calm. Trebuie să modificăm detonaţia. Lentilele par acum un tot unitar, dar dacă reglăm momentul detonaţiei, aceasta nu ar mai decurge conform planului, adică bomba ar da rateu.

— Şi cum să fac asta?

— Vom schimba secvenţa detonaţiei cu una improvizată de noi.

Puller ridică îngrozit privirea spre Cole.

— Deci tu îmi spui acum că pentru a învinge chestia asta ar trebui să o detonăm? Asta vrei să spui?

— În mare, da, zise Robert.

— La dracu', mormăi Puller. E singura cale?

— Dacă mai era vreuna, ţi-aş fi spus.

— Dar dacă distrug, pur şi simplu, cutia?

— Ai şanse mari să dai ortul popii şi probabil că o ciupercă uriaşă se va ridica deasupra Virginiei de Vest.

— Ar fi trebuit să las cavaleria să vină aici, să transporte chestia asta undeva departe şi să o arunce în ocean.

— Nu ar fi putut face asta într-o oră şi nu puteai şti ce avea să se întâmple.

— Poate că ar fi putut ajunge aici înainte ca bomba să fie armată. Ar fi oprit cronometrul sau ar fi aruncat bomba în vreo groapă adâncă.

— Din nou îţi spun, nu ai de unde să ştii dacă puteau face asta.

— Dacă tâmpenia asta explodează, e numai vina mea,

Bobby.

— Sunt două aspecte, John. Primul: dacă va exploda, tu nu vei fi în preajmă în momentul acela. Al doilea: persoana sau persoanele care au construit bomba sunt cele răspunzătoare, nu tu. Cât timp a mai rămas?

— Mai sunt cincizeci şi şapte de minute şi jumătate până la Judecata de Apoi.

Puller ridică privirea spre Cole şi îi făcu semn să iasă pe unde veniseră. Cole îi citi pe buze: *Du-te. Acum.*

Ea clătină din cap cu o expresie încăpăţânată, în timp ce el îi făcea semn din nou spre ieşire. Când îi făcu semn a treia oară, ea îi arătă degetul mijlociu.

— John, mai eşti acolo? Ce se petrece? întrebă fratele lui.

— Nimic. Doar un aspect tactic care a fost rezolvat. Acum, lămureşte-mă: când spui „rateu”, la ce te referi mai exact?

— La o putere a exploziei de o jumătate de kilotonă, probabil, dar asta e doar o estimare din partea mea. Domul din beton ar trebui să suporte şocul exploziei în cea mai mare măsură.

— Jumătate de kilotonă? întrebă Puller. Asta înseamnă 500 de tone de TNT. Şi tu numeşti asta un rateu?

— Hiroshima a fost lovită cu o putere de 13 kilotone, iar ei au folosit atunci doar 60 de kilograme de uraniu la fabricarea bombei – iar din toată masa asta, doar 600 de miligrame au participat la reacţie, cam cât cântăreşte o monedă. Nu am idee cât plutoniu au băgat în chestia aia, dar trebuie să ne pregătim pentru cel mai rău scenariu. Probabil că este vorba de o putere mult mai mare decât în cazul bombei de la Hiroshima. Vorbim despre metoda proiectilului versus metoda imploziei, de uraniu versus plutoniu. Ca să fim siguri, să presupunem că este vorba de echivalentul a milioane de tone de TNT. O asemenea putere ar putea trimite domul din beton pe orbită şi ar împrăştia radiaţii pe deasupra a cel puţin şase state învecinate. Ai putea să-ţi iei adio pe vecie de la Virginia de

Vest.

Sudoarea începu să curgă şiroaie pe faţa lui Puller.

— În regulă. Jumătate de kilotonă nu mai sună atât de rău acum. Deci, spune-mi cum să provoc un rateu.

— Trebuie să provocăm o detonaţie prematură.

— Da, am înţeles *asta.* Dar cum?

— Ai la tine obiectele de care ţi-am spus?

Cu ochii la Puller, Cole începu să caute în rucsacul lui. Scoase de acolo un baton de dinamită, câteva fire, un detonator şi un cronometru. Făcuse rost de toate acestea pentru el. I le întinse, în timp ce el îşi proptea receptorul între umăr şi ureche.

— Şi eu care credeam că voi folosi toate acestea ca să fac o gaură într-un perete. Dacă mi-ai fi spus înainte că aveam să le folosesc pentru a detona o bombă nucleară, probabil că acum nu mai eram aici.

— Ba da, ai fi fost, zise Robert. Te cunosc foarte bine, frăţioare.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton şăgalnic, dar Puller Jr. ştia că Robert nu zâmbea. Probabil că încerca să-l facă pe fratele său mai mic să-şi păstreze calmul – încerca, dacă era posibil, să-l facă să nu se mai gândească la faptul că stătea pe echivalentul a milioane de tone de TNT cu amplificator de radiaţii.

— Unde trebuie să le montez?

— Dacă priveşti bomba frontal, leagă batonul de dinamită la cinci grade spre stânga.

— De ce cinci grade?

— Îmi place numărul cinci, John, întotdeauna mi-a plăcut.

Puller legă batonul de dinamită în locul indicat şi îl anunţă pe fratele său că reuşise.

Robert continuă:

— Bine. Acum trebuie să legi cronometrul de dinamită, pentru ca aceasta să se aprindă înainte de momentul exploziei. În cazul unei arme nucleare, până şi o milisecundă diferenţă între cele două cronometre este de

ajuns. Dinamita explodează, face o gaură în lentile şi provoacă o serie de explozii decalate. Detonaţiile secvenţiale vor distruge sfera şi faza de compresie. Miezul îşi va face loc prin găurile create, iar stadiile critice şi supercritice nu vor mai fi atinse. Fără miez, plutoniul nu mai poate fi comprimat şi întreaga schemă se prăbuşeşte.

— Iar asta e de bine? întrebă Puller.

— Lasă-mă să-ţi expun trei scenarii posibile. Dacă avem noroc, am putea scăpa destul de ieftin. Asta înseamnă că ai de-a face doar cu o bombă periculoasă, fără detonaţie nucleară. Nu va fi decât o explozie de mică putere şi vor exista câteva radiaţii, pe care betonul gros de un metru ar trebui să le poată reţine. Asta ar fi cea mai optimistă variantă. Următorul scenariu, ale cărui consecinţe ar fi de o gravitate medie, este cel cu rateul de jumătate de kilotonă. Evident, este avantajos faptul că te afli la mama naibii, acoperit de beton gros de un metru. Pagubele colaterale nu ar fi dezastruoase.

— Aici sunt mulţi localnici, de fapt, îi zise Puller, în timp ce Cole îl privea insistent din spatele lanternei pe care o ţinea în mână. Şi duc o viaţă mizerabilă în momentul de faţă. Deci ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi o ciupercă radioactivă care să-i termine de tot.

— Îmi pare rău, John, nu ştiam.

— Nu ai de ce să te scuzi. Puller inspiră adânc, apoi întrebă: Şi al treilea scenariu?

— Planul meu funcţionează, dar nu atât de bine, şi avem de-a face totuşi cu o încărcătură nucleară.

— Iar asta ce înseamnă?

Robert rămase tăcut câteva secunde, apoi continuă:

— Nu te-am minţit niciodată, John, şi nu o voi face nici acum. Asta înseamnă că o bucată imensă din locul în care te afli va fi rasă de pe faţa pământului. Precum o sută de uragane care lovesc în acelaşi timp. Nu va mai rămâne nimic în picioare pe o distanţă de kilometri întregi. Aşa funcţionează.

— În regulă. Puller se gândi o secundă, apoi spuse: Dă-

mi câteva minute.

— Poftim? întrebă mirat fratele său.

— Chestia asta va exploda oricum, nu?

— Da.

— Atunci, dă-mi câteva minute.

Lăsă telefonul jos, sări în picioare şi o luă la fugă. Cole alergă după el.

— Puller, ce faci?

Ajunse la butoaie, le măsură din ochi şi privi în jur, căutând un loc în care să le ducă, apoi alese cea mai bună opţiune.

— Puţul de mină este în direcţia aceea. Am să rostogolesc butoaiele în puţ cât de repede pot. Când vor ajunge pe fundul puţului, dacă avem noroc, forţa impactului va trimite conţinutul acestora adânc în straturile de rocă, apoi vor rămâne îngropate aici, sub tone de beton. E singura noastră opţiune în momentul de faţă.

— Mai bine aici decât în aerul Virginiei de Vest, zise Cole.

Puller se încordă şi răsturnă primul butoi, apoi îl rostogoli rapid în puţul de mină. Butoiul prinse viteză pe o pantă, apoi se rostogoli mai departe, dispărând în întuneric. Puller alergă înapoi la celelalte butoaie şi o găsi pe Cole chinuindu-se să răstoarne un alt butoi, aşa cum făcuse el, dar fără folos – ea nu avea destulă putere.

— Tu ţine lanterna, îi spuse el. Eu sunt cu munca fizică.

Câteva minute mai târziu, toate butoaiele fuseseră rostogolite în puţul de mină. Puller şi Cole alergară din nou lângă bombă, iar el puse mâna pe telefon.

— Am revenit.

— Ce naiba ai făcut? îl întrebă uimit fratele său.

— Am dus butoaiele cu încărcătură nucleară într-un loc sigur.

— Oh, înţeleg. Bine gândit. În regulă, acum eşti gata?

Puller îl întrebă:

— Te simţi norocos?

— Mai bine te-aş întreba eu: *tu* te simţi norocos?

Puller îşi trecu limba peste buze şi se uită la Cole. Femeia rămăsese pironită locului, ca o statuie din marmură. Puller setă cronometrul de pe batonul de dinamită la treizeci de minute. Acest interval le oferea suficient timp ca să iasă din zona de impact.

Auziră un geamăt.

— Roger îşi revine, zise Cole – cumnatul ei începuse într-adevăr să se mişte.

Puller îi spuse repede:

— Dezleagă-l şi încearcă să-i explici că trebuie să ieşim urgent de aici…

— Puller, strigă poliţista. Priveşte!

La celălalt capăt al firului, Robert auzi strigătul femeii.

— Ce se petrece acolo? întrebă el nerăbdător.

Puller nu răspunse. Era prea ocupat să se holbeze neputincios la cronometrul bombei: pe ecranul acestuia nu mai erau afişate patruzeci şi şapte de minute şi opt secunde, ci o altă cifră – cinci minute fix.

O altă capcană pe care o activaseră, probabil atunci când agentul înlăturase capacul.

Puller resetă repede detonatorul său. Avea o singură opţiune: mai puţin de cinci minute.

Puse înapoi capacul bombei şi fugi împreună cu Cole spre locul unde zăcea Roger Trent. Puller folosi cuţitul său KA-BAR pentru a tăia legăturile de la mâinile bărbatului, apoi îl ridicară în picioare şi o luară la fugă către canalul de filtrare.

— John! se auzi în receptor strigătul lui Robert Puller.

Fratele său nu răspunse. Puller lăsase telefonul lângă bombă. Tot ce mai conta acum era să iasă cât mai trepede din Buncăr. Dar, în timp ce alerga alături de Cole, susţinându-l amândoi pe Trent, Puller era sigur de un singur lucru. *Suntem morţi.*

CAPITOLUL 90

În timp ce alergau, auziră vocea stinsă a lui Trent.

— Ce se petrece aici? Cine sunteţi?

— Taci naibii din gură şi păstrează-ţi suflul ca să poţi alerga, Roger, strigă Cole.

Reuşiră să treacă prin sistemul de filtrare mult mai repede decât o făcuseră la venire, chiar dacă îl cărau de această dată şi pe Trent. Urcară rapid treptele, ieşiră pe uşa staţiei de pompieri şi începură să alerge pe aleea de beton din faţa intrării. Puller şi Cole nu aveau timp de pierdut, aşa că nu se opriră să-şi scoată costumele de protecţie. Amândoi aveau părul ud şi lipit de faţă din cauza transpiraţiei. Acum nu mai transpirau la fel de mult, căci începuseră să se deshidrateze.

Trent respira cu dificultate, iar faţa îi era roşie ca racul.

— Cred că fac un atac de cord, zise el.

— Continuă să mergi, nu te opri! strigă Puller.

Îşi smulse mănuşa şi se uită la ceas. Trecuseră aproximativ patru minute. Mai aveau mai puţin de un minut. Poate cinci sute de tone de TNT. Raza de propagare a exploziei era mult mai mare decât distanţa pe care ar fi putut să o parcurgă toţi trei, chiar dacă domul ar fi amortizat unda de şoc.

Nici dacă ar fi fost campioni olimpici la atletism nu ar fi reuşit să parcurgă o astei de distanţă în mai puţin de un minut. Iar dacă explozia ar fi fost nucleară, în cincizeci şi cinci de secunde s-ar fi transformat toţi trei în vapori.

Cole îl văzu uitându-se la ceas şi observă expresia de pe faţa lui. Puller simţi privirea femeii şi ridică ochii spre ea. Privirile lor se întâlniră într-o fracţiune de secundă şi în momentul următor o rupseră din nou la fugă.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, agent Puller, spuse ea cu un zâmbet trist.

— A fost un privilegiu pentru mine, sergent Cole.

Le mai rămăseseră doar treizeci de secunde de viaţă. În acel răstimp, reuşiră să se distanţeze de Buncăr cu încă vreo optzeci de metri. Domul era vizibil în spatele lor. Puller nu se mai uita la ceas. Continua să alerge fără să încetinească. La fel făcea şi Cole. Trent – de asemenea. Aerul proaspăt îl ajutase să-şi vină în fire, iar el ajunsese să realizeze că fugeau pentru vieţile lor.

Puller se întrebă în gând cât de puternică avea să se dovedească unda de şoc. Erau pe cale să afle însă…

În interiorul Buncărului, batonul de dinamită se aprinse şi explodă. Metoda lui Rober Puller funcţionase, ce-i drept. Explozia în trepte, decalată cu doar câteva milisecunde, permisese crearea unei fisuri în sferă, iar miezul acesteia ţâşnise prin această fisură.

Explozia termonucleară fusese împiedicată. Bomba nucleară nu mai era acum decât o bombă obişnuită. Dar era o bombă extrem de puternică. Iar Districtul Drake, deşi obişnuit de atâţia ani cu detonaţiile de la exploatările sale miniere, nu mai fusese martorul unei asemenea deflagraţii. Pământul începu să tremure sub tălpile lor, dar nu simţiră asta decât o clipă, pentru că după aceea picioarele lor pierdură contactul cu solul. O secundă mai târziu, Puller, Cole şi Trent fură aruncaţi la şase metri în aer. Se izbiră din nou de pământ şi suflul exploziei care se propagase dinspre Buncăr îi făcu să se rostogolească fiecare într-o altă direcţie. Fură azvârliţi la aproape treizeci de metri. Puller evită în ultimul moment impactul cu trunchiul unui pin. Din cer cădea o ploaie de pietre.

Ameţit şi plin de sânge, se rostogoli într-o parte. Avea încă lipită de piept arma MP5. Ţeava acesteia îl izbise în faţă atunci când se prăbuşise la pământ. Obrazul îi era zgâriat şi umflat. Fiecare parte a trupului său urla de durere – nu numai din cauza suflului care-l aruncase la distanţa aceea, dar şi pentru că impactul cu solul avusese loc cu o asemenea viteză.

O bucată de beton aproape că-i reteză capul. Se întoarse

şi privi spre Buncăr. Clădirea nu mai era întreagă – o parte din vârful domului pur şi simplu dispăruse. Prin aer zburau bucăţi de beton. Din gaura creată în vârful construcţiei se ridicau nori de fum. Părţile laterale ale clădirii săriseră şi ele în aer. Aceea fusese probabil sursa undei de şoc care-i aruncase la o asemenea distanţă. Lui Puller i se părea că vede un vulcan artificial în erupţie.

Nu se auzeau strigăte din cartierul alăturat, deşi peste acoperişurile caselor cădea o ploaie de pietre. Cincizeci şi şapte de oameni locuiau în casele acelea, care-i adăpostiseră pe vremuri pe muncitorii uzinei. Cu puţin timp înainte, în după-amiaza aceea, Cole îi trimisese pe poliţişti să evacueze toţi localnicii din zona Buncărului, sub pretextul încălcării proprietăţii. Explicaţia oferită fusese aceea că cetăţenii corecţi din ţinut se săturaseră de ilegalităţi. Din fericire, toţi oamenii aceia dormeau acum în adăposturi, departe de casele lor, distruse sub ploaia de bucăţi de beton şi bare de fier. În momentul acela, evacuarea părea o decizie al naibii de bună.

El nu ştia dacă resturile care-i vâjâiau pe la urechi erau radioactive sau nu, dar în acel moment nu-i mai păsa. Trebuia să o găsească pe Cole.

Îl găsi mai întâi pe Roger Trent. Din păcate, Trent se izbise cu capul de un copac mult mai dur decât ţeasta lui. Jumătate din cap îi lipsea. Problemele financiare ale mogulului minelor luaseră sfârşit. La fel şi viaţa lui.

Puller se uită disperat în jur. În acel moment, în Buncăr se produse încă o explozie şi mai multe bucăţi de beton ţâşniră în aer. În cele din urmă, o zări pe Cole – era la vreo cincizeci de metri distanţă, chinuindu-se să se ridice.

— Rămâi la pământ, urlă el. Vin acum.

Puller ţâşni printre bucăţile zburătoare de beton care-i treceau razant pe lângă urechi, la fel de letale precum gloanţele de calibrul 50. Se afla la numai cincisprezece metri de ea când se întâmplă nenorocirea. O bucată de beton de mărimea unei cărămizi o lovi în cap şi femeia se prăbuşi din nou.

— Nu! urlă disperat Puller.

Alergă într-un suflet până la ea, în timp ce resturile de beton, fier şi alte obiecte pe care nu le putea identifica îl loveau din toate părţile. Era la fel ca în Kabul sau în Bagdad, când voia să se ascundă de moarte.

Ajunse lângă ea şi căzu în genunchi. Ceafa ei era plină de sânge. Văzu bucăţile de os din craniul ei. O întoarse încetişor cu faţa în sus. Cole ridică ochii spre el. Nu părea să vadă nimic însă. Creierul ei nu mai funcţiona. Întinse mâna spre ea, copleşit de neputinţă. Ochii ei nu se mai mişcau, iar privirea îi zăbovi doar o secundă asupra lui, după care păru să se tulbure. Apoi întredeschise buzele, iar el crezu că voia să-i vorbească.

Un ultim spasm, o ultimă suflare. Pupilele i se dilatară.

Samantha Cole murise.

Agentul se lăsă neputincios în genunchi.

John Puller nu vărsase niciodată lacrimi pentru un camarad căzut pe câmpul de bătălie. Nici măcar o dată. Şi, din păcate, avusese o mulţime de ocazii pentru a face asta.

Bărbaţii Puller nu plângeau. Aceasta era Regula Numărul Unu.

Şi totuşi, la căpătâiul lui Sam Cole, lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe faţă.

CAPITOLUL 91

Guvernul federal invadă districtul Drake, Virginia de Vest, cu forţa unei armate nimicitoare. Şi, într-un fel, asta şi era în acele momente.

Federalii izolaseră întregul oraş, dar mai ales zona din jurul Buncărului. Fiecare centimetru de teren era verificat de echipele de experţi, care purtau cele mai performante costume de protecţie. Aerul şi solul erau supuse la tot felul de teste. O mulţime de roboţi intrau sau ieşeau de la locul exploziei, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Mass-media era însă ţinută la distanţă de acest subiect. Guvernul devenise expert în astfel de lucruri de-a lungul anilor. Povestea oficială relata că o combinaţie ciudată de gaz metan şi câteva canistre vechi din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, depozitate în Buncăr, contribuiseră la acel foc de artificii neaşteptat care luminase cerul Virginiei de Vest.

Nivelul de radiaţii din aer şi din sol se dovedi a fi mult sub limitele alarmante. Nu era nevoie de o evacuare în masă. Cu ajutorul unor aparate de ultimă generaţie, se convinseră că butoaiele pe care Puller le rostogolise în puţul de mină fuseseră îngropate în mod eficient sub milioane de tone de rocă. Cei din guvern nu ştiau încă dacă ar fi fost mai bine să le recupereze sau să le lase acolo unde erau. Decizia lui Puller îi salvase de cheltuieli uriaşe pentru depozitarea acestora.

Rămăşiţele miezului de plutoniu şi bomba fuseseră descoperite şi duse în altă parte. Procesul de decontaminare începuse şi avea să continue o bună bucată de vreme. Guvernul îi minţea pe faţă, la fiecare pas, atât pe cei din mass-media, cât şi pe cetăţenii de bună-credinţă din Drake, şi făceau asta cu o siguranţă calmă şi cu zâmbetul pe buze.

Câţiva generali şi oficialităţi de la Casa Albă îi ordonaseră lui John Puller să-şi ţină gura. El era soldat, aşa că nu avea altceva de făcut decât să se supună ordinelor.

Totul s-ar putea schimba într-o bună zi, îşi spuse el. Doar că nu era să fie ziua aceea.

Robert Puller era singurul bărbat din istoria Statelor Unite care primise mulţumiri din partea mai-marilor ţării – după ce fusese acuzat de trădare – pentru contribuţia sa la evitarea unei catastrofe nucleare de asemenea proporţii. Cu toate acestea, nimeni nu intervenise pentru a-i micşora sentinţa. Iar mulţumirile îi fuseseră transmise strict secret.

Puller nu asistase la înmormântarea lui Roger Trent. Bănuia că văduva acestuia, Jean, organizase o înmormântare fastuoasă, fără să se zgârcească la cheltuieli. Se întreba dacă cineva din Drake avea să se deranjeze pentru funeraliile lui Trent. Bărbatul nu fusese vinovat de complicitate la încercarea de a crea un holocaust nuclear, dar asta nu însemna că nu fusese un ticălos. Afacerile sale secătuiseră o regiune întreagă şi nenorociseră multe vieţi – iar Puller nu dădea doi bani pe ceea ce avea legătură cu Trent.

Dar se întorsese în Drake pentru o altă înmormântare.

Puller coborâse din Malibu-ul său îmbrăcat în noua uniformă a infanteriei. Făcuse o impresie extraordinară atunci când ajutase la scoaterea sicriului din maşina mortuară, pentru a fi transportat până la locul de veci. Era înmormântarea lui Sam Cole şi nu ar fi lipsit pentru nimic în lume.

Toată familia Cole era acolo, inclusiv Randy, îmbrăcat într-un costum nou-nouţ, pe care Jean i-l cumpărase probabil special pentru înmormântarea surorii lor. Tânărul părea mai degrabă un băieţel cu minţile rătăcite decât un bărbat îndurerat.

Jean, îmbrăcată complet în negru, era foarte elegantă. Părea devastată. Privind-o atent, Puller avu impresia că suferea mai mult din cauza pierderii surorii ei decât a

soţului.

Era acum o văduvă bogată – dar nu mai avea soră.

Samantha Cole fu înmormântată în uniforma ei de patrulare – nu cea oficială, ci echipamentul pe care îl purtase în mod curent.

Fusese găsit un testament în care solicita în mod expres să fie înmormântată în acea uniformă. Nu era ceva neobişnuit, având în vedere cât de loială fusese şi cât de bine îşi făcuse datoria faţă de ţară. Pistolul Cobra urma să fie îngropat odată cu ea. Acest lucru era specificat, de asemenea, în testamentul ei, iar Puller se văzu nevoit să-i respecte ultima dorinţă, plin de admiraţie faţă de tăria ei de caracter. Cole îi lăsase fratelui ei casa în care locuise.

Ceva mai devreme, Puller trecuse pe acolo şi pusese un anunţ pe uşa de la intrare. Astfel, oricine ar fi încercat să fure ceva din locuinţa ei avea să fie urmărit de Armata Statelor Unite şi avea să primească cea mai aspră pedeapsă.

Când se apropie de sicriu, Puller simţi un nod în gât şi o mare greutate apăsându-i pieptul. Căldura era insuportabilă, iar soarele strălucea necruţător deasupra lor. Combinaţia de umiditate şi căldură făcea aerul irespirabil. Şi, cu toate acestea, Puller nu simţea decât răceala sinistră a morţii.

Atinse uşor sicriul lăcuit din lemn de mahon şi murmură câteva cuvinte care i se părură complet nepotrivite. Ca un Romeo stângaci pentru Julieta lui căzută la datorie.

În cele din urmă se adună şi spuse:

— Ai fost un poliţist pe cinste, Cole. Locul acesta nu te-a meritat.

Se opri brusc, încercând din răsputeri să-şi stăpânească emoţiile care-l copleşiseră.

Sfârşi micul său discurs rostind:

— A fost o adevărată onoare să lucrez cu tine.

În timp ce se îndrepta spre maşină, după serviciul funerar, Jean Trent se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat de fapt? îl întrebă ea. Nimeni nu-mi

va spune niciodată adevărul.

— Chiar trebuie să ştii?

Ea ripostă, iritată:

— Nu ar trebui să ştiu de ce au murit soţul şi sora mea? Dumneata nu ai vrea să afli dacă ai fi în locul meu?

— Adevărul nu-i va aduce înapoi.

— Mulţumesc, mi-ai fost de mare ajutor, spuse ea ofensată.

— Acesta e cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da, replică Puller.

Jean tăcu, la fel şi Puller.

— Nu te-am văzut la înmormântarea lui Roger, zise ea.

— Aşa e. Nu am fost la înmormântare.

— Dar te-ai întors acum, la înmormântarea ei, îmbrăcat în uniforma cu galoane şi cu toate medaliile în piept. De ce?

— Pentru că îi datoram asta surorii tale. E vorba de respect.

— Ai ţinut la ea, nu-i aşa?

Puller nu răspunse.

— Ai să-l prinzi pe cel care a ucis-o?

— Da, am să-l prind, îi promise Puller.

Jean îşi feri privirea şi strânse din buze.

— Nu ştiu ce voi face în continuare.

— Eşti o femeie singură şi bogată. Poţi face tot ce-ţi trece prin minte.

— Nu sunt prea sigură cu bogăţia. O mare parte din averea lui Roger s-a evaporat.

— Ai B & B-ul, iar o doamnă atât de deşteaptă ca tine sigur şi-a pus ceva deoparte.

— Presupunând că este adevărat, ce-ai face în locul meu?

— Vrei să ştii părerea mea?

— Sam se gândea mereu la dumneata. Şi ştiu că ea nu se lăsa impresionată atât de uşor. Dacă ea credea că eşti un bărbat pe cinste, atunci aşa am să cred şi eu. Aş vrea să aud sfatul dumitale.

— Poţi să te muţi în Italia şi să deschizi un restaurant acolo. Bucură-te de anii care ţi-au mai rămas.

— Adevărat? Chiar crezi că ar fi bine?

— Nu te leagă nimic de locul acesta.

— Fratele meu e aici.

— Ia-l şi pe el.

— Pe Randy? În Italia?

Puller îi aruncă o privire lui Randy Cole. Acesta stătea singur pe o bancă. Părea picat din lună, de parcă nici nu înţelegea unde se află.

— S-a dus în cele din urmă la doctor, nu-i aşa?

Jean încuviinţă.

— Are o tumoare pe creier. Chiar dacă e gravă, nu e o tumoare care i-ar putea fi fatală. Doctorii cred că o pot trata sau cel puţin îi pot încetini evoluţia, dar nu ştim cât timp ar mai avea de trăit.

— Atunci, cred că v-ar prinde bine la amândoi un nou început. Mult noroc.

Puller se îndepărtă, apoi o auzi strigându-l:

— Puller, dau o recepţie la mine acasă. Speram să vii.

Agentul nu se opri. Nu avea timp de recepţii. Avea de rezolvat un caz. Şi avea de gând să-l rezolve. Pentru sufletul lui.

Dar mai ales pentru Sam Cole.

CAPITOLUL 92

Bărbatul îşi aprinse ţigara şi scutură chibritul până se stinse, apoi îl aruncă pe caldarâmul umed. Era îmbrăcat într-o jachetă bleumarin şi pantaloni albi din pânză, iar pe cap avea o pălărie, bine îndesată pe frunte. Cămaşa sa nu avea nicio monogramă, în schimb era pătată cu cafea, iar una dintre manşete avea o gaură mică de la scrumul de ţigară.

Plouase aproape toată ziua, iar norii ameninţători zăboveau încă pe cer. Aerul era umed, iar răcoarea îl făcu să tremure uşor.

Se uită mai întâi în dreapta, apoi în stânga, şi traversă strada.

Barul avea o reclamă cu neon care pâlpâia anemic, răspândind o lumină slabă. Uşa barului era deteriorată, iar unicul ei ornament părea a fi un arc format din găuri de gloanţe.

Această imagine nu-l deranja deloc. Nu era prima dată când venea aici.

Îşi făcu loc prin mulţime, înaintând spre bar. Reuşi să rostească în mod acceptabil cuvintele în limba aceea – destul cât să comande o băutură.

Unii dintre clienţii barului îl cunoşteau, cel puţin după înfăţişare, dacă nu şi după nume. Paşaportul pe care-l purta în buzunar era fals, dar pentru a călători în ţara aceea părea destul de autentic.

Nu se gândise cât timp avea să rămână acolo. Spera totuşi să nu rămână prea mult.

Îşi luă băutura, o plăti cu câteva monede, apoi se întoarse pe scaun şi aruncă o privire în mulţime. Mulţi erau localnici, unii erau turişti, iar ceilalţi erau veniţi probabil cu afaceri. Niciodată nu privea pe cineva în faţă. Şi nu-i plăcea ca cineva să-i acorde atenţie în mod

deosebit. În noaptea aceea însă, nu exista acest pericol. Se întoarse din nou spre bar, dar ascultă atent când se deschise uşa. Întoarse capul şi îi studie pe cei care intraseră. Făcu asta de două ori. Erau localnici şi o turistă.

Femeia se apropie de el. Era tânără, drăguţă, cu părul negru şi un accent puternic. Vorbea repede. O mai văzuse acolo. Femeii îi plăcea să danseze. Nu mai dansase cu el până atunci. De obicei, alegea bărbaţi de vârsta ei.

Nu voia să danseze cu ea? îl întrebă.

Nu, îi răspunse el.

Putea să-i ofere în schimb o băutură?

Nu, răspunse din nou bărbatul.

Atunci, putea să-i ofere ea ceva de băut?

Se întoarse spre ea, ţinând capul în jos ca să nu-l poată vedea clar.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că mă simt singură, îi răspunse femeia.

El îi privi pe ceilalţi clienţi din mulţime.

— Nu văd cum ar fi posibil, spuse el. Te-am mai văzut aici. Bărbaţii sunt foarte prietenoşi cu tine.

Ea luă o ţigară dintr-un pachet şi îi ceru un foc. El scoase un băţ de chibrit, îl aprinse şi îl apropie de capătul ţigării ei. Scutură apoi băţul şi o privi din nou.

Ea trase din ţigară, apoi suflă fumul spre tavanul pătat, unde un ventilator cu palete din bambus mişca încet aerul plin de fum dintr-un capăt în celălalt. Era foarte cald. Bărbatul îşi simţea sudoarea pătându-i cămaşa sub braţe.

— Nu eşti de prin partea locului, zise ea în engleză.

— Ştiu foarte bine că nu sunt. Dar tu?

— Sunt aici încă din pântecul mamei. De ce vii aici?

— De ce merge toată lumea în anumite locuri?

— Eu nu am plecat niciodată de aici. Dar tare aş vrea să scap din locul ăsta!

— Să scap.

— Cum?

El simţi dintr-odată nevoia să-i vorbească – nu înţelegea nici el prea bine de ce. Poate că se simţea singur, la fel ca

ea.

— De aceea sunt aici, îi explică el. Ca să scap.

— Să scapi? De ce anume?

— De viaţă.

— Chiar atât de rea a fost viaţa ta?

— Destul de rea. Dar şi bună, uneori.

— Nu are sens ce spui.

El îşi îndreptă umerii, aşezându-se mai bine pe scaunul de la bar.

— Ba are sens. Dacă pui totul în context.

Ea îi aruncă o privire – părea uimită.

— În context? Şi care ar fi contextul?

Bărbatul îşi termină paharul şi ridică mâna ca să comande încă unul. Primi băutura câteva secunde mai târziu şi o dădu peste cap, după care se şterse la gură cu mâneca jachetei. Îşi şterse apoi sudoarea de pe frunte.

— Contextul e totul. E adevărat. Contextul e singurul lucru care contează.

— Vorbeşti ciudat, dar îmi placi.

Îşi trecu apoi mâna prin părul lui. Atingerea şi mirosul ei îi treziră simţurile. I se părea acum că înţelege de ce venise femeia la el. Plăti pentru băutura lui, apoi pentru consumaţia ei.

Ea mai ţinu un timp mâna pe umărul bărbatului, apoi o coborî pe spatele lui. El îşi ţinea mâna aproape de portofel, deşi era aproape sigur că nu asta căuta femeia. Sau poate, într-un fel, tot asta căuta şi ea.

Bani.

Pentru serviciile ei.

Iar el avea o dorinţă nebună de a fi servit.

Părăsiră împreună barul, treizeci de minute mai târziu. Se întoarse cu femeia la hotelul său, aflat la numai cinci minute distanţă; era cel mai bun hotel din oraş – în realitate, o dărăpănătură.

Dar nu avea de gând să rămână acolo – nu pentru multă vreme. Urcară împreună scările, îndreptându-se spre camera lui. El îşi scoase pălăria şi haina, lăsându-le să

cadă pe podea. Ea îi descheie nasturii de la cămaşă şi îl ajută să-şi scoată pantofii. După ce îi trase şi pantalonii, femeia îi spuse:

— Dă-mi numai câteva minute să mă împrospătez.

El puse mâna pe fundul apetisant al femeii şi îl strânse. Ea îl sărută pe gât. Mâna lui se furişă sub fusta femeii şi rătăci pe pielea ei netedă.

Ea îl sărută din nou şi îl atinse cu vârful limbii pe obraz, apoi în ureche.

Cealaltă mână a bărbatului începu să-i caute sânii, dar femeia se strecură pe lângă el şi intră în baie. Ca să se împrospăteze. Bărbatul se întinse pe pat cu faţa în sus, în întuneric. Ventilatorul din tavan bâzâia încet deasupra lui. Îl urmări câteva clipe, numărând rotaţiile paletelor, apoi închise ochii aşteptând ca uşa de la baie să se deschidă din nou şi să-i vadă silueta în întuneric. Poate că era goală sau poate era pe jumătate dezbrăcată. Viaţa lui se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt... Era înspăimântător, dar şi palpitant în acelaşi timp.

Vocea unui bărbat răsună în încăpere:

— Salutare, Bill. A venit timpul să stăm de vorbă.

CAPITOLUL 93

Bill Strauss sări ca ars când auzi vocea bărbatului. Rămase pe pat şi începu să tremure ca varga. Era o reacţie imediată, viscerală, aproape paralizantă.

Silueta se apropie de el. Uşa de la baie se deschise şi femeia se strecură afară, apoi ieşi din cameră, având grijă să închidă uşa în urma ei.

Fusese o capcană. Iar el căzuse în ea.

În cele din urmă, silueta se materializă.

Bărbatul rămase în picioare în faţa lui Strauss, privind în jos, spre el.

John Puller îi spuse:

— Eşti foarte departe de Drake, Virginia de Vest, Bill.

Strauss rămase pe pat, privindu-l pe bărbatul mult mai înalt din faţa lui.

Puller trase un scaun, îl întoarse invers şi se aşeză în faţa lui Strauss. Într-o mână ţinea unul dintre pistoalele sale M11.

— Cum de ţi-ai dat seama? Probabil pentru că am fugit din oraş, nu-i aşa?

— De fapt, mi-am dat seama de asta dinainte. Nu te pricepi prea bine să minţi. Te-am putut citi destul de uşor încă din noaptea în care am fost la tine acasă ca să te anunţăm că fiul tău murise. La firma Trent erai vioara a doua, dar tu voiai bucata mai mare. Tu erai creierul, iar Roger faţada. De ce să primească el partea leului? Iar tu – datorită poziţiei tale – erai singurul care putea să-l stoarcă de bani. Nimeni nu te-ar fi bănuit tocmai pe tine, tipul cu banii pe mână, pentru că toată lumea presupunea că, odată ce afacerea s-ar fi dus la fund, tu te-ai fi scufundat odată cu ea. Dar nu era cazul tău, pentru că luasei şi deja toţi banii. Iar planurile Buncărului erau în seiful tău, Bill. Nu în seiful lui Roger. Acesta a fost argumentul decisiv. Tu

ştiai totul despre locul acela. Şi ţi-ai dat seama că Treadwell şi Bitner descoperiseră planurile.

Capul lui Strauss se lăsă în jos.

— Concentrează-te, Bill. Vreau să te concentrezi!

Puller îl scutură de umăr pe bărbat, iar Strauss ridică ochii spre el.

— Ţi-au ucis fiul, Bill.

Strauss îşi puse mâinile pe coapse şi încuviinţă din cap.

— Ştiu asta. Sunt conştient de asta, ştii doar…

— Ce ai de gând să faci?

— Ce pot să fac?

— Fuga ta s-a sfârşit. Vei merge la închisoare pentru tot restul vieţii. Dar ai putea face câteva concesii. Ai acum această ocazie. Ai putea obţine o reducere a pedepsei. Tot e ceva.

— Nu, nu pot. Nu pot face asta, Puller.

Puller se aplecă în faţă şi ridică încet pistolul M11.

Strauss zări pistolul.

— Ai de gând să mă omori? De asta ai venit aici?

— Am bătut cale lungă ca să te văd. Nu, nu am de gând să te omor. Doar dacă nu-mi vei da un motiv ca să o fac, adăugă el.

— Îmi pare rău pentru Sam.

— Nu am venit aici ca să vorbim despre Sam. Am venit să vorbim despre tine.

— Cum m-ai găsit tocmai aici?

— Nu a fost nevoie să te găsesc.

Strauss părea confuz.

— Nu înţeleg.

— Nu a fost nevoie să te găsesc pentru că nu te-am pierdut nicio clipă din ochi. Noi ştiam unde te afli. Permanent. De fapt, te-am urmărit până aici.

— Nu înţeleg. Cum ai…

Puller se ridică.

— L-au ucis pe Dickie, Bill. L-au împuşcat direct în cap. Tu nu ai vrut niciodată să se întâmple asta, nu-i aşa?

Strauss clătină din cap.

— Nu aşa trebuia să se întâmple. În niciun caz.

— Glonţul i-a trecut prin craniu. Era pe motocicleta lui şi, deodată, bum!

Strauss aproape că se prăbuşi din pat când Puller trase un foc de armă. Glonţul perforă peretele şi rămase acolo.

— L-au împuşcat, continuă Puller pe un ton calm. I-au zburat creierii. Eram acolo şi am văzut totul. Presiune hidrostatică exercitată asupra capului de către un glonţ supersonic. Un glonţ Lapua, Bill. A fost prea mult. Voiau să se asigure că va muri. Nu a avut nicio şansă. Nu ţi-ai fi recunoscut băiatul, Bill. Dickie nu mai avea faţă.

Strauss se ridică şi izbucni:

— Asta nu făcea parte din plan. Eu nu ştiam… Nimeni nu mi-a spus că Dickie…

Vocea lui se stinse şi începu să plângă.

— Îţi pare rău că a murit, presupun, zise Puller.

— Sigur că-mi pare rău. Când aţi venit la locuinţa mea ca să mă anunţaţi, am fost complet năuc. Mama lui e devastată.

— Dar nu ai avut nicio problemă să o părăseşti, observă acid Puller.

— Nu aveam cum să o iau cu mine. Nu aveam cum să-i explic…

Se opri din nou şi îşi acoperi ochii cu pumnii, apoi începu să plângă în hohote.

— Deci ai ţinut-o pe soţia ta departe de toate astea.

— Am deschis un cont pe numele ei. Nu va avea nevoie de nimic, niciodată.

— Nu va avea nevoie decât de soţul şi de fiul ei. Dar, din moment ce ai lăsat-o în urmă, nu aveai de unde să ştii că nu va muri odată cu explozia bombei.

— Mi s-a spus… Ce vreau să spun e că locuinţa noastră era destul de departe…

Puller îl întrerupse:

— Nu te-a enervat la culme faptul că ţi-au ucis fiul?

Strauss nu spuse nimic.

Puller scoase din buzunarul interior al jachetei sale o

fotografie.

— Am aici fotografia de la autopsie. Nu vrei să-ţi vezi fiul? Nu vrei să vezi ce i-au făcut?

Pe faţa lui Strauss lacrimile curgeau şiroaie. Nu se mai deranjă să le şteargă.

— Nu trebuia să se întâmple asta, murmură el.

— Ei bine, s-a întâmplat, Bill. Vrei să vezi poza? întrebă Puller pe un ton autoritar.

Ridică fotografia în faţa lui Strauss. Acesta îşi întoarse privirea.

— Nu. Nu vreau să-l văd… aşa, spuse el în şoaptă.

— Dacă cineva i-ar fi făcut asta fiului meu, aş fi vrut să mă răzbun, să-i plătesc cu aceeaşi monedă. Aş fi vrut dreptate.

— Eu… Nu am cum să fac asta acum.

— Sigur există o cale, zise Puller, punându-şi din nou fotografia în buzunarul interior al jachetei. Concesii, Bill. Ai putea alege calea cea dreaptă. Ar trebui să faci asta pentru fiul tău.

— Nu pot. Ai văzut în ce hal e soţia mea! Ei ar putea să-i facă rău…

— Se află deja în custodia poliţiei. Va intra în programul de protecţie a martorilor. Totul e aranjat. Terminat. Tot ce ai de făcut e să vorbeşti.

Puller se aşează din nou, punându-şi pistolul în tocul de la centură.

Strauss îl întrebă:

— Dar cu mine ce se va întâmpla? Aş putea să…

Puller îl întrerupse din nou:

— Tu vei merge la închisoare, Bill. Nu putem negocia.

— Deci, chiar dacă o să vorbesc, tot voi ajunge la puşcărie? întrebă Strauss cu amărăciune.

— Vei trăi. E o alternativă bună dacă stai să te gândeşti că ai putea fi mort.

— Aşadar, mă vei ucide? În caz că nu cooperez?

— Nu va fi nevoie.

— De ce?

— Guvernul Statelor Unite te va executa pentru trădare.

Trecură câteva secunde, în care niciunul dintre ei nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, Puller îi zise:

— Am nevoie de un răspuns, Bill. Avionul aşteaptă. Depinde doar de răspunsul tău. Avionul poate să te ducă într-un loc sau în altul.

Bill Strauss se ridică.

— Să mergem, zise el.

Puller sări în picioare şi îl prinse pe bărbat de cot.

— Bună alegere.

— Pentru fiul meu.

— Desigur, zise Puller.

CAPITOLUL 94

Aleile pe care Puller prefera de obicei să alerge erau îndepărtate şi pustii. Îi plăcea să alerge în locul acela, să transpire şi să se gândească, iar primul lucru îl ajuta să-l facă pe cel de-al doilea. Şi, desigur, nu-i plăcea să aibă pe nimeni în preajmă atunci când făcea asta.

Îşi puse căştile, deschise iPodul şi începu să alerge. După ce parcurse opt kilometri, se îndepărtă în grabă spre maşina sa. Şi atunci se opri.

Văzu şase bărbaţi. Unul se sprijinea de capota Malibu-ului său. Patru dintre ei asigurau paza perimetrului, iar cel de-al şaselea stătea lângă portiera din spate a maşinii. Două SUV-uri negre erau parcate în faţa şi în spatele vehiculului său, blocându-l.

Puller se apropie de cei şase. Îşi scoase din urechi căştile şi ascunse iPodul în mâna dreaptă.

— Hei, Joe, cum merge treaba?

Joe Mason se ridică de pe capota maşinii.

— Puller, de o bună bucată de vreme nu am mai primit nicio veste de la tine. Am crezut că ordinele mele au fost destul de clare în această privinţă. Tu trebuie să-mi raportezi direct mie.

— Ei bine, ordinele sunt influenţate uneori de ceea ce se petrece pe teren şi necesită să fie schimbate.

— Aşa să fie?

— În mare măsură, da.

— Ei bine, nimeni nu mi-a spus asta. Şi e bine să auzi aceste cuvinte direct de la sursă. De aceea sunt aici.

Puller se apropie de Mason. Observă că cei patru bărbaţi care asigurau perimetrul se apropiaseră şi ei de Mason. Toţi erau înarmaţi – aceiaşi indivizi care îl încercuiseră în urmă cu ceva timp în parcarea din Arlington, după întâlnirea sa cu generalul Carson.

— Deci eşti aici pentru că vrei un raport complet?

— Chiar aşa.

— În regulă. E destul de simplu. Sunt trei puncte importante. După ce Dickie a fost ucis, ceva nu mi se părea în regulă, aşa că am făcut câteva investigaţii. Şi iată ce am aflat. Tu şi Bill Strauss vă cunoşteaţi de multă vreme. Aţi crescut împreună în New Jersey. Am verificat. Aţi fost împreună în Infanteria Marină. Strauss a încercat să mă prostească şi mi-a spus că nu a fost niciodată în armată. Dar ştia ce înseamnă BCD şi DD. Şi l-a determinat şi pe fiul lui să se înroleze pentru că avea impresia că armata l-ar fi putut „vindeca" de preferinţele lui sexuale. Dar nu ar fi putut face asta decât dacă ar fi fost el însuşi în armată.

— În regulă. E adevărat că l-am cunoscut şi am servit ţara alături de el. Erau o mulţime de puşcaşi marini acolo.

— Nu a rămas mult în serviciu, la fel ca şi fiul lui. Dickie a fost eliminat pentru DADT. Bătrânul său a fost eliminat pentru că era un hoţ mărunt şi traficant de droguri, iar cei de la Corpul de Marină erau sătui de el. Însă mi-a atras atenţia un anumit lucru. Ai părăsit armata cam în aceeaşi perioadă. Spre deosebire de Strauss, în dosarul tău nu există lucruri compromiţătoare – altfel nu ai fi fost acceptat de federali şi, mai târziu, la DHS. Dar cred că ai ţinut legătura cu Strauss în tot acest timp. Iar atunci când Dickie i-a spus bătrânului său că ştie o cale de a intra în Buncăr – pentru că aflase de la Randy Cole, care îi povestise tot ce văzuse acolo –, Bill te-a sunat pe tine. Şi-a închipuit că avea să iasă ceva bun din asta. „Bun" însemnând o mulţime de bani, indiferent de haosul şi de suferinţa pe care le-ar fi putut cauza o astfel de acţiune.

— Adevărat?

— Da, Joe, e cât se poate de adevărat. Ai venit cu o cursă rapidă în Drake, ai intrat în Buncăr şi ai văzut despre ce vorbea Randy Cole. Doar că, spre deosebire de el, tu ţi-ai imaginat ce conţineau acele butoaie. Toată încărcătura aceea nucleară rămasă acolo. Uitată. Cât ar fi putut valora? Miliarde poate?

— De unde să ştiu eu?

— Iar dosarul pe care mi l-ai dat despre Buncăr era autentic. Desigur, era autentic atâta vreme cât beneficia de acoperirea armatei. Era perfect pentru tine. Ultimul lucru de care aveai nevoie era ca cineva să-şi bage nasul în treburile tale. Şi atunci când am început să întreb despre Buncăr, tu ai inventat o altă poveste, iar eu nu l-am mai luat în considerare ca ţintă viabilă.

— Continuă.

— În al doilea rând, a trebuit să construieşti bomba. Strauss l-a implicat pe Treadwell, punându-l să prelucreze câteva părţi componente fără să-i spună care era destinaţia acestora. I-a oferit doar informaţiile false pe care i le sugerasei tu. Dar Treadwell şi Bitner au devenit mult prea curioşi şi au făcut marea greşeală de a-l implica pe vecinul lor, Matt Reynolds. El lucra la DIA. Periculos de aproape de casă. Colonelul ceruse un raport de sol. Pariez că probele de sol au fost luate din zona Buncărului. Nu cred că Reynolds ştia despre plutoniu, dar probabil că se temea să nu fie vorba cumva despre ceva toxic, care să ajungă pe mâna unor persoane nepotrivite. Iar dacă Reynolds ar fi început să facă cercetări mai amănunţite, planul tău s-ar fi dus de râpă. Aşadar, a fost necesar ca şase oameni să moară, inclusiv doi copii. Care dintre băieţii tăi a făcut-o, Joe? Puller privi în jur, apoi îndreptă arătătorul spre unul dintre bărbaţi: El? Făcu semn spre altul: Tâmpitul ăsta? Mă îndoiesc că te-ai deranjat personal să faci onorurile. Şeful nu-şi murdăreşte niciodată mâinile. Tu doar ai urmărit înregistrarea video. Execuţia părinţilor prin împuşcare şi a copiilor prin lovituri precise la baza cefei. Ce, nu te-a lăsat inima să-i împuşti pe copii?

Mason nu spuse nimic, aşa că Puller continuă:

— Apoi, băieţii tăi l-au zărit pe Larry Wellman, care era de serviciu luni noaptea. Un novice. Oamenii tăi s-au apropiat de el, probabil pe când verifica împrejurimile. În spatele casei, acolo unde nimeni nu i-ar fi putut vedea. I-au arătat probabil legitimaţiile. Zeii federali. Wellman a fost

probabil mai mult decât fericit să-i ajute. Bietul de el nu a opus rezistenţă. Nu a întrebat nimic. I-a condus pe oamenii tăi în casă, iar ei l-au spânzurat de tavan ca pe o halcă de carne. Aţi plantat acolo bucăţile de aviz şi aţi plecat cu maşina lui.

— De unde era să ştim de aviz?

— Nu era avizul adevărat. Aţi aflat de el pentru că Wellman i-a spus lui Dickie; sau aţi fi putut afla chiar de la Matt Reynolds, atunci când l-aţi interogat. Avizul nu era în casă şi nu l-am găsit. Aţi aflat că avizul nu fusese găsit, dar aţi vrut să urmăm pista aceea ca să nu ajungem nicăieri, doar ca să pierdem timpul. Deci aţi ucis un om doar pentru a planta un indiciu fals la locul crimei.

— Interesant, remarcă Mason.

— Apoi, ai inventat convorbirea telefonică în dari pentru a arunca vina asupra indivizilor imaginari cu turbane. Nu ai fi atras niciodată atenţia cuiva asupra oraşului Drake, dar ai fost solicitat din cauza crimelor. Ştiai că CID urma să preia cazul. Aşa că ai inventat convorbirea imediat după aceea, apoi i-ai pus pe oamenii tăi să fabrice şi alte dovezi asemănătoare şi m-ai indus în eroare cu conducta de gaz şi reactorul nuclear, care păreau nişte ţinte plauzibile, dar nu erau decât piste false. Mi-ai spus că aveam la dispoziţie trei zile, deşi ştiai că bomba din Buncăr urma să fie detonată în numai două. Strauss a fost autorul ameninţărilor cu moartea la adresa lui Roger Trent, pentru a lansa zvonul că urma să i se întâmple ceva. Strauss avea de gând să se folosească de acest prilej ca să scape de Trent şi de înregistrările financiare care dovedeau delapidarea. Aşadar, Trent şi cutiile cu înregistrări financiare au fost duse în Buncăr. Nu avea să mai rămână nimic acolo în afara prafului radioactiv. Oamenii ar fi putut crede că Trent îşi luase tălpăşiţa pentru a scăpa de problemele financiare cauzate de Strauss sau că fusese ucis de cei care-l ameninţaseră cu moartea. Trebuie să recunosc, planul vostru a fost bine pus la punct.

— Nu am auzit nimic care să mă acuze de vreo implicare

în acest caz, zise Mason.

Puller ridică şi cel de-al treilea deget, apoi spuse:

— Iată de ce nu ţi-am mai *raportat* nimic şi am preferat în schimb să fac investigaţii. Tu erai singurul care ştia despre Dickie Strauss. Doar ţie ţi-am spus că lucra cu mine. Mai mult, numai tu ştiai că urma să ne întâlnim în noaptea aceea la staţia de pompieri. Moartea lui nu a fost spontană. Lunetistul tău era de mult acolo, pregătit şi gata de acţiune. Tu erai singurul care putea orchestra o asemenea operaţiune. Nimeni altcineva.

— Nu îmi aduc aminte să-mi fi spus aceste lucruri, replică Mason. E cuvântul tău contra cuvântului meu.

— Şi l-ai ucis pentru că te temeai ca nu cumva Dickie să se răzgândească. El a fost în noaptea aceea la locul crimei şi l-a găsit pe Larry Wellman. A văzut cadavrele familiei Reynolds. Ştia că Treadwell şi Bitner erau şi ei morţi. Era speriat; mă îndoiesc că i-ai spus ce planuri aveai în realitate, dar când oamenii au început să moară pe capete, şi-a dat seama că era ceva ce-l depăşea. S-ar putea să se fi gândit că singura cale prin care putea să scape din afacerea asta era să lucreze cu autorităţile. Dar tu nu puteai permite aşa ceva. Aşa că l-ai pus pe omul tău să-i zboare creierii.

— Aşa spui tu. Dar nu ai nicio dovadă.

Puller se uită din nou în jur, la oamenii lui Mason.

— Ai reuşit ce ţi-ai propus, Joe. Ai aruncat în aer Buncărul. Ai făcut rost de combustibilul nuclear. Roger Trent e mort. Documentele financiare s-au prefăcut în scrum. Cum de mai eşti aici? Planul tău a funcţionat.

Mason nu răspunse. Neclintit, continua să-l fixeze pe Puller.

Agentul făcu un pas spre bărbat.

— Poate că „discuţia” islamiştilor nu era totuşi prea departe de adevăr, chiar dacă ai inventat-o. Poate că ai fost angajat de duşmanii ţării noastre pentru a detona un morman de material fisionabil în Virginia de Vest. Cred că butoaiele acelea pe care le-ai lăsat acolo erau *o parte* din

bombă. Iar amicii cu care faci afaceri probabil că nu sunt prea fericiţi acum că nu a mers totul conform planului. Deci de asta eşti aici, ca să te răzbuni puţin pe mine. Şi ca să-ţi salvezi fundul de indivizii cu turbane. Cu cât ai fost plătit ca să-ţi ataci propria ţară, Joe? Dă-mi doar o cifră aproximativă.

Mason îşi drese glasul şi zise:

— Nu ai dreptate întru totul, Puller. Sunt un patriot. Nu aş face asta ţării mele. Ştiam de încărcătura care era acolo, recunosc. Dar nu am fost plătit ca să o fac să explodeze.

— Prostii, îl opri iritat Puller. Nu eşti cu nimic mai bun decât viermii aceia care au pus la cale atentatul din 11 septembrie!

Mason izbucni:

— La naiba, nu ştii ce spui, Puller!

— Atunci, explică-mi, Joe. Explică-mi şi mie cum se poate transforma un fost puşcaş marin într-un trădător.

Mason începu să vorbească:

— După toţi aceşti ani la DHS, ştiu destule despre bombele nucleare. Şi ştiam cum să ajung la cei de care aveam nevoie ca să construiască aşa ceva. Odată ce ai combustibilul, restul nu mai e atât de greu. Guvernul nu ar fi admis niciodată că a lăsat de izbelişte combustibilul nuclear. Aş fi putut vinde marfa aceea fără ştirea nimănui. Marea mea greşeală a fost că l-am lăsat pe Strauss să-i ceară idiotului de Treadwell să construiască reflectorul şi alte câteva componente, iar acest lucru s-a întors împotriva mea.

— Nimic din tot ce-ai spus nu te disculpă. Eşti un trădător. Ai lăsat butoaiele cu pastile de uraniu şi de plutoniu în Buncăr. Acest lucru ar fi făcut ca cinci sau şase state să devină radioactive.

— Butoaiele acelea erau goale. Nu am lăsat nimic în Buncăr. Ai dreptate. Ar fi valorat miliarde.

— Minţi, zise Puller. Am văzut butoaiele! Capacele acelea nu au mai fost deschise de zeci de ani.

Mason rânji triumfător.

— Noi am secţionat *fundurile* butoaielor, Puller. Apoi le-am resigilat. După ce le-am umplut cu pământ. Vezi, m-am gândit la toate. Am luat în calcul orice împrejurare neprevăzută. La fel cum am făcut şi atunci când ai modificat secvenţele. Eu am acţionat un accelerator al cronometrului şi numărătoarea inversă s-a modificat.

— Dar era o bombă nucleară. Aveai de gând să-ţi iradiezi concetăţenii, ticălosule!

— Ştiam foarte bine ce fac, înţelegi? ripostă Mason. Am folosit o cantitate minimă de plutoniu, doar cât să facă bum şi să emită câteva radiaţii. Iar Drake, Virginia de Vest, e un oraş uitat de lume. Şi ce dacă ar fi devenit radioactiv? Era deja mort.

— Acolo trăiesc totuşi şase mii de oameni, Joe.

— Într-un an mor mai mulţi oameni în accidentele rutiere. O sută de mii de oameni mor anual în spitale din cauza greşelilor medicale.
În acest context, putem spune că pagubele colaterale ar fi fost al naibii de mici.

— Dar intenţionai să vinzi combustibilul nuclear inamicilor noştri. Ei nu ar fi detonat bomba într-o zonă pustie, Joe. Ei ar fi aruncat în aer New Yorkul sau poate chiar Washingtonul.

— Da. Ei bine, sunt pe cale să mă mut în altă ţară. M-am cam săturat de asta. Dar tu ai stricat totul. Pot să vând marfa, ce-i drept, dar va fi foarte complicat. De aceea mă aflu aici. Ca să-ţi dau o lecţie în schimbul serviciilor tale.

— Chiar ai atâta nevoie de bani? întrebă Puller. Ca să te vinzi teroriştilor? Eşti un gunoi.

— Mi-am pus fundul în primejdie pentru *ţara* asta mai bine de treizeci de ani. Iar următoarea rundă a tăierilor bugetare mă va lăsa fără serviciu. Nu le datorez nimic.

Puller ridică şi cel de-al patrulea deget.

Mason exclamă uimit:

— Parcă ai spus că sunt doar trei puncte.

— Am minţit. L-am prins pe Bill Strauss în America de

Sud. El a luat avionul înainte de explozia Buncărului, desigur. Nu avea de gând să rămână în preajmă ca să admire norul în formă de ciupercă şi nici nu s-a deranjat să o ia cu el şi pe soţia sa îndoliată. Tipul e un adevărat învingător. Oh, am menţionat cumva că v-a dat de gol, băieţi?

Mason izbucni:

— Dar e imposibil. Am vorbit cu Bill…

— Da, ai vorbit cu el şi ieri, şi azi. Eu eram de faţă. Cei de la FBI au înregistrat toată convorbirea.

— E o cacealma.

— De unde crezi că aş fi ştiut toate detaliile pe care ţi le-am spus? Sunt un investigator destul de bun, dar Strauss ne-a dat toate informaţiile de care aveam nevoie. Era singura cale de a afla adevărul.

Mason îl privea de parcă nu-i venea să creadă.

Puller continuă:

— Deci stai acum pe un morman de material nuclear pe care nu vei putea niciodată să-l vinzi. Dar nu-i nicio problemă. Nu vei avea nevoie de prea mulţi bani în închisoare. Iar dacă vei fi acuzat de trădare, vei primi o injecţie letală. Mie îmi convin ambele variante.

Puller mai privi o dată în jur şi îi văzu pe oamenii lui Mason dând semne de nervozitate maximă. Era şi bine, era şi rău. Bine, pentru că oamenii nervoşi nu erau niciodată eficienţi în luptă; rău, pentru că erau înarmaţi şi capabili de gesturi imprevizibile.

Dar, chiar dacă erau şase contra unuia, Puller îşi dădu seama că bărbaţii se simţeau în inferioritate numerică.

Îl privi în faţă pe Mason şi zise:

— Eşti gata să te predai, Joe?

— O să-ţi spun eu pentru ce sunt gata, Puller. Şi o să-ţi spun chiar acum.

CAPITOLUL 95

Mason întoarse capul spre cel de-al şaselea bărbat, care stătea lângă maşina lui Puller. Îi făcu semn să se apropie. Bărbatul părea trecut de cincizeci de ani şi purta o pereche de pantaloni subţiri şi un hanorac impermeabil, deşi aerul era cald şi nu se simţea nicio boare de vânt. Acesta ţinea în mâna dreaptă un SIG de 9 milimetri. Era cu cinci centimetri mai scund decât Puller, dar cu vreo zece kilograme mai greu decât agentul. Părea tare ca piatra, rău şi gata să ucidă.

Mason spuse:

— El e Serghei, Puller. A fost în armata sovietică. E specialist în tortură, un maestru al suferinţei, înţelegi? El o să te ducă într-un anumit loc, unde se va ocupa de tine. O să-ţi arate câteva dintre tehnicile lui. E cel mai bun în branşa asta.

Puller îi aruncă bărbatului o privire – acesta se uita la el cu un aer de evidentă superioritate.

— Armata sovietică? Voi, băieţi, nu ştiţi să vă luptaţi deloc. Aţi lăsat o ceată de fermieri din deşert să vă bată în Afganistan.

Expresia trufaşă de pe faţa lui Serghei dispăru, fiind înlocuită de una ameninţătoare.

Mason interveni:

— Nu cred că a fost cea mai înţeleaptă mişcare, Puller.

— Ţi-am lezat cumva orgoliul, Serghei? Ai fost cumva unul dintre băieţii care nu au avut curajul să care o puşcă? Te-au ţinut în ultimele rânduri ca să te ocupi de cei care nu erau în stare să lupte?

Serghei părea din ce în ce mai iritat. Era ceea ce urmărea Puller de fapt. De aceea îl tachina. Oamenii nervoşi făceau greşeli. Puller se apropie cu un pas de bărbat.

— Lasă-mă să-ţi fac o scurtă prezentare a situaţiei, Puller, zise Mason. O să te ducem într-un loc în care Serghei te va face să simţi ce înseamnă adevărata durere, iar eu voi privi. Apoi vom pune capăt pentru totdeauna suferinţelor tale. Am încercat de două ori să te elimin cu bombele acelea, dar am dat greş de fiecare dată. Însă a treia oară – după cum se spune – va fi cu noroc.

Puller deschise larg braţele şi făcu încă doi paşi în faţă, folosindu-şi mişcările pentru a le distrage atenţia.

— Deci acesta este planul, zise el. Sper că nu ai pierdut prea mult timp ca să-l concepi, Joe, pentru că e jalnic, crede-mă.

— Mie mi se pare perfect. Şi mai am câteva planuri, Puller. Întotdeauna am grijă să iau în calcul toate aspectele. Indiferent dacă Strauss este sau nu în puterea federalilor, eu mi-am luat tălpăşiţa. Să nu-ţi treacă prin minte să opui rezistenţă. Te vom împuşca aici, pe loc, dacă vei încerca ceva.

Puller ridică din umeri.

— Ei bine, să terminăm odată cu asta! Mai am şi alte lucruri de făcut astăzi, zise el.

Înainte ca Serghei să ridice pistolul, Puller lovi. Marginea iPodului său fusese prelucrată special pentru situaţii de urgenţă şi era la fel de tăioasă precum un cuţit Ranger KA-BAR. O secundă mai târziu, beregata lui Serghei era spintecată. Rusul căzu pe spate, peste maşină, în timp ce sângele îi curgea din abundenţă pe piept. Puller îl apucă apoi de guler, îl răsuci şi reuşi să-l izbească pe Mason peste mână, iar acesta scăpă pistolul. Îl lăsă pe rus să cadă la pământ, pentru a sângera în continuare. În secunda următoare îşi trecu braţul pe după gâtul lui Joe Mason, pivotă ridicându-l pe bărbat în aer, apoi, cu toată puterea, îl izbi cu capul de parbrizul Malibu-ului său, care se sparse sub forţa impactului.

Mason rămase inert pe capotă, cu mâinile întinse în părţi. Capul lui era acum o masă de carne sângerândă. Puller nu ştia dacă murise. Şi nici nu-i păsa.

Se aplecă la urechea bărbatului şi îi zise încet:

— Pentru sergentul Samantha Cole.

Se întoarse apoi spre oamenii lui Mason. Aceştia îşi ţineau pistoalele îndreptate spre el, dar păreau de-a dreptul împietriţi, surprinşi de sălbăticia atacului său fulgerător. Dar nu aveau să rămână prea mult timp împietriţi, îşi spuse Puller.

Douăzeci de rangeri ai armatei apărură ca din senin, îmbrăcaţi în costume de camuflaj. Pistoalele lor automate M5 erau îndreptate spre cei patru bărbaţi. Erau cinci la unu. Şansele de victorie pentru cei patru erau egale cu zero. Bărbaţii aruncară pistoalele imediat şi se predară. În timp ce aceştia erau încătuşaţi, Mason fu extras de pe parbriz, iar Serghei ambalat într-un sac de plastic; apoi, generalul Julie Carson se ivi dintre copaci.

Îl verifică pe Mason, apoi se apropie de Puller. Femeia îi întinse o sticlă cu apă.

— M-am gândit că ai nevoie, după ce ai asudat atât.

— După alergare, da. Şi mulţumesc că mi-ai acordat acest răgaz între patru ochi cu Mason.

— Nu, eu îţi mulţumesc. Mi-a făcut plăcere să privesc.

— Mason e mort?

— Nu. Are puls. Destul de slab, totuşi.

— Spune-le celor de la ambulanţă să nu se grăbească.

Ea zâmbi.

— Recepţionat.

— Nu că aş avea nevoie de asta, dar presupun că ai înregistrat totul.

Carson îi arătă un stick USB.

— Ştii cât de serios supraveghează totul Armata Statelor Unite. Cu toate acestea, cred că am putea face pierdută o anumită parte din înregistrare, mai exact momentul în care i-ai eliminat pe rus şi pe Mason. Vreau să spun, cine trebuie să afle?

Puller zâmbi.

— Cred că nu mă aşteptam la aşa ceva din partea dumitale, general Carson.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Sunt plină de surprize, să ştii. Şi suntem în afara orelor de program, aşa că poţi să-mi spui Julie.

— În regulă, Julie.

Ea îi urmări pe cei patru în timp ce erau escortaţi spre maşini.

— Cred că totul a fost pentru bani.

— Aşa cred şi eu. Dar încărcătura nucleară?

— Nu a fost scoasă încă pe piaţă, aşa că o vom găsi. Asta e tot ce pot negocia indivizii ăştia pentru a scăpa de pedeapsa cu moartea.

Puller aruncă o privire către maşina sa avariată.

— Cred că nu o pot conduce în halul ăsta.

— Nu-ţi face griji. O să te duc cu maşina mea.

— Mulţumesc.

— Şi poate că după aceea vom ieşi să bem ceva împreună.

— Poate că da.

CAPITOLUL 96

Puller stătea în faţa fratelui său, la USDB.

— Eşti un erou, Bobby, îi zise el. Ai salvat un oraş, poate chiar un stat întreg.

Rober Puller încerca fără succes să ascundă plăcerea pe care o simţea la auzul acelor cuvinte. Era prima dată când John Puller venea la USDB şi-l vedea pe fratele lui cu o expresie de mândrie întipărită pe faţă.

— Şi zici că ţi-au transmis mulţumiri?

Robert încuviinţă.

— E o premieră pentru USDB. Nu sunt sigur că ştiau ce altceva să facă.

— Pot să pariez.

— Îmi pare rău pentru prietena ta, Sam Cole.

— Iar mie îmi pare foarte rău că nu au considerat normal să-ţi micşoreze pedeapsa.

— Chiar te aşteptai să o facă? Militarii nu se răzgândesc niciodată. Asta ar însemna să recunoască faptul că au greşit, iar militarii nu fac nici acest lucru.

Puller întinse braţul şi strânse mâna fratelui său, ignorând privirea plină de reproş a gardianului de serviciu.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Asta e treaba fraţilor mai mari.

Puller privi pe geam pe toată perioada zborului. Se întorcea acasă. Când avionul se ridică deasupra Virginiei de Vest, pilotul începu să le vorbească pasagerilor. Îi informă unde se aflau şi menţionă apoi că el era din Bluefield – pe care îl declară cel mai frumos loc din ţară. Puller începu să citească ziarul, fără a mai asculta vorbele bărbatului.

Îşi luă de la aeroport Malibu-ul, care-l aştepta gata reparat, şi se îndreptă spre apartamentul său. AWOL îl

întâmpină cu un miorlăit, iar el petrecu câteva minute cu motanul, acordându-i atenţia cuvenită. Privi pe geamul de la bucătărie mica sa curte interioară. Asta îl duse cu gândul, dintr-un oarecare motiv, la curtea superbă din spatele casei lui Sam, cu fântâna aceea lângă care obişnuiau să stea de vorbă. Îşi atinse obrazul acolo unde îl sărutase ea. Se întrebă dacă nu cumva greşise atunci când refuzase invitaţia deloc subtilă a lui Sam în patul ei.

Dar, în cele din urmă, ajunse la concluzia că fusese o decizie potrivită pentru momentul acela – pentru amândoi. Şi totuşi, sperase mereu că avea să trăiască şi momente mai bune în compania ei.

Dar ce şanse ar fi existat să se întâmple astfel? se întrebă el. Acest lucru ar fi fost posibil numai dacă ar fi supravieţuit amândoi. Acea bucată de beton ar fi putut să-l lovească pe el. Sau un copac. Sau o căprioară. Dar alegerea destinului fusese Cole, iar viaţa ei se sfârşise brusc.

Orice om ar fi putut să-i explice că nu-i venise încă vremea. Puller îşi spusese deseori acest lucru după ce păcălise moartea de atâtea ori pe câmpul de luptă. Alţi oameni muriseră. Dar el scăpase cu viaţă. Nu se mulţumea însă cu această explicaţie. Nu şi de această dată. Nu era sigur de ce se simţea diferit de această dată, însă ştia – pur şi simplu – că aşa stăteau lucrurile.

Îl lăsă jos pe AWOL şi luă legătura cu şeful său, la Quantico, pentru raport. Îşi înregistrase toate rapoartele şi vorbise cu oamenii cu care trebuia să vorbească. I se spusese că îl aştepta o promovare, care i-ar fi permis să sară peste două poziţii în ierarhia militară – o oportunitate rar întâlnită.

El refuzase acest privilegiu fără să stea pe gânduri.

Superiorul său pierduse un timp preţios încercând să-l convingă.

— Alţi oameni ar ucide pentru asta.

— Atunci, promovaţi-i pe ei în locul meu.

— Nu te înţeleg, Puller. Chiar nu te înţeleg.

— Ştiu, domnule. Uneori nici eu nu mă împac cu mine însumi.

Îşi curăţase biroul, trimisese câteva e-mailuri, se întâlnise cu câţiva superiori pe care-i pusese la curent cu mersul evenimentelor, apoi decisese să termine cu armata pentru un timp. Economisise mai multe zile de permisie. Avea de gând să şi le ia. Niciun ofiţer de rang superior nu i-ar fi refuzat cererea. Oamenii care contribuiseră la evitarea unui holocaust nuclear pe teritoriul patriei lor puteau face cam tot ce-şi doreau.

În limite rezonabile, desigur.

Era vorba de Armata Statelor Unite, la urma urmei.

Se întoarse acasă, împachetă câteva lucruri şi îşi luă pisica, apoi încărcă totul în Malibu şi se puse în mişcare. Nu avea hartă, plan sau vreo destinaţie. Era doar un agent special CID plecat în permisie împreună cu micul său camarad de încredere, AWOL. Motanul călătorea pe bancheta din spate, ca o persoană importantă cu un şofer personal. Agentul era bucuros să joace rolul şoferului.

Plecară la miezul nopţii, pentru că Puller prefera să hoinărească pe întuneric. Găsi un drum care mergea spre vest şi porni în direcţia aceea. Până la răsăritul soarelui reuşise să parcurgă 500 de kilometri. Nu făcuse nicio oprire, nici măcar pentru a merge la toaletă. Atunci când opri ca să-şi întindă puţin oasele, să meargă la baie, să-şi alimenteze maşina şi să cumpere cea mai mare cafea pe care o aveau la staţia aceea de benzină, îl lăsă pe AWOL să iasă din maşină şi află că se aflau pe teritoriul Virginiei de Vest. Nu în Drake, ci într-o altă zonă. Nu avea de gând să se mai întoarcă în Drake. Nu era nimic acolo pentru el, chiar dacă altădată fusese.

Nu voia să vadă din nou Buncărul – sau ceea ce mai rămăsese din el.

Nu voia să-i vadă pe cei din familia Trent ori Cole – sau ceea ce mai rămăsese din aceste două familii.

Avea să o poarte mereu pe Sam Cole în amintirile lui. Era sigur de asta. Faptul că fusese în preajma ei făcuse din

el un poliţist mai bun. Şi un om mai bun. Avea să-i simtă lipsa pentru tot restul vieţii. Şi de acest lucru era sigur.

Avea să se întoarcă la Forţele Terestre şi la îndatoririle sale, pentru a-i captura pe cei care săvârşeau infracţiuni. Simţea că avea să se întoarcă mai puternic ca niciodată. Era un sentiment foarte plăcut. Şi asta i se datora tot lui Sam Cole, era sigur.

Deschise portiera maşinii. AWOL sări din nou pe bancheta din spate. Puller se aşeză comod în scaun şi porni motorul.

— Eşti gata de drum, AWOL?

Motanul scoase un mieunat în semn de aprobare.

Puller băgă în marşarier şi ieşi din nou pe şosea, apoi demară.

Maşina rula în viteză. Drumul era drept şi fără denivelări.

Şi plecă mai departe. Dispăru fără urmă, de parcă nici nu ar fi trecut vreodată pe acolo.

La urma urmei, *era* adevărat.

Nu puteai ucide ceva ce nu vedeai venind spre tine.

MULŢUMIRI

Pentru Michelle – aventura continuă.

Lui Mitch Hoffman, care m-a ajutat să văd în continuare lumina.

Lui David Young, Jamie Raab, Emi Battaglia, Jenifer Romanello, Tom Maciag, Martha Otis, Chris Barba, Karen Torres, Anthony Goff, Lindsey Rose, Bob Castillo, Michele McGonigle, precum şi tuturor celor de la Grand Central Publishing, care m-au susţinut din toate punctele de vedere.

Lui Aaron şi lui Arleen Priest, Lucy Childs Baker, Lisa Erbach Vance, Nicole James, Frances Jalet-Miller şi John Richmond, pentru că au fost alături de mine pas cu pas.

Lui Maja Thomas, împărăteasa ebook-urilor.

Lui Anthony Forbes Watson, Jeremy Trevathan, Maria Rejt, Trisha Jackson, Katie James, Aimee Roche, Becky Ikin, Lee Dibble, Sophie Portas, Stuart Dwyer, Anna Bond şi Michelle Kirk de la Pan Macmillan, pentru că m-au ajutat să ating cel mai mare număr de exemplare vândute în UK.

Lui Ron Melarty şi Orlagh Cassidy, care au însufleţit cu vocile lor superbe personajele poveştilor mele.

Lui Steven Maat şi Bruna, pentru că m-au dus în Olanda, la „spot #1“

Lui Bob Schule, pentru ochiul său de vultur.

Lui Anshu Guleria, M.D., pentru sfaturile sale preţioase în domeniul medical.

Câştigătorilor licitaţiei de caritate, Matthew Reynolds, Bill Strauss şi Jean Trent – sper că v-au plăcut personajele voastre.

Echipei de la Fort Benning, oameni care au fost atât de generoşi cu timpul şi cu experienţa lor: cei doi generali-maiori Bob şi Patti Brown, comandant-sergent major Chris

Hardy, comandant sergent-major Steven Meclaflin, locotenent-colonel Selby Rollinson (în rezervă), Susan Berry, colonel Sean McCaffrey, colonel Terry McKenrick, colonel Greg Camp (în rezervă), locotenent-colonel Jay Bartholomees, locotenent-colonel Kyle Feger, locotenent-colonel Mike Junot, locotenent-colonel David Koonce, locotenent-colonel Todd Zollinger, maior Joe Ruzicka, căpitan Matthew Dusablon, maistru militar clasa 4 Larry Turso, maistru militar clasa 3 Jose Aponte, maistru militar clasa 2 Shawn Burke, agent special Joseph Leary, agent special Jason Waters, agent special Jason Huggins, sergent clasa I Steve Lynn, sergent Shawn Goodwill, Nora Bennett, Terri Panco şi Courtland Pegan.

Lui Tom Colson, CID, pentru excelenta sa experienţă.

Lui Bill Chadwell, pentru că m-a călăuzit prin labirintul Pentagonului.

Colonelului Marguerite Garrison (în rezervă), pentru acelaşi lucru.

Lui Michael Furey, pentru ajutorul său preţios.

Lui Christine Craig, pentru că mi-a favorizat accesul la USACIL.

Lui Bill Colwell şi contraamiralului John Faigle, USCG (în rezervă), pentru că mi-a favorizat accesul în minunatul Club al Forţelor Terestre şi al Marinei Militare Americane.

Generalului-maior Karl Horst, pentru o cină minunată şi conversaţiile încântătoare.

Lui Dave şi Karen Halverson, pentru că mi-au dat voie să le folosesc numele de familie.

Lui Timothy Imholt – ştii tu pentru ce.

Lui Kristen şi Natasha, pentru că aş fi pierdut fără voi.

O urare specială de bun venit pentru Erin Race, care s-a alăturat echipei Columbus Rose.

O urare specială cu ocazia pensionării pentru Lynette şi Art, alături de mulţumiri călduroase pentru munca lor grozavă.

Şi ultimul, dar nu cel din urmă, căruia vreau să-i mulţumesc este Roland Ottewell, pentru serviciile de

editare deosebite, la fel ca întotdeauna.